

ANN CLEEVES

nopti albe

„Dacă sunteți în căutarea unor romane polițiste excelente în stilul Agathe Christie, nu aveți altceva de făcut decât să citiți pe Ann Cleeves.”

Antonia Fraser, *The Lady*

virtual-project.eu

Seria Shetland

ANN CLEEVES

Seria Shetland

2. NOPTI ALBE

Original: *White Nights* (2008)

Traducere din limba engleză:
MIHNEA ARION

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

2018

Ann Cleeves este considerată noua Agatha Christie a literaturii britanice. S-a născut în 1954 și a copilărit în partea de vest a Angliei, în Herefordshire și apoi în North Devon.

După ce a renunțat la facultate, a avut o serie de *job-uri* ocazionale dintre cele mai diverse: asistent social pentru copii, bucătar la un centru de observare a păsărilor, ajutor de salvamar și ofițer pentru eliberarea condiționată. S-a căsătorit cu Tim Cleeves, un cunoscut ornitolog și, când acesta a primit un post pe micuța insulă Hilbre, aflată în estuarul Dee, unde ei doi erau singurii locuitori, s-a apucat de scris.

Au urmat mai multe romane (peste douăzeci), publicate începând cu 1986, care au fost traduse în peste 20 de limbi până în prezent.

Cele două serii de succes ale lui Ann Cleeves au fost transpuse în două seriale TV realizate de ITV (după cărțile care o au drept protagonistă pe Vera Stanhope) și respectiv BBC (după volumele din seria *Shetland*). Serialul *Vera* a fost deja difuzat în peste 30 de țări, printre care Australia, S.U.A., Germania, Cehia, Polonia, Japonia, Canada, Suedia etc.

În 2006 Ann Cleeves a primit premiul *Duncan Lawrie Dagger*, acordat de către *Crime Writers' Association* (CWA) pentru volumul *Negru de corb* (*Raven Black*), primul din seria *Shetland*.

Anul 2014 a reprezentat pentru autoare una dintre cele mai bune perioade literare, succesul celor două seriale TV atrăgând după sine vânzări excepționale ale tuturor romanelor sale.

În 2015, la Crime Scene Press au mai apărut în limba română un roman din seria *Vera Stanhope*, *Secretele din Strada Portului* (*Harbour Street*), iar în seria *Shetland* în 2016 – *Oase roșii* (*Red Bones*) și în 2017 – *Negru de corb* (*Raven Black*) și *Fulger albastru* (*Blue Lightning*).

Tot în 2017, Ann Cleeves a fost distinsă cu Premiul *Diamond Dagger* pentru întreaga carieră, acordat de aceeași *Crime Writers' Association*.

Prolog

Pasagerii coborau în pâlcuri de pe vasul de croazieră. Purtau geți ușoare și ochelari de soare și aveau jerseuri pe după umeri. Li se spusese că vremea era imprevizibilă atât de departe în nord. Cum priveai dinspre Morrison's Dock, vasul era uriaș, făcând orașul de dincolo de el să pară minuscul. Rânduri întregi de ferestre, fiecare cu propriul balcon – un oraș plutitor. Era ora prânzului în Lerwick. Soarele se reflecta în apa liniștită, iar carena mare și albă era atât de strălucitoare încât trebuia să te încrunți ca să te poți uita la ea. În parcare aștepta o flotă de autobuze – turiștii urmau să fie duși la siturile arheologice din sud, la stâncile unde-și făceau cuiburile păsările marine ca să fotografieze papagalii de mare și într-un tur ghidat al argintăriilor din zonă. La un moment dat aveau să se oprească pentru o gustare caldă shetlandeză.

La capătul pasarelei aștepta un actor. O formă de act artistic, un teatru stradal. Era un bărbat slab, îmbrăcat în costum de Pierrot. Pe față avea o mască de clown. Nu vorbea, însă executa o pantomimă pentru turiști. Făcu o plecăciune adâncă, ținând o mână pe abdomen, iar cu cealaltă executând o mișcare amplă spre pământ. Turiștii zâmbiră. Erau dornici să fie amuzați. Să fii oprit într-un oraș era altceva – orașul adăpostește cerșetori și oameni cu mintea tulburată și e cel mai bine să stai deoparte și să nu bați la ochi – dar aici erau în Shetland. Nici că putea fi loc mai sigur. În plus, voiau să-i întâlnească pe localnici. Cum altfel să aibă ce povesti acasă?

Clownul ducea o geantă din catifea roșie, căptușită cu paiete care sclipeau când mergea. O căra de-a curmezișul trupului, așa cum bătrânele îngrijorate de hoții de buzunare își țin poșetele. Scoase din geantă un teanc de fluturași pe care începu să-i înmâneze mulțimii.

Apoi înțeleseră. Spectacolul fusese doar pentru reclamă. Poate că până la urmă locul nu era așa diferit de Londra, New York sau Chicago. Dar își păstrară buna dispoziție. Erau în vacanță. Luară

hârtiile viu colorate și le citiră. Aveau o seară liberă în Lerwick. Poate găseau vreun spectacol la care să meargă. Ceva la individul ăsta îi atrăgea. Îi făcea să zâmbească, în ciuda măștii sinistre de pe față.

În timp ce urcau în autobuze, îl văzură dispărând pe o alee îngustă în oraș. Continua să înmâneze fluturași trecătorilor.

Capitolul 1

Jimmy Perez zări spatele actorului în timp ce conducea prin oraș, dar nu înregistră imaginea. Avea alte lucruri pe cap.

Tocmai aterizase pe aerodromul din Tingwall după o scurtă vacanță în Fair Isle, unde stătuse la ferma părinților săi. Timp de trei zile fusese răsfățat de mama sa și îl ascultase pe tatăl lui cum se plânge de prețul oilor. Ca întotdeauna după o ședere acasă, se întreba de ce îi venea atât de greu să se înțeleagă cu tatăl lui. Nu avuseseră loc vreodată certuri, nu existase vreun antagonism fățiș, dar întotdeauna simțise un amestec nesigur de vină și stânjeneală.

Apoi mai era munca. Grămada de hârtii care îl aștepta neîndoielnic pe birou. Formularele de decont ale lui Sandy Wilson, care numai ele făceau cât o zi întreagă de lucru. Un raport care trebuia completat pentru procuror, legat de o vătămare corporală gravă dintr-un bar din Lerwick.

Și Fran. Stabilise să o ia din Ravenswick la șapte și jumătate. Înainte de asta trebuia să treacă pe acasă și să facă un duș. Doar era o întâlnire, nu? Prima întâlnire pe bune. Tot ieșiseră împreună șase luni, ca prieteni, însă acum se simțea zăpăcit ca un adolescent.

Ajunse la ea acasă la țanc, cu părul încă ud, simțindu-se stingher într-o cămașă nouă care i se părea scorțoasă, țeapănă și care avea o ușoară cută în față, după cum fusese împăturită în pachet. Mereu se simțea neliniștit când venea vorba de haine. Ce trebuia să poarte la o petrecere prilejuită de vernisajul unei galerii de artă? În special dacă una dintre artiste era femeia care-i bântuia visele și îi tulbura zilele. Și, mai ales, atunci când spera ca aceea să fie noaptea în care să meargă împreună la culcare.

Și Fran era agitată. Își dădu seama de îndată ce urcă în mașină. Era îmbrăcată în ceva strâmt și negru. Arăta atât de sofisticat încât nu-i venea să creadă că ar avea o șansă cu ea. Apoi ea îi zâmbi în felul acela misterios care îl făcea mereu să se simtă de parcă tocmai

ar fi petrecut trei ore la bordul feribotului The Good Shepherd în bătaia vântului de vest. O strânse de mână. Voia să-i spună cât de bine arată, însă deoarece nu îi venea nimic în minte care să nu sune grosolan sau superior, merseă tot drumul până la Biddista în tăcere.

Galeria se numea Herring House: cândva fusese folosită pentru uscarea peștelui. Se afla la capătul unei văi joase, chiar lângă apă, pe coasta vestică. Mai departe, dacă mergeai de-a lungul plajei, dădeai de un mic ponton de piatră unde bărcile de pescuit opriseră pentru a fi descărcate; încă existau câțiva oameni care își țineau bărcile pe plajă. Când ieșeai pe ușă, simțeai imediat mirosul de sare și alge. Bella Sinclair susținea că, atunci când pusese stăpânire prima oară pe acel loc, din ziduri încă se mai putea simți un iz de hering.

Bella era cealaltă artistă din cadrul expoziției. Perez o cunoștea, aproape toată lumea din Shetland ajunsese s-o cunoască – vorbiseră cu ea la petreceri sau, cel mai des, auziseră poveștile care circulau pe seama ei. Era din Shetland, se născuse și crescuse în Biddista. Lumea spunea că fusese zvăpăiată în tinerețe, însă, cu timpul, devenise o persoană destul de inabordabilă, care-i intimida pe ceilalți. Și bogată.

Încă se simțea agitat după graba de la avion și din cauză că i se părea că aceasta era unica lui șansă cu Fran. Perez era foarte stângaci când venea vorba despre sentimentele oamenilor. Dacă interpretase greșit? Când dădu s-o salute pe Bella, observă că mâna îi tremura. Poate că se molipsise cu neliniștea lui Fran legată de modul în care aveau să fie primite tablourile ei. Când începură să se plimbe printre invitați, pentru a se uita la lucrările expuse pe pereții simpli, simți cum devine și mai încordat. Cu greu își putea da seama ce se întâmpla în jurul lui. Vorbea cu Fran, făcea semn din cap cunoștințelor, însă nu avea loc vreo interacțiune autentică. Simțea cum presiunea i se adună în spatele frunții. Parcă aștepta o furtună puternică într-o zi caldă, apăsătoare. Începu să se relaxeze pentru prima oară abia când Roddy Sinclair apăru pe scenă ca să le

cânte. Se simți de parcă, în sfârșit, începuse ploaia.

Roddy stătea în picioare în mijlocul galeriei, încadrat de lumină. Era nouă seara, însă pe geamurile de pe tavanul înalt, înclinat, încă intrau razele soarelui. Se reflectau în podeaua lustruită, din lemn, și în pereții vopsiți în alb, luminându-i fața. Așteptă o clipă, rânjind, ca invitații să-și ațintească privirile asupra lui, fiind sigur că avea să le capteze atenția. Conversațiile se domoliră și în cameră se lăsă tăcerea. Se uită la mătușa lui, care îi afișă un zâmbet în același timp îngăduitor și recunoscător. Își ridică vioara, o așeză sub bărbie și așteptă din nou. După încă un moment de liniște, începu să cânte.

Lumea știa ce avea să urmeze, iar el nu le înșelă așteptările. Cântă ca un nebun. Pentru asta era cunoscut. Spectacolul. Și muzica. Muzica de vioară din Shetland, care cumva devenise extrem de populară, care era difuzată la posturile naționale de radio și despre care vorbeau la TV gazdele de talk-show-uri. Incredibil – un tânăr din Shetland apărea în tabloide pentru că bea șampanie și avea relații cu actrițe adolescente. Dăduse lovitura. Un star rock îl numise artistul lui favorit și apoi apăruse peste tot – în ziare, la TV și în revistele glossy despre celebrități.

Țopăia și dansa, iar oamenii respectabili, de vârstă mijlocie, criticul de artă din sud și puținii fani înfocați care veniseră în nord cu mașina din Lerwick își așezară paharele jos și începură să bată din palme în ritmul muzicii. Roddy căzu în genunchi, se lăsă încet pe spate până atinse podeaua, continuând să cânte fără să greșească o notă, apoi se arcui și ajunse din nou în picioare tot fără să se oprească din cântat. Într-unul dintre colțurile galeriei dansa un cuplu în vârstă, surprinzător de sprinten, cu mâinile înlănțuite.

Cânta atât de aprig încât ochii spectatorilor nu puteau să-i urmărească degetele. Apoi, brusc, muzica se opri. Băiatul făcu o plecăciune. Oamenii îl aclamară. Perez îl văzuse cântând de multe ori, însă tot era impresionat de spectacol, simțind o mândrie șovină care îl făcea să nu se simtă în largul lui. Se uită la Fran. Poate că era prea sentimental pentru ea. Însă, la rândul ei, ovaționa împreună cu

ceilalți.

Bella intră în lumina reflectoarelor pentru a i se alătura lui Roddy. Întinse o mână – un gest dramatic, calculat – ca să laude spectacolul.

— Roddy Sinclair, spuse. Nepotul meu.

Se uită în jur.

— Îmi pare rău doar că nu au fost mai mulți oameni aici să-l vadă. Într-adevăr, în cameră era puțină lume. Remarca ei făcuse asta brusc evident. Probabil își dădu seama, fiindcă se încruntă din nou. Era clar că își dorea să nu fi spus nimic.

Băiatul făcu o nouă plecăciune, rânji, își ridică vioara într-o mână și arcușul în cealaltă.

— Cumpărați tablourile, spuse. De asta ați venit. Eu sunt aici doar pentru încălzire. Picturile sunt atracția principală.

Se îndepărtă de ei și luă un pahar de vin de pe o masă lungă, lipită de singurul perete gol din cameră.

Capitolul 2

Fran băuse deja câteva pahare de vin. Era mai neliniștită decât se așteptase. Pe când lucra pentru o revistă din Londra luase parte la o grămadă de astfel de evenimente: vernisaje, lansări, expoziții. Călătorise, vorbise, reținuse nume și chipuri și își ascunsese plictiseala. Dar aici era altceva. Unele dintre picturile de pe pereți erau ale ei. Se simțea goală, expusă. Dacă oamenii îi respingeau sau nu îi luau în considerare arta, era ca și cum ar fi respins-o pe ea. Îi venea să strige la invitații care se puneau la curent cu noutățile de pe insulă stând cu spatele la picturi: Priviți cu atenție tablourile de pe pereți! Luați-le în serios! Nu-mi pasă dacă vă displac, dar vă rog, luați-le în serios!

Pe lângă asta, erau mai puțini oameni decât se așteptase să fie. Vernisajele Bellei se bucurau întotdeauna de public, dar de data asta până și unii dintre cei pe care îi invitase Fran – persoane pe care le considera prieteni – nu își făcuseră apariția. Poate că fuseseră doar politicoși atunci când venise vorba despre expoziție. Îi văzuseră picturile și nu le plăcuseră. În orice caz, nu îndeajuns de mult încât să sacrifice o după-amiază superbă, în care puteau găsi alte lucruri mai bune de făcut. Era perioada din an dedicată grătarelor și plimbărilor cu barca. Fran se simți rănită din cauza publicului restrâns.

Perez veni din spatele ei. Presimți mișcarea și se întoarse. Primul gând, ca întotdeauna când o lua prin surprindere, fu că și-ar dori să-l schițeze. Și-ar fi dorit să aibă la îndemână un cărbune. Ar fi ieșit un desen fluid, fără margini clare. Foarte întunecat. Perez era din Shetland. Familia lui trăise pe insule din secolul al XIV-lea, însă în vene nu-i curgea sânge de viking. Un strămoș de-al lui ajunsese pe coastă după naufragiul unui vas din Invincibila Armada. Cel puțin asta susținea. Se întreba dacă nu cumva el începuse să creadă în povestea asta doar ca să-și explice motivul pentru care era arăta atât

de diferit și purta un nume atât de ciudat. Pe insule mai trăiau oameni care aveau păr negru și ten măsliniu – „Shetlandezi negri” îi numeau localnicii – însă în acest grup sărea în ochi, arăta exotic, străin.

— Pare să meargă bine, spuse.

Ezitant. Părea să fie într-o stare ciudată în seara aceea. Poate din pricina emoțiilor. Știa cât de mult conta pentru ea. Prima ei expoziție. Oricum, relația lor își urma cursul, iar ei se apropiau treptat din ce în ce mai mult unul de celălalt. Ea păstra distanța, își păstra independența. Dacă s-ar fi încurcat cu Perez, nu urma să fie vorba doar de el. Mai era și familia lui și toată povestea cu Fair Isle. Iar el urma să intre într-o relație cu o mamă singură. O mamă singură cu un copil de cinci ani. Prea mult deodată, se gândi. Doar că ea era cea care lua în calcul această variantă. În nopțile lungi de vară, când părea că întunericul nu se lasă niciodată, se gândea la Perez. Prin cap îi treceau imagini cu el, ca niște diapozitive demodate succedându-se în raza unui proiector. Uneori se ridica și stătea lângă casă, privind soarele care nu părea să mai apună vreodată sub apele cenușii, și se gândea cum să-l deseneze. Silueta lui înaltă, întoarsă cu spatele la ea. Oasele reliefându-i-se sub piele. Coloana tare și curbura feselor. Și totul era numai în imaginația ei. O sărutase pe obraz, îi atinsese brațul, dar nu avusese loc vreun alt fel de contact fizic. Poate că în viața lui era o altă femeie. Cineva la care se gândea când, la rândul lui, rămânea treaz din pricina luminii. Sau poate că aștepta un semn din partea ei.

La scurtă vreme după ce se cunoscuseră, ea plecase în sud timp de o lună. Își spusese că era pentru binele fetei ei. Cassie trecuse prin genul de experiență care ar traumatiza și un adult, iar Fran considerase că puțin timp departe de Shetland ar ajuta-o să-și revină. Când Fran se întorsese, Perez o contactase, întrebând-o cum se mai simțeau ea și fetița. Interes profesional, se gândise Fran, sperând însă că poate fusese ceva mai mult de atât. Se înfiripase o prietenie firească. Nu forțase lucrurile – era o străină aici și nu-și

dădea prea bine seama ce aștepta Perez de la ea. Mariajul ei eșuat îi distrusese încrederea. Nu putea să mai suporte să mai fie părăsită încă o dată.

— Nu merge bine deloc, spuse. Nu-i aproape nimeni aici.

Știa că pare nerecunoscătoare, dar nu se putea abține.

— Te-ai aștepta să vină lumea, măcar pentru vinul gratuit și ocazia de a-l vedea pe Roddy Sinclair.

— Dar cei care au venit sunt interesați, spuse Perez. Uite.

Se întoarse și se îndreptă înapoi către cameră. Perez avea dreptate. Oamenii nu se mai concentrau asupra vinului și muzicii, începând să se plimbe prin galerie, oprindu-se din când în când pentru a privi un tablou anume. Locul era împărțit în mod egal între lucrările ei și ale Bellei. Expoziția fusese gândită ca o retrospectivă a operei Bellei Sinclair. Era vorba despre tablouri realizate de-a lungul a treizeci de ani, picturile și desenele fiind adunate din colecțiile aflate în întreaga țară. Invitația de a colabora, adresată lui Fran, venise de nicăieri.

— Ar trebui să fii mândră, spuse Perez.

Ea nu prea știa cum să reacționeze. Spera ca Perez să spună vreun compliment legat de munca ei. În seara asta, neliniștită și expusă, i-ar fi fost de folos complimentele.

Însă atenția lui era îndreptată către vizitatori.

— Cineva pare foarte interesat.

Îi urmă privirea și văzu un bărbat de vârstă mijlocie, slab, care afișa o vestimentație voit neglijentă. Purta o jachetă de în peste un tricou negru și pantaloni lungi evazați. Stătea în fața unui autoportret din tinerețe al Bellei. Bella în cea mai scandaloasă perioadă a ei. Era îmbrăcată în roșu, cu gura ca o fantă stacojie de ruj, părul dat pe spate, tulburător și în același timp erotic. Era o pictură în ulei, cu straturi groase și texturate de vopsea și tușe foarte libere.

Apoi se mută lângă Roddy Sinclair ca să se uite la o lucrare de-a lui Fran, un desen reprezentând-o pe Cassie pe plajă la Ravenswick.

Ceva din intensitatea privirii lui o tulbură, deși nu era genul de pictură care l-ar fi putut face să o recunoască pe Cassie pe stradă. Părea oripilat, nu interesat. De parcă tocmai fusese martor la o atrocitate. Sau de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Nu e de pe aici, spuse Perez.

Fran fu de acord și nu doar din cauză că nu îl recunoștea. Era ceva în stilul bărbatului care îl dădea de gol drept sudist: hainele, postura și felul în care se uita la tablou.

— Cine crezi că o fi?

Se uită pe deasupra paharului, încercând să nu se dea de gol, dar individul se holba în continuare la desen, pierdut, astfel încât se gândi că n-ar observa-o nici dacă s-ar întoarce.

— Vreun colecționar bogat, spuse Perez zâmbind. O să cumpere totul de aici și o să te facă faimoasă.

Ea râse. Un scurt moment de detensionare.

— Sau vreun reporter de la secțiunea de artă a vreunui săptămânal. O să apar într-un articol despre noul mare talent al picturii.

— Serios, zise Perez. De ce nu?

Se întoarce ca să-l privească, credea că iarăși glumește, însă era puțin încruntat.

— Pe bune, spuse el zâmbind din nou. Ești foarte pricepută.

Nu prea știa ce să răspundă, căută o vorbă de duh autoironică, apoi văzu că bărbatul se întoarce și cade în genunchi, o mișcare foarte asemănătoare cu felul în care căzuse Roddy când cântase la vioară. Apoi bărbatul își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

Capitolul 3

Perez se gândi că era perioada aceea din an în care toată lumea o lua puțin razna. Era din cauza luminii, puternică ziua și persistentă noaptea. Soarele nu prea trecea dincolo de orizont, astfel încât puteai citi afară la miezul nopții. Iernile erau atât de mohorâte și întunecate, încât vara lumea era cuprinsă de un fel de frenezie, simțea nevoia de activitate constantă. Există sentimentul că trebuie să profiți de ea cât mai mult, să stai pe afară, să te bucuri până când urmau să vină din nou zilele întunecate. Acolo, în Shetland, i se spunea penumbra de vară, simmer dim. Iar anul acela era și mai rău. De regulă vremea era imprevizibilă, schimbându-se din oră-n oră, ploaia și vântul alternând cu scurte perioade de lumină solară puternică, însă în acel an fusese frumos timp de aproape două săptămâni. Lipsa de întuneric îi afecta și pe cei din sud. Din când în când, reacțiile lor erau chiar mai exagerate decât ale localnicilor. Nu erau obișnuiți cu păsările care cântau până seara târziu, asfințitul care dura toată noaptea, natura care își ieșea din rutină – toate astea îi tulburau.

În timp ce îl privea pe bărbatul îmbrăcat în negru cum îngenunchează, Perez se gândi că era vorba despre delirul provocat de vară și spera ca altcineva să rezolve situația. Era un gest teatral. Bărbatul nu avea cum să fi venit acolo din proprie inițiativă. Fusese invitat de Bella Sinclair, sau îl însoțise pe unul dintre ceilalți invitați. Nu era ușor să ajungi din sud la Herring House, chiar și odată ce erai în Lerwick. Mai mult ca sigur era vorba de o femeie, se gândi Perez. Sau era, la rândul lui, artist, și încerca să devină cunoscut. Experiența îi spunea că oamenii care erau cu adevărat depresivi, care erau gata-gata să plângă tot timpul, nu căutau să fie în centrul atenției. Se ascundeau și încercau să se facă nevăzuți.

Însă nimeni nu venea să-l ajute pe bărbat. Oamenii se opriseră din vorbit și priveau fascinați și stânjeniți cum acesta continua să

plângă, având acum fața scăldată în lumină și ținându-și mâinile de-o parte și de alta a trupului.

Perez simți privirea dezaprobatore a lui Fran, care stătea lângă el. Se aștepta la ceva din partea lui. Nu conta faptul că nu era în timpul programului. Trebuia să știe ce să facă. Și nu era vorba doar de asta. Profita de faptul că îi era devotat. Totul trebuia să fie după cum voia ea. Cât timp așteptase această întâlnire? Perez își dădu seama că era așa disperat să o mulțumească, încât avea să-i facă pe plac. Întotdeauna. Nu realizase înainte cât de supus îi era, dar atunci, brusc, înțelese. Apoi, imediat după valul de frustrare, își dădu seama cât era de necioplit. Fran aproape că-și pierduse fetița. Nu avea nevoie de timp să-și revină după asta? Și cu siguranță că merita s-o aștepte. Merse lângă bărbatul care plângea și se așeză pe vine, îl ajută să se ridice și îl conduse în afara razei vizuale a invitaților.

Se așezară în bucătărie, unde tânărul bucătar Martin Williamson umplea tăvi cu aperitive. Perez îl cunoștea, îi știa întreaga viață, ar fi putut să-și amintească până și cum îi chema pe bunicii lui Martin dacă s-ar fi gândit câteva clipe. La Herring House exista un restaurant, iar tânărul se ocupa de el. În acea seară, firește, pe meniu era și hering. Feliuțele erau așezate pe discuri de pâine tradițională cu bicarbonat. Heringul era murat și în aer se simțea un miros curat de oțet și lămâie. Perez nu mâncase de la prânz și saliva. Martin ridică privirea când intrară.

— Te deranjează dacă stăm aici puțin?

— Va trebui să stați departe de mâncare. Sănătatea și siguranța pe primul loc!

Însă rânji. Fusese un copil vesel, își aminti Perez. Îl văzuse la nunți și petreceri, îl știa doar cu gura până la urechi – numai năzbâtii făcea.

Se întoarse la treaba lui și nu îi mai băgă în seamă. Dinspre galerie se auzea sunetul viorii. Roddy se întorsese ca să umple tăcerea stânjenitoare și ca să-i facă pe oameni din nou dornici să

cheltuiască. Străinul suspina în continuare. Perez simți o undă de compasiune dar se și gândi cât de lipsit de inimă era dacă mâncarea reușise să-i distragă atenția. Nu-și putea imagina cum ar fi fost să-și afișeze tristețea și se gândi că bărbatului trebuia să i se fi întâmplat ceva îngrozitor dacă plângea în public. Sau că era bolnav. Una din două.

— Hei, spuse. Nu poate fi chiar așa rău, nu-i așa?

Trase un scaun pentru străin și îl ajută să se așeze.

Bărbatul se holba la el de parcă abia atunci își dăduse seama că în cameră se află și Perez.

Își șterse ochii cu dosul palmei. Un gest copilăresc, natural, care îl făcu pe Perez să îl simpatizeze pentru prima oară. Băgă mâna în buzunar după batistă și i-o oferă.

— Nu știi ce caut aici, spuse bărbatul.

Era englez, dar nu din sudul Angliei, își zise Perez. Se gândi la Roy Taylor, un coleg care lucra în Inverness. Era originar din Liverpool. Oare vocea acestui bărbat semăna cu a lui Roy? Nu tocmai, concluzionă.

— Cu toții ne simțim așa uneori.

— Cine ești?

— Jimmy Perez. Sunt detectiv. Dar nu de asta sunt la Herring House. Sunt prieten cu una dintre artiste.

— Herring House?

— Locul ăsta. Galeria. Așa se numește.

Bărbatul nu răspunse. Părea să se fi închis în el, era din nou pierdut în propria durere, de parcă nu îl mai asculta.

— Cum te cheamă? Întrebă Perez.

Din nou niciun răspuns. Privea în gol.

— Cu siguranță nu se întâmplă nimic rău dacă-mi spui cum te cheamă.

Începea să-și piardă răbdarea. Crezuse că asta avea să fie noaptea în care să lămurească lucrurile cu Fran. Își închipuise că urma să rămână la ea peste noapte. Își închipuise fantezii care i-ar fi șocat pe

cei care îl cunoșteau și care îl șocaseră până și pe el. Cassie urma să doarmă la tatăl ei. Aflase de la Fran asta și i se părea un semn bun. În general se lăsa cuprins prea ușor de emoțiile altora, însă astăzi avea un motiv să reziste acestui străin care plângea.

Englezul îl privi.

— Nu știu cum mă cheamă, spuse sec.

Acum nu mai juca teatru.

— Nu-mi aduc aminte. Nu știu cum mă cheamă și nu-mi aduc aminte de ce sunt aici.

— Cum ai ajuns aici? La Herring House? În Shetland?

— Nu știu.

În vocea omului se simțea acum o undă de panică.

— Nu-mi aduc aminte nimic înainte de tablou. Pictura aceea cu femeia în roșu care atârna pe peretele de acolo... Mă simt de parcă m-aș fi născut privind tabloul ăla. De parcă asta e tot ce știu.

Perez începuse să se întrebe dacă nu cumva era un fel de glumă. Genul de glumă pe care Sandy ar fi considerat-o amuzantă. Sandy, care era din Whalsay și lucra cu Perez, avea un simț al umorului copilăresc. Întreaga echipă știa că șeful urma să fie acolo cu artista engleză și îi credea în stare să vrea să-i strice seara. Lor li s-ar fi părut o glumă excelentă.

Bărbatul nu prezenta semnele vreunei lovituri la cap. Părea atât de elegant, de îngrijit, încât cu greu ți-ai fi închipuit că ar fi putut să sufere un accident de curând. Iar dacă juca un rol, era extrem de convingător. Lacrimile, tremuratul – cu siguranță i-ar fi fost greu să se prefacă. Dar de unde să-l știe Sandy? Cum să-l fi convins pe acest bărbat să facă toată scena?

— De ce nu-ți golești buzunarele? Întrebă Perez. Poate găsești pe acolo vreun permis de conducere sau vreun card de credit. Putem măcar să-ți aflăm numele, să dăm de niște rude, să găsim o explicație pentru ce s-a întâmplat.

Englezul se ridică și băgă mâna în buzunarul interior al jachetei.

— Nu-i aici, spuse. Aici îmi țin mereu portofelul.

— Așadar, asta îți aduci aminte?

Bărbatul șovăi.

— Așa credeam. Cum mai pot fi sigur de ceva?

Începu să se caute în celelalte buzunare cu mișcări lente, meticuloase. Nu găsi nimic. Își scoase jacheta și i-o întinse lui Perez.

— Caută tu.

Perez făcu întocmai, știind că nu avea să găsească nimic.

— Și pantalonii?

Bărbatul își întoarse buzunarele pe dos. Arăta îngrozit și totodată ușor ridicol cu pânza albă în contrast cu negrul pantalonilor.

— Nu aveai nimic la tine? Întrebă Perez. O geantă? O servietă?

Își dădu seama că părea disperat. Fantezia în care-și petrecea o noapte cu Fran pierrea văzând cu ochii.

— De unde să știu?

Aproape că strigase deznădăjduit.

— Mă duc să verific.

— Nu, spuse bărbatul. Nu pleca!

— Ți-a făcut cineva vreun rău? De ce ți-e teamă?

Se gândi pentru o clipă. Îi revenise cumva vreo frântură de memorie?

— Nu sunt sigur.

— Vino cu mine dacă vrei.

— Nu. Nu pot să dau ochii cu oamenii ăia.

— Îți aduci aminte să-i mai fi văzut?

— Ți-am spus. Îmi aduc aminte de tot după ce am văzut tabloul.

— Te-a tulburat ceva în mod deosebit la tablou?

— Poate că da. Nu sunt sigur.

Perez se ridică. Acum erau față-n față la masă. Martin părăsise bucătăria și Roddy Sinclair se opri din cântat. Dinspre galerie se auzea murmur de voci.

— Mă duc să aflu dacă aveai o geantă cu tine, spuse Perez. Și să văd dacă e cineva care te cunoaște, care te-a văzut când ai ajuns. Vei fi în siguranță aici.

— Da, zise bărbatul.

Dar vocea îi era nesigură, ca a unui copil care încearcă să se convingă singur că nu-i e frică de întuneric.

În galerie, Fran era prinsă într-o discuție cu o femeie corpolentă care purta o rochie cu modele florale. Fran era puțin roșie la față. Trecând lângă ele, Perez înțelese din conversație că femeia cumpărase unul dintre tablouri și discutau cum să-l transporte în sud. O turistă, se gândi. Era perioada aceea a anului. În mod evident, o turistă bogată. Îi spunea lui Fran cât de mult îi admiră lucrările și întreba dacă ar fi de acord să realizeze o lucrare la comandă. Perez se simți deodată foarte mândru de Fran.

Bella veni la el, trecând nonșalantă pe lângă un bărbat în vârstă care încerca să-i atragă atenția. Văzându-i părul gri, foarte scurt, cerceii argintii, lungi și cămașa gri, de mătase, Perez se gândi că arată ca un pește mare și argintiu. Imaginea era completată de gura ei și de ochii mari și spălăciți. Dar încă era atrăgătoare. În tinerețe i se dusese buhul că era frumoasă, o legendă, iar lumea încă întorcea privirea după ea.

— Mulțumesc că te-ai ocupat de sărmanul om, Jimmy. Ce-a pățit? Îl fixă cu ochii ei gri, fără să clipească.

— Nu sunt sigur.

Perez nu dădea niciodată vreo informație decât dacă era necesar. Căpătase obiceiul din copilărie. Era atât de puțină intimitate în comunitatea mică în care crescuse, încât profitase de fiecare prilej în care putea să aibă parte de ea. Iar acum, în meseria lui, informația era o monedă de schimb valoroasă, care putea să scape prea ușor. În locuri mai obscure nu conta dacă un polițist era puțin indiscret. O vorbă scăpată nevastei la cină, o poveste amuzantă în vreun bar — nimeni nu avea să afle vreodată. Însă aici, poveștile aveau obiceiul să se întoarcă împotriva celui care le spunea.

— Îl cunoști, Bella? E vreun negustor de tablouri? Sau vreun jurnalist? E englez.

— Nu. M-am gândit că poate Fran l-a invitat.

— Părea fascinat de autoportretul tău.

Bella dădu din umeri, lăsând să se înțeleagă că interesul pentru arta ei era normal.

— L-ai văzut când a intrat?

— A intrat chiar înainte să înceapă Roddy să cânte. L-am văzut cântând de zeci de ori, așa că nu eram așa atentă ca restul lumii.

— Era singur?

— Sunt sigură că da.

— N-ai observat dacă avea cumva o geantă cu el când a intrat?

Bella și închise ochii pentru o clipă, încercând să vizualizeze scena.

Puteai conta pe memoria ei. Era pictoriță.

— Nu, spuse. Nicio geantă. Avea mâinile în buzunare. Părea destul de liniștit atunci. Stătea cu spatele la mulțime, doar s-a uitat la Roddy până a terminat de cântat. Apoi s-a dus la tabloul meu, după care a mers mai departe la desenul cu Cassie. Părea foarte tulburat de el, nu ți s-a părut?

Aștepta un răspuns.

— Pare puțin confuz, replică Perez într-un târziu. Nu știu. Vreo cădere nervoasă. Poate ar fi bine să încerc să contactez un doctor.

Dar Bella părea deja să nu-l mai asculte. Se uita în jurul ei, încercând să-și dea seama dacă mai erau persoane interesate de tablouri.

— Cel care vorbește cu Fran e Peter Wilding, zise ea. Sper că se poartă frumos cu el. E un cumpărător.

Femeia în rochia cu modele florale o părăsise pe Fran, iar în locul ei apăruse un bărbat solid, de vârstă mijlocie, într-o cămașă albă, cu părul foarte întunecat. Fran vorbea și el se apleca înspre ea, cu capul ușor înclinat într-o parte, de parcă nu ar fi vrut să rateze niciun cuvânt.

Bella râse ușor și merse mai departe. Perez trecu în mod deliberat pe lângă cei doi în drum spre bucătărie. Wilding vorbea. Glasul îi era scăzut și Perez își dădu seama că era entuziasmat de tablouri,

deși cuvintele se pierdeau în zgomotul de fundal. Fran nici nu-l observă pe Perez.

Se opri în pragul ușii de la bucătărie. Martin Williamson stătea cu spatele la el și spăla niște tigăi în chiuvetă. Bărbatul misterios nu mai era.

Capitolul 4

Kenny Thomson privi în jos, către Herring House. Avea o barcă pe plaja de dincolo. Fusesse ridicată deasupra liniei fluxului, iar vremea era așa de frumoasă și liniștită încât stătea bine unde era. Când aveau să mai treacă niște luni, urma s-o pună pe o remorcă și s-o tragă pe iarbă, acoperind-o cu o prelată, astfel încât apa să nu o tragă înapoi în mare. Deocamdată, însă, era mai ușor să o lase pe plajă. Își zise că putea fi o noapte prielnică să iasă la pescuit de cod negru, dar știa că probabil nu avea să se ducă. Îi făcea plăcere să pescuiască, dar nu la fel de mult ca în copilărie sau în tinerețe. Willy, unul dintre bătrânii din Biddista, îi luase pe el și pe fratele lui în barcă atunci când erau mici. Iar când crescuseră le plăcuse în continuare să pescuiască împreună. Nu era nevoie decât de o noapte cu vreme frumoasă ca să-l sune pe Lawrence:

— Ai chef de câteva ore pe apă?

Însă Lawrence părăsise definitiv Shetland, iar lucrurile nu mai erau tocmai la fel. Mai cunoștea și alți bărbați cu care să se întovărășească și care ar fi fost dornici de o partidă de pescuit. Dar Kenny știa că ar fi fost nevoit să depună efort pentru a se înțelege bine cu ei. Ar fi trebuit să se prefacă interesat de viețile lor, de muncă, de soții. Cu Lawrence nu existase prefăcătorie.

Știa de petrecerea care avea loc la Herring House. Nu fusesse invitat, însă știa oricum. Într-o vreme, Bella îl chema constant. Obișnuia să vină cu mașina ei 4x4 elegantă pe drumeag – deși Kenny nu putea să-și dea seama la ce-i folosea o asemenea mașină când se ducea acum doar la Lerwick sau Sumburgh ca să ia avionul spre sud – și să intre în casă fără să aștepte să fie poftită.

— Veniți, Kenny, nu-i așa? Tu și Edith. Mi-ar plăcea să fiți acolo. Herring House nu ar exista fără munca depusă de tine și de Lawrence.

Și asta era de asemenea adevărat. Din momentul în care ea își

pusese în cap să cumpere șandramaua și s-o renoveze, petrecuseră multe nopți acolo lucrând la clădire, după ce terminau cu oile sau munca la câmp. Ei munciseră cel mai mult. O muncă din dragoste, cum o numise Lawrence. Și era adevărat că fuseseră plătiți foarte puțin. Dar în acea vreme era greu să-ți câștigi existența din agricultură, iar banii în plus le fuseseră folositori pentru copii, care creșteau. Bella crezuse probabil că le făcea o favoare. Pe atunci, bărbații se pricepeau la orice.

După ce terminau treaba, Kenny mergea acasă la Edith, lăsându-l pe Lawrence să discute cu Bella. Uneori se făcea atât de târziu când Kenny urca poteca spre casă, încât era sigur că Edith dormea deja. Dar ea era mereu trează, așteptându-l. Niciodată nu avusese obiceiul să se culce devreme. Iarna stătea lângă șemineu, tricotând. El știa că e târziu fiindcă era ordine în casă – singurul moment din zi când era ordine, în restul timpului cei doi copii nu ezitau să facă harababură prin lucruri. Iar în perioada aceea a anului, Edith obișnuia să muncească în grădină, chiar și la orele mici ale dimineții. Înainte să intre împreună în casă, ea obișnuia să arunce o remarcă tăioasă despre cum profită Bella de el. E posibil ca toate acestea să se fi întâmplat demult, chiar înainte ca Eric să meargă la școală, iar lui Kenny îi venea greu să-și imagineze asta. Acum copiii erau deja mari amândoi. Ingirid urma să aibă, la rândul ei, un copil. Lucra ca moașă în apropiere de Aberdeen, iar Eric avea o fermă în Orkney.

Acum Bella nu-l mai chema pe Kenny. Știa că nu ar veni. Lui Edith poate că i-ar mai fi surâs ideea să aibă ocazia să se îmbrace frumos, să meargă la petrecerea elegantă și să bea vin, ascultând discuțiile despre artă și cărți. Era și asta un mod de a-și scoate banii de la Bella. Însă Kenny pusese mereu piciorul în prag. În general, soția lui era cea care făcea regulile, însă el era categoric atunci când venea vorba de Bella Sinclair.

— Ea e de vină că Lawrence nu mai e aici.

Odată aproape adăugase că femeia îi frânsese inima lui

Lawrence. Dar Edith ar fi răs de el pentru cât de sentimental e. Avusese mereu o limbă ascuțită, de când era copil. Încă avea. Zâmbi. Chiar și după treizeci de ani de căsătorie, încă îi era frică de ea.

Se uită la ceas. Era nouă și jumătate, mai târziu decât crezuse. În perioada aceea a anului era ușor să pierzi noțiunea timpului. Urca pe deal în fiecare noapte, mai puțin atunci când vremea era atât de urâtă încât nu merita. Spunea că face asta ca să aibă grijă de oi, dar asta era doar un pretext. O fugă de Edith, care tasta de zor la calculator, un moment pentru el. Când Edith lucra, avea impresia că locuința era doar o extensie a biroului ei și nu se simțea în largul lui. Iarna se ducea uneori peste deal cu mașina, după iepuri, cu o pușcă și o lanternă. Iepurii intrau în fasciculul de lumină și apoi erau ușor de țintit. Avea un amortizor pe pușcă, așa că nu făcea zgomot când îl nimerea pe primul – nu voia să-i sperie pe ceilalți. Nu prea îi plăcea gustul de iepure, carnea era prea dulce și grasă, dar o mânca uneori sub formă de plăcintă cu ceapă și bucăți de bacon. De regulă, însă, ajungea să arunce cadavrele.

Edith spunea că făcea risipă. Când era ea mică nu exista ideea de „bani de cheltuielă” și încă își imagina că urmau să se întoarcă vremurile grele, deși avea o slujbă bine plătită, iar Kenny mai muncea uneori și în construcții, pe lângă fermă. Nu suporta ca banii să fie cheltuiți aiurea. Dar acum aveau economii. Nu urmau să facă foamea la bătrânețe sau să depindă de copiii lor.

Își strigă câinele, Vaila, și se întoarce către casă. O vedea cum stă pe o mică ridicătură de pământ imediat lângă țârm, cu Herring House profilându-se mai înaltă în fundal. Mai departe, de-a lungul țârmului, se afla cimitirul. Pe vremuri, înainte să fie construite drumurile, trupurile erau duse cu barca pentru înmormântare. Acesta era motivul pentru care în Shetland cimitirele se aflau mereu în apropierea apei. Se gândi că i-ar plăcea să fie purtat către mormânt în propria barcă, dar bănuie că trebuia să existe un motiv pentru care nu se mai proceda așa.

O mișcare de pe drum îi atrase atenția. Nu mai avea ochii așa ageri ca odinioară, dar i se păru că vede cum cineva pleacă de la galeria de artă. Se uită într-acolo. Se prefăcea că nu e interesat de treburile Bellei, dar nu putea să-și controleze curiozitatea. De regulă, petrecerile ei nu se terminau așa devreme, iar acest musafir nu se urcă într-o mașină pentru a ocoli golfulețul și nu porni pe drumul principal, spre Lerwick. În schimb, merse pe drum în celălalt sens, dincolo de oficiul poștal și cele trei case de pe mal, dinspre ponton. Pe acolo se mai ajungea doar la vechiul conac unde locuia Bella, și la casa lui Kenny și Edith. Dincolo de Skoles, drumeagul se transforma într-o potecă de-a curmezișul dealului, până în următoarea vale. Singurii oameni care o foloseau erau Kenny, atunci când își verifica oile, și turiștii care se plimbau.

Kenny rămase pe loc și privi până ce silueta dispăru în punctul în care poteca începea să coboare. Alerga aplecat în față – o alergare ciudată, cu sărituri –, astfel încât părea că urmează să cadă. Kenny se gândi că era tipic oamenilor cu care avea de-a face Bella. Artiști. Nici măcar nu puteau să alerge ca oamenii obișnuiți! Bella fusese mereu un magnet pentru oameni ciudați. Vara, când erau cu toții tineri, conacul fusese plin de străini îmbrăcați în haine ciudate care veneau și plecau, în timp ce muzica stranie ieșea pe geamurile deschise împreună cu nesfârșitul zgomot al discuțiilor. Dar acum Bella era destul de singură, în afară de nepotul acela al ei. Ar fi trebuit să rămână cu Lawrence.

Urcă mai departe pe deal, făcând o numărătoare aproximativă a oilor. După câteva zile avea să le adune și să le ducă jos să le tundă. Urmau să-l ajute doi băieți care veneau din Unst, iar Martin Williamson spusese că avea să dea și el o mână de ajutor.

Când ajunse acasă era ora unsprezece, însă Edith era tot în grădină. Săpa între niște straturi de fasole, dând buruienile la o parte cu lovituri scurte, agresive. Probabil că rămăsese mult la calculator în seara aceea, fiindcă nu părea să fi făcut prea multe în grădină. Când îl auzi venind, își ridică privirea. Kenny își zise că

părea cam obosită. Avusese o întâlnire în Lerwick toată ziua și asta o extenua mereu.

— Hai înăuntru, spuse. Țânțarii or să ne termine.

— Stai doar să termin stratul ăsta.

O privi cum se pune pe treabă și se gândi cât de încăpățânată și puternică era.

— L-ai văzut pe bărbatul acela? Întrebă atunci când ea termină într-un final și sprijini sapa de zidul casei.

— Care bărbat?

Își ridică privirea, dându-și la o parte o șuviță. Kenny se gândi că arăta mai bine acum decât în tinerețe. Când era tânără, era trasă la față și nu avea pic de carne pe ea. Nu dragoste simțise pentru ea. În orice caz nu genul ăla de dragoste din filme. Genul de dragoste pe care o simțise Lawrence pentru Bella. Nu fusese așa pentru el și Edith. Dar se înțeleșeseră și știuse că avea să meargă bine. Nu se iritaseră reciproc fără motiv. Acum că ea avea cincizeci de ani, uneori o privea și se minuna: abia dacă avea riduri, iar ochii îi erau foarte albaștri, între ei exista o pasiune pentru care nu avuseseră energie când copiii fuseseră mici.

— Care bărbat? repetă Edith.

Nu era deranjată că trebuia să se repete, dar pe față avea un început de zâmbet, de parcă putea ghici la ce se gândește el.

— Un bărbat care fugea de la Herring House. Trebuie să fi trecut pe aici.

— Nu l-am observat, spuse ea.

Se ridică, îl apucă de braț și îl conduse înăuntru.

Edith se trezea devreme în fiecare dimineață. Chiar și când erau în vacanță sau în vizită la copii, de regulă ea se trezea înaintea lui. O auzea cum mișcă ibricul pe plită, apoi cum deschide ușa. Știa ce face – își trăgea bocancii peste pijamale pentru a ieși să dea drumul găinilor. Începea munca abia la ora nouă și lua micul dejun înainte să plece. Lui nu i se părea așa simplu să se dea jos din pat, dar în

acea perioadă a anului Edith abia dacă era în stare să doarmă. Adesea se trezea noaptea ca să meargă la baie și își dădea seama că ea e trează și stă nemișcată lângă el. Pusese draperii groase la geamuri, dar nopțile albe aveau ceva care lui Edith îi deregla bioritmul. Așa îi afecta pe unii oameni. Dacă el nu reușea să doarmă, era încordat, epuizat și nu reușea deloc să se concentreze. Edith devenea palidă, însă nu se plângea și nu lipsea niciodată de la muncă. O dată reușise s-o convingă să meargă la doctor să-i prescrie niște somnifere, însă spusese că o încetineau și o amorțeau a doua zi și nu se simțea în largul ei la muncă. Se bucura foarte mult când zilele se scurtau, iar ea își revenea.

Lui Kenny îi plăcea jumătatea de oră pe care o petreceau împreună și luau micul-dejun înainte ca ea să plece. Până când el se spăla și se îmbrăca, ea făcea ceaiul și Kenny simțea mirosul de pâine prăjită. Edith era în duș. Auzea cum se umple rezervorul de apă.

Edith lucra ca director al unui centru de îngrijire pentru bătrâni și oameni cu dizabilități. Încă îi venea greu să creadă – Edith a lui gestionând personalul și bugetul, mergând la întâlniri în Lerwick îmbrăcată elegant și cu părul prins în coadă. Instruia întreg personalul din Shetland cum să îngrijească pacienții, explicându-le cum să îi transporte în siguranță. Se minuna de puterea și tenacitatea ei. Bătrânii de peste tot din Shetland veneau la centru cu taxiuri și cu autobuzul. Uneori vorbea despre clienții ei spunându-le pe nume și îl uluia să-și dea seama că era vorba despre bărbați și femei pe care-i știa în copilărie drept niște personaje puternice și mai degrabă înfricoșătoare, care deveniseră acum slabi, confuzi și se scăpau pe ei. Se întreba dacă așa avea să ajungă și el. O să-mi sfârșesc zilele jucând bingo la centrul de îngrijire? Cândva vorbise despre asta cu Edith, iar ea îl împunsese:

— O să ajungi acolo dacă ai noroc! La cum a căzut prețul petrolului și odată cu tăierile de buget, centrul s-ar putea să nu mai fie când o să avem noi nevoie de el.

De atunci nu-și mai exprimase temerile. Singura lui alinare era că

se aștepta să moară înaintea ei. Femeile trăiesc mereu mai mult decât bărbații. Nu-și putea imagina cum ar fi să rămână singur.

Kenny turnă ceai și unse pâinea prăjită cu unt, iar ea intră deja îmbrăcată, cu părul încă ud, strâns într-un coc.

— Ce planuri ai azi? Întrebă Edith.

— Să plivesc napii.

Ea avu o expresie plină de simpatie, știind ce muncă plictisitoare și istovitoare era să sapi ca să dai la o parte lăstarii nedorți încât să lași loc napilor să crească.

— În fine, e o zi frumoasă pentru asta.

Dar de seara precedentă se tot gândea că poate iese cu barca, până la urmă. Nu-i spusese nimic lui Edith. Ea muncea atât de mult, iar el se simțea ca un puști care se gândește să chiulească de la școală.

Edith își termină pâinea prăjită din farfurie, apoi se duse în micul dormitor – care cândva fusese dormitorul lui Ingirid și pe care soția lui îl folosea acum drept birou – ca să-și strângă hârtiile și să le pună în geantă. Ieși împreună cu ea și o sărută, apoi o privi cum se îndepărtează în mașină.

Se gândise să lucreze vreo două ore la napi înainte să iasă cu barca, dar se pomeni mergând spre plajă, până la coliba în care ținea motorul bărcii, firele și capcanele de pescuit. Vântul bătea ușor dinspre est. Se întrebă pentru o clipă dacă își dorea cu adevărat companie, gândindu-se cine ar fi liber să iasă cu el. Martin Williamson era un tânăr îndeajuns de agreabil, dar în cele mai multe zile lucra o oră în magazin înainte să se ducă la serviciul lui de la cafeneaua de la Herring House. Se opri pentru o clipă și auzi cum papagalii de mare de pe țărmul de dincolo de ponton sparg liniștea. Erau mai puțini decât în copilăria lui, însă destui încât să le audă zgomotele în timp ce se apropia.

Merse pe pietrișul care delimita plaja de drum. Era o scurtătură îngustă și trebuia să aibă grijă unde pășea. Odată își luxase glezna acolo și îl duruse zile întregi. Se opri când umbra de la Herring

House îi tăie calea doar ca să verifice dacă era cineva înăuntru, însă clădirea părea pustie. Cafeneaua de la galerie se deschidea abia mai târziu, iar în față nu era parcată nicio mașină.

Coliba era la marginea drumului, tocmai unde începea pontonul, la vreo două sute de metri mai în față. O construiseră el și Lawrence și era destul de rezistentă, chiar dacă o parte din acoperișul din tablă ondulată trebuia înlocuit în vreun an. Niciodată nu o încuiau – era folosită de toți bărbații din Biddista care aveau barcă – și cam nimeni altcineva nu se aventura până la ponton. Cândva, toate cele trebuincioase locuitorilor erau descărcate acolo de pe vapoare – cărbune, porumb, nutreț. Acum, mai ancorau doar câțiva turiști veniți cu iahturile care și rămâneau peste noapte, dar nu văzuse prea mulți în acel an. Pe ușa exista un zăvor greu, astfel încât putea fi închisă de afară pentru a nu se tot deschide din pricina vântului. În acea zi, zăvorul era tras și ușa întredeschisă. Kenny încercă să se gândească cine ar fi putut fi ultima persoană care intrase în colibă, cine ar fi putut fi atât de neatent. Doar o pală mai puternică de vânt și ușa ar fi fost smulsă din balamale. Se gândi la Roddy Sinclair. Ar fi tipic lui. Băiatul acela nu gândea niciodată. Cândva organizase un fel de petrecere acolo, iar când Kenny venise a doua zi găsisese o grămadă de doze de bere, o sticlă de whisky goală și un tip ciudat într-un sac de dormit. Kenny deschise ușa și simți mirosul obișnuit de motorină și pește.

Pentru că se gândise la Roddy Sinclair, bănuia la început că trupul care atârna de tavan era una dintre glumele tânărului. Roddy se îmbătase la petrecerea Bellei și se gândise să facă vreo trăsnaie. Kenny știa că atunci când avea să se apropie urma să constate că era un sac de îngrășământ plin cu paie, băgat într-o jachetă neagră și niște pantaloni. Capul era neted și strălucea puțin. Ce real pare, își zise Kenny. Împinse trupul. Era neașteptat de greu, cu siguranță nu era făcut din paie. Umbra lui se balansa pe peretele din spatele colibei. Se învârti pe funie, astfel încât Kenny îi văzu pentru prima oară fața. Era o mască de clown al cărei plastic alb reflecta lumina

dimineții care intra prin ușa crăpată, cu o gură roșie fixată într-un rânjel și ochi goi care se holbau. Apoi observă că avea mâini adevărate. Piele. Degete osoase. Unghii netede și rotunde, ca ale unei femei. Dar nu era o femeie. Era un bărbat chel. Un bărbat mort care atârna de una dintre grinzile acoperișului, având picioarele la doar câțiva centimetri de podea. Lângă el, într-o parte, era o găleată mare de plastic. Kenny se gândi că probabil o întorsese pentru a se urca pe ea, apoi o dăduse la o parte cu piciorul. Simțea cum o ia razna. Voia să ridice masca – arăta nepotrivit pe o persoană moartă. Dar nu reuși să o facă. În schimb, puse mâinile pe brațele bărbatului pentru a-l opri din balans. Nu suporta ideea să-l știe legănându-se acolo precum o sperietoare spânzurată.

Primul gând fu să o sune pe Edith pe mobil. Dar ce putea face ea? Așa că, simțindu-se puțin neghiob și slab de înger, ieși, se așeză pe pietriș și sună la 999.

Capitolul 5

Perez află veștile de la Fran, prin telefon, în timp ce era în drum spre birou. Înainte de asta, zăpăcit din cauza lipsei de somn, fusese atât de preocupat să rememoreze evenimentele din noaptea precedentă, încât conducea mecanic, neatent la ce era în jur. În cap îi suna muzica pe care o pusese Fran la CD-player când urcase în mașină – o femeie care cânta ceva celtic, vioi, ce nu recunoscuse. Se întrebă dacă se gândea prea mult la ce se întâmplase cu Fran. Așa era el. Căzuse pe gânduri. Prima lui soție, Sarah, îi spusese că așteaptă prea multe de la ea, că are cerințe emoționale. Ar trebui să fiu mai dur, mai puternic, se gândi. Mai bărbat. Îmi pasă prea mult de ce cred femeile despre mine.

Apoi primise apelul și își impusese să se concentreze. Munca era o constantă a vieții lui, ceva ce-i făcea bine. Iar Sandy, care oricum nu era cea mai elocventă persoană, devenea mereu incoerent când era stresat sau surescitat. Perez avea nevoie de întreaga lui atenție ca să reușească să comunice cu el.

— Avem un suicid, spuse Sandy. Kenny Thomson l-a găsit atârând în coliba aia unde băieții din Biddista țin chestiile pentru pescuit.

— Despre cine e vorba? întrebă Perez.

Vocea de la celălalt capăt al convorbirii îl întrerupse.

— Kenny Thomson. Ar trebui să-l știi. A locuit în Biddista toată viața. Are o fermă care se întinde între golf și partea de sus a dealului...

— Nu, Sandy. Nu mă refer la cine l-a găsit. Cine e sinucigașul?

— Nu știu. Kenny nu l-a recunoscut. Sau cel puțin a spus că nu-și poate da seama. Sunt pe drum.

— Nu atinge nimic, spuse Perez. Pentru orice eventualitate.

Știa că nu ar trebui să fie nevoie să îi zică asta lui Sandy și știa că oricum urma să uite de avertisment de îndată ce ajungea, dar îl

facea să se simtă mai bine să i-o spună.

Abia când intră pe drumul parcurs în noaptea precedentă își aduse aminte de bărbatul care izbucnise în lacrimi la Herring House. Perez nu se prea ostenise să-l găsească. Leșise pe ușa bucătăriei și se uitase pe plajă și pe drum, dincolo de cimitir, dar nu văzuse nimic. Cu siguranță se simțise ușurat. Până la urmă, bărbatul probabil că era cu mașina – cum altfel să dispară atât de repede? Prin urmare, își revenise – asta dacă într-adevăr avusese vreo problemă. Perez se gândise pentru o clipă, înainte de a reveni în galerie, că ar trebui să anunțe pe cineva. Dar pe cine? Și ce ar spune? Fiți cu ochii-n patru după un individ care plânge mult. S-ar putea să aibă amnezie. În timp ce ascultase zgomotul fluxului pe pietriș, hotărâse să nu-și mai bată capul. Vreun turist, își zisese, tulburat, sau beat, sau drogat. În perioada aceea a anului veneau să caute paradisul sau pacea și își dădeau seama că nopțile albe îi tulburau, de fapt, și mai mult.

În loc să rămână cu gândul la străinul fără nume, se gândise la Fran, la cum arăta sub rochia ei neagră, dantelată, și cum ar fi fost să o atingă.

Se întorsese la galerie pe jos. De pe drum, văzuse prin ferestrele lungi cum petrecerea continua, dar avea impresia că nu urma să mai dureze mult. Roddy se uita spre mare, ținând încă lejer vioara sub bărbie, de parcă ar fi făcut parte din corp, ca o prelungire a trupului său. Odată revenit, Perez observase că artistele erau dezamăgite. Vânduseră câte ceva, dar se așteptaseră la mai mulți oameni, la o efervescentă mai mare. Fran îl luase de mână și îi șoptise că voia să meargă acasă. În ciuda atenției din partea bărbatului solid cu păr negru, avea nevoie să i se ridice moralul. Perez se bucura într-o oarecare măsură că e puțin tristă. Îi oferea prilejul să o facă să se simtă mai bine.

Acum se gândea că sinuciderea nu avea cum să fie o coincidență. Sudistul misterios cu siguranță era tulburat, poate chiar labil psihic. Bărbatul mort fusese găsit la doar câteva sute de metri de Herring

House, acolo unde străinul fusese văzut ultima oară. Perez nu se gândise vreodată că ar fi fost în stare să-și ia viața. Se simțea vinovat fiindcă fusese așa neglijent, se simțea responsabil pentru viața unui străin pe care-l întâlnise o singură dată. Apoi încercase să-și aleagă cuvintele cu care să-i explice situația lui Fran. Oare ea avea să dea vina pe el pentru suicidul bărbatului? Și spera ca, în ciuda tuturor aparențelor, odată ce urma să ajungă la coliba de lângă pontonul din Biddista să descopere că o cu totul altă persoană își pusese capăt zilelor.

O luă pe drumul spre nord și apoi spre vest prin Whiteness. Aici, pământul întindea niște degete contorsionate care intrau în mare și era greu să-ți dai seama care e linia coastei. Se zăreau nenumărate bălți și intrânduri, așa încât peisajul de dincolo părea format din insule. În vegetația joasă erau flori peste tot – piciorul-cocoșului, iarbă-roșioară, orhidee ale căror nume le știa mama lui. În lumina aceea, în momentul acela al anului, vizitatorii cumpărau pe loc locuințele vechi pe post de case de vacanță.

Drumul se îngustă, transformându-se într-o singură bandă, din loc în loc fiind amenajate câteva alveole pentru depășire, apoi coti înspre deal, așa încât Perez văzu Biddista în fața lui – cimitirul, apoi Herring House, aproape de plajă, coliba de la ponton și, dincolo de ea, trei case cu câte un etaj. În cea mai mare se găseau oficiul poștal și un magazin. Apoi drumul mergea mai departe, trecând de conacul în care locuia Bella Sinclair, până ce ajungea la ferma lui Kenny Thomson. Cândva, comunitatea fusese mai numeroasă. Încă se mai zăreau ruinele unor case de demult pe mai multe dintre loturile lui Kenny. Acesta cumpăraseră pământul treptat, pe măsură ce oamenii plecaseră, fiind fie prea bătrâni ca să-l mai muncească, fie pentru că primeau un salariu mai bun lucrând pentru primărie în Lerwick. Acum casele ar fi putut fi renovate și vândute pentru o avere, însă când începuse el să-și extindă proprietatea nu existase cerere și le cumpăraseră pe nimic. Biserica presbiteriană fusese demolată cu mulți ani înainte, când populația intrase în declin, iar

piatra fusese folosită prin toată insula. Acum numai atât mai rămăsese din Biddista, o comunitate izolată de restul insulei printr-un deal într-o parte și marea pe cealaltă.

Mașina lui Sandy era parcată la marginea drumului. El stătea pe dig, fumând o țigară. Perez, care lucrase o vreme în Aberdeen și avusese de-a face cu mai multe infracțiuni într-o lună decât Sandy în toată cariera lui, se întrebă cum urma să procedeze cu chiștocul după ce termina de fumat. Avea să-l arunce pe jos și să contamineze posibila scenă a crimei? În schimb, când îl văzu pe Perez apropiindu-se, Sandy se ridică, scoase țigara din gură și o aruncă în apă. Un alt fel de contaminare.

— Unde ai fost? întrebă Sandy. Am încercat să te sun acasă.

Perez ignoră întrebarea și Sandy nu insistă. Era obișnuit să nu fie băgat în seamă.

— L-am lăsat pe Kenny să se întoarcă acasă, spuse. N-avea rost să stea aici și știm unde-l găsim. Era destul de șocat. Pe mine nu m-a deranjat prea mult. Pare ireal, nu-i așa? Cu chestia aia pe față.

— La ce te referi?

— A, nu ți-am spus? O să vezi.

Perez merse până la colibă, se opri în dreptul ușii și privi înăuntru. Cadavrul atârna într-un ștreang gros, legat de un câprior în apropiere de vârful acoperișului înclinat. Fața era întoarsă, însă Perez îi recunoscuse hainele. Pantaloni negri, jachetă neagră de in. Abia când avansă câțiva pași văzu masca încremenită într-un rânet. Brusc i se făcu rău, dar se strădui să se uite din nou în colibă. Analiză scena, găleata răsturnată. La prima vedere părea clar o sinucidere.

Sandy venise în spatele lui.

— Medicul va sosi cât de curând, spuse. Dar asta ar putea însemna ceva vreme. A fost un apel de urgență însă le-am spus că totul e în regulă. Omul nostru nu pleacă nicăieri.

Sandy încă avea un aer îndatoritor, ca de copilăș. Lui Perez îi venea să-l liniștească, să-i spună că se descurcă și atunci când

greșea.

— Bun. Cu cine ai stat de vorbă?

— Cu tipul nou-venit, care tocmai s-a mutat în Whiteness.

Sandy făcu o pauză.

— Ce crezi că se întâmplă aici, care-o fi treaba cu masca?

— Nu știu.

Lui Perez i se păruse atât de tulburătoare, încât se întorsese cu spatele la bărbatul spânzurat. Poate din cauza netezimii strălucitoare sau a râșnetului drăcesc. După întunericul din colibă, pentru o clipă simți cum îl dor ochii din cauza soarelui care se reflecta în apă.

— Trebuie să fie vreun turist, spuse Sandy categoric. În niciun caz cineva din Biddista. Cel puțin, așa zice Kenny. Poate să-și dea seama fără să-i vadă fața. Iar într-un loc atât de mic, ar ști. Nu i-am verificat obiectele personale pentru a-l identifica. Ai spus să nu pun mâna.

— Bun, spuse Perez din nou, distras.

Își aducea aminte de noaptea precedentă, cum își întorsese interiorul buzunarelor în afară. În haine nu avea nimic care să-l identifice, începu să se gândească la procesul pe care avea să-l urmeze pentru a-i da de urmă. Să sune la hoteluri și pensiuni. Să verifice la NorthLink și British Airways. Poate era nevoie să aștepte până i se constata absența pe vasul care se întorcea în sud ca să-i poată afla numele. În perioada aceea a anului, pe insule erau mai mulți turiști decât localnici. Fără să vrea, începuse să devină interesat. Ce-l făcuse pe bărbat să-și piardă memoria într-o primă fază, iar apoi îl împinsese pe culmile disperării, încât să-și ia viața?

— Tu care crezi că o fi treaba cu masca?

Uneori îi puneă întrebări lui Sandy, neașteptându-se la vreun mare răspuns, ci fiindcă încerca să-l facă să gândească, în speranța că avea să devină un obicei.

— Habar n-am. Poate voia să transmită vreun mesaj?

Ce fel de mesaj? Că viața lui fusese o glumă? În noaptea

precedentă cu siguranță nu râsese.

— Sunt convins că l-am văzut aseară, spuse Perez. Era unul dintre musafirii de la petrecerea de la Herring House.

Apoi, îndată ce se gândi la asta, spuse:

— Mă întreb de unde o fi făcut rost de mască. Cu siguranță n-o avea la el atunci.

De data asta, Sandy nu răspunse. Nu ar fi trebuit să-l las singur pe individ, gândi Perez. Îi era teamă să fie lăsat singur.

— Poți să-l aștepți aici pe medic? O să merg să vorbesc cu Kenny Thomson. Poate are vreo idee despre cine ar putea fi bărbatul mort, poate știe unde locuia. Dacă cineva din Biddista găzduia musafiri contra cost, Kenny ar trebui să știe.

Sandy dădu din umeri.

— Mi se pare un loc ciudat în care să vrea să stea un străin. Ce să facă aici toată ziua?

— Uită-te și tu, omule. Liniște. Nimic de făcut. Tocmai pentru asta vin aici.

Sandy privi dincolo de apă.

— Mai degrabă a venit special din Lerwick și a ales cel mai izolat loc să-și facă felul.

Dar Perez se gândi că nu venise până aici doar ca să se sinucidă. Venise la petrecere cu un motiv anume.

Capitolul 6

Perez merse pe drumul către casa lui Kenny Thomson. Era foarte obosit acum și mintea îi funcționa lent. Se gândea că poate efortul fizic avea să-l mai trezească. Skoles, casa Thomson-ilor, părea mai degrabă o fermă în toată regula decât o mică gospodărie. De când cumpărase tot pământul din jurul lui, Kenny avea mai multe oi decât îi trebuiau în gospodărie și vaci într-unul dintre zăvoaiele joase de lângă casă. Dar totul se făcea în continuare ca odinioară. Lui Perez îi plăcea asta. Văzu un câmp de cartofi care tocmai răsăreau, în rânduri drepte și bine conturate, și un câmp de napi. În multe locuri, fermierii vindeau loturi de pământ pentru locuințe, dar se părea că lui Kenny această metodă nu-i făcuse cu ochiul.

Perez încercă să-și aducă aminte când vorbise ultima oară cu Kenny, dar nu reuși. Poate că-i făcuse semn din cap, salutându-l, în oraș, poate că dăduse de el la Sumburgh sau la barul de pe feribot. Dar Kenny era mai mult decât un cunoscut oarecare. În anul când Perez împlinise șaisprezece ani, Kenny își petrecuse întreaga vară pe Fair Isle și lucraseră împreună. Atunci munciseră din greu la portul din North Haven. Kenny fusese chemat să supravegheze desfășurarea construcțiilor, iar Perez fusese unul dintre muncitori, prima lui slujbă adevărată din timpul vacanțelor. Încă își aducea aminte de bășici, de cum îl duruse spatele și de ușurința cu care Kenny, mai mare ca el cu douăzeci de ani, suplu și cu părul negru pe atunci, putea căra câte o butelie de gaz în fiecare mână atunci când îi ajuta pe localnici să descarce barca, felul cum putea să trudească toată ziua fără să pară că obosește.

Kenny se cazase inițial la pensiunea de la Observator, însă după câteva săptămâni se mutase mai în interiorul insulei, la Springfield, pentru a sta cu familia Perez. Era mai departe de șantier, însă, după cum spusese, se simțise stinger printre toți ornitologii aceia, iar dacă-l găzduiau însemna încă niște bani pentru el. Seara făcea un

duș, după care se alătura familiei la cină. Kenny nu deranjează deloc. Asta spusese mama lui Perez, și avusese dreptate. Era discret, amabil, pune masa și o ajuta cu spălatul vaselor pe urmă. Un musafir perfect.

Acum, Perez încerca să-și amintească despre ce discutaseră atunci când săpau canalele de scurgere și amestecau cimentul. Kenny nu prea vorbea despre el. Îl ascultase pe Perez povestind despre planurile lui de a merge la facultate și cât nu suporta atmosfera de la școală, însă nu spusese mai nimic despre el însuși. Din când în când îi mai scăpa câte ceva despre viața lui la Biddista și despre ceilalți locuitori, dar foarte rar. Dar m-ar fi interesat măcar? se întrebă Perez. Pe vremea aceea Kenny i se părea un tip de vârstă mijlocie și plictisitor. Încăpățânat să facă lucrurile ca lumea. Era deja însurat cu Edith, care nu îl însoțise. Stătea la Skoles, având grijă de tatăl lui, care încă mai trăia. Kenny o pomenise pe Edith, dar nu cu afecțiune. Probabil că nu era ușor pentru ea, își zise Perez, să aibă grijă de un bătrân care nu-i era nici măcar rudă. Kenny ar fi trebuit să fie mai recunoscător.

Apoi, brusc, își aminti de o petrecere care avusese loc în sala de festivități de pe Fair Isle. O nuntă de întoarcere: un băiat de pe insulă care plecase să se însoare cu o sudistă în orașul ei, apoi o adusese înapoi pentru a sărbători cum se cuvine pe insulă; tânăra purtase o rochie de nuntă albă, lungă, exact ca într-o biserică anglicană. În sală avusese loc și un banchet, la care fuseseră invitați toți locuitorii insulei, după care urmasse un dans. Perez își aduse aminte cum Kenny dansase un eightsome reel cu mama lui, balansând-o și ridicând-o până izbucnise în râs. Tatăl lui, care privea de pe margine, păruse puțin deranjat. Poate Kenny se îmbătase puțin în acea seară. Perez băuse la rândul lui, așa încât era posibil ca memoria să-l înșele. La scurt timp după petrecere, Kenny se întorsese să stea la Observator. Când Perez îl întrebase de ce se mutase, fusese la fel de criptic ca întotdeauna:

— Îmi convine mai mult acum.

Când ajunse la casă, Perez bătu la ușa de la bucătărie. Așteptă o clipă. Nu se auzi niciun răspuns. Se întreba dacă să intre oricum, când Kenny apăru în spatele lui cu un câine jigărit, care nu făcea niciun zgomot.

— Te așteptam, spuse Kenny. Sandy a zis că te-a sunat. Dar m-am gândit că aș putea să muncesc puțin înainte. Vrem să tundem oile la sfârșitul săptămânii.

— Vrei să mergi la treabă? Putem vorbi la fel de bine și așa.

— Nu, tocmai voiam să-mi fac o cafea. Vrei și tu?

Bucătăria era mai ordonată decât în multe ferme în care intrase Perez. Kenny se opri în dreptul ușii și își dezlegă șireturile înainte să intre doar în ciorapi. Perez își verifică încălțările înainte să-l urmeze. Camera era pătrată, cu o masă în mijloc și două fotolii lângă mașina de gătit Rayburn. Dulapuri utilate și electrocasnice moderne cumpărate din banii lui Kenny, gândi Perez, însă alese de Edith. Pe pervaz era un vas cu iarbă-roșioară al cărei roz intens se asorta cu un motiv regăsit pe faianța de pe pereți. Totul era pus la punct și ordonat. Vesela folosită la micul dejun, încă nespălată, așezată în uscătorul de vase, era singurul lucru nelalocul lui.

Kenny probabil îl observă cum se uită la vase.

— O să spăl eu alea înainte să se întoarcă Edith, spuse. Mi se pare cinstit, dacă a fost la muncă toată ziua. Te mulțumești cu cafea solubilă? Lui Edith îi place treaba adevărată – Ingirid i-a cumpărat o mașină modernă de Crăciun – dar mie mi s-a părut mereu cam amară.

— Firește, spuse Perez. Beau ce bei și tu.

I-ar fi prins bine un espresso tare, însă știa că nu ar fi fost potrivit să ceară.

Așteptă până când Kenny i se alătură în bucătărie înainte să înceapă cu întrebările.

— La ce oră l-ai găsit?

Kenny rămase pe gânduri. Tot ce făcea era lent și calculat. În afară de dans, își zise Perez, aducându-și aminte de sala de

festivități din Fair Isle. Se dezlănțuia când dansa.

— Trebuie să fi fost cam nouă și zece dimineața. Edith plecase la muncă pe la opt și jumătate, iar eu mă gândeam să plivesc napii. Dar, nu sunt multe zile ca asta, nici măcar vara.

Zâmbi.

— Mă tenta să ies la pescuit. Mi-am spus că poate facem un grătar diseară dacă am noroc și prind cod negru sau macrou.

Perez dădu din cap.

— Știu că nu l-ai văzut la față, dar ai idee cine ar putea fi bărbatul mort? Trebuie să-l identificăm.

Din nou o pauză.

— Nu. Nu l-am întâlnit niciodată.

— Dar poate că ai vreo idee?

— Bella a organizat o petrecere aseară. Locul era plin de străini.

Nu chiar plin.

— Tu nu ai fost acolo, Kenny. Credeam că mereu îi cheamă pe cei din Biddista la vernisajele ei. Am crezut că de la voi se inspiră să picteze.

Fața lui Kenny era bronzată și ridată. Se strânse într-un zâmbet scurt, răutăcios.

— Asta spune la știri. Ai văzut documentarul acela TV despre ea și Roddy? Nu o să mai cred nimic din ce văd la TV. Au venit să filmeze aici la Biddista, știi, m-au urmărit într-una din zile și ai crede din reportaj că sunt vreun mare proprietar de terenuri, mai-mai să fiu moșier.

Ibricul începu să fiarbă.

— Nu te lăsa dus de nas de povești, Jimmy. Bella Sinclair mereu a crezut că e mai bună decât noi, restul. Chiar și când mergeam la școală și ea locuia într-o casă a primăriei, lângă mal. E adevărat că întotdeauna a putut să deseneze, chiar și când era atâtica. Părea să vadă lucrurile diferit de noi, ceilalți.

— Ai idee dacă a rămas cineva la ea peste noapte la conac?

Kenny dădu din cap.

— Ți-am spus, Jimmy, nu prea mai am treabă cu Bella. Habar n-am. Nu cred că mai cheamă în casă atâția oameni ca odinioară. Pe vremuri, conacul era plin de străini. Nici măcar pe atunci locuitorii din Biddista nu erau îndeajuns de buni pentru ea. Poate că, în sfârșit, se maturizează și nu mai are nevoie de oameni care să-i spună tot timpul cât de minunată e.

— Roddy a fost la Herring House.

— Înseamnă că o fi rămas cu ea la conac. Asta până o să primească o ofertă mai bună.

— Nu-ți place băiatul?

Kenny dădu din umeri.

— E foarte răsfățat. Nu e vina lui.

— A fost la festivalul St. Magnus din Kirkwall, iar Bella l-a convins să meargă în nord să cânte pentru ea.

— E un muzician bun, spuse Kenny. La fel cum ea e o artistă bună. Însă nu sunt convins că asta le scuză comportamentul față de ceilalți. Roddy obișnuia să-și petreacă timpul cu copiii mei când venea să stea cu Bella. Era mai mic ca ei, însă tot ajungea să facă pe șeful. După aia a ieșit cu Ingirid de câteva ori. Apoi a părăsit-o. A plâns o săptămână. I-am spus că tot ea a avut de câștigat.

— Știu doar ce am citit în ziare.

— Ei bine, spuse Kenny, aia e doar jumate. Chiar și când era la școală era raza. Bea. Lua și droguri, dacă e să te iei după ce zic copiii mei.

Perez își dădu seama că era dornic să asculte poveștile despre isprăvile lui Roddy. Probabil că nu aveau nicio relevanță pentru moartea unui englez ciudat, însă toată lumea din Shetland era fascinată de Roddy Sinclair. Adusese strălucirea pe insule.

— Am văzut pe cineva cum pleca de la petrecere, spuse Kenny. Eram chiar pe dealul ăla din spatele casei. Cineva îmbrăcat în negru. M-am întrebat dacă n-o fi cumva bărbatul ăla din colibă.

— Cât era ceasul?

Din nou acea pauză. Cumpănea.

— Nouă jumate? Poate puțin mai târziu.

Perez își spusese că se potrivea cu ora la care dispăruse englezul.

— S-a urcat în vreo mașină?

— Nu, nu s-a dus spre parcare. A venit pe aici, în sus, către conac. Dar era destul de departe. N-aș putea băga mâna-n foc că el era. Fugea. Bărbatul pe care l-am văzut. Fugea de parcă venea dracul după el.

Nu dracul, își zise Perez. Eu. Am presupus că s-a dus înspre drumul principal din sud și că, dacă l-aș mai fi căutat puțin, aș fi dat de el. De ce să fi venit pe aici? Dacă fugise dinspre plajă către conac și Skoles, cum să ajungă înapoi la ponton cu un ștreang în jurul gâtului? Apoi își aduse aminte cât de speriat fusese bărbatul la gândul de a rămâne singur. Poate că mai era cineva pe urmele lui.

Kenny voia ca el să plece, iar Perez observă asta. În plus, nici nu mai avea întrebări. Știa că urmau să apară altele, mai târziu. Întrebări care aveau să-l trezească în puterea nopții. Așteptă în grădină, în timp ce Kenny se aplecă să-și pună bocancii.

— Să-l fi văzut Edith pe bărbat?

Își dăduse brusc seama că dinspre casă ea ar fi putut să-l vadă mai bine.

Kenny îl privi de jos și miji ochii.

— Nu l-a văzut deloc. Am întrebat-o.

— Sunteți amândoi acasă diseară, dacă trebuie să vorbesc din nou cu voi?

Kenny se ridică.

— Vom fi pe-aici, prin preajmă. Dar nu mai am nimic să-ți zic.

În timp ce Perez se întorcea spre mal, zgomotul pescărușilor devenea tot mai puternic. Nu prea îl atrăgeau înălțimile. În vreme ce alți copii se cățărau pe stâncile despicate de acasă, el stătea departe de margine. Dar îi plăcuse să le privească de jos, mai ales în această perioadă a anului, când păsările aveau pui și toate se agitau ca să găsească un loc pe margine. Fluxul trebuia să fie deja la nivelul maxim. Apa aproape că ajunsese la bărcile trase pe plajă. În timp ce

se apropia de Sandy, un Range Rover trecu pe drumul de coastă, depășind Herring House.

Medicul, Sullivan, era din Glasgow. Tânăr, inteligent. Se îndrăgostise de o femeie din Shetland și o iubise atât de mult încât o urmăse în nord când ei i se făcuse prea dor de casă. Se spunea că ar fi putut să devină un medic renumit, dar preferase să fie unul de provincie. Ce romantic! Așa se spunea. Alte povești, gândi Perez. Cu toții creștem cu povești, dar cum putem să ne dăm seama care dintre ele sunt adevărate?

Sullivan nu părea prea afectat de alegere, fiindcă ieși din mașină fluierând și le aruncă un rânjet.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, domnilor. O doamnă din Whiteness avea o sarcină mai avansată decât crezuse și a născut la domiciliu. O fetiță tare drăgălașă!

Perez se întrebă dacă avea să fie la fel de voios și iarna. Erau destui oameni din sud care nu puteau suporta vântul și nopțile fără sfârșit. Nopțile astea luminoase aveau să facă loc, în curând, vijeliilor aduse de echinocțiul de toamnă. Lui Perez îi plăcea schimbarea bruscă dintre anotimpuri, însă nu era pentru toată lumea.

Sullivan aruncă din pragul ușii o privire scurtă cadavrului, apoi se îndreptă spre mașină. Când se întoarse, ținea o lanternă masivă. Lumină cu ea colțurile colibei și ridică o scară mobilă, de lemn, care fusese agățată de cuiele din zid.

— Vreau să mă uit mai de-aproape. E-n regulă?

Perez dădu din cap. Dacă se dovedea a fi scena unei crime, urmau să fie norocoși dacă echipa de criminalistică din Inverness ajungea în aceeași zi. Cel mai bine afla cât mai multe acum.

— Doar încercă să nu te atingi de altceva.

Doctorul așezase scara așa încât să fie la nivelul bărbatului spânzurat. Îi lumină gâtul cu lanterna.

— Probleme?

— S-ar putea. Nu sunt sigur încă. Pare să fi murit strangulat, dar

asta nu e ciudat la spânzurați. Nu prea își frâng gâtul repede, mai ales după o cădere atât de mică.

Coborî câteva trepte.

— Dacă ar fi să pariez, aş spune că a fost strangulat și era deja mort înainte să fie spânzurat. Privește: funia e foarte groasă, dar mai e și o altă urmă aici, pe gât, iar unghiul e destul de diferit. Urma funiei nu prea o ascunde pe cea mică.

Acum stătea din nou lângă el.

— Aș vrea încă o părere înainte să o numesc crimă, inspectore. Sunt nou aici. Nu vreau să mă fac de râs.

— Dar ești destul de sigur că nu s-a sinucis.

— După cum am spus, inspectore, dacă aş paria, aş spune că era mort înainte să fie spânzurat. Iar dacă aş fi la mine acasă, nu aş ezita. Dar nu sunt acolo și nu pot garanta până când nu-și aruncă o privire și cineva cu mai multă experiență.

Perez se uită la ceas. Dacă se dovedea că era o investigație criminalistică, avea nevoie ca echipa din Inverness să prindă ultimul avion din zi. Încă mai era timp, dar nu prea mult.

— Cât de repede poți avea o a doua opinie?

— Dă-mi o oră.

Perez dădu din cap. Își dădu seama că vrea să fie vorba de o crimă. Datorită adrenalinei, fiindcă senzația asta era motivul pentru care intrase în poliție, iar în Shetland nu prea existau astfel de cazuri. Și fiindcă, dacă bărbatul nu se sinucisese, însemna că Perez nu era responsabil, că nu ar fi avut cum să prevadă incidentul.

Capitolul 7

Stând în pat și urmărind lumina soarelui pe tavan, Fran încercă să nu se lase amăgită de senzația de bine. Se simțise la fel de bine și după prima noapte petrecută cu Duncan și iată ce se întâmplase! Cât fuseseră căsătoriți, el se culcase cu o femeie atât de în vârstă că-i putea fi mamă și își bătuse joc de Fran. Numai gândul la asta o umplea de revoltă. O pală de vânt intrată pe geamul deschis făcu perdeaua să zboare și zări o mioară grasă, neagră, care păștea la doar câțiva pași de casă. Perdeaua căzu la loc și Fran alungă imaginile cu Perez din mintea ei.

Atunci când îl părăsise pe Duncan, fusese tentată să fugă înapoi la Londra, la gașca ei de prieteni, pe străzile anonime ale orașului, unde nimeni nu avea habar de umilința ei. Dar fusese nevoită să se gândească la Cassie. Cassie avea aproape șase ani acum și era mai liberă aici decât fusese vreodată la Londra. Avea dreptul să-și cunoască tatăl. Iar Fran ajunsese să se îndrăgostească de Shetland, deși era un loc mohorât, așa încât se mutase într-o casă mică din Ravenswick, o închiriasse pe timp de iarnă ca să se hotărască unde voia să locuiască mai departe. O cumpărase în urmă cu trei luni. Se dedicase insulelor Shetland. Însă nu era sigură dacă se putea dedica lui Jimmy Perez. Se întâmplau prea multe lucruri deodată.

Cel mai bine era să se concentreze pe eșecul vernisajului de la Herring House. Nu prea știa la ce să se aștepte de la deschiderea expoziției, dar cu siguranță sperase să fie un eveniment de mai mare amploare. Chiar și cu Roddy Sinclair de față ca să anime atmosfera seara fusese un fiasco. Sala fusese pe jumătate goală. Veniseră foarte puțini dintre prietenii ei pentru a sărbători împreună. Își imaginase de atâta timp ocazia de a-și expune lucrările încât se simțea dezamăgită. Și ce avea să-și aducă aminte lumea? Cu siguranță nu tablourile, ci un om ciudat într-o criză de isterie.

Însă urmele dezamăgirii, copilărescul Nu e corect! Nu o opriră să se gândească din nou la Perez. La primul sărut, puțin stângace, cu aromă de cafea. La șira spinării, exact așa cum și-o imaginase, la cum îi atinsese vertebrele cu degetele.

Sună telefonul.

Presupuse că era Perez și se dădu jos repede din pat, merse dezbrăcată până în camera de zi, care era și bucătărie, gândindu-se să-i spună că n-are hainele pe ea. Asta avea să-l aprindă. Sau nu? Avea atâtea de învățat de la el. Rochia pe care o purtase la deschidere zăcea pe podea. Pe masă erau două pahare și o cană în care mai rămăsese doar zaț.

Răspunse la telefon.

— Alo?

Își păstră vocea joasă și primitoare.

— Frances, ești în regulă? Pari să fi răcit.

Era Bella Sinclair. O să dea vina pe mine, își zise Fran, pentru publicul redus de aseară. Dacă Bella ar fi fost singura expozantă, ar fi venit mai mulți.

— Sunt în regulă, spuse. Puțin obosită.

— Ascultă, trebuie să vorbim. Poți să vii aici? Cât e acum? Unsprezece și jumătate. În cazul ăsta vino să luăm prânzul, cât de repede poți.

Ce vrea? Fran știa că era absurd, însă simțea cum o cuprinde panica. Bella avea capacitatea de a intimidă. Poate că vrea bani de la mine, își zise. Drept compensație pentru cheltuielile făcute pentru petrecere și vânzările reduse. Iar ea nu avea bani. Dar, bineînțeles că urma să se supună chemării Bellei.

— Ce spui să ne vedem la cafeneaua de la Herring House la douăsprezece și jumătate? sugeră ea timid. Îi trebuia cel puțin atâta timp ca să se îmbrace și să ajungă în nord.

— Nu, nu.

Bella era nerăbdătoare.

— Nu la Herring House. Aici, la conac. Cât de repede poți.

În drum spre Biddista, Fran își zise că ar fi trebuit să se lase convinsă mai greu, să fi stabilit să vină în altă zi. Doar fiindcă îi admira lucrările Bellei nu însemna că nu avea propria personalitate. Lumea o știa cândva ca fiind încăpățânată, hotărâtă. Dar asta fusese pe vremuri, pe când avea o slujbă ca lumea și o grămadă de prieteni și locuia la Londra. Acum se chinuia ca artistă și se străduia să-și găsească locul în comunitate. Trecând de Herring House, se întrebă ce ar fi spus fetele de la revistă despre Perez, așa că nu observă mașinile parcate în dreptul pontonului și nici micul grup de oameni care stăteau în afara colibeii cu acoperiș de tablă ondulată. Făceau parte din peisaj. Niște bărbați care plănuiesc să meargă la pescuit. Prietenele mele ar spune că nu e genul meu, își zise. Că nu e îndeajuns de puternic pentru mine. Ar spune că relația nu va rezista.

Conacul era o clădire pătrătoasă, impunătoare, de piatră, aflată pe o mică ridicătură de pământ și îndreptată spre mare. Fran o mai văzuse pe dinafară, însă niciodată pe dinăuntru. Înainte, toate întâlnirile cu Bella avuseseră loc în cafeneaua de la Herring House, cu Martin Williamson care făcea pe gazda, oferindu-le cafea sau pahare înalte pline cu vin. Bella probabil auzise mașina pe pietriș, pentru că deschise ușa înainte ca Fran să se fi dat jos. Purta blugi și avea o cămașă de in lejeră. Până și la ea acasă era stilată.

— Intră.

Cândva, între casă și plajă existase o biserică, iar arhitectura conacului dezvăluia legătura religioasă. Înăuntru, scara era luminată de o fereastră îngustă, înaltă cât două etaje, o fereastră de biserică, însă cu geam transparent, care lăsa să pătrundă lumina solară. Fran făcu un pas înăuntru și rămase pe loc să admire priveliștea.

— Ce casă splendidă!

Își dădu seama imediat că spusese exact ceea ce trebuia. Bella știa că avea o casă splendidă, însă îi plăcea s-o audă. Se relaxă puțin.

— Vino în bucătărie. Din păcate o să mâncăm ce-a rămas de azi-

noapte, însă e destulă mâncare.

— Îmi pare foarte rău că au venit atât de puțini oameni din câți am invitat. Chiar îi rugasem.

— Nu-i vina ta, spuse Bella. Nu, nu, chiar nu-i vina ta.

Fran se aștepta la o explicație, însă Bella trecu mai departe și începu să vorbească despre Biddista și despre casă, nu despre petrecere.

— Am crescut în Biddista, știi. Nu aici, la conac, ci într-una dintre casele de pe mal ale primăriei. Pe atunci erau casele consiliului local. Acum toate au fost vândute. Niciunul dintre cei cu care am crescut nu și-a permis să cumpere vreuna. Willy a fost ultimul care a mai trăit acolo, iar spre finalul vieții nici măcar el nu mai era chiriașul consiliului.

Fran era puțin măgulită că Bella presupunea că ea știa despre cine vorbește, fiindcă o trata ca și cum ar fi fost din Shetland. Habar n-avea, evident, dar o lăsă pe Bella să continue.

— Încă mai era un preot la conac pe vremea aia. Un englez care fusese misionar în Orientul Îndepărtat și care ne trata ca pe niște sălbatici care trebuie educați. Biserica deja nu mai era pe atunci așa că el ținea slujba în sufragerie. Uneori, seara, în mijlocul unei petreceri, încă mi se pare că aud cântările.

Bucătăria era în spatele casei. Părea puțin întunecată prin comparație cu lumina din hol. La rândul ei, parcă avea ceva de biserică. Tavanul era înalt și sub fereastră se găsea o bancă din lemn închis la culoare, care putea trece drept strană. Toate tavanele i se păreau înalte lui Fran. Ea era obișnuită să se întindă și să-l poată atinge. Bella aduse din frigider farfurii acoperite cu folie de plastic și Fran recunoscuse mâncarea de la bufetul din seara precedentă.

— Am nevoie de vin, spuse Bella. Ia să vedem dacă a mai lăsat Roddy vreun pic. Încă era treaz când m-am culcat azi-noapte, dar cred că nici el nu ar fi fost în stare să bea tot ce a rămas. Încă mai sunt cutii cu sticle la Herring House.

Se duse din nou la frigider și se întoarse cu o sticlă.

— Vrei un pahar? Țsta e destul de bun.

Fran dădu din cap că nu.

— Ni se alătură și Roddy?

Deși nu voia, era atrasă de faima lui Roddy Sinclair. Faptul că era din Shetland îl făcea unic și popular, însă pentru ea reprezenta viața din afara insulelor, vechea ei viață formată din baruri cu vin, magazine și bârfe de tabloid. Își spunea că lumea aceea era superficială și vulgară, dar îi lipsea oricum. I se părea ispititoare. Uneori se pomenea că citește revista Hello! Când nu era nimeni prin preajmă.

Bella se uită la ceas.

— Nu cred că Roddy s-a mai trezit înainte de prânz de când a terminat școala. Poate doar dacă trebuie să prindă vreun avion.

Așeză farfurii și tacâmuri pe masă, îndepărtând celofanul de pe tăvile cu mâncare.

Fran tot nu înțelegea de ce fusese chemată așa urgent. Să fie doar faptul că Bella ținea să-și confirme din nou că are puterea de a face lucrurile să se întâmple?

— Mi-ai spus că vrei să-mi vorbești. Părea important.

— Poate că am exagerat.

— Sunt o femeie ocupată, Bella. Îmi spui despre ce e vorba?

Ceva din vechea ei încredere în sine începea să-i revină.

Tonul ei păru să o șocheze pe Bella, deoarece urmă un moment de tăcere. E așa teatrală, gândi Fran. Nu clintește un deget fără să calculeze ce impresie va face. Bella se ridică, băgă mâna în geantă și scoase o coală de hârtie împăturită.

— Despre asta e vorba. Andy de la Visit Shetland mi-a lăsat-o de dimineață. Nu a reușit să înțeleagă nimic, evident. A avut zi liberă ieri și s-a dus de acasă direct la petrecere.

Puse foaia pe masă, o despături și o împinse către Fran.

— Presupun că n-ai nicio idee ce o fi cu ea?

Era un fluturaș făcut pe calculator, cu scris roșu și negru pe alb. Nu era imprimat într-un mod profesionist, însă era aranjat destul de

bine în pagină. Fran observă asta înainte să citească scrisul.

VERNISAJUL SE ANULEAZĂ

Din cauza unui deces în familie.

SHORELINES

Expoziția de pictură originală de

Bella Sinclair și Fran Hunter de la

Herring House, Biddista

a fost anulată.

Familia cere intimitate deocamdată.

Fran privi confuză. Își dădea seama că Bella aștepta o reacție, dar se simți ridicol fiindcă nu înțelegea care era motivația din spatele bucății de hârtie.

— Ce-i asta? De unde să știu ceva despre ea?

— Erau peste tot în Lerwick ieri. Lipite pe geamul centrului turistic, la avizierul din bibliotecă și au fost împărțite turiștilor care veneau de pe vasele de croazieră. Și în Scalloway. Nu e de mirare că n-a prea venit lumea la deschidere.

— Bineînțeles că habar n-am avut despre chestia asta, spuse Fran. Vreau să spun că nu mi-a murit nimeni din familie.

— Nici de la mine. Așa că despre ce e vorba?

Bella adoptase din nou maniera dramatică.

— O greșeală? O glumă nesărată? O încercare de sabotaj?

— De ce ar sabota cineva o expoziție de artă?

Bella dădu din umeri.

— Din invidie. Din răutate. Nu cred că am supărat pe nimeni îndeajuns încât să se chinuie cu așa ceva. În orice caz nu în ultima vreme. Tu? Prima expoziție e un pas important. Crezi că e ceva care ține să-ți pună bețe-n roate?

— Asta e o idee îngrozitoare! Nu. Clar nu.

— N-ar putea fi fostul tău soț care se ține de prostii?

— Eu și Duncan ne comportăm civilizat deocamdată, de dragul

lui Cassie. Pe lângă asta, nu-i stilul lui. Are o fire aparte, însă gestul ăsta e și meschin, și neplăcut. Pe deasupra, e anonim. Duncan ar vrea ca toată lumea să știe că el a fost tartorul.

Dădu din cap spre fluturaș.

— Ar considera asta sub nivelul lui.

— O farsă, atunci.

Vocea Bellei era calmă.

— O farsă care a scăpat de sub control.

Se auzi soneria. Clopoțelul din hol era acționat printr-un cordon de modă veche. Probabil era crăpat, pentru că sunetul era spart, strident. Bella păru să se bucure de întrerupere, se ridică repede și plecă în grabă. Se întoarse urmată de Perez. Acesta dădu din cap către Fran, afișând un zâmbet ușor stingher.

— Ți-am văzut mașina în față.

— Mă căutai?

Fran se simți confuză, de parcă evenimentele zilei îi scăpau de sub control. E de la lipsa de somn, se gândi. Îi era dor de nopțile întunecate, de norii de furtună, de ploaie.

— Nu. Trebuie să vorbesc cu Bella. E ceva legat de muncă.

— Atunci ar trebui să plec.

Se simțea ușurată că avea o scuză să dispară de acolo. Nu voia o anchetă despre fiascoul vernisajului. Fluturașii cu siguranță făceau parte din vreo glumă proastă pusă la cale de Roddy și prietenii lui. Era genul de tâmpenie care-l făcuse faimos. Bella fusese ținta iar ea, Fran, doar o victimă colaterală. Mai târziu avea să se enerveze. Pe moment se simțea doar jenată. Parcă ar fi ascultat o ceartă foarte intimă dintre doi soți.

— Nu, spuse Perez. Trebuie să vorbesc și cu tine.

Se panică dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu e despre Cassie, spuse Perez. Nimic de genul ăsta.

Bella merse la frigider și își turnă încă un pahar de vin cu o atitudine absentă.

— Dacă e vorba despre fluturașii care au anulat petrecerea de aseară, spuse ea, știm despre ei. Nu mă gândeam ca această chestiune să fie de competența poliției, nici măcar aici. Nu vrem să depunem plângere.

Poate că eu vreau, gândi Fran. Nu vorbi în numele meu.

— De asta ai venit, Jimmy?

Bella ridică pliantul între degetul mare și cel arătător de parcă i-ar fi fost scârbă să-l atingă, apoi îl lăasă să cadă pe masă, în fața lui.

Perez se încruntă când îl citi. Fran își dădu seama că informația era nouă pentru el.

— De asta au venit atât de puțini oameni aseară, spuse ea. Se pare că pliantele erau peste tot prin Lerwick și, din cauza ultimului rând, nimănui nu i-a venit să sune.

Voia ca Perez să știe că ea avea prieteni și că ar fi venit acolo cu toții să o susțină dacă nu s-ar fi întâmplat asta.

— Trebuie să iau fluturașul cu mine.

— Ți-am zis, spuse Bella tăios, nu vreau să depun plângere.

— Crezi că întâmplarea de aseară ar putea avea vreo legătură cu asta? Întrebă Perez. Englezul isteric care susținea că și-a pierdut memoria?

— Încă o încercare de a strica petrecerea? Bănuiesc că da. Cu siguranță după ieșirea aia oamenii au început să plece. Deveniseră stingheri.

Bella îl privi pe deasupra paharului de vin.

— În coliba de la ponton a fost găsit un cadavru, spuse Perez. Suntem destul de siguri că e vorba despre bărbatul care a făcut scena de aseară.

— I-auzi!

Pe moment, Bella păru că simte o bucurie necioplită la auzul veștilor. Avea o poveste, o bârfă pe care s-o zică mai departe.

— Cum a murit?

— Încă nu suntem siguri. Împrejurările sunt puțin neclare.

Ce ascunzi? gândi Fran.

— Dumnezeu, spuse Bella. Nu crezi că e puțin cam înspăimântător? Mă refer la fluturaș. „Un deces în familie”. Crezi că și-a prezis propria moarte?

— Dar nu ți-era rudă, nu-i așa?

— Fii serios, Jimmy. Firește că nu. Nu mai am nicio rudă apropiată. Doar pe Roddy, iar el încă e în viață, slavă Domnului.

— Vrem să anunțăm familia bărbatului, dar nu avea asupra lui niciun act de identitate. Sunteți sigure că nu l-ați recunoscut, niciuna dintre voi?

— Foarte sigură, spuse Fran.

— Nu l-am recunoscut aseară.

Bella se juca cu paharul.

— Dar asta nu înseamnă că nu era vreo cunoștință. Cineva din trecutul meu. Am întâlnit atâția oameni și nu mai am memoria de odinioară. Sunt o femeie în vârstă, Jimmy.

Zâmbi, așteptând să fie contrazisă.

Perez păru să aibă nevoie de o clipă să-i înțeleagă jocul. Fran își dădu seama că își ținea respirația. Era semnalul evident că aștepta un compliment. Chiar avea să aibă îndrăzneala să-l ignore?

Într-un final zâmbi.

— Sunt convins că niciodată nu o să pari în vârstă, Bella.

În tăcerea care urmă, Fran își imaginează scena sub formă de tablou. Un interior olandez întunecat, numai din lemn închis la culoare și umbre. Din profil, chipul Bellei avea un aer îngrijorat, aproape hăituit, iar ridurile din jurul ochilor ei făceau cuvintele lui Perez să pară cinice, batjocoritoare.

— Mă întreb dacă aș putea vorbi cu Roddy.

Perez se aplecă. Fran simți mirosul de săpun, săpunul ei, pe pielea lui. Bella păru gata-gata să-l refuze, dar pe podeaua de lemn din afară se auziră pași și ușa de la bucătărie se deschise. Apăru Roddy Sinclair, scăldat în lumina soarelui care năvălea prin fereastra înaltă din hol. Căscă și se întinse, știind că toată lumea se uită la el.

— O petrecere, spuse Roddy. Ce bine. Îmi plac petrecerile.

Fran parcă pe marginea drumului, vis-a-vis de Herring House. Nu voia să parcheze prea aproape de ponton, să pară genul de gură-cască entuziasmat de accidente rutiere și sânge. Dar plaja era așa frumoasă acolo și avea nevoie să-și pună gândurile în ordine. Stătu pe zid, privind înspre mare.

Văzu o siluetă cum vine către ea dinspre drum, urmărindu-i mișcările. Era bărbatul cu păr negru care-i vorbise despre tablou în seara precedentă. Vorbise așa pătimăș despre arta ei încât fusese măgulită și sperase că avea să cumpere un tablou. Se gândise că o fi vreun dealer de artă, fiindcă fusese bine informat și vorbise în cunoștință de cauză, și se miră să-l vadă încă în Biddista. Se strădui să-și aducă aminte cum îl cheamă. Se prezentase în seara de dinainte. Peter Wilding. Îi păruse cunoscut atunci și se gândi din nou că ar trebui să însemne ceva pentru ea.

— Domnișoară Hunter. Sper că nu te deranjează...

— Nu, spuse. Desigur că nu.

Se așeză lângă ea.

— Voiam să-ți spun din nou cât apreciez arta dumitale.

Era un iz de autoironie în tonul lui. Știu că e lipsit de rafinament să ai o admirație atât de evidentă.

— Foarte draguț din partea ta, domnule Wilding.

— Peter, te rog.

Apoi își aduse aminte de unde îi știa numele. Citise un articol despre el în Observer. Ceva despre beletristica contemporană. „Fantasy pentru intelectuali”, parcă așa erau descrise acolo cărțile lui Wilding.

— Ești scriitor.

— Corect.

Era, în mod evident, bucuros că îl recunoscuse într-un final.

— Stai în Biddista?

— Da, am închiriat o casă aici. Doar provizoriu. Dar ador

Shetland. Sper să găsesc o locuință mai stabilă. Am oareșicare idei să scriu o serie fantasy bazată pe mitologia vikingă. Ar merge, nu crezi? Și ar fi grozav să am cadrul în care s-o plasez.

Fran se bucură că părea să-i pese de părerea ei. Wilding așteptă ca ea să-i răspundă, de parcă ar fi contat cu adevărat pentru el.

— Ar fi fascinant, spuse ea.

În unele momente îi era dor de vechea viață din Londra. Discuțiile despre cărți, teatru și film. Se gândi că Wilding era o persoană interesantă cu care să interacționeze, distractivă și plină de idei.

— Mă întreb dacă ai fi de acord să luăm masa împreună la un moment dat, spuse el. Nu prea am ocazia să gătesc la mine, dar poate că am putea ieși undeva.

Invitația o luă prin surprindere. Comparativ cu timiditatea lui Perez, părea să fie ceva îndrăzneț în modul în care Wilding pur și simplu cerea ce voia. Și nu putea să nu se simtă măgulită. Suna ca o invitație la o întâlnire, dar i-ar fi fost greu să-i spună că nu era disponibilă pentru o masă romantică. Poate că doar voia să vorbească despre arta ei, să comande o lucrare.

— Da, se pomeni răspunzând. Da, mi-ar plăcea.

Wilding aprobă repede din cap.

— Bine. Ești în cartea de telefoane? Atunci îți dau un țâr.

Se întoarce și merse repede înapoi de unde venise. Ulterior i se păru ciudat că niciunul dintre ei nu pomenise nimic despre bărbatul mort care încă era atârnat în coliba de la ponton, sau despre polițiști și mașinile lor. Era sigură că Wilding știa ce se petrecuse acolo. Era genul de bărbat care ar fi știut.

Capitolul 8

Perez îl duse pe Roddy afară.

— Ce zici să facem o plimbare? Mi-ar prii niște aer proaspăt.

Nu voia o discuție în fața celor două femei. În schimb, Roddy adora să aibă public. Avea obiceiul să înflorească lucrurile ca să facă povestea mai interesantă, simțea nevoia să-și distreze ascultătorii. Roddy făcu o mutră de parcă aerul proaspăt era ultimul lucru de care avea nevoie, dar îl urmă afară pe Perez. Îi stătea în caracter să se facă plăcut, chiar și când nu era răsplătit pe loc. Ducea o viață bună pentru că era fermecător.

Când au ieșit din casă, Perez o auzi pe Fran cum îi spune Bellei că pleacă și ea.

Bănuia că trebuia s-o ia pe Cassie de la școală, și-o imaginea cum va aștepta la poartă și cum o va ridica în brațe când fetița va ieși în goană din curte. Îi plăcea să le privească împreună.

Roddy ieși înaintea lui pe poarta cu doi stâlpi de piatră a grădinii. Avea un pas mare, săltat, iar Perez fu nevoit să se grăbească.

— Ce făceai la Herring House aseară? Întrebă. Credeam că mai cânți doar la petreceri de fiță.

— M-a rugat Bella. Luni eram oricum în Orkney pentru Festivalul St. Magnus. Nu mi s-a părut mare scofală să vin.

Se opri.

— Mătușa mea nu prea acceptă să fie refuzată.

— Cât ai de gând să rămâi?

— O săptămână. Iar apoi urmează un turneu în Australia. Abia aștept. Nu am mai concertat niciodată la canguri.

— Mereu stai cu Bella când ești în Shetland?

— În general, da. Acum e singura rudă pe care o mai am aici.

Nu era nevoie de explicații. Asta era încă o legendă locală și bănuia că Perez o cunoaște. Cum că tatăl său murise când Roddy era mic și mama lui se înamorase de un american care lucra în

industria petrolieră și fugise la Houston cu el. Cum că Roddy refuzase să plece. La numai treisprezece ani îi înfruntase pe toți, spusese că nu putea să părăsească insulele. Era shetlandez. Era povestea care apăruse pe copertele CD-urilor și care fusese spusă gazdelor de talk show. „Sunt shetlandez.” Iar insulele îl adorasera pentru asta. Bella îi oferise un cămin. Îl răsfățase până peste poate, potrivit lui Kenny Thomson. Îl transformase într-un muzician. Îi încurajase ambițiile. Îi finanțase primul disc. Schițase ideea pentru imaginea de pe coperta CD-ului și o trimisese tuturor prietenilor ei artiști din sud. Povestea asta nu prea apărea în presă. Versiunea oficială era că fusese descoperit de un producător care se afla din întâmplare în Lerwick, în vacanță, și care-l auzise cântând la Lounge, barul din oraș. În versiunea aceea, Roddy devenise star peste noapte.

— Nu te deranjează că te scoate la înaintare ca să-și promoveze expozițiile?

— De ce m-ar deranja? Îi sunt dator. Pe lângă asta, evenimentele ei sunt mereu distractive.

Mergea lângă Perez pe o potecă ce ducea la terenul din Skoles. Urca abrupt. În cele din urmă aveau să ajungă pe vârful stâncii, lângă marea adâncitură cunoscută drept Groapa din Biddista. Perez plănuia să încheie conversația până atunci. Tânărul se opri brusc și se întoarse către Perez.

— Despre ce e vorba? Păreau atât de serioase. E vorba de mama? E bolnavă?

— Nu, spuse Perez. Nimic de genul ăsta.

Urmă un moment de tăcere și Perez se întrebă dacă Roddy trecea în revistă alte posibile motive pentru apariția poliției. Canabisul sau cocaina pe care Perez era destul de convins că le-ar fi găsit în camera lui dacă ar fi căutat. Chiar exista un hotel care se pregătea să depună plângere după o petrecere deosebit de sălbatică.

— Nu ți s-a părut că au fost mai puțini oameni la vernisajul de aseară decât se aștepta Bella?

— Da, am fost surprins. De regulă vine multă lume.

— Cineva a răspândit astea peste tot prin Lerwick și Scalloway ieri.

Perez băgase fluturașul într-o țiplă transparentă, l-l întinse lui Roddy să-l citească. Acesta se opri, sprijinindu-se de o piatră care ieșea din deal.

— Doar nu crezi că am avut ceva de-a face cu asta?

— Poate că i s-a părut cuiva că face o glumă.

— Dar nu mie. Ți-am spus, Bella m-a primit când am vrut să continui să locuiesc aici. Dacă n-ar fi fost ea, acum aș fi vorbit cu accent texan și aș fi cântat country și western. Îi sunt dator.

— Ai idee cine ar fi putut considera asta amuzant?

— Nu. Nu prea pare să fie mare lucru de râs. Partea aia cu decesul din familie e pur și simplu bolnavă.

— Chiar a murit cineva, spuse Perez. De asta sunt aici.

— Cine?

— La petrecerea de azi-noapte venise un străin. A făcut o scenă imediat ce ai terminat de cântat. S-a pus în genunchi și a-nceput să bocească.

— Un tip în negru. Ras în cap?

— Da.

Începuseră să meargă din nou, iar Perez simți mirosul de găinaț și aerul sărat. Iarba era tunsă scurt acolo. Se vedeau petice de limba-peștelui și mici puncte albastre de viorele. Aproape ajunseseră în vârful stâncii. Încetini.

— Îl mai văzuseși până acum? Întrebă Perez.

— Înainte s-o ia razna, tipul părea foarte interesat de tablouri. Nu știu, părea să nu fie doar curiozitatea unui amator. Privea de parcă știa ceva despre artă. Nu-ți aduci aminte să-l mai fi văzut la vreun alt eveniment de-al Bellei?

— Bella ce zice?

— A ezitat să se pronunțe. S-ar putea să fi fost o cunoștință, dar nu e sigură. Memoria ei nu mai e ca odinioară.

— Gogoși.

Roddy încă mai avea aer încât să izbucnească într-un râs înecăcios. Perez începuse să gâfâie.

— Bella e la fel de ascuțită la minte ca întotdeauna. Și mai ascuțită, atunci când vine vorba de afaceri. Dacă tipul tău era vreun dealer sau critic de artă, l-ar fi recunoscut în clipa în care intra în cameră.

— Dar tu? Tu îl știai?

— Îmi pare rău. Nu l-am văzut în viața mea.

Deși erau la ceva distanță de margine, acum vedeau cum apa strălucea și lovea o stâncă marină. Perez se așează pe iarbă. O găscă-de-mare plana pe un curent de aer cald.

— Scuze, spuse. Nu mai sunt în formă, ca odinioară. Am de-a face numai cu hârțogăraie acum.

Spera ca Roddy să se așeze lângă el, însă băiatul merse mai departe. Stătea cu spatele la Perez, uitându-se în zare, cu brațele ușor depărtate de corp. Soarele de dimineață târzie era chiar deasupra lui, parcă punându-l în lumina reflectoarelor. Din locul în care stătea, Perez crezu că urma să dispară. Încă un pas și cădea în gol. Părea că tot ce trebuia Roddy să facă era să întindă mâna și ar fi putut să atingă aripa găștei-de-mare. Perez știa că e o iluzie. O iluzie optică din cauza luminii și a felului în care pământul se înclina către marginea stâncii, însă îl apucă amețeala. Simți broboane de sudoare pe frunte și speră ca Roddy să nu observe.

— Nu m-ai întrebat cum a murit englezul.

Speră că asta urma să-i atragă atenția băiatului, iar acesta se întoarse, într-adevăr, către Perez, apropiindu-se câțiva pași.

— Ce-a fost? Accident?

Asta era cea mai probabilă cauză de deces pe insule. Prea multă băutură, drumuri înguste și periculoase – mai ales pentru un străin.

— Kenny Thomson l-a găsit spânzurat în coliba de lângă ponton.

— Atunci s-a sinucis?

— Cel mai probabil.

Asta era versiunea oficială, până când medicul din Whiteness avea să primească a doua opinie.

— Săracu', spuse Roddy, apoi se apropie și se așează pe iarbă lângă Perez.

Însă vorbele îi veniseră ușor, fără să se gândească. Era tânăr și norocos și nu-și putea imagina cât de disperat ar trebui să fii pentru a-ți lua viața.

— Sau a fost omorât.

Vorbele îi părură dure lui Perez și își dădu seama că mai bine nu le-ar fi spus. Nu până când nu era totul oficial. Însă voia ca Roddy să ia lucrurile în serios. Până atunci, totul fusese un joc pentru el. Pe lângă asta, Perez avea încredere în tânărul doctor din Glasgow. Și, oricum, până avea să ajungă echipa din Inverness, toată lumea din Shetland urma să afle ce se petrecuse.

— Omorât!

Gura băiatului încă era strâmbă într-un colț, de parcă tot era vorba de o glumă prea greu de crezut pentru a fi adevărată.

— Există și această posibilitate, spuse Perez. Înțelegi acum de ce trebuie să aflui cine era.

— Serios, nu-l mai văzusem până atunci.

— N-ai vorbit cu el deloc toată seara?

— Stătea în fața unui tablou de Fran Hunter. Cel cu silueta copilului pe plajă. Mi s-a părut absolut genial. Adică îmi plac la nebunie lucrările Bellei și nu vreau să fiu neloial, însă aia mi s-a părut cea mai bună pictură din galerie. Nu pot să mi-o scot din cap. Cred că, dacă nu s-a vândut încă, o cumpăr. O păstrez pentru când voi avea o casă a mea. Eram lângă el, priveam la rândul meu. Și mi-a vorbit: „E bun, nu-i așa?” – asta e tot ce-a zis.

— Ai simțit vreun accent? întrebă Perez. E nu l-am putut localiza, iar tu ai călătorit mai mult ca mine.

Ce vârstă avea Roddy Sinclair? Douăzeci și unu? Douăzeci și doi? Și deja cântase la vioară prin toată lumea. În afară de Australia, iar în curând urma să ajungă și acolo.

— Nordul Angliei, spuse Roddy. Yorkshire? Dar au fost doar trei cuvinte. N-am cum să fiu sigur.

— Cum ți s-a părut?

— Arăta ca cineva care admiră un tablou. Vreau să zic, liniștit. Obişnuit. M-am îndepărtat şi cinci minute mai târziu a început să facă tot acel tărăboi, căzuse în genunchi şi urla. Mi s-a părut realmente bizar.

Ce s-o fi întâmplat în acele cinci minute? se întrebă Perez. O pierdere subită de memorie care să-l fi speriat pe străin atât de tare încât să-şi fi pierdut stăpânirea? Sau amnezia fusese doar de faţadă, o mască pentru public? Ceva pentru a tulbura şi mai mult desfăşurarea evenimentului, la fel ca fluturaşii cu anularea, răspândiţi prin tot oraşul.

— Ce ai făcut după ce ai terminat de cântat? întrebă Perez.

— M-am făcut praf. Nu era cine ştie ce petrecere, dar mi-am zis că ar trebui să mă îmbib de spiritul evenimentului.

— Cu cine ai băut?

— Cu oricine era prin preajmă, dar toată lumea a plecat devreme. La urmă am rămas doar eu şi Martin. El strângea. Bănuiesc că nu am ajutat foarte mult, dar măcar i-am ținut de urât şi i-am umplut paharul.

— Sunteţi prieteni de mult?

— Ei, el e puţin mai în vârstă ca mine. Dar, la cum stau lucrurile în Biddista, amândoi suntem copii. Dacă stau la Bella, de regulă găsim o seară în care să ne vedem. Dacă Dawn îl lasă să iasă la joacă.

— La cât aţi plecat din Herring House?

— Nu-mi aduc aminte, din păcate, şi e greu de zis, nu-i așa, în perioada asta a anului. Vreau să spun, toată noaptea pare un amurg continuu. Martin s-ar putea să ştie. Era ceva mai treaz ca mine.

— Aţi plecat împreună?

— Da. Îmi aduc aminte că stăteam afară, îl aşteptam să încuie. Aveam câte o sticlă de vin în fiecare mână. Îl invitase la conac să

continuăm petrecerea. Știi cum se-ntâmplă de obicei în momente din astea.

— Mai era cineva prin preajmă?

— Nu. Era liniște. Îmi aduc aminte că m-am gândit la asta. În cele mai multe locuri din lume n-ai cum să nu auzi ceva. Zgomot de mașini. Muzică. O sirenă în depărtare. Aici erau doar păsările. Apa pe pietriș. Apoi am început să cânt și Martin mi-a zis să tac din gură, ca să n-o trezesc pe fi-sa.

— Martin a venit cu tine la conac?

— Nu, până la urmă a devenit foarte responsabil. Mi-a spus că Dawn o să-l omoare dacă nu se întoarce acasă la o oră normală și promisese că avea să ajute la magazin a doua zi dimineața. L-am însoțit acasă, apoi m-am dus mai departe singur.

— Și tot nu era nimeni prin preajmă?

— Nu am văzut pe nimeni.

— Bella era trează când ai ajuns?

— Nu. Locul era pustiu. Liniște mormântală.

Mașina medicului plecase de la ponton. Sandy încă stătea singur. Niciodată nu părea deranjat de plictiseală. Perez se întrebă la ce se tot gândea când stătea așa nemișcat și fără să facă nimic. Poate era vorba de vreo femeie. Sandy era predispus pasiunilor de scurtă durată. Relațiile lui nu rezistau niciodată și după fiecare rămânea dezamăgit și confuz.

Perez se gândi că nici propriul istoric nu era cu mult mai bun. Acum se simțea, la rândul lui, cuprins de pasiune. Dar poate că și el se făcea de râs la fel de mult ca Sandy. Își dădu seama că rânjește și hotărî că nu-i pasă. Se uită la ceas ca să-și ascundă rânjetul tâmp. Era aproape ora unu. Pe Sandy îl rodea foamea și curând avea să insiste să ia o pauză de masă. Când îl văzu pe Perez apropiindu-se, sări de pe zidul golfului.

— Tocmai ce-am încercat să te sun.

— Nu am semnal pe deal, spuse Perez.

Peste tot pe insule existau zone fără semnal.

— Tocmai au plecat medicii.

— Și?

— S-au pus de acord. A fost o crimă.

Capitolul 9

Deci acum era oficial. Nu puteau doar să cheme paramedicii, să-l dea jos pe străinul în negru și să paseze trupul mai departe la direcția de sănătate publică. Perez se uită la ceas. Echipa din Inverness nu avea cum să ajungă la Aberdeen la timp cât să prindă feribotul, însă putea să ia ultimul avion din zi. Deja forma numărul ca să-și anunțe echipa din Lerwick ce se întâmplă, să pună lucrurile în mișcare.

— E-n regulă dacă te las aici, Sandy? Locul trebuie marcat ca fiind scena unei crime și oamenii trebuie ținuuți departe. Fac rost cât de repede de un om care să te înlocuiască.

Își zise că ar fi trebuit să se întoarcă în oraș. Odată cu o moarte în condiții suspecte venea și o grămadă de hârțogăraie. Prioritatea urma să fie identificarea bărbatului mort. Trebuia să-l contacteze pe procuror, să înceapă partea legală a investigației. Dar de fapt voia să rămână la Biddista. Mai trebuia să stea de vorbă cu mulți oameni și își zise că ar scoate mai multe de la ei decât niște străini.

— Hei, mor de foame. Stai doar să merg la magazin să-mi iau niște ciocolată, bine?

Sandy avea capacitatea de a se miorlăi ca un copil de doi ani. Apoi îi dădea gata pe toți cu competențele sale tehnice – era cel mai bun la IT din tot biroul. Perez nu putea să nu-l placă.

— Stai aici. Îți iau eu ceva.

Înainte ca Sandy să poată obiecta, Jimmy era deja la jumătatea drumului. Îl auzi pe bărbatul din Whalsay cum strigă după el.

— Atunci să fie un baton de Mars. Și chipsuri. Cu sare și oțet. Și o doză de Cola. Nu porcăria aia dietetică.

Magazinul fusese alipit ultimei case de pe terasă și nu era mai mare decât un garaj din periferiile englezești. Pe toți pereții erau rafturi pentru autoservire și o vitrină frigorifică în care era o bucată de Orkney cheddar și cam un kilogram de bacon vidat. Într-un colț

era oficiul poștal: o etajeră cu formulare oficiale și un cântar pentru pachete. Un bărbat tânăr stătea în spatele vitrinei cu mâncare. Perez îl recunoscuse pe Martin Williamson, bucătarul care preparase mâncarea de la vernisajul din seara precedentă. Tatăl lui Williamson deținuse un hotel în Scalloway, până când ajunsese să bea toți banii strânși din profit, așa că familia îl vânduse, mutându-se în Lerwick. Tatăl murise la scurtă vreme după aceea. Se prăbușise, beat mort, în apă, în stația feribotului. Se spunea că sărise, dar nimeni nu-l văzuse căzând, așa că cine putea ști?

Însă Martin era cunoscut pentru buna sa dispoziție. Până și la înmormântarea bătrânului lumea îl auzise spunând o glumă unui prieten. Unii nu fuseseră de acord cu asta, alții crezuseră că făcea pe curajosul. Povestea avea să-l definească pe vecie. Îl caracteriza: Martin Williamson, omul care a râs la înmormântarea propriului tată. „Mereu a făcut-o pe clovnul”, spusese mama lui când auzise plângerile. Se pare că nu gândise prea mult când făcuse comentariul.

Numele lui Aggie Williamson era trecut deasupra ușii magazinului din casa alipită. Aceleași guri rele care bârfeau pe seama bătrânului Williamson explicaseră bruscă îmbunătățire a situației financiare – posibilitatea de a cumpăra afacerea – prin banii primiți de la firma de asigurare după moartea soțului ei. Crescuse în Biddista și mereu își dorise să se întoarcă. Niciodată nu se adaptase în Scalloway sau la hotel. Era o femeie tăcută și retrasă, iar zgomotul din barul hotelului și stresul confruntării cu străinii care veneau să-și petreacă vacanța acolo o dăduseră peste cap. Abia putea s-o scoată la capăt cu afacerea din Biddista, însă primea niște bani de la Royal Mail și, oricum, îi plăcea când nu era nimeni în magazin. Atunci se așeza pe scaunul înalt de lângă oficiul poștal și citea romane de dragoste cu acțiunea plasată în trecut.

Martin locuia în casa din mijlocul terasei împreună cu soția lui, Dawn, și fetița lor. Când nu lucra la Herring House, o ajuta pe mama lui. Își dorea să-și deschidă propriul restaurant.

Perez știa toate astea, deși interacțiunile sale cu familia fuseseră limitate. Uneori se întreba cum ar fi să trăiască într-o comunitate în care trecutul oamenilor rămânea nespus. Ar fi extraordinar. Ar exista posibilitatea să te reinventezi de fiecare dată. Dar ar putea fi și plictisitor și puțin rece. Biddista avea și mai puțini locuitori decât Fair Isle, unde crescuse el. Își zise că oamenii de acolo cu siguranță păstrează anumite secrete doar pentru ei. Nimănui nu i-ar plăcea să știe că vecinii cunosc totul.

Își dădu seama că arată foarte ciudat stând acolo pe gânduri, așa că se urni. Magazinul era întunecos. Singura rază de lumină venea de la ușa deschisă. În întuneric văzu un copil mic jucându-se pe jos, având o cutie de jucării lângă el. Ținea în brațe o păpușă tricotată, un animăluț ciudat cu membre alungite și rât. O ținea de mijloc și o făcea să țopăie pe podea de parcă dansa. Martin se uită la Perez de după tejghea, îl văzu cum privește jucăria și râse.

— Nu întreba ce e. Lui Alice i-a plăcut la o acțiune caritabilă și acum nu putem să i-o mai luăm din mâini, nici măcar ca s-o spălăm.

Rânji.

— De două ori în două zile: ce te aduce înapoi în Biddista așa repede?

Perez ignoră întrebarea.

— Credeam că te ocupi de cafeneaua de la Herring House. Nu trebuie să fii azi acolo?

— Galeria nu e deschisă joia. O mai scutesc pe mama de efort lucrând aici.

Perez se plimbă pe la rafturi, luând de pe ele batoane de ciocolată și chipsuri. Nu găsi cu sare și oțet. Oare erau bune cu brânză și ceapă? Sandy era uneori pretențios când venea vorba de mâncare. Nu-mi vine să cred că-mi fac griji pentru așa ceva, își zise Perez. Tocmai urmează să încep ancheta unei crime, iar eu mă gândesc la gustarea de prânz a lui Sandy. Se duse la tejghea și își scoase portofelul din buzunarul de la spate.

— Bărbatul acela de la vernisaj, de aseară... ai văzut că nu se

simțea bine. L-ai recunoscut?

Martin dădu din cap că nu.

— Mie îmi părea un turist.

Începuse să scaneze produsele lui Perez la casă.

— L-am lăsat la bucătărie cu tine. Ce l-a făcut să plece așa, deodată?

Martin se uită la el, încă având o pungă de chipsuri în mână.

— Hei, n-am nimic de-a face cu asta. Încă lucram la bufet. Până la urmă s-a dovedit o pierdere de vreme, a rămas jumătate din mâncare. Nu au venit atâția oameni cât preconizaseră. Bella a fost furibundă.

— Deci ce s-a întâmplat? S-a ridicat pur și simplu și a ieșit fără să spună un cuvânt?

— Habar n-am ce s-a întâmplat. Am luat o tavă cu mâncare ca s-o așez pe masa din galerie. Când m-am întors în bucătărie, nu mai era acolo. Poate că și-a revenit și a plecat acasă.

— Nu, spuse Perez.

Văzuse că fetița era pierdută în jocul ei, însă tot coborî glasul.

— Nu a plecat. Încă e în coliba lui Kenny Thomson. E mort. Spânzurat de una dintre grinzi.

Gura lui Martin se întinse, conturând începuturile unui zâmbet jenat.

— Glumești?

— Nu, spuse Perez. De ce-aș glumi cu așa ceva? L-a găsit Kenny. Nu a vorbit cu tine despre asta?

Îi venea greu să creadă că era vreo noutate pentru Martin. Într-un loc precum Biddista, veștile circulau, deveneau informație generală fără mare efort.

— Nu te-ai întrebat ce făceau Sandy și doctorii acolo?

— Sunt aici de când s-a deschis magazinul. Îmi revin dintr-o mică mahmureală.

— Ce te-a făcut să crezi că glumesc?

Cât de lipsită de gust e chestia asta? se gândi. Cam la fel cu

moartea cuiva din familie care anulează vernisajul.

— Păi, vreau să zic, e neașteptat. S-a sinucis?

Deodată, Martin își ridică fetița în brațe. Se uită prin ușa deschisă la colibă și la Sandy, care încă stătea pe zid.

— De ce s-ar duce în coliba lui Kenny ca să se sinucidă?

— Kenny e singura persoană care o folosește?

— Nu, îi spunem așa fiindcă el a construit-o. Toată lumea din Biddista poate să-și lase echipamentul acolo. Eu, Kenny, tipul nou-venit care s-a mutat în ultima casă, Bella, Roddy.

— Cine e tipul nou?

— E englez. Scriitor. Peter Wilding. Cică a venit aici ca să-și termine cartea, așa a spus. Willy, care locuia în casa aia, s-a mutat la azil anul trecut, iar Wilding a închiriat-o. Nu mai auzisem de el, dar e evident că are succes dacă-și permite să stea așa toată vara. Nu pare să scrie prea mult. În cea mai mare parte a timpului stă la geamul de la etaj și se holbează la apă. Poate-și așteaptă muza, cine știe?

Fetița se zbătu, eliberându-se din strânsoarea lui, și fugi înapoi la jucăriile ei.

— Wilding are o barcă? Întrebă Perez.

— Nu. L-am chemat odată când m-am dus cu Kenny, doar din politețe. Dar a cam bătut vântul și l-a neliniștit. Cred că i s-a făcut rău. Nu cred că ar mai ieși în larg.

— Atunci ce treabă are cu coliba?

— A întrebat dacă poate să lase două cutii cu lucruri de-ale lui acolo. Casa lui Willy e foarte mică.

— Dacă e englez, poate există vreo legătură între el și bărbatul mort.

— Nu cred să fi fost prieteni. Sau, în orice caz, e o prietenie cam ciudată, dacă vezi pe cineva pe care-l cunoști că nu e-n apele lui și nu faci nimic să-l ajuți.

— Cum adică?

— Wilding a fost la petrecerea de la Herring House de aseară. L-a

invitat Bella. Îi plac oamenii faimoși. Era și el acolo când străinul acela a făcut scena. Dacă l-ar fi cunoscut, cu siguranță că ar fi spus ceva atunci.

Apoi Perez își aminti că Bella pomenise ceva despre bărbat, însă îl catalogase drept colecționar.

— Nu te poți gândi la nimeni altcineva de prin preajmă care s-ar putea să-l fi găzduit pe bărbatul mort? Nu găsim nicio mașină.

— Nimeni din Biddista nu ia oaspeți contra cost.

— La cât ai plecat de la Herring House?

— Cred că se făcuse cam unsprezece înainte să termin de strâns.

— Am înțeles că Roddy Sinclair ți-a ținut de urât.

— Am băut puțin. Erau o mulțime de sticle desfăcute. Ar fi fost păcat să nu terminăm câteva dintre ele.

Martin rânji. Chiar o fi ca un copil lipsit de griji? se întreabă Perez. E adevărat că nu l-a mișcat nici măcar moartea tatălui său?

— Te-a chemat la conac să continuați petrecerea?

— A spus că i-a promis Bellei să nu mai bea singur. Cred că-și face griji pentru el. O ia puțin razna uneori. Ultima oară când a venit pe acasă i-a propus să meargă undeva la dezalcoolizare.

— Și s-a dus?

— Normal că nu. E tânăr. Bea o grămadă. Nu e cu nimic diferit de oricare alt băiat de vârsta lui din Shetland decât prin faptul că are bani. O să depășească etapa asta.

— Nu ai mers cu Roddy la conac?

— Nu, știam că aș fi rămas acolo toată noaptea. Începuse să fie cam zgomotos când am plecat de la galerie. Dawn trebuie să se trezească dimineața devreme ca să plece la muncă și știam că nu s-ar fi bucurat de gălăgie. Asta m-a adus la realitate.

— Ai văzut pe cineva prin preajmă?

— Nu era nimeni.

— Dar luminează în vreo casă?

— Nu sunt sigur. În perioada asta a anului, când nu e așa întuneric afară, nu prea-ți dai seama.

Făcu o pauză.

— Cred că Wilding stătea și se uita de la fereastra lui de la etaj.

— Îți aduci aminte la cât a plecat de la petrecere?

— Îmi pare rău. Am făcut ture în și din bucătărie toată seara.

Oamenii au plecat destul de repede după ce individul acela a făcut scena. Roddy a mai cântat vreo două melodii, iar pe urmă toată lumea a luat-o din loc. Bănuiesc că Wilding a plecat și el atunci.

— Știi ceva legat de asta?

Perez așeză fluturașul care anula expoziția pe tejghea. Martin îl citi, încruntându-se.

— Nu înțeleg, spuse. Cine a murit? Bella nu mi-a spus nimic legat de anulare.

— N-a murit nimeni, spuse Perez.

Doar un englez îmbrăcat în negru.

— Pare să fi fost un fel de glumă. Sau cineva care voia să saboteze deschiderea. Erau pretutindeni în Lerwick ieri.

— E jalnic.

Pentru prima oară în decursul conversației, Martin părea serios. Concentrat chiar.

— Ce anume?

— Oamenii care-s atât de invidioși pe Bella. Pentru că e bună la ce face și scoate bani din asta.

— Te gândești la cineva în mod deosebit?

Înainte ca Martin să poată răspunde, copilul se întoarse cu spatele la cutia cu jucării și cu fața spre ei.

— Uitați-vă la mine!

Purta o mască de clown. Părul ei, prins în elastic, ieșea în jurul bucății de plastic. Masca era la fel ca aceea pe care străinul spânzurat o mai avea încă pe față în coliba de la ponton, așteptându-l pe detectivul criminalist din Inverness. Perez simți cum i se întoarce stomacul pe dos, așa cum mai pățise o dată în aceeași zi. În minte îi veni o idee nebunească, gândindu-se că masca o face pe fetiță să nu mai arate omenește. De parcă cineva i-ar fi

răpit sufletul.

Însă Martin se mulțumi doar să râdă.

— Hei, Alice, spuse. De unde ai aia? E ciudată rău.

Fetița chicoti și fugi afară, în lumina soarelui, fără să răspundă.

Capitolul 10

Copilul fugi în casa bunicii, lăsând ușa deschisă în urma ei. Mama ei n-avea cum să fie acasă. Perez știa asta, după cum știa toate celelalte amănunte despre familie, niște informații pe care le adunase de-a lungul anilor fără vreun efort. Dawn Williamson era învățătoare la Middleton, cea mai apropiată școală primară. Martin și Aggie aveau grijă cu rândul de fetiță cât timp ea era la muncă. Dawn nu era localnică, așa încât nu îi știa trecutul la fel de bine. Se mutase deja în Shetland și predă la școală când ea și Martin deveniseră un cuplu.

Perez îi duse punga cu mâncare lui Sandy, o lăsă pe zidul de lângă el și traversă din nou înaintea ca tânărul să-și fi dat seama că cerințele nu-i fuseseră îndeplinite întocmai. Perez se opri pe trotuar în fața casei lui Aggie și bătu la ușă. Îi plăcea Aggie. Perez se întorsese în Shetland taman cât să aibă de-a face cu accidentul soțului ei. Îi luase o declarație și îi apreciasse atitudinea calmă, modul în care refuzase să-l vorbească de rău pe bărbatul mort.

Aggie îl pofti înăuntru. Îl recunoscuse imediat.

— Jimmy Perez, ce cauți la Biddista?

I se simțea o ușoară emoție în glas. Nicăieri în lume un polițist în pragul ușii nu putea însemna ceva bun. Când acesta nu răspunse, ea continuă:

— Ei, hai înăuntru. Îmi spui tu când vrei.

Nu-și aducea aminte s-o fi văzut pe Aggie de la înmormântarea soțului ei, însă nu se schimbase – o femeie slabă, mignonă, acum pe la vreo șaizeci de ani. Stătea la masa pătrată, acoperită cu o mușama cu model, pregătindu-se să coacă ceva. În fața ei se afla un cântar, un vas de ceramică, un pachet de făină și altul de zahăr, trei ouă într-o farfurie și o lingură de lemn. Parcă s-ar fi aflat în bucătăria mamei lui din Fair Isle. Avea un castron în exact aceeași nuanță de galben-pal. Aggie unsese cu margarină o tavă pentru copt. Alice

fugise și ajunsese înaintea lui, iar acum stătea pe un scaun înalt și bea suc dintr-un pahar de plastic. Masca de clown nu-i mai stătea pe față, dar se afla încă în creștetul capului.

Aggie își șterse mâinile pe un șervet.

— Hai, bea niște ceai, dacă tot ai venit.

Împinse ceainicul pe plita Rayburn. Surpriza inițială îi dispăruse. Dar, de fapt, nimic nu părea s-o uimească. Nu fusese șocată nici măcar când soțul ei căzuse de pe ponton în apă.

Perez se uită către nepoata ei, iar Aggie realizează că nu dorea să vorbească în fața ei.

— Haide, Alice, spuse. Într-o zi frumoasă ca asta n-ai de ce să stai în casă. O să tot ai parte de asta când începi școala. Du-te afară!

Deschise ușa bucătăriei și o îndemnă să iasă într-o grădină lungă și îngustă. O priviră cum se urcă într-un leagăn de lemn, ținând încă jucăria de lână, astfel încât fu nevoită să-i apuce un picior odată cu funia. Care arăta de parcă locul i-ar fi fost pe o corabie. Și care semăna foarte mult cu funia din care era făcut ștreangul din jurul gâtului englezului.

— În coliba lui Kenny e un bărbat mort, spuse Perez.

Din nou, nu se aștepta ca asta să fie vreo noutate pentru ea. N-avea cum să nu-l fi văzut pe Sandy stând acolo pe zid toată dimineața. Cu siguranță se dusese până la el să-l întrebe ce face. Dar, dacă știa asta, se prefăcea destul de bine.

Deja începuse să bată zahărul și margarina, când deodată se uită la el.

— E Kenny? Nu, normal că nu poate fi vorba de Kenny. A trecut pe lângă casă acum puțină vreme. Era grăbit, de parcă nu voia să vorbească. Cine atunci?

— Un englez, spuse Perez. Un străin. A fost la petrecerea Bellei Sinclair de aseară, dar nimeni nu părea să-l cunoască.

— Cum a murit?

— Încă nu știm toate detaliile. S-a spânzurat de o grindă.

Se opri.

— Nu ai fost acolo, la petrecerea Bellei.

Nu era o întrebare, lucru pe care Aggie îl observă.

— Dar tu ai fost? Am înțeles că ai ajuns să fii în termeni amicali cu nevasta lui Duncan Hunter.

— Nu mai e soția lui, Aggie.

De ce simțise nevoia să spună asta? Îl deranjă că reacționase la comentariu. Poate că făcuse asta fiindcă Aggie îl făcea să se gândească la mama lui, de felul în care simțise mereu nevoia să se justifice în fața ei.

— Ei, mă rog, oricum nu e treaba mea.

Ezită.

— Bella m-a rugat să vin, dar, știi, Jimmy, că nu e genul meu. Vin tot felul de oameni pe care nu-i cunosc.

— Sincer să fiu, nu prea e nici genul meu de eveniment.

— Iar Bella îmi pare puțin intimidantă. Chiar și după toți acești ani.

Perez zâmbi. Știa la ce se referă. Și lui i se părea intimidantă Bella.

— Trebuie că ați crescut împreună. Aici în Biddista.

— Da, spuse. Locuiam cu toții în casele astea. Willy era în ultima. Niciodată nu s-a căsătorit și mama lui a murit până când am crescut noi suficient cât să ne dăm seama. Familia Sinclair stătea în casa din mijloc. Iar eu locuiam aici cu mama și tata.

— Deci te-ai întors de unde ai plecat.

— Niciodată nu mi-am dorit să plec, de fapt.

— Bella avea un singur frate?

— Alec, tatăl lui Roddy.

— Cum era?

— Ei, era un bărbat tăcut. Total opus fiului său. A făcut cancer, știi. Foarte trist la un tânăr. Slăbise foarte mult la sfârșit. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru Roddy. Poate că așa se explică de ce a luat-o razna.

Perez se gândi că-i observase o ușoară culoare în obraji și se întreabă dacă simțise ceva special pentru Alec Sinclair, dar poate că

era doar de la căldura din bucătărie.

— Kenny Thomson locuia și el în Skoles, continuă ea, în aparență grăbită să schimbe subiectul. El, părinții și fratele lui, Lawrence. Așa că lucrurile nu prea s-au schimbat. Lawrence s-a mutat în Lerwick și apoi a plecat din Shetland de tot.

— N-ai auzit de niciun străin prin preajmă? Poate că vreo familie dintr-una dintre casele de pe drumul spre Middleton a început să ia în gazdă?

Aggie dădu din cap.

— Nu, din câte știu eu.

Spurse un ou pe marginea castronului și folosi ambele degete mari pentru a desface coaja.

— Dar Peter Wilding? El e cel care s-a mutat în casa lui Willy. E englez.

— Martin l-ar fi recunoscut. L-a întâlnit pe străin aseară.

— În cazul ăsta, nu te pot ajuta.

— A trecut vreun turist pe la magazin în ultimele zile?

— Câțiva. La începutul săptămânii a venit un grup de tineri din Australia, doreau răcoritoare. Și a mai fost un autocar ieri. S-a oprit la Herring House ca să-și ia lumea cafea. Cei mai mulți au venit aici pe urmă, ca să se mai dezmoștească, să cumpere cărți poștale și dulciuri. Dar erau cu toții destul de bătrâni. Ce vârstă are necunoscutul tău?

— Nu-i așa bătrân. Patruzeci-patruzeci și cinci de ani.

— Atunci nu e bătrân deloc.

Mai turnă un ou în castron. Puse o lingură de făină deasupra, manevrând-o cu atenție.

Perez așteaptă să termine, după care întrebă:

— De unde are Alice masca de clown?

— De ce vrei să știi, Jimmy? Vrei una pentru fițița lui Fran Hunter?

Pe chipul ei apăru un zâmbet ușor răutăcios, spera să-l provoace din nou.

— Nu de asta întreb.

Se opri, apoi se gândi că nu era nicio problemă dacă știa și ea. Oricum lumea avea să afle în curând.

— Bărbatul mort purta ceva asemănător.

Aggie rămase nemișcată, ținând castronul într-o mână și lingura în cealaltă. Poate că în minte avea imaginea unui bărbat pe care nu-l cunoștea, cu o mască pentru copii pe față.

— Nu eu i-am cumpărat chestia aia lui Alice.

— Nici Martin.

— Atunci trebuie să fi fost Dawn. Dacă vrei, pot să vorbesc eu cu fetița. Să văd dacă-și amintește ceva. Dacă ți se pare important...

Perez dădu din umeri.

— S-ar putea să ne ajute să-l identificăm. Nu prea avem alte piste.

Se gândi că putea s-o întrebe pe Dawn despre mască. Sigur știa mai multe despre ea decât Alice. Era intrigat de coincidență și tentat să meargă cu mașina până în Middleton ca să stea de vorbă cu ea. Dar nu putea justifica timpul pierdut pe drum. Voia ca biroul de anchetă să fie pregătit pentru momentul când aveau să ajungă bieții din Inverness. Nu-și dorea ca ei să creadă că echipa din Shetland nu se putea descurca atunci când era vorba despre o crimă în toată regula. Ultima oară când veniseră, toată povestea durase prea mult. Pe lângă asta, nu voia să facă mare tam-tam legat de bărbat și de mască. Dacă avea să meargă la școală și s-o întrerupă pe Dawn de la cursuri, zvonurile ar fi început să circule pe insule. Ținea minte ce se întâmplase la ultima crimă din Shetland, cum se cuibărise frica în comunitate, transformând-o într-un loc destul de diferit. Asta era altceva. Era vorba de un străin. Dar nu voia să se instaureze din nou acea panică glacială.

— Dacă Alice nu e de ajutor, poate o întrebi pe Dawn, spuse Perez.

— Așa voi face.

— Și nu vreau să se afle deocamdată chestia asta. Aș vrea să apuc să le spun rudelor mai întâi.

Asta dacă dăm de ele vreodată.

— Nu-ți face griji, n-o să spun nimănui și o s-o rog pe Dawn să facă la fel.

Vorbea cu siguranță deplină, convinsă că cererea avea să-i fie îndeplinită. Perez nu și-o putea imagina pe Fran atât de supusă când ar fi venit vorba despre dorințele mamei lui. Avusese o carieră de succes înainte de a se muta în Shetland. Încrederea ei în sine fusese oarecum zdruncinată recent, dar încă era puternică. Fran și mama, își zise. Cum o să iasă asta?

Aggie lăsa deoparte castronul și-l conduse până la ușă. Își dădu seama abia atunci că abia aștepta ca el să plece.

— Îmi pare rău, spuse el. Poate că e mai greu pentru tine. Mai ales la cum a murit Andrew... trebuia să-mi fi dat seama.

Aggie se uită la el lung și aspru.

— Moartea soțului meu a fost un accident. Nici nu se compară.

— Firește.

Perez simți cum roșește. Se întoarse repede și ieși.

Ajuns înapoi pe stradă, auzi sunetul îndepărtat al unei sirene pentru ceață. Aici, soarele încă mai strălucea și se gândi la început că e doar o probă. Uneori făceau asta și mereu era luat prin surprindere când auzea sunetul acela bubuitor în miezul zilei. Apoi, deasupra mării, văzu ceața groasă. Era tocmai sub linia orizontului, însă se apropia tot mai mult. Probabil că mai în sud ajunsese deja la mal.

Sandy delimitase coliba cu bandă albastru și alb: „POLIȚIA. NU INTRAȚI”. O mașină de poliție bloca accesul vehiculelor la ponton. Acum Perez îl putea trimite pe Sandy înapoi la Lerwick. Trebuia doar să se asigure că nu mai umblă nimeni la scena crimei înainte să ajungă echipa de criminalistică. Se întrebă dacă Sandy se gândise să le spună doctorilor că echipa de criminalistică avea nevoie de pantofii lor și, eventual, de hainele lor, pentru a le compara. Vina era a lui Perez – el ar fi trebuit să-i aducă aminte.

Era la jumătatea drumului când îi sună telefonul. Era Morag, o

membră a echipei lui. O pusese să rezerve bilete la ultimul avion pentru echipa din Inverness.

— Cum e pe-acolo?

— Poftim?

Era politicoasă? Doar făcea conversație? Oare nu-și dădea seama că era o urgență?

— Tocmai am vorbit la telefon cu cei din Sumburgh. E ceață deasă.

— E vreo șansă să se risipească până după-amiază?

— Tocmai am vorbit cu Dave Wheeler.

Dave era meteorologul care locuia pe Fair Isle. Avea acces la toate datele meteo când venea vorba despre prognoza pentru transporturi.

— „Foarte puțin probabil” a spus. Iar la aeroport mi-au zis că azi nu mai zboară nimic, nici la plecări, nici la sosiri.

Perez închise telefonul și rămase o clipă pe loc. Soarele era deja acoperit de un văl lăptos. Deci echipa din Inverness nu ajungea în acea zi. Dacă ceața nu se risipea și urmau să ia feribotul a doua zi, seara, aveau să fie acolo abia la șapte dimineața, după încă o zi. Perez era șeful. Era ancheta lui. Se gândi că asta își dorise întotdeauna.

Telefonul sună din nou.

— Jimmy. Sunt Roy Taylor. Din Inverness.

Deci, până la urmă, nu era cazul lui.

— Uite cum vreau să procedezi până ajungem.

Capitolul 11

Plivitul napilor era genul de treabă pe care puteai s-o faci doar dacă aveai gândurile în altă parte. Îți nenorocea spatele, dar acțiunea propriu-zisă asupra micilor plante nu necesita vreun pic de concentrare sau gândire. Era mecanică. Cel mai rău era că, atunci când ridikai privirea, crezând că aproape ai terminat, sau măcar ai trecut de jumătate, observai că erai abia la început și că mai aveai de plivit straturi întregi.

Când erau copii, Kenny și Lawrence se jucaseră ca să facă totul mai puțin plictisitor. Făcuseră întrecere în timp ce munceau la straturi unul lângă celălalt. Lawrence câștiga mereu. Era mai rapid decât Kenny la majoritatea lucrurilor. Însă nu la fel de temeinic. Straturile lui Kenny fuseseră întotdeauna mai aranjate, plantele fiind la distanțe egale, așa încât nu-l deranjase că Lawrence era cel care câștiga. Totuși, i-ar fi plăcut să fie primul, măcar uneori.

În acea zi, în timp ce lucra pe câmp, Kenny își dădu seama că se gândea mult la vremurile când erau copii. La jocurile pe care le jucau împreună. Poate că făcea asta ca să-și ia mintea de la cadavrul atârnat de tavanul colibeii lui, coliba pe care o construise cu Lawrence. Se întrebă dacă urma să se gândească la bărbatul mort de fiecare dată când își va pregăti barca.

Se apucase de napi imediat ce plecase Perez, iar acum venise momentul să se oprească pentru prânz, însă simțea nevoia să continue, măcar până ajungea la capătul stratului. Așa că mâinii sapa înainte și înapoi de-a lungul lui, aducându-și aminte cum fusese acolo în urmă cu aproape cincizeci de ani. Pe când era o mână de om, un mucos cu genunchii numai julituri, și roșea ca o față mare ori de câte ori vorbea cineva cu el.

Acum, în Biddista mai era un singur copil: Alice, nepoata lui Aggie Williamson. Pe vremea lui fuseseră cinci – el și Lawrence, Bella și Alec Sinclair, și Aggie, pe când nu era încă Williamson. Se

strădui o clipă să-și amintească numele ei de fată. Watt. O chema Aggie Watt. O fetiță timidă. Când o privea acum, când mergea la poștă, când o vedea cu nasul în vreo carte, se gândea că în cincizeci de ani aproape că nu se schimbase. Arăta bătrână încă de pe când era copil. Mică, palidă și delicată.

Lawrence și Bella semănaseră și pe atunci. Încăpățânați și dornici ca totul să fie după voia lor. Și isteți. Se întreceau să fie primii din clasă la școala din Middleton, râdeau la glume pe care nimeni altcineva nu le înțelegea, își enervau profesorii cu neobrăzarea lor și cu răspunsurile lor rapide, inteligente. Se întreceau, dar erau totodată atrași unul de celălalt. Kenny își dorise doar să nu fie observat.

Acum mai erau doar trei dintre ei în Biddista. Bella devenise o mare artistă. Mersese la facultate, studiasse la Barcelona și New York, dar locuia la conac de mai bine de douăzeci de ani. Aggie se întorsese, locuia lângă casa în care copilărise. Iar el se afla în exact același loc, făcând tot cam ce făcea pe când era copil. Își dădu seama că fix în urmă cu cincizeci de ani s-ar fi putut afla pe acel câmp, ajutându-și tatăl să îngrijească ridichi. Doar doi dintre noi au scăpat, își zise. Alec a murit când încă era tânăr și arătos. Iar Lawrence a fugit după ce Bella i-a frânt inima.

Ajunse la capătul stratului și își îndreptă spatele, simțind cum mușchii îi trag umerii înapoi. Dacă Edith ar fi aici, mi-ar face ea masaj, își zise, m-ar detensiona. Și se gândi cât de pricepută era Edith acum, față de cum fusese la început. Odată cu vârsta veneau și avantaje.

Familia lui Edith nu era din Biddista. Nu o cunoscuse înainte să înceapă gimnaziul. Era cu câțiva ani mai tânără decât el. Merseseră cu același autobuz, dar abia dacă o observase până când împlinise cincisprezece ani. Pe atunci, ea avea pistrui și păr creț, brunet, cu tente roșatice. Fusese prea timid s-o invite la o întâlnire și primul pas îl făcuse ea. Știuse dintotdeauna ce vrea. Ulterior o chemase la

Biddista, unde-i cunoscuse pe ceilalți – Lawrence și Bella, Alec și Aggie. Nu prea se adaptase. Fuseseră îndeajuns de drăguți cu ea, până și Bella, dar Edith se ținuse mereu puțin la distanță.

Când se întinse, observă că soarele dispăruse, fiind acoperit de ceața care venise dinspre mare. Mai departe, pe uscat, era încă senin. Simți, stând pe loc după ce muncise, cum aerul rece îi usucă sudoarea de pe frunte și gât.

Când ajunse înapoi în bucătărie, puse ceainicul la fiert și căută mâncare în frigider. Cândva, Edith îi făcea mereu prânzul. Pe vremea când lucra în construcții și era prea departe de casă, ea îi pune la pachet sandviciuri, o felie zdravănă de prăjitură de curmale sau din prăjitura din biscuiți cu ciocolată pe care o numeau cu toții „turbă”. Dacă era în apropiere de fermă, mereu găsea ceva cald pe masă pentru el. De regulă – supă. Apoi primise slujba de la centrul de îngrijire, dar lucrurile se schimbaseră chiar și înainte să devină director și să înceapă facultatea.

— Amândoi muncim acum. Va trebui să îți porți singur de grijă. Așa e cinstit, îi spusese.

Kenny își dăduse seama că avea dreptate. Era genul de lucru pe care l-ar fi spus Bella. Bella nu se căsătorise niciodată, dorise să-și păstreze independența.

„Îmi place să fiu o femeie nemăritată. Mă bucur de timpul pe care-l petrec singură.”

Kenny citise asta într-unul dintre ziarele de duminică. Un interviu cu Bella în urma unui vernisaj în Edinburgh. Edith îi adusesese și îi arătase ziarul într-una dintre zilele în care mersese la facultate.

În frigider mai era niște friptură de miel rece, rămasă de la grătarul de duminică. O felie și își făcu un sandvici. Până duse asta la bun sfârșit, ceainicul începu să fiarbă și își făcu ceaiul. Acum, ceața devenise atât de densă încât nu mai vedea nimic pe geamul de la bucătărie. Nici măcar zidul care delimita grădina, nici măcar camioneta din fața ușii. Acum se bucura că nu plecase cu barca. Nu

avea niciun fel de echipament GPS sofisticat. Ar fi fost nevoit să-și croiască drum înapoi la ponton folosindu-se doar de busolă și hartă, iar în ultima vreme simțea că-și ieșise din mână. Își dori ca Edith să aibă grijă când se întorcea de la centru. Nu era deloc greu ca mașină să iasă de pe drum pe o asemenea vreme, sau să lovească ceva venind din celălalt sens. De când îl văzuse pe bărbatul în negru spânzurat în colibă, se tot gândise la moarte.

Rămase în fotoliu, cu farfuria pe genunchi și cu cana de ceai lângă mașina de gătit Rayburn, ascultând știrile la Radio Shetland. Nu se spunea nimic despre bărbatul mort. Însă Jimmy Perez nu mai avea cum să păstreze tăcerea multă vreme. Apoi schimbă radioul pe undă lungă ca să asculte prognoza pentru transporturi. Era un obicei de-al lui. Când termină de mâncat, simți cum îl ia somnul. Pe jumătate adormit, își aminti de vara în care îl întâlnise pe Jimmy Perez în Fair Isle, pe când lucra la farul din sud. Părea să fi trecut mai multă vreme chiar și față de momentul când era doar copil și plivea năpi.

Kenny își veni brusc în fire și își dădu seama că ușa fusese deschisă de cineva. Știu îndată ce se întâmplase. Trăsese un pui de somn de după-amiază, mai mult un vis cu ochii deschiși decât somn propriu-zis. Primul gând fu că era vorba de Edith, care se întorsese acasă devreme din cine știe ce motiv, și hotărî că s-ar putea culca împreună. Îi plăcea sexul în timpul zilei mai mult decât orice. I se părea că e timp furat, ceva nepermis. Dar când se întoarse, așteptând-o cu brațele deschise, văzu că nu era deloc vorba de Edith. Era Aggie Williamson. Aburii de ceață parcă i se încurcaseră în păr. Milioane de mici picături erau prinse în cele câteva bucle gri-argintii.

— Aggie, spuse Kenny, s-a întâmplat ceva?

Se cunoșteau de atâta vreme, dar totuși niciodată nu intrase neinvitată în casa lui. Chiar copil fiind, atunci când voia să se joace cu ei, îi aștepta afară să i se alăture. Niciodată nu bătuse la ușă. Bella și Alec ar fi dat buzna înăuntru, s-ar fi așezat la masă, presupunând

că biscuiții și laptele erau și pentru ei.

— A trecut polițistul acela, spuse Aggie. Perez. Mi-a spus că a fost găsit un cadavru în colibă.

— Știu. Eu l-am găsit pe bărbat.

Prefera să se gândească la el ca la un bărbat, nu ca la un cadavru. Venise doar să bârfească puțin? Nu părea genul ei. De obicei, în locuri precum Biddista, magazinul era centrul zvonurilor, însă Aggie nu încurajase asta niciodată. Stătea în spatele tejghelei. Își ținea cartea cu fața în jos, dar îți dădeai seama că abia aștepta să revină la ea. Părea în continuare interesată de povestea pe care o citea, fără să bage în seamă zvonurile care se răspândeau în jurul ei.

— N-ai nicio idee cine e? întrebă Aggie.

— Nu i-am văzut fața, spuse Kenny. Era acoperită cu o mască. O mască de clovn.

— Jimmy Perez a spus același lucru.

Făcu o pauză, după care îl pironi cu privirea.

— N-ar putea fi Lawrence?

Îl așteptă să se gândească puțin, urmărindu-i reacția, dar când aceasta se lăsă așteptată, continuă:

— Martin mi l-a descris. L-a văzut viu. Poate e ultima persoană care l-a văzut viu. Pur și simplu nu pot să nu mă gândesc...

— Bărbatul mort e englez, spuse Kenny. Vorbea cu accent englezesc. Mi-a spus Perez.

— Lawrence a fost plecat mult timp. E posibil să fi căpătat un alt accent acum.

— O zici de parcă ai vrea să fie Lawrence.

— Nu!

— L-aș fi recunoscut, spuse Kenny cu încăpățănare. Chiar și fără să-i văd chipul.

— Chiar așa? Pe bune? De cât timp n-a mai trecut pe aici? De ani de zile. Cu siguranță a plecat înainte să se nască Alice, și nu-mi aduc aminte să fi făcut vreo vizită între timp.

Kenny încercă să reproducă o imagine mintală a fratelui său.

Încercă să-și închipuie înălțimea, proporțiile corpului. Se gândi la bărbatul pe care-l văzuse cu o seară înainte alergând pe drum. Să fi fost Lawrence?

— Când ai vorbit ultima oară cu el? Întrebă Aggie.

Kenny știa cu exactitate, însă nu avea de gând să-i spună lui Aggie. Nu voia să recunoască faptul că lui Lawrence îi păsa atât de puțin de el, încât îi trimisese doar un mesaj la mâna a doua, prin Bella:

„Lawrence pleacă din nou. M-a rugat să-ți zic.”

Kenny nici măcar nu apucase să-și ia rămas bun de la fratele lui. Poate că Lawrence alesese în mod special acel moment. Știa că ar fi fost convins de Kenny să rămână.

— Bărbatul din colibă nu e Lawrence.

Credea că ea urma să spună mai multe ca să-l convingă că totuși el era, dar deodată se dădu bătută.

— Firește, spuse ea. Ai dreptate. E absurd. Nu știu ce am avut toată ziua. Am capul plin de tot soiul de idei. Ți-ai fi recunoscut propriul frate.

Făcu o pauză.

— După ce a plecat polițistul, m-am întrebat o clipă dacă nu cumva e Andrew. Nu i-au găsit cadavrul decât după săptămâni întregi de la accident. Curentul fusese atât de puternic, încât salvatorii au spus că probabil fusese tras în larg. M-am gândit că, poate, totuși, supraviețuise. Am sperat toate acele săptămâni. Exista o mică șansă să fi supraviețuit, să fi înotat până la mal pe undeva, să se fi retras apoi la dezalcoolizare. Iar când trupul i-a fost adus de ape, ar fi putut fi oricine.

— Andrew e mort, spuse Kenny.

— Știu. Totul e în capul meu. Mă gândesc „ce-ar fi dacă...”, după care mă ia valul posibilităților. Al poveștii.

Aggie zâmbi.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să vin.

— Bea un ceai, dacă tot ai venit.

Acum îi era milă de ea, de felul în care trăia singură. Nu avea pe nimeni care s-o ducă în pat în după-amieze furate.

— Nu, spuse. Doar ce-am închis oficiul poștal și am fugit până aici. Trebuie să mă întorc. S-ar putea să aștepte clienții după mine.

— E perioada aceea a anului. Noapțile albe. Ne fac pe toți s-o luăm puțin razna.

Capitolul 12

Roy Taylor era șeful echipei din Inverness. Odată ajuns în Shetland, el avea să conducă investigația. Perez mai lucrase cu el și deveniseră oarecum prieteni. Nu prieteni apropiați. Perez nu știa nimic despre viața lui personală, nici măcar nu știa dacă e însurat. Dar se înțeleseseră atunci când venise vorba despre cazul la care lucrau.

Acum, auzindu-l pe Taylor cât era de impacientat, Perez se enervă. Nu avea nevoie să i se spună că prioritatea era să identifice victima. Ce Dumnezeu, stabiliseră că e victimă abia de jumătate de oră! Sandy probabil că ajunsese în Lerwick. Mai mult ca sigur vorbea la telefon, discutând cu fetele de la biroul NorthLink din Holmsgarth, verificând la Loganair biletele de avion rezervate. Era genul de muncă de rutină care nu necesita prea mult efort și îi plăcea lui Sandy, și la care se pricepea. Perez era sigur că până la finalul zilei avea să-i afle numele. În acel moment, nu prea mai era altceva de făcut. Știa că nerăbdarea lui Taylor nu avea de-a face cu modul în care gestiona el cazul. Era frustrat fiindcă încă se afla în Inverness, pentru că nu plecase spre Aberdeen în clipa în care fusese sunat. Dacă vremea s-ar fi schimbat doar puțin mai înainte și dacă nu s-ar fi bazat pe faptul că o să prindă ultimul avion către Sumburgh, ar fi luat feribotul înainte ca acesta să plece și măcar s-ar fi aflat la Lerwick următoarea zi, la șapte. Taylor era un bărbat căruiua îi plăcea să țină frâiele situației. Perez și-l putea imagina, supărat pe el însuși și descărcându-se pe ceilalți membri ai echipei.

Acum îi era foame și lui Perez. Fran se trezise când el se ridicase din pat, îi oferise, mormăind, pâine prăjită și fructe, dar el deja întârziase la muncă. Era tentat să se ducă înapoi în oraș, se gândea la sandviciuri cu bacon sau la pește cu cartofi prăjiți. Ceva cald, gras și care să-i umple stomacul. Dar, de dragul de-a duce lucrurile până la capăt, se gândi că ar trebui să vorbească și cu Peter Wilding,

englezul care se mutase în casa lui Willy Jamieson. Așa ar fi putut să-i spună lui Taylor că vorbise cu toată lumea care stătea în Biddista iar Taylor nu ar fi avut cum să se ia de el în legătură cu asta.

Wilding stătea la fereastra de sus, privind pe geam, exact cum spusese Martin. Ceața întunecase atât de mult atmosfera, încât aprinsese lumina în cameră. Perez reuși să-l vadă abia când ajunse la capătul terasei dar, chiar și atunci, nu-l distinse prea bine. Se gândi că bărbatul îl privise în tot acel timp, de când parcase mașina. Îl observase pe Perez ducându-se la Skoles și la conac, îl văzuse la magazin și acasă la Aggie. I se părea ciudat ca un bărbat să fie atât de interesat de toate micile amănunte din viața de zi cu zi. Din experiența lui Perez, cele zgomotoase erau, de regulă, femeile. De ce îi păsa acestui englezoi ce făceau oamenii din Biddista? Dar curiozitatea lui Wilding putea fi folositoare. Exista, realmente, o șansă să-l fi văzut pe străin.

Scriitorul probabil că îl luase pe Perez drept o siluetă apărută din ceață. De ce stă în continuare acolo, se întrebă Perez, când nu e nimic de văzut? De îndată ce bătu la ușă, Wilding se ridică de la fereastră. Perez auzi pași pe dușumeaua de lemn și cheia întorcându-se în broască. Probabil că ușa era umflată, deoarece se blocase în toc. Ușa încuiată însemna, oare, că bărbatul încă nu ieșise în acea zi? Sau că siguranța era un obicei adus din sud?

Îl recunosc pe Wilding de îndată ce apără în ușă drept bărbatul brunet care vorbise cu Fran la vernisaj. Era înalt și destul de arătos, după cum observă Perez. Purta un tricou în dungi, fără guler, blugi și pantofi de pânză. Scriitorul zâmbi. Nu vorbește, așteptându-și vizitatorul să își explice prezența acolo. Lui Perez, tăcerea i se păru deconcertantă.

Își zise că ar trebui să-i arate legitimația, însă nu-și amintea ce făcuse cu ea, așa că nu făcu decât să se prezinte.

— Mă întrebam dacă aș putea să vă pun câteva întrebări.

— O, chiar vă rog. Orice, numai să nu mă mai holbez la un ecran

gol de laptop.

Avea o voce puternică, de parcă era tot timpul gata să râdă la vreo glumă nerostită. Perez își imaginase că un scriitor care trebuia să respecte un termen era un ins tăcut, introvertit, dar nu părea să fie deloc așa. Bărbatul îi făcu loc să intre.

— Am observat că se întâmplă ceva la ponton. Despre asta e vorba?

Perez nu spuse nimic.

— Mă rog, continuă Wilding, cu siguranță îmi veți spune când e cazul.

Avea ochii atât de albaștri, încât Perez se întrebă dacă nu cumva purta lentile de contact colorate. Îl amuza să se gândească la Wilding ca la un individ plin de sine.

Willy Jamieson se născuse în acea casă și locuise în ea până când se mutase la azil. Își câștigase existența pescuind și, când era mai tânăr, din diverse munci pentru primărie.

Perez și-l amintea uneori cum stătea la marginea drumului, ajutându-i pe muncitori să toarne asfalt nou. Nu se însurase niciodată, iar atunci când plecase, casa era aproape la fel ca atunci când părinții lui se mutaseră în ea. Perez bănuia că o cumpărase de la primărie. Probabil că Wilding era proprietarul actual, sau o închiriasse privat. Nu era deloc genul de chiriaș obișnuit al primăriei.

Înăuntru, Perez văzu printr-un hol o bucătărie mică în care erau o chiuvetă adâncă, dotată cu un singur robinet, și un cuptor Calor cu gaz. Masa, lipită de perete, arăta de parcă o lăsase în urmă Willy. Nu existau dulapuri, nici mașină de spălat. Singurele dotări constau într-un frigider mic, așezat pe masa de lucru, și o râșniță de cafea. Locul inspira nestatornicie. Un loc în care să înnoptezi. Wilding parcă venise la camping acolo.

Wilding nu părea să fie deranjat că Perez vedea nivelul primitiv al dependențelor lui și afișă un alt zâmbet caracteristic.

— Haideți sus. E mai civilizat acolo. Pot să vă ofer un ceai? Sunt sigur că deja v-a propus Aggie mai devreme, dar bănuiesc că nu

refuzați încă unul acum. Sau, poate, cafea? Cafeaua e unul dintre puținele luxuri de care îmi dau voie să mă bucur aici. Macin eu însumi boabele de fiecare dată.

Vorbise lent și Perez avu impresia că voia să studieze efectul produs de fiecare cuvânt în parte. Sau poate că stătuse prea mult timp singur, la etaj, iar acum vorbele nu îi mai veneau firesc.

Perez fu tentat de cafea. Îl aștepta o zi lungă și avea nevoie de ceva care să-l țină treaz și gata de acțiune.

— O cafea sună bine.

Făcu o pauză.

— E și una dintre plăcerile mele.

— Ah, încă un dependent! Recunosc semnele. Splendid! Intrați și simțiți-vă ca acasă! Hai în camera din față. Vin și eu imediat.

Îl urmăse pe Perez până la jumătatea scărilor, însă acum se întoarse și se îndreptă spre bucătărie, dovedindu-se agil pentru un bărbat atât de înalt. Toate mișcărilor îi veneau ușor și natural. Ca și cum ar fi așteptat un oaspete și plănuise dinainte ce cuvinte să rostească și felul în care să se deplaseze.

Wilding avusese dreptate, camera de lucru chiar era mai civilizată. Parchetul simplu, nelăcuit, era ascuns în mijlocul camerei sub un covor împletit. Biroul era vechi, acoperit cu piele și în mod evident adus de el. Mai asamblase niște rafturi improvizate din cărămizi și scânduri, acestea fiind pline cu cărți. Existau și un CD player și un suport pentru discuri. O pânză mare, fără ramă, atârna pe un perete. Reprezenta un câmp de fân, care fusese tăiat și strâns în grămezi dezordonate, totul scăldat într-o lumină galbenă și intensă. Perez își zise că putea fi opera Bellei Sinclair și se simți extrem de mulțumit de el însuși atunci când se apropie și îi văzu semnătura. Avea să-i spună lui Fran mai târziu. Încă se uita la tablou când Wilding intra, deschizând ușa cu un picior. Avea în mâini o cafetieră și două cani pe o tavă, precum și o cutie cu prăjituri de la magazin. Se învățase cu obiceiul gazdelor de pe insulă. Era foarte nepoliticos să nu ai ceva dulce cu care să-ți

servești oaspeții.

— Nu am niciun pic de lapte, spuse, fără să dea impresia că se scuza. Însă aș putea să dau o fugă până la magazin dacă ți-neți neapărat.

— O beau neagră.

— Splendid!

Părea să fie cuvântul lui preferat.

— Luați loc pe scaun, inspectore. Eu mă mulțumesc cu podeaua.

Se așeză și își întinse picioarele, reușind, cumva, să domine camera în continuare.

Perez și-ar fi dorit o prăjitură, dar păreau să fie acolo doar de decor. Nu putea să ceară una fără să pară lacom.

— Martin mi-a spus că sunteți scriitor.

Perez era interesat de om, de profesie. Toate declarațiile martorilor și mărturisirile erau, în parte, ficțiune, dar nu-și putea închipui cum ar fi început dacă voia să scrie o poveste de la zero.

— Scrieți sub numele real?

Wilding râse.

— O, da, inspectore, dar nu vă faceți griji dacă n-ați mai auzit de mine. Puțini oameni au auzit. Scriu fantasy, un gen pe care până nu-l încerci, nu-ți place.

Părea mai degrabă mulțumit că nu era cunoscut.

— Din fericire, am destul de mulți cititori în State și în Japonia.

Perez se gândi că ar fi cazul să spună ceva, că se aștepta la vreun compliment, însă nu știa ce să spună. În schimb, sorbi din cafea, acordându-și un moment s-o savureze.

— Ați avut vreun vizitator în ultima vreme, domnule Wilding? Vreun prieten din sud, poate?

— Nu, inspectore. M-am mutat aici ca să nu fiu tulburat. Să am oaspeți jos e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

— Ieri a fost un englez la Biddista. Poate că l-ați văzut.

— Nu a venit nimeni și am fost în casă toată ziua.

— Dar nu seara. Atunci ați fost la expoziția de la Herring House.

La fel ca englezul.

— Și dumneavoastră, de asemenea! Firește, acum vă recunosc. O însoțești pe artista aceea tânără și atrăgătoare. Domnișoara Hunter. O nouă speranță. Arta, trebuie să recunosc, e altă plăcere vinovată de-a mea. Ador lucrările Bellei. Ea m-a determinat să vizitez pentru prima oară insulele Shetland. Prin urmare, am fost deosebit de încântat să primesc invitația la vernisaj. Au fost mai puțini oameni decât mă așteptasem. Bănuiesc că mă gândisem că va fi un eveniment cu o nuanță locală mai pronunțată.

— Lumea e foarte ocupată vara.

Perez se întrebă de ce era așa defensiv. Nu era momentul să explice că evenimentul fusese ținta unei farse, dar nici nu voia ca acel bărbat să creadă că nu există interes în Shetland pentru lucrările lui Fran.

— Vă aduceți aminte de bărbatul care a avut un mic acces nervos?

— Tipul în negru? Firește.

Wilding făcu o pauză, lăsând la o parte, pentru prima oară, tonul ușuratic, afectat.

— Mi-a părut rău pentru el. Am suferit, la rândul meu, de probleme psihice. I-am înțeles disperarea.

— Credeți că suferința îi era autentică?

— Da, așa cred, dumneavoastră nu? Mie mi-a părut destul de reală.

Perez nu răspunse.

— Ce a pățit?

Perez se gândi că Wilding părea nefiresc de interesat de soarta unui străin.

— A fost dus la spital? Uneori, pentru o perioadă scurtă, e singura soluție pentru depresie.

— Mi-e teamă că a murit.

Wilding își întoarse capul. Când se uită din nou la Perez, își revenise oarecum, dar vocea îi era în continuare emoționată.

— Bietul om.

— Sunteți sigur că nu-l cunoșteți, domnule Wilding?

— Destul de sigur, inspectore. Dar pare așa o pierdere teribilă. Sinucidere. Cea mai cruntă tragedie.

— Nu credem că bărbatul s-ar fi omorât. Mai degrabă bănuim că a fost omorât.

Tăcere.

— Atunci când am venit aici, spuse Wilding, într-un final, am crezut că am scăpat de violența gratuită.

O, la violență gratuită ne descurcăm, își zise Perez. Bătăi în baruri, alimentate de băutură și frustrare. Dar moartea asta nu are nimic de-a face cu așa ceva.

— Când ați plecat de la Herring House? Întrebă.

— La scurt timp după dumneavoastră. Părea că s-a stricat atmosfera după ce bărbatul a făcut scena aceea.

— Ați revenit direct aici?

— M-am plimbat o vreme pe plajă. Era o seară tare frumoasă. Am mers până la stânci și înapoi. După aceea am intrat în casă.

— Pe urmă ce ați făcut?

— Mi-am făcut o cafea și am venit aici, la geam.

— Ați observat pe cineva? Pontonul se vede destul de bine de aici.

— Nu. Era o liniște surprinzătoare. Cred că ultimii oameni au plecat de la Herring House în timp ce eu mă plimbam. Nu am observat nimic când mă aflu pe plajă. Eram cu gândul la cartea mea. Mă confrunt cu o problemă legată de intrigă. Mi-am tot bătut capul cu ea de mai multe zile. La asta mă concentram.

— Dar vă aflați aici, cu cafeaua, până în ora unsprezece?

— Nu-mi aduc aminte să mă fi uitat la ceas. Dar da, așa trebuie să fi fost. N-am rămas afară prea mult.

— Roddy Sinclair și Martin Williamson au părăsit galeria pe la ora unsprezece. I-ați văzut?

— Nu, spuse Wilding. Dar asta nu înseamnă că nu a fost așa.

— Se pare că Roddy cam era pus pe scandal.

— Chiar și așa, nu i-am văzut. Aveam gândurile în altă parte, inspectore.

— La cartea dumneavoastră?

— Da, la carte. Firește.

Afară, în fața casei, Perez încercă să-și dea seama ce părere își făcuse despre Wilding. Ce îl adusese acolo? Nu-și putea imagina Shetland ca fiind un mediu prielnic pentru el. N-avea prieteni sau familie în sud? Ceva din intensitatea privirii și din plăcerea de voyeur cu care își observa vecinii era tulburător.

Capitolul 13

În biroul ei din fosta fabrică de textile din Denby Dale, West Yorkshire, Martha Tyler aranja programul de repetiții pentru săptămâna respectivă. Era un spectacol despre bătauși. Următorul avea să fie despre rasism. Școlile nu păreau interesate să angajeze trupa de educație prin teatru Interact ca să-și distreze elevii. Mereu trebuia să existe și un mesaj. Tinerii actori, proaspăt ieșiți de pe băncile facultății, își dădeau ochii peste cap când citeau scenariile greoaie, pline de teme corecte politic, dar, până la urmă, măcar munceau. Poate că visau să ajungă să joace în Royal Shakespeare Company sau în vreo reclamă TV bine remunerată, însă prin ceea ce făceau la Interact își câștigau pâinea, iar faptul că jucau îi ajuta și pentru Equity card.¹

Trupa folosea fabrica alături de alte întreprinderi mici – la subsol erau un comerciant de vin destul de bun, o femeie de vârstă mijlocie care făcea bijuterii de argint și un acupunctur – dar Interact avea întregul etaj superior. Un spațiu mare pentru repetiții, două birouri și o cameră mică dotată cu un cuptor cu microunde și un ceainic pentru gustările din pauze. Nu era un exemplu de renovare și transformare inteligentă, așa cum se puteau întâlni în alte părți din Kirklees. Fosta fabrică era un talmeș-balmeș de scări și etaje. Podelele nu erau drepte, iar geamurile nu erau etanșe.

Doi dintre actori ajunseseră. Martha îi auzi cum povesteau în camera pentru ceai despre un turneu de coșmar în Hull, care devenise de pomină – învățătoarea care făcuse o criză în mijlocul spectacolului, copiii care scosese rădăcini, o fată de paisprezece ani care susținea că o luaseră durerile facerii. Totul era exagerat. Asta era problema cu oamenii din teatru. Începeau să creadă în propriile

¹ Dovadă de apartenență la Actor's Equity Association în Statele Unite sau Equity în Marea Britanie (*n. red.*).

povești. Nu-ți dădeai seama unde se oprea actoria. Iar asta o făcu să se gândească la Jeremy. Potrivit spuselor lui, călătorise peste tot prin lume, jucase alături de Olivier și făcuse dragoste cu cel puțin o duzină de starlete mai puțin cunoscute de la Hollywood. Firește, ea nu credea o iotă. De ce-ar fi ajuns un astfel de om să conducă o prăpădită de trupă de educație prin teatru din West Yorkshire?

Martha își verifică telefonul mobil. Tot nu o sunase. Ceea ce începuse ca o ușoară iritare se transformase în furie, iar acum în îngrijorare. Jeremy era un arogant și un mincinos notoriu, dar își câștiga pâinea din Interact și îi păsa de reputația trupei. Martha lucra ca stagiar în managementul artelor. După ce obținuse o diplomă în actorie la Bristol, practica păruse o idee mai bună decât masteratul. Avea o bursă modestă și șansa de a obține experiență concretă. Jeremy profita de asta, evident. Locul ei la Interact nu însemna că avea o subretă pe gratis, însă nu era neobișnuit ca el să dispară vreo două zile, lăsând-o pe ea să aibă grijă de mersul treburilor.

— E o ocazie foarte bună, dragă. Gândește-te cum va arăta pe CV-ul tău.

Dar de data asta lipsea deja de patru zile și nu dăduse niciun semn. Încercase să-l contacteze pe mobil, dar părea să fie închis.

Încercă să-și aducă aminte exact ce spusese de data asta. Fuseseră în pub cu o săptămână înainte, pentru a sărbători finalul unui turneu din Midlands care avea drept scop combaterea drogurilor. Pentru prima oară aproape că fusese generos, făcându-le cinste actorilor cu două rânduri de băutură. Părea cuprins de un entuziasm controlat. Ea venise din Huddersfield cu trenul, așa încât băuse și ea. Cumva se pomenise că stătea la o masă mică de lângă el. Restul grupului băuse toată după-amiaza și cânta un cântec îngrozitor din cadrul spectacolului. Se chinuise să înțeleagă vorbele lui Jeremy.

— A apărut ceva, dragă. O șansă mare. Te descurci puțin singură, așa-i? O fată așa talentată ca tine... O să te plătesc, o să merite.

Se gândise că era vorba, poate, de o audiție. Lucrase îndeajuns de mult cu actori încât să observe entuziasmul care apărea odată cu posibilitatea primirii unui rol, acel rol care avea să le schimbe cariera. Până și actorii de vârsta lui Jeremy erau captivați, își pierdeau mințile. Ea, în schimb, nu putea să înțeleagă. Niciodată nu fusese cuprinsă de febra actoriei. Jeremy spunea tuturor că actoria era prima sa dragoste. Făcuse Interact ca să câștige un ban și pentru că la fabrică nu trebuia să plătească pentru primul an chirie, însă le spusese clar că dacă ar fi primit o ofertă ca lumea ar fi închis trupa pe loc. Mereu existau variante. Un prieten care lucra în trupa Granada avea planuri pentru o telenovelă, cu un rol care i s-ar fi potrivit ca o mănuașă. Dăduse de un producător care îl considerase perfect pentru rolul principal dintr-o piesă de nouăzeci de minute. Niciuna dintre aceste posibilități nu se concretizase vreodată.

Martha nu-l văzuse vreodată pe Jeremy cum joacă, dar îl urmărise cum coordona repetițiile. I se părea mai bun decât media amatorilor. Îi capta atenția, iar oricine care putea interpreta cu pasiune acele replici înfiorătoare trebuia să aibă o oareșicare pricepere. Însă în teatru era vorba de noroc, iar dacă Jeremy nu dăduse lovitura până atunci, părerea ei era că avea șanse mici să o mai facă. Dacă plecase la o audiție, chiar și în Londra, trebuia să se fi întors deja. Chiar dacă și-ar fi făcut speranțe în privința unui rol, nu l-ar fi primit și, apoi, și-ar fi înecat amarul în băutură, tot trebuia să se fi întors deja. Dacă, prin absurd, ar fi primit rolul, ar fi vrut să afle toată lumea. Deci, unde era?

Auzi pași pe scările de lemn. Se uită pe ușa biroului, sperând că avea să-l vadă pe Jeremy urcând treptele câte două. Pentru cineva care bea atâta, era neașteptat de în formă. Dar era Ellie, una dintre actrițe. Martha se uită la ceas. Încă zece minute și avea să fie nevoită să înceapă repetiția fără el.

După-amiaza târziu știa deja că nu mai poate obține nimic de la echipă. Mereu își dorise să regizeze. Prietenii ei spuneau că îi stătea în fire să facă pe șefa. Dar, chiar și la facultate, când lucra la mici

spectacole studentești, regia fusese mai satisfăcătoare decât aici. Un singur actor chiar citise textul. Nu prea exista dezvoltare de personaje. Măcar reușise să-i învețe să pună suflet în ce spuneau și, în linii mari, știau acum și desfășurarea spectacolului. Nu prea mai avea cum să-i ajute până nu învățau replicile. Îi trimise acasă cu amenințări și promisiuni. Odată ajunsă în birou, se uită din nou la telefon. În continuare, niciun mesaj.

Nu prea știa ce să facă și cui să se adreseze în legătură cu dispariția lui Jeremy. Locuia singur. Auzise că fusese căsătorit cândva, însă nu vorbea despre copii. Locuia în Denby Dale, într-o casă mică, cu terasă, în apropierea fostei fabrici. Toată lumea din sat îl cunoștea, dar nu credea să aibă vreun prieten apropiat. Seara, cei de-ai casei din Fleece vorbeau adesea cu el, dar nu credea ca ei să aibă mai mult habar despre viața privată și trecutul lui.

Nu se gândi să meargă la poliție. Jeremy nu și-ar fi dorit să ia cineva trupa la bani mărunți. Ea era de părere că, probabil, lucrurile erau la limita legii în ceea ce privea TVA-ul și protecția muncii. Știa că pe unii actori îi plătea cu bani peșin. Pe lângă asta, era absurd. Spusese că urma să fie plecat câteva zile. Nu dispăruse nici măcar de o săptămână. Chiar și așa, nu îi plăcea să se simtă neajutorată. Își dorea ca el să o sune.

Actorii se întorseseră la șandramalele din satul în care stăteau când repetau. Niciunul nu era din zonă. Jeremy angaja actori diferiți pentru fiecare turneu. Martha încuie biroul și văzu cheia de rezervă de la casa lui Jeremy. I-o dăduse atunci când o rugase să rămână acolo într-o dimineață, ca să-i dea drumul în casă instalatorului – genul de experiență de la locul de muncă pe care nu o pomeneste nimeni în fișa postului. Voise să i-o dea înapoi, dar el îi spusese s-o păstreze.

Se gândi că nu era nimic rău dacă arunca o privire. Măcar avea să fie împăcată. Poate că se întorsese de pe unde umblase și se îmbolnăvisese.

Locuința era o casă tradițională de țesători, care făcea parte dintr-

o terasă din apropierea viaductului care trecea peste râul Dearne. Primul etaj avea un rând de ferestre care lăsau lumina să pătrundă pentru a înlesni lucrul muncitorilor la războiul de țesut. Era foarte îngust. La parter erau o bucătărie și o cameră de zi mică, iar la etaj o baie și două dormitoare. Aruncase rapid un ochi când îl așteptase pe instalator.

Descuie ușa din față, care dădea fix în stradă, chinuindu-se o clipă cu cheia cu care nu era obișnuită. Ușa se bloacă atunci când o împinse. Înăuntru erau o grămadă de scrisori. Le luă și le puse pe masă.

— Jeremy!

Nu strigase. Nu crezuse cu adevărat că ar fi înăuntru. Jeremy nu era genul care să se îmbolnăvească – cel puțin, nu fără public. Părea foarte cald și neaerisit, de parcă locuința ar fi rămas închisă multă vreme. Acum se simțea ridicol și își imaginează cum o priveau vecinii. Dar nu putea să plece fără să verifice la etaj. Închise ușa după ea și deschise o fereastră. Un tren duduia pe viaduct și își închipui că simte cum vibrează podeaua.

În bucătăria minusculă se simțea un miros dulceag, neplăcut. Mașina de gătit cu gaz era plin de grăsime, iar pe fundul unei tigăi era un strat de grăsime albă, dar nu crezu că mirosul provenea de la ele. Chiar și așa, nu avea de gând să curețe în urma lui. Voia ca după stagiul de practică să obțină o scrisoare de recomandare, însă existau unele lucruri pe care nu avea de gând să le facă pentru asta. Se întrebă ce avea să se întâmple dacă Jeremy nu urma să se mai întoarcă vreodată. Aveau să țină cont de munca depusă chiar și așa?

Fără să se gândească, deschise frigiderul și mirosul deveni semnificativ mai deranjant. Înăuntru era un pachet pe jumătate gol de cârnați care, probabil, depășiseră cu mult termenul de valabilitate înainte ca el să fi plecat, iar acum erau putrezi. Îi luă într-o pungă de cumpărături, deschise ușa din spate, care dădea în curte, și îi aruncă la gunoi, gândindu-se că Jeremy trebuia să-i rămână dator.

În dormitorul principal găsi semnele unei plecări grăbite. Unul dintre dulapuri era deschis și hainele ieșeau din el. Patul era nefăcut, însă își zise că asta nu însemna mare lucru. Până atunci nu întâlnise vreun bărbat care să-și facă patul când se trezește. Era greu să-și dea seama câte bagaje își luase. Se uită în dulap. Jacheta lui neagră favorită, din in, despre care el avea impresia că îl face să arate mișto chiar și atunci când era necălcată și soioasă lipsea. Valijoara pe care o folosea pentru deplasări de-o noapte ca să studieze câte un spectacol era acolo, sprijinită de zid, în colț. Nu vedea vreun bagaj mai mare. Oare asta însemna că plănuiise o plecare mai îndelungată? Să nu-i fi spus de teamă ca ea să nu vrea să țină treburile în frâu, cât timp el se distra în vacanță? Corect, își spuse. Drept cine mă iei?

Poate că trebuia să-l sune pe coordonatorul ei de la Arts Council. Să-l facă de rahat pe Jeremy Booth. Dar știa că n-avea s-o facă. Începuse să-l placă pe tip. O făcea să râdă. Dar atunci când se întorcea, urma să-i rămână dator. Avea să stea în biroul lui și să-i dicteze ce să scrie despre ea, avea să aștepte să semneze documentul și să-l trimită chiar ea la poștă.

Dormitorul mic era în spatele casei. De acolo se vedeau grădina și gheana de gunoi, mai departe erau râul și casele mai mari de dincolo, copacii și grădinile. Era aranjat ca un birou, cu o masă de lucru și calculator, un dulap cu acte și un raft cu cărți. Pe perete se afla un panou din plută. Pe acesta erau lipite notițe despre repetiții, liste cu treburi de rezolvat, citate din recenzii, tăiate din ziare mici, locale, câteva poze decolorate pe care părea să le fi purtat cu el.

Într-una dintre ele era un bărbat tinerel. Se gândi că trebuia să fie Jeremy, deși era greu de zis. Bărbatul din fotografie avea păr și barbă. Purta blugi și un jersey. Nu și-l putea imagina pe Jeremy îmbrăcat așa lejer. Dar trăsăturile erau aceleași, nasul lung și drept, fruntea înaltă. Stătea pe o barcă răsturnată pe o plajă. În a doua fotografie era un bărbat mai în vârstă care purta o salopetă bleumarin. Avea părul grizonat și dezordonat și privirea îndreptată

spre cameră. Stătea între un copil și o tânără drăguță, cu chip serios. Apoi, aceeași femeie, alături de un bărbat ceva mai în vârstă, care stătea cu brațul pe după umărul ei.

În timp ce cobora scările, Martha fu șocată să audă țârâitul telefonului. Îl găsi pe peretele din camera de zi și îl ridică înainte să răspundă robotul.

— Alo. Telefonul lui Jeremy Booth.

Tăcere.

— Alo?

— Jeremy e acolo?

O voce de femeie tânără.

— Nu, îmi pare rău, e plecat momentan.

Convorbirea se întrerupse.

Capitolul 14

Atunci când Jimmy Perez se trezi a doua zi, afară încă era o ceață groasă. Casa lui era în Lerwick, în apropierea digului. Avea spatele către mare și zidurile exterioare erau verzi până la nivelul maxim la care ajungea apa în timpul fluxului. Ceața făcea lumina să pară diferită. Nu se vedea nicio imagine reflectată în apă, parcă s-ar fi trezit iarna. Întâi se gândi la Fran, apoi la anchetă.

Voise s-o viziteze pe Fran cu o noapte înainte, însă ieșise de la muncă târziu. O sunase să-i explice situația, fusese prea dornic să-și ceară scuze, acum își dădea seama, făcuse prea multe presupuneri. Poate că ea nu se așteptase s-o viziteze. Era din sud, era sofisticată. Acolo se făceau altfel lucrurile. Se uită la ceasul de lângă pat. Șapte. Probabil că se trezise deja. Fetița ei era matinală. Fran glumise legat de asta, spunând că își aducea aminte cu jind de viața de dinainte să devină mamă, când rămânea în pat vreme îndelungată, citind ziarul, bănd cafea și mâncând croașanți sfărâmicioși. Amintirile lui din tinerețe erau foarte diferite. Părinții îi găsiseră mereu ceva de făcut la ferma de pe Fair Isle. Se gândi că ar fi fost plăcut să stea în pat cu Fran duminică dimineața, când Cassie era la tatăl ei. I-ar fi plăcut să îi aducă micul-dejun la pat.

Puse apa la fiert pentru cafea și intră la duș. Când se întoarse în bucătăria îngustă precum cea de pe un vas, porni radioul. Puțină muzică de la SIBC, apoi un buletin de știri de cinci minute și, pentru prima oară, anunțul despre moartea străinului.

„Un turist a fost găsit mort în circumstanțe suspecte ieri, în Biddista. Poliția încearcă să-l identifice.”

Apoi urmă o scurtă descriere și un apel către oricine îl recunoștea pe bărbatul mort, cu rugămintea să anunțe echipa de investigații.

Brusc, își dădu seama că prezentarea ar fi fost cu totul altfel dacă bărbatul mort ar fi fost din Shetland. Faptul că fusese descris de la bun început drept turist elimina orice urmă de panică din veste.

Reporterul parcă descria ceva din cu totul alt loc. Moartea unui turist aproape că era o sursă de divertisment.

În timp ce-și făcea cafeaua și băga două felii de pâine la prăjit, Perez ascultă prognoza meteo. Ceața urma să dispară cam pe la prânz. Poată că Taylor și echipa lui din Inverness aveau să ajungă, totuși, în acea zi, cu avionul. Taylor avea să fie mulțumit. Treisprezece ore pe feribot ar fi fost un coșmar pentru el. S-ar fi învârtit ca un leu în cușcă, așteptând să fie transportat. Perez și-l închipui întins și rigid pe patul din cabina întunecată, încercând să se relaxeze și să doarmă. Când mai lucraseră împreună, Taylor i se păruse cel mai frământat om pe care-l cunoscuse vreodată.

La plecare, văzu că vasul de croazieră încă era în port. De regulă, vasele mari nu rămâneau mult timp în Lerwick. Pasagerii debarcau, luau autobuzul gratuit către centrul orașului, se plimbau pe la centrul turistic și centrul de informare, ajungeau la librăria Shetland Times și la magazinele de suveniruri, după care se întorceau la luxul de pe vas. Uneori mai dădea de un astfel de grup pe Commercial Street. Cei mai mulți erau din Statele Unite. Se holbau la magazinașe și la trecători. Îl făceau să se simtă ca un animal la zoo.

Ajuns la birou, îl sună pe șeful portului. Când urma să plece Island Belle? Ar fi putut Patrick să aranjeze lucrurile astfel încât Perez să facă o vizită înainte ca nava să plece?

— Va trebui să te grăbești. Potrivit programului, urmează să plece la fluxul de la prânz.

— O să merg acum, spuse Perez. Imediat ce aranjezi treaba.

Merse până la Morrison's Dock, parcă mașina cu botul spre mare și o focă îl distrase o clipă când își iți fața moale afară din apă. Când era copil, trăsese în focile din Fair Isle cu pușca tatălui său, până când aflase mama lui.

— Ce ți-au făcut ție focile?

— William spune că mănâncă peștii și de aia se prind atât de puțini acum.

William era un băiat mai mare, la momentul respectiv sursa întregii sale cunoaștere și înțelepciuni.

— Prostii. Se prind atât de puțini pești acum din cauza pescuitului excesiv care are loc de ani de zile în Marea Nordului.

Mama lui, care fusese membră Greenpeace în studenție, încă avea teorii despre mediu pe care tatăl lui le considera ca fiind periculoase și exagerate.

Jimmy se bucurase sincer că avea o scuză să nu mai împuște focile. Îi displăcuse șuvoiul de sânge care plutea pe apă atunci când nimerea. Uneori încercase să rateze, dar îi fusese greu să îndure și batjocura lui William.

Patrick probabil că anunțase deja vasul de croazieră de venirea lui Perez, deoarece păreau să-l aștepte. Fu condus pe loc în biroul șefului de cabină.

După Good Shepherd, nava poștală care făcea naveta între Grutness și Fair Isle, feriboturile NorthLink păruseră enorme. Dar acesta era de-a dreptul monstruos, un zgârie-nori alb, mai înalt decât oricare clădire din Lerwick. Șeful de cabină era un scoțian din Lowlands. Insulele Shetland nu păreau să fie oprirea lui preferată din traseu.

— Ați aflat că un turist a fost ucis ieri la Biddista? Întrebă Perez.

— Nu.

Voia să spună „de ce mi-ar păsa?”

— A mers vreunul dintre pasagerii dumneavoastră până atât de departe în vestul insulei?

— Uitați cum stă treaba, inspectore, de regulă nu stăm atâta în Lerwick. Pentru turiști e cam dezamăgitor. Vin aici așteptându-se să vadă un peisaj deosebit și, când colo, nu văd altceva decât niște căsuțe gri. Facem turul cu păsări marine și turul argintăriilor, iar pe urmă toată lumea răsuflă ușurată și pornim către Orkney. Catedrala St. Magnus – aia da clădire la care să faci poză. Și distileria Highland Park.

Gândul la whisky păru să-l înveselească pe dată.

Perez simți nevoia să ia apărarea Shetlandului, să spună că insulele aveau o frumusețe a lor, că existau turiști care adorau orizontul jos și cerul nețărnut, câmpurile vaste și goale, dar știa că n-avea să-l convingă vreodată pe șeful de cabină.

— Acum de ce ați rămas atât de mult?

— Aveam o problemă la unul dintre motoare. Acum merge din nou, slavă Domnului, așa că putem să ne cărăm.

— Deci nu vă lipsește niciun pasager?

— Nimeni nu a anunțat lipsa cuiva. Aveți vreo dovadă care să indice că bărbatul mort ar fi de pe vas?

— Nu am găsit absolut nimic după care să-l identificăm.

Șeful de cabină păru ușurat. Se ridică.

— Pasagerii ar putea părăsi vasul, dacă ar vrea? Întrebă Perez. Vreau să zic, nu îi opriți să facă asta?

— Firește că nu. Dar cei mai mulți dintre pasagerii noștri sunt în vârstă. Preferă să rămână în grup.

Se așeză la loc.

— Uitați ce e, dacă ar fi dornici de aventură, nu ar alege o croazieră cu o grămadă de babalâci.

— Unde au mers pasagerii alaltăieri?

— Dimineața au avut liber să exploreze orașul, iar seara i-am dus cu autobuzul la rezervația RSPB de la Sumburgh Head, ca să vadă papagalii de mare. Apoi și-au băut ceaiul în Scalloway.

— Sunt surprins că vernisajul de la Herring House nu era în program. Bella Sinclair e o artistă renumită. M-aș fi gândit că unii dintre pasageri și-ar dori s-o cunoască.

— Câțiva dintre ei au pomenit de expoziție. Când am aflat că trebuie să mai stăm o noapte m-am gândit să le aranjez transportul până acolo, dar până la urmă a fost anulată, nu-i așa?

Lăsa impresia că era mulțumit că nu mai fusese nevoit să-și bată capul.

— Cine v-a spus că ar fi fost anulată?

— Nimeni nu mi-a spus. Cel puțin, nu organizatorii expoziției.

Dar la pasarelă era un tip care împărțea pliante când turiștii au mers în oraș.

— L-ați văzut? întrebă Perez.

— Nu, nu eram pe tură atunci.

— Aș putea vorbi cu cineva care era?

Șeful de cabină se uită la ceas și oftă.

Perez rămase pe loc și nu spuse nimic.

Șeful de cabină se ridică și îi făcu semn să-l urmeze. Un cuplu vârstnic se sprijinea de balustrada de pe puntea superioară, de unde se vedea orașul. Ceața începuse să se îndepărteze, așa că măcar aveau ce să vadă. Erau subțiri, maronii, și se țineau de mână.

— Sunt în luna de miere, spuse șeful de cabină când se apropiară de ei. Ai fi crezut că la vârsta lor le-a venit mintea la cap.

Își schimbă tonul când ajunse în apropierea lor.

— Haideți să faceți cunoștință cu doctorul și doamna Halliday, inspectore. Cred că s-ar putea să vă ajute.

Zâmbi pentru prima oară de când îl văzuse Perez. Transformarea bruscă a atitudinii și a limbajului trupului îl tulbură. Dar asta îi era slujba. Trebuia să joace un rol. Domnul și doamna Halliday erau din Phoenix, Arizona. Erau colecționari de artă contemporană. Aveau în colecție chiar și un mic tablou de Bella Sinclair.

— Am fost așa dezamăgiți de anularea vernisajului, inspectore. George aranjase ca un taxi să ne ducă până acolo și înapoi.

— Îl puteți descrie pe bărbatul care v-a înmânat fluturașul?

Cei doi se priviră reciproc.

— Ar fi folositor, spuse Perez.

Se întrebă de ce ezitau.

— Cred că e greu de zis, spuse bărbatul, din cauza hainelor fistichii. Asta e tot ce am observat.

— Îmbrăcăminte fistichie?

— Ei, da. Era îmbrăcat ca un clown. Nu genul ăla cu nas roșu și haine colorate. ăsta era în alb și negru. Arăta ca lumea, știți ce zic? Părea desprins din commedia dell'arte.

— Purta o mască?

— Exact. O mască. Țin minte asta deoarece copiii noștri mereu se speriau de ei.

Până să ajungă Perez la secție, soarele deja strălucea. Taylor îl sunase ca să-l anunțe că erau deja la aeroportul din Dyce și aveau locuri în primul avion disponibil.

— Ne vedem și mă duci direct la locul faptei.

Nici nu se punea problema de altceva.

În biroul lui, Perez se uită la ceas. Mai avea doar jumătate de oră până să fie nevoit să pornească spre Sumburgh. Merse în biroul de anchetă. Sandy vorbea la telefon și nu îl observă. Era clar că purta o discuție personală cu un prieten din Whalsay. Făceau planuri să meargă să bea ceva, ziceau ceva despre o femeie. Perez se întinse și opri convorbirea. Sandy începu să bolborosească indignat, apoi se opri.

— N-ai destulă treabă, Sandy? Nicio problemă, am eu o treabă pentru tine. Un tip îmbrăcat în clown a împărțit fluturașii ăștia la Morrison's Dock toată ziua de alaltăieri pasagerilor care coborau de pe vasul de croazieră. Trebuie să-l fi văzut cineva. Du-te și vorbește cu toată lumea care a lucrat acolo. Vezi dacă a stat cineva de vorbă cu el. Află cine era și unde stătea.

— Crezi că e victima noastră?

— Doi tipi ciudați îmbrăcați în clown în Shetland în aceeași zi? Cam mare coincidența, nu crezi?

Sandy îl privi sfios și rânji.

— Te-a căutat cineva, spuse. Kenny Thomson.

— Ce voia?

— Habar n-am. N-a vrut să-mi spună. Nu-i grabă. Mi-a spus că nu-i urgent.

Așa că Perez plecă fără să-l sune pe Kenny, acordându-și mai mult timp decât avea nevoie ca să ajungă până în sud și gândindu-se că avea să-l sune de pe mobil când aștepta la aeroport. Urma să

treacă pe lângă casa lui Fran pe drumul către Sumburgh. Îi întrezări silueta la geamul dormitorului pe care-l folosea ca atelier. Lucra. Și-o imaginea stând în fața șevaletului, încruntată, complet ruptă de tot ce o înconjura. Spunea că pentru a picta era nevoie doar de concentrare. Uneori lucra toată ziua la câte un tablou, neoprindu-se nici măcar să mănânce. Îi admira pasiunea, însă nu prea o înțelegea. El nu se putea concentra mai mult de douăzeci de minute legate fără să vrea cafea sau prezență și interacțiune umană.

Perez accelerează. Sumburgh era plin de oameni care rămăseseră blocați în Shetland din cauza ceții. Se băteau pe locurile de pe primul avion către sud, iar unii dintre pasageri erau iritați. Era și o familie de englezi: un bărbat, o femeie, un copil mic în cărucior și un bebeluș într-un port-bebe.

— Ce fel de loc mai e și ăsta? Întrebă femeia.

Vocea ei era prea puternică, simțea nevoia să fie auzită.

— Puțină ceață și gata, totul se oprește. Dacă asta înțelegi tu prin vacanță aventuroasă, Charles, poți s-o lași baltă. La anu' mergem în Toscana.

În timp ce pune jos o bucată de cărbune, Fran observă cu coada ochiului mașina lui Perez trecând pe lângă casă. Se opri o clipă, pe jumătate așteptându-l să se oprească, dar el trecu mai departe. Îl urmări ușurată cum conduce mai departe, la vale. Îl avusese în gânduri toată dimineața, dar nu voise să stăruie asupra lui.

Avea foarte puțin timp să lucreze. Școala se termina devreme și mai erau doar câteva ore până când trebuia s-o ia pe Cassie. Se întoarse la schiță, începutul unei lucrări mai mari, gândindu-se numai la forme și culori. Îl uitase pe Perez.

Capitolul 15

Edith își luase o zi liberă. Avea atât de mult concediu restant încât, dacă nu profita de el, avea să-l piardă. Iar acum era director, așa că nu putea primi bani pentru munca peste program. Kenny era încântat. Nu-și dorea altceva decât s-o aibă acasă toată ziua. Așa stăteau lucrurile și când locuia cu părinții – mama lui nu mersese vreodată la muncă; tot așa și când propriii copii fuseseră mici. Chiar și când el lucra în afara casei se bucura să o știe acolo.

Pentru că ea nu se grăbea nicăieri, luară micul-dejun puțin mai târziu decât în mod obișnuit. Edith prepară cafeaua care-i plăcea ei, punând boabele măcinate cu lingura în cafetieră, pe care o așeză apoi pe mașina de gătit Rayburn și în care turnă tacticos apa din ibric. Kenny se gândi că, după-amiază, după ce termina de plivit napii și după ce mergeau pe deal împreună ca să controleze oile, urmau să facă dragoste.

În timp ce o studia cum stătea cu spatele la el și băga mâna în dulap ca să-și scoată cana, se gândi că voia să facă dragoste cu ea pe loc. Părul încă îi era strâns într-un coc în urma dușului, așa că avea gâtul dezgolit. Purta niște blugi care îi veneau bine pe fund. Îi plăcea de ea mult mai mult în blugi decât în hainele formale de la muncă. Avea trupul ferm chiar și la vârsta mijlocie.

Se apropie de ea și îi atinse gâtul cu degetele, de a căror asprime era conștient. Ea se întoarse și îi zâmbi, știind exact la ce se gândea.

— Nu acum, spuse. Va trebui să aștepți.

Și, firește, avea să aștepte, fiindcă atunci când venea vorba de lucrurile astea, mereu era după voia femeilor. Ele aveau toate atuurile. Nu le puteai forța. I se părea, într-un fel, că așa e normal, doar că uneori nu i se părea corect.

La masă o urmări cum mănâncă pâine prăjită. Mereu pâine integrală. Cumpăra pâinea de la o brutărie din Scalloway. Pusese o grămadă de unt pe felii, iar acum acesta se topise. O parte din el i se

scursese pe degete, așa că le linse. La început fusese un gest dezinvolt, apoi observă că el o privea. Îi zâmbi din nou și linse degetele de la cealaltă mână foarte lent. Se juca. Acum era de acord să aștepte până mai târziu ca să facă dragoste. Avea să se joace cu el toată ziua, iar anticiparea era mai bună decât satisfacția imediată. Numai gândul la asta îl năuci, așa că nu înțelese la început ce îi spunea Edith.

— Mi se pare urât să-l țină pe bărbatul acela mort în colibă o zi întreagă.

— Ceața a împiedicat echipa de poliție din Inverness să ajungă.

În seara precedentă mersese la barul din Middleton și subiectul era pe buzele tuturor. El băuse o singură bere. I se părea nefirească plăcerea pe care oamenii o aveau la gândul că în apropiere era un cadavru. Dacă ar fi fost vorba de cineva cunoscut, s-ar fi purtat altfel, dar unii dintre ei chiar făceau glume.

— Am crezut că era vorba de o sinucidere. Dar pare cam mult tam-tam pentru o sinucidere.

Kenny nu știa ce să spună. Se gândi la cadavrul care atârna de grindă. Când îi povestise lui Edith despre bărbatul mort, ea fusese foarte înțelegătoare cu el, pricepând pe loc șocul de care avusese parte.

— Vai, vai, n-ar fi trebuit să fii nevoit să vezi așa ceva.

Uneori, la azil mai murea câte cineva. Ea spunea că nu se obișnuise niciodată cu asta, dar lui Kenny i se părea că nu o afectează.

— Aggie Watt a trecut pe aici ieri, spuse. A întrebat dacă n-ar putea fi vorba despre Lawrence.

— N-ar putea, spuse Edith. Sau da? Cu siguranță ți-ai fi recunoscut propriul frate.

— Sunt destul de convins că nu poate fi Lawrence, dar aș vrea să-l văd și fără mască. M-am tot gândit la asta.

Stătuse treaz noaptea, întrebându-se cum s-ar fi putut schimba Lawrence de-a lungul anilor, îngrijorat să nu fi făcut, cumva, o

greșeală teribilă. Crezuse că Edith era trează, dar nu îi comunicase fricile lui, pentru că nu se simțise în stare să-i spună de vizita lui Aggie înainte. Fusese nevoit să-și pună gândurile în ordine înainte să discute cu ea.

— Mă întreb dacă ar trebui să-l rog pe bărbatul din Fair Isle, Jimmy Perez. M-ar lăsa, oare, să mă uit la el din nou?

Edith se gândi o clipă.

— Da, spuse. Cred că ar trebui să îl rogi. Nu cred nici măcar o clipă că e Lawrence, dar așa s-ar putea să te liniștești.

Kenny se gândi să-l sune pe Perez. Nu avea să aștepte ca polițistul să se întoarcă la ponton. Nu voia să-l vadă pe bărbatul mort tot acolo. Dacă l-ar vedea la morgă undeva, fără mască, ar fi diferit. Mai demn.

Întreaga dimineață, cât lucra pe câmp, o tot văzu cu coada ochiului pe Edith. Terminase de spălat un morman de rufe, iar când ceața se ridică, veni să le agațe pe frânghie, în spatele casei. Se opri pentru o clipă și o privi cât de îndemânatică era când ridica cearceafurile din coș, le împăturea, le întindea și le agăța. Așteptă ca ea să se întoarcă și să-i facă semn cu mâna, dar nu păru să observe că era acolo. Când se duse să-și ia cafeaua, ea tocmai terminase de spălat podeaua din bucătărie. Era în genunchi pe un prosop împăturit, ștergând ultimul colț cu o cârpă. El rămase pe verandă, în ciorapi. Din nou, ea îl auzise intrând, însă nu îl băgase în seamă înainte să termine. Apoi se întoarse și îi zâmbi.

— Așteaptă puțin până se usucă.

Încă era în genunchi și fu nevoită să-și întoarcă privirea ca să-l vadă.

— De ce nu ne plimbăm până la Herring House? întrebă. Am putea lua o cafea din aia cu fason de-a lui Martin. Cu siguranță e deschis la ora asta.

— Nu pot să merg în halul ăsta.

Kenny ghici, însă, că era încântată de propunere.

— De ce nu? Arăți minunat. Mereu arăți minunat.

Merseră împreună pe drum, ținându-se de mână. Kenny se simțea de parcă și el era în concediu. Aruncă o privire fugară înspre ponton. Văzu o mașină de poliție și o banderolă pusă tocmai la intrare, însă nu părea să se întâmple mare lucru. Bănuia că echipa de poliție din Inverness încă nu ajunsese.

În cafeneaua de la Herring House mereu intra lumină naturală, indiferent de oră. Fuseseră făcute și niște ferestre în plus, care dădeau către mare.

Era mai multă lume decât în mod obișnuit pentru o dimineață din timpul săptămânii, iar Kenny recunoscuse unele chipuri. Două doamne în vârstă din Middleton care veniseră în vizită în caz că era ceva de văzut. Mereu apăreau la orice accident sau dezastru anunțat. Un jurnalist de la Shetland Times. Kenny își dădu seama că avionul care aducea echipa de poliție din Inverness avea să transporte și reporteri de la presa națională. Odată ajuns acolo, se simți stingher. Bănuia că el și Edith erau la fel ca restul: veniseră la Herring House cu speranța că vor afla noutăți.

Martin Williamson apără din bucătărie ca să le preia comanda. Avea un fel ușor de a merge, aproape ca un dansator, un mers care-l făcea pe Kenny să se gândească la un cal de curse înainte de a intra în boxa de start. Kenny făcu un semn din cap către ceilalți clienți:

— Măcar pentru afaceri e bine să ai un cadavru prin preajmă.

Martin rânji.

— Așa e. Însă nu pot zice că o să-mi pară rău când îl iau de aici. Pare cam ciudat să-l lase acolo toată noaptea. Mama a luat-o razna din cauza lui. Nu cred că a dormit.

— Știu că e supărată. M-a vizitat ieri.

— Nu ai ce să-i reproșezi, spuse Edith. Mai ales dacă te gândești ce a pățit tatăl tău. Probabil că o răscolesc amintirile.

— Ai aflat când o să ajungă aici echipa de poliție din Inverness? Întrebă Kenny.

Se gândea că Perez nu îl sunase înapoi. Când bărbatul mort avea să fie luat, urma să aibă ocazia să-l vadă, să știe sigur că nu era

vorba de Lawrence. Cu cât se străduia mai tare să-și amintească trăsăturile fratelui său, cu atât ele deveneau mai difuze și îi scăpau.

— Cu primul avion din Aberdeen, spuse Martin. O să ajungă din clipă-n clipă.

Kenny comandă un cappuccino pentru Edith și un latte pentru el. Mereu cereau aceleași lucruri când mergeau acolo. Pentru că se simțea ca în concediu, mai ceru și două felii de prăjitură, iar Martin se îndepărtă în pași de dans.

Aproape că terminaseră, când Roddy Sinclair își făcu apariția. Rămase în dreptul ușii în timp ce oamenii își întoarseră capetele. Toată lumea îl recunoscuse și avu loc un scurt moment de tăcere, înainte ca discuțiile să fie reluate. Părea că tocmai se dăduse jos din pat. Părul îi era ciufulit și încă părea pe jumătate adormit. Sau poate, se gândi Kenny, stătuse treaz toată noaptea. Nu se așeză la o masă, așteptând ca Martin să-i preia comanda, ci merse direct spre bucătărie, se sprijini de tocul ușii și strigă:

— Un espresso dublu. Fă-l cât de tare vrei.

Mai erau și alte persoane care așteptau la masă pentru a comanda, însă nimeni nu păru să se sinchisească de faptul că sărise peste ei. Un Sinclair tipic, își zise Kenny. Sunt aroganți, sunt aroganți cu toții. Pe deasupra meselor, una dintre doamnele vârstnice din Middleton îi zâmbi băiatului și îi făcu semn discret cu mâna. Kenny se gândi că și asta era tipic. Femeile îl lăsau pe tânărul Sinclair să-și facă de cap.

Roddy se dezlipi tocul ușii, îndreptându-se de spate.

— Ce priveliște fantastică, spuse. Mereu mă uimește.

Se apropie încet de ei.

— Vă deranjează dacă mă alătur vouă?

— O să plecăm în curând, spuse Kenny, însă băiatul păru să nu audă și se așeză oricum.

Afară bătea un soare puternic. Pe mare era un vas cu pânze, cam pe la jumătatea liniei orizontului. Kenny încercă să-și dea seama cine ar putea fi proprietarul și ajunse la concluzia că nu aparținea

unui localnic.

Roddy se aplecă deasupra mesei.

— Înțeleg că tu ai găsit cadavrul.

Avea accentul la fel de pronunțat ca în copilărie. Kenny se întreabă dacă îl exersa noaptea în apartamentul din Glasgow sau în camerele de hotel din orașe exotice. Era trăsătura lui distinctivă. Kenny aprobă din cap.

Martin aduse cafeaua. Roddy dădu din cap în semn de mulțumire, însă continuă să-l privească pe Kenny și așteaptă până când Martin se îndepărtă înainte de a relua conversația.

— Ești convins că era străin? întrebă. Nu-l mai văzuseși până atunci?

Kenny își acordă un moment pentru a savura mirosul espressoului. Dacă avea gustul la fel de bun ca mirosul, poate că pe viitor urma să-și schimbe comanda. Nu voia să facă o scenă în fața lui Edith, însă își dorea să-i spună lui Roddy Sinclair să-și vadă de treaba lui. Ce drept avea să-i întrerupă? Să-i strice momentul pe care-l împărtășea cu soția?

— Nu l-am recunoscut pe bărbat, spuse Kenny.

— A fost la lansarea Bellei, spuse Roddy. Dar nu l-am observat prea bine atunci.

— L-ai văzut în viață?

Kenny aproape că-l întrebă pe Roddy dacă bărbatul ar fi putut fi Lawrence, dar de unde să aibă habar Roddy?

Lawrence plecase pe când Roddy era încă mic. Locuia în Lerwick la părinți și venea în Biddista doar pentru a o vizita pe Bella. Fusese afurisit chiar și pe atunci, un răsfățat care făcea nebulii.

— Da. Îmi doresc să fi vorbit cu el. Dacă am ști cine era și de unde venise, ne-am putea reveni cu toții la normal.

Ce să știi tu despre normalitate? se întreabă Kenny. Părea ceva ciudat să audă așa ceva din gura băiatului. Normalitatea era ultimul lucru pe care și-l dorise Roddy. El voia spectacol, o altă femeie în fiecare seară. Cu siguranță se bucura de acest mic divertisment.

Roddy se întoarse către Edith.

— Tu ce părere ai de toate astea?

— Niciuna, spuse. Sună foarte insensibil, însă nu sunt impresionată de moartea unui bărbat pe care nici măcar nu-l cunoșteam.

Roddy tocmai voia să răspundă, însă fu întrerupt de zgomotul unei mașini care venea pe drum. Două mașini. Atenția tuturor se îndreptă către fereastră. Vârstnicele din Middleton se ridicară pentru a avea o perspectivă mai bună asupra situației. Nu aveau scrupule. Deși nu voia, Kenny se întoarse la rândul lui în scaun ca să se uite.

Jimmy Perez coborî dintr-o mașină. Cu el mai era un bărbat înalt, solid și cu un cap chel cât toate zilele. Puteai să-ți dai seama chiar și de la distanța aceea că el era șeful. Mai erau doi bărbați și o femeie, și doi polițiști pe care Kenny îi recunoscuse: Sandy din Whalsay și tânăra Morag. Deodată nu mai voia să se afle acolo, să privească spectacolul ca un copil la circ. Se ridică și așteptă ca Edith să-l urmeze acasă.

Capitolul 16

Roy Taylor nu era prea sigur ce să creadă despre revenirea în Shetland. Cu siguranță se bucura că, într-un final, ajunsese. Toată așteptarea din Aberdeen îl făcuse să se simtă de parcă avea să explodeze. Măcar prinseseră avionul. Nu voise să le spună celorlalți membri ai echipei – credea că liderii nu trebuie să-și dezvăluie slăbiciunile și, oricum, se gândea că toată povestea cu împărtășirea sentimentelor nu era de el – însă nu se simțise bine pe feribotul din Mersey. Știa că un voiaj nocturn pe apă ar fi fost de ajuns ca să-l facă să verse.

Acum, stând în fruntea cozii la ieșirea din avion, amintirea feribotului din Mersey îi stârni dorul de casă. O serie de imagini sentimentale se succedară în capul lui. Felul în care se vedea panorama orașului Liverpool de pe râu, vocile care vorbeau în dialectul scouse în pub-uri aglomerate, acea dată când cântase cu toată ființa pe Kop într-o după-amiază de sâmbătă. Se gândi dacă nu cumva chiar venise momentul să se întoarcă. Tatăl lui murise și nu-l mai putea răni acum. Reflectă puțin asupra unei posibile întoarceri, apoi alungă din minte gândul. Avea alte treburi de rezolvat.

Alesese Inverness deoarece era cel mai îndepărtat loc de casă pe care-l găsisese. Avusese o plăcere masochistă să ajungă într-un oraș atât de străin, atât de diferit de orice loc în care, în altă situație, ar fi ales să trăiască. Parcă voise să se pedepsească singur, dar să-și pedepsească și familia pe care o lăsase în urmă. Iar acum era din nou în Shetland, un loc încă mai izolat și ciudat.

Ușa avionului se deschise. Coborî treptele în fugă și merse pe asfalt către mica ușă a terminalului. Dăduse instrucțiuni clare echipei să ia numai bagaje de mână. Pierduseră deja destul timp și nu mai voia să aștepte să iasă cine știe câte alte chestii din cală.

Jimmy Perez îi aștepta. Făcuseră o echipă bună într-o anchetă

precedentă și se înțeleseseră, poate tocmai datorită abordărilor lor atât de diferite. Dacă Perez ar fi fost un membru stabil al echipei, pe Taylor l-ar fi călcat pe nervi abordarea neconvențională, părul lung și încetineala. În Shetland, însă, abordarea lentă părea să funcționeze. Poate un pic prea bine. Taylor fusese mereu competitiv, așa că pe lângă prețuire mai era și o urmă de ranchiună, deoarece Perez primise laudele pentru rezolvarea cazului Catherine Ross.

Chiar și așa, îl salută pe Perez cu căldură, dând mâna cu el și bătându-l pe spate.

— Cum mai ești, Jimmy?

Ceilalți membri trebuiau să știe că nu avea să existe rivalitate în privința cazului. Pe lângă asta, nu putea fi ușor nici pentru Perez ca de fiecare dată când avea un caz interesant să se trezească pe cap cu un superior care să preia controlul. Nici Taylor n-ar fi suportat așa ceva.

Merșeră cu mașina înspre nord și apoi spre vest, trecând de Lerwick, singurul loc de pe insule în care Taylor se simțise cât de cât ca la el acasă. Măcar în Lerwick existau magazine și baruri, chip shops și localuri care serveau curry. Dacă se gândea la tot spațiul din jurul lui, se simțea agitat și i se făcea rău. Trebuie să fie din cauza nopții nedormite din Aberdeen, de la Holiday Inn, se gândi. Odată ce se concentra pe anchetă, avea să se simtă din nou stăpân pe sine. Ca să-și mai revină, începu să-i pună întrebări lui Perez, care conducea.

— Deci vrei să-mi spui că într-un loc atât de mic nimeni nu a putut să-l identifice?

Știa că lui Perez n-avea să-i placă tonul, dar nu reușise să se abțină.

Perez așteptă puțin până să răspundă.

— Vin cincizeci de mii de turiști pe an. Cei mai mulți nu prea interacționează cu localnicii. Nu e chiar așa ciudat că durează să aflăm cine e.

— Chiar și așa, până acum cineva trebuie să fi observat că a dispărut. Vreo pensiune. Vreun hotel.

Perez nu răspunse. Avea obiceiul să tacă dacă nu avea nimic de spus. Taylor tot nu se obișnuise.

Mașinile încetiniră și se opriră lângă un mic ponton. Lui Taylor i se păru că se aflau în mijlocul pustietății. Nu puteai să spui că ar fi vorba de un sat. Două case construite lângă drum – atât. Pe drum trecuseră pe lângă galerie, care era amplasată aproape pe plajă. Lui Taylor i se păruse un aranjament ciudat. Cine ar fi bătut atâta drum ca să se uite la niște tablouri? Perez ieșise din mușenia lui, explicându-i că victima fusese văzută ultima oară în viață acolo.

— Am fost acolo, spuse. La vernisaj.

Taylor bănuî că avea mai multe de spus, dar o lăsă pe altă dată, când nu mai era nimeni care să-i asculte. Hotărî să-l întrebe despre asta când aveau să fie singuri.

Ieși din mașină și fu întâmpinat de zgomotul păsărilor marine și de mirosul de alge și găinaț. În spatele rândului de case joase, dealul era abrupt. De ce ar vrea cineva să locuiască aici? se întrebă. Recunoscui locul dintr-un documentar care fusese făcut despre interpretul de muzică folk Roddy Sinclair. O secvență semnificativă fusese din Biddista; camera îl urmărise pe aici, îl arătase vorbind cu fermierii, trecând pe la magazin, bând cu tovarășii lui. Apoi filmul revenise la Londra și Glasgow, la muzică și fani înfocați.

Taylor nu intră în colibă. Potrivit spuselor lui Perez, scena crimei fusese contaminată deja prea mult. Acum puteau s-o lase pe criminalistă să-și facă treaba. Taylor voise doar să-și dea seama cum era locul înainte să înceapă. Și se bucură că luase această decizie. Avea impresia că toată lumea din Biddista e cu ochii pe el. Le simțea privirile. Nu se uită la case pentru a vedea dacă e urmărit; nu era nevoie. Nu ar fi înțeles atmosfera locului doar din spusele lui Perez. Căci acesta era un loc în care nu puteai să ții un secret. Nu îi venea să creadă că nimeni nu știa cine îl ucisese pe bărbat. Poate că știau cu toții. Poate că, de fapt, era o conspirație de proporții

colosale.

Se întoarse către Perez.

— Ce zici să-i lăsăm să-și facă treaba? Hai în Lerwick, doar noi doi, iar așa poți să-mi dai toate detaliile.

Formulase propunerea ca pe o sugestie, dar știa că Perez nu avea, de fapt, niciun cuvânt de spus în această privință.

În timp ce conducea era conștient de marea aflată în dreapta lui, însă se concentra numai asupra lui Perez.

— Spui că ești unul dintre ultimii care l-au văzut în viață. Ce făcea?

Urmă una dintre binecunoscutele pauze. Perez trase mașina pe un refugiu ca să lase o femeie într-o dubă rablagită să treacă pe lângă ei.

— Plângea.

Taylor nu era prea sigur la ce se așteptase. Cu siguranță nu la ce tocmai auzise.

— Cum adică plângea? Ce-l tulburase?

Încă o tăcere.

— Nu știa. Sau cel puțin, așa susținea.

Apoi Perez îi povesti. Îi spuse despre străinul care făcuse o scenă la eveniment, despre cum izbucnise în lacrimi și cum susținuse pe urmă că nu știe cine e și nici cum a ajuns acolo. Taylor știa că nu era bine să-l întrerupă. Avea o mulțime de întrebări, dar trebuia să-l lase pe Perez să povestească în ritmul lui.

— Înțelegi de ce am crezut că a fost vorba de suicid, spuse Perez. Însă, cumva, nu am fost tocmai convins.

— Dar ai fost convins că tipul chiar își pierduse memoria?

Perez căzu pe gânduri. Taylor așteptă. Voia să urle la el: E o întrebare simplă, omule! Cât îți ia să răspunzi?. Simțea cum, din cauza așteptării tensionate, începe să gâfâie.

— Nu, spuse Perez într-un final. Nu am fost convins, de fapt, niciodată.

Era un răspuns îndeajuns de bun pentru Taylor. Poate că Perez îl

îmbolnăvea de nervi, însă se pricepea să citească oamenii mai bine decât oricare altă persoană pe care o cunoștea. Privea oamenii așa cum David Attenborough privește animalele.

— De ce s-ar fi prefăcut?

De data asta, răspunsul veni mai repede.

— Nu știu. M-am tot gândit la asta de când am găsit cadavrul. Poate că voia să strice vernisajul. Dar de ce ar face un străin din Anglia așa ceva? Ce să aibă cu Bella Sinclair sau Fran Hunter?

Taylor recunoscuse numele.

— Nu e vorba de aceeași femeie care a găsit-o pe Catherine Ross?

— Ba da.

Perez clipi ușor.

— De aia mă aflam acolo. Am devenit oarecum prieteni.

Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, Taylor ar fi făcut mișto. Ce fel de prietenie? Genul de prietenie în care se doarme împreună? Dar nu voia să-l supere pe Perez. N-avea nicio șansă să lucreze acolo fără sprijinul lui.

Perez schimbă subiectul.

— E posibil ca victima să fi încercat să oprească deschiderea expoziției cu totul. Cineva s-a plimbat prin Lerwick, împărțind fluturași în care se spunea că fusese anulată. Purta o mască de clovn.

— Dar niciuna dintre artiste nu l-a recunoscut?

Tăcere.

— Ele așa susțin.

Încă o pauză.

— Fluturașul zicea că deschiderea a fost anulată din cauza unui deces în familie. De parcă și-ar fi prezis propria moarte.

În Lerwick nu era așa de mohorât pe cât își amintea Taylor, însă ultima oară venise acolo în toiul iernii. Acum, soarele strălucea și oamenii nu erau înfofoliți din cap până-n picioare. Lumina se reflecta în apă. În port se afla o navă echipată ca un teatru plutitor.

Pe o latură avea o reclamă pe o prelată roșie, care promova cel mai recent spectacol.

Taylor făcu semn cu capul către ea.

— O noutate.

— Nu, spuse Perez. Vine de când mă știu, însă e aici doar vara. Se plimbă printre insule. Turiștilor le place.

— Iisuse, spuse Taylor. Mor de foame.

Mâncase o prăjitură oribilă în avion și, oricum, păreau să fi trecut veacuri întregi de atunci.

Mâncară câte o porție de fish and chips din hârtia îmbibată în grăsime în timp ce priveau către mare. Taylor își aminti că nu era departe de unde locuia Perez.

— Stai tot acolo?

Perez dădu din cap.

— Să înțeleg că încă nu te-ai mutat cu arătoasa domnișoară Hunter?

Știa că nu era deloc treaba lui, însă nu se putuse abține. Curiozitatea – o trăsătură esențială pentru un polițist. Mai știa și că era puțin invidios.

Perez își termină ultimul cartof.

— Nu e chiar așa.

Taylor avea de gând să-l întrebe cum era, de fapt, dar străinul mort era mai important.

— Cine crezi că l-a ucis? Vreun localnic?

— Există oameni în Biddista care au lucruri de ascuns, spuse Perez într-un final. Însă nu e vorba neapărat de crimă.

Taylor dădu din cap. Înțelegea asta. Când apare poliția la ușă, mereu există ceva despre care lumea să se simtă vinovată. Depășirea vitezei legale. Evaziune fiscală. O aventură cu cea mai bună prietenă a soției. Detectivul simte această undă de vinovăție. Și pe urmă îi vine ușor să o asocieze cu cazul.

Perez scutură hârtia în care fuseseră cartofii și doi pescăruși veniră cârâind la picioarele lui.

— Trebuie să sun pe cineva, spuse. Trebuia s-o fac mai devreme. Kenny Thomson, tipul care a găsit cadavrul, mi-a lăsat un mesaj.

Se îndepărtă puțin de Taylor și rămase cu spatele la el, așa încât Taylor nu auzi conversația. Oricum, nu era prea sigur că l-ar fi înțeles. Când Perez vorbea în dialect părea să comunice într-o altă nenorocită de limbă. Își aduse aminte cum fusese când mama plecase de acasă în nordul Țării Galilor, părăsindu-i. Existase o hotărâre judecătorească prin care ei i se dădea voie să-și vadă copilul și care îl înfuriase cumplit pe tatăl lui. Aranjamentul nu rezistase mult, însă timp de aproape un an Taylor fusese trimis să petreacă la ea un sfârșit de săptămână în fiecare lună. Când intra într-un magazin, toată lumea se holba, toată lumea vorbea o limbă pe care n-o înțelegea. Știa că vorbeau despre el. Și despre maică-sa, care începuse să se țină cu capelanul respectabil al comunității. Ea îl ducea pe un drum greșit. O stricăță. Hussey. Un cuvânt furat din engleză.

Perez închisese telefonul și aștepta ca Taylor să-i pună întrebări legate de apel.

— Ei bine? Întrebă Taylor.

— Vrea să se mai uite odată la cadavru. I-a luat-o razna imaginația, dacă mă întrebi pe mine. Are impresia că ar putea fi fratele lui.

Perez se opri și se corectă. Mereu îi plăcea să exprime lucrurile cu exactitate.

— Nu, de fapt nu crede că ar putea fi el. Vrea să se asigure că nu e el.

— Nu și-ar fi recunoscut pe propriul frate?

— Fratele lui a plecat din Shetland ca să călătorească. Nu s-a mai întors de ani de zile. Iar Kenny nu a avut ocazia să-l vadă chiar bine. Doar dintr-o parte, și oricum era și cu masca pe față. După cum am spus, vrea doar să fie sigur. E clar că-l tulbură.

— Parcă ai spus că bărbatul era englez.

Perez dădu din umeri.

— Vocile oamenilor se schimbă. Sau încep să joace teatrul.

— Ce i-ai spus?

— Că poate să vină să se uite la el după-amiaza asta. La morgă, înainte să fie trimis cadavrul în sud cu feribotul pentru autopsie.

Taylor simți un fior de entuziasm. Era prima lui ocazie să se implice în caz. Niciodată nu fusese un șef care să stea deoparte.

— O să fiu și eu acolo, spuse. Nu te deranjează, nu-i așa?

Perez nu răspunse. Știa că nu era neapărat o întrebare.

Capitolul 17

Kenny Thomson ajunse la morgă înainte să aibă voie să vadă cadavrul. Îl așteptau doi oameni: Jimmy Perez, care îi aducea aminte mereu de acea vară petrecută pe Fair Isle, și englezul solid pe care-l văzuse coborând din mașină la ponton.

Rămaseră într-o cameră de așteptare mică și întunecată. Într-un colț se afla un ghiveci cu flori artificiale. În aer plutea un miros greu, cu note florale. Nu avea cum să fie de la florile artificiale, evident, așa încât Kenny se întrebă de unde venea.

Se gândea la asta atunci când Perez îl prezentă pe detectivul englez, așa încât nu fu prea sigur de numele și gradul acestuia.

— Deci, despre ce e vorba, Kenny? Întrebă Perez.

Avea un mod liniștit, ezitant, de a vorbi, oarecum meditativ, de parcă ar fi cântărit cu atenție fiecare vorbă înainte de a o rosti.

— Probabil că nu e nimic, spuse Kenny. Dar m-am gândit că e mai bine să verific, totuși. Mai bine decât să stau treaz noaptea și să-mi tot pun întrebări.

— Spune-ne câte ceva despre Lawrence, zise Perez. Acum, cât așteptăm.

Kenny începu să vorbească despre Lawrence, fratele mai în vârstă, care era mai mare și mai puternic decât el, care-l eclipsa.

— Era genul de om care, când intra într-o încăpere, făcea pe toată lumea să zâmbească. Când a plecat, mi-a fost dor de el. Tuturor din Biddista ne-a fost dor de el.

— De ce a plecat? Să muncească?

Atunci Kenny își dădu seama că nu-i interesa că atunci când Lawrence intra într-o încăpere parcă aducea soarele. Voiau lucruri concrete, fapte. Dar știa să le spună chiar mai mult de atât.

— Putea să muncească aici, spuse. Într-o grămadă de locuri. Nu prea era interesat de agricultură. Nu avea răbdare pentru așa ceva.

El își dorea rezultate rapide. Era un bun constructor. A început să muncească pentru Jerry Stout și a învățat meserie de la el, apoi, când Jerry a murit, i-a preluat afacerea. El și Jerry au schimbat acoperișul conacului când Bella s-a mutat în el. Apoi Lawrence a transformat Herring House. Eve Eunson a schițat planurile, dar el a făcut toată munca. O muncă din dragoste. Așa a numit-o. Stătea acolo mai bine de douăsprezece ore pe zi, renovând clădirea. Îl mai ajutam și eu când puteam. Bella nu l-a plătit cât merita. Când galeria a fost gata, a primit oferte de muncă peste tot în Scoția. N-avea nevoie să locuiască altundeva. Putea să rămână în Shetland și să se deplaseze doar pentru muncă.

— De ce a plecat?

Kenny nu era sigur cât să dezvăluie.

— Nu știu. N-am fost de față când s-a întâmplat. I se aprinseseră călcâiele după Bella. Îi ciugulea din palmă. Mereu își dorise să se însoare cu ea. Așa cred. Mereu avusese visul ăsta. Nimeni altcineva n-ar fi fost în stare să se ridice la nivelul ei. Mai avea și alte femei în viața lui din când în când, dar era clar că nu cu intenții serioase. Bella l-a ținut atârnat aproape tot timpul cât a lucrat la Herring House, apoi, după ce a terminat-o, cred că i-a spus în față că nu avea nicio șansă cu ea. Era prea egoistă pentru o relație stabilă. Obținuse deja ce își dorise.

Kenny știa că vorbele îi erau pline de dușmănie, însă nu-i păsa. Mereu se enerva când se gândea la asta.

— Când s-a întâmplat asta, Kenny?

— În vara când eram în Fair Isle și lucram la port. Îl rugaseră pe Lawrence să vină, dar era ocupat cu finisările de la Herring House, așa că m-a scos pe mine la înaintare. Știa că îmi doream să extind ferma și că banii mi-ar fi fost de folos. Nici n-am apucat să-mi iau rămas bun de la el.

— Nu ți-a cerut părerea legat de plecare?

Kenny zâmbi. Când avusese vreodată Lawrence nevoie de sfatul cuiva?

— Nu-i stătea în fire, zise Kenny. Era destul de impulsiv. Nu era pentru prima oară când pleca fără să anunțe pe nimeni. Mai dispăruse odată la nouăsprezece ani, când a lăsat doar un bilețel pentru părinți. Atunci voia să colinde prin Australia cu rucsacul în spate.

— Ce voia de data asta?

— Cred că îl interesa marina comercială. Mereu vorbea despre asta. Voia să fie plătit ca să călătorească. Dintotdeauna s-a simțit ca acasă pe vas. Copiii din Biddista ies cu barca aproape imediat ce pot să meargă. Era firesc pentru el.

Kenny se opri o clipă. Se gândea la una dintre serile liniștite de vară. El și Lawrence ieșiseră cu barca să prindă macrou. Barca era ancorată și se legăna ușor. Lawrence stătea în picioare, în echilibru, și râdea la câte o glumă de-a lui Kenny.

Perez se uită la el, așteptându-l să continue.

— Pe lângă asta, reluă Kenny, a fost un gest nemaipomenit de romantic să fugă pe mare, nu-i așa? Lawrence era genul care ar fi făcut așa ceva.

— Când ai vorbit ultima oară cu el?

— N-am vorbit. I-a lăsat Bellei un mesaj cum că pleca și, de atunci, nu a mai vorbit cu noi vreodată.

Se întoarse către Perez.

— M-ar fi putut suna la pensiune, nu-i așa? Ca să-și ia rămas bun. Nu aveam telefoane mobile pe atunci, dar cumva ar fi putut să mă găsească. Poate că-i era teamă să nu-l conving să rămână.

— Crezi că l-ai recunoaște? Întrebă Perez.

— M-am tot gândit la asta. Am căutat niște fotografii.

Găsise una cu el, Lawrence, Edith și Bella stând pe ponton și zâmbind la aparat. Nu ținea minte cine o făcuse. Poate că Aggie. Deși trebuia să fi fost măritată pe atunci. Nu avea cum să mai fie acasă. Dar venea la Biddista cât de des putea. Ceva o trăgea mereu înapoi.

— Chiar și așa, a trecut multă vreme. Iar oamenii arată altfel când

sunt morți.

— Avea un semn din naștere pe umărul drept, spuse Kenny. Oricum s-ar fi schimbat între timp, l-aș recunoaște după asta.

— Am putea să verificăm noi asta în locul tău. Asta în caz că nu vrei să privești cadavrul încă o dată.

Kenny dădu din cap că nu. Dacă era, într-adevăr, vorba despre Lawrence, voia să fie el cel care-l identifica. Era fratele lui.

Apoi, după câte se părea, veni vremea să se uite la cadavru. Kenny nu-și dădu seama cum de ei hotărâseră brusc asta. Nimeni nu intrase să le zică nimic. Se gândi că, probabil, întârzierea fusese doar un pretext ca să-l facă să vorbească.

Cadavrul era întins pe o masă de oțel. Nu mai era nimeni în cameră. Perez se poziționă lângă masă și se pregăti să dea la o parte cearșaful, astfel încât Kenny să poată privi chipul mortului. Polițistul englez nu spusese nimic, doar un salut când îl prezentase Perez, însă îi urmăse înăuntru și acum stătea lângă Kenny. Acesta își dorea ca Taylor să se dea mai încolo ca să-i facă puțin loc. Perez se uită la el, iar Kenny dădu din cap în semn că era pregătit.

De îndată ce văzu fața, știu că nu era Lawrence. Nu exista asemănare. Se întrebă cum de pusese la îndoială prima impresie. N-ar fi trebuit s-o asculte pe Aggie Williamson. N-ar fi trebuit să se lase cuprins de panica ei. Lawrence avea o frunte înaltă și o gură mare, chiar și atunci când nu râdea. Bărbatul în cauză avea trăsături delicate, buze subțiri. Putea fi un chip de femeie, dacă nu ar fi avut câteva fire pe bărbie și sprâncenele stufoase. Kenny simți că-l pufnește râsul. Își imagina cadavrul în rolul unui travestit de la televizor, cu sâni falși și perucă blondă. Bănuie că era din cauza detensionării, din cauza ușurării.

Își dădu seama că era cazul să zică ceva.

— Nu, spuse. Nu e Lawrence. Clar nu.

— Să ne uităm după semnul acela, ce zici? Doar ca să fim siguri. Știi cum îți poate juca feste mintea.

Așa că Perez trase din nou de cearșaf, aranjându-l ca o infirmieră

sau un soldat care pregătește patul pentru inspecție. Acum, umerii și partea de sus a corpului erau expuse. Mai mult ca sigur îl dezbrăcaseră. Pieptul bărbatului era acoperit cu fire de păr cenușii și subțiri. Kenny se gândi că fusese un bărbat îngrijit. Când începuse să albească, se răsese în cap. Lawrence putea fi la rândul lui foarte atent cu aspectul său, însă semnul din naștere nu era acolo. Nu era el.

— Nu, spuse. Nu l-am mai văzut pe bărbatul ăsta în viața mea.

— Ești convins?

Perez era pregătit, ținând cearceaful cu ambele mâini. Stătea aplecat deasupra trupului.

— Nu ar putea fi bărbatul pe care l-ai văzut fugind de la Herring House în seara petrecerii?

Kenny se gândi.

— Da, spuse. E posibil să fi fost. Asta dacă era îmbrăcat în negru. Pare să fie de înălțimea și alura lui. Dar n-aș putea să bag mâna-n foc. Era tare departe.

Apoi Perez puse cearceaful la loc și se întoarseră în camera cu florile artificiale prăfuite. Kenny credea că întrevederea avea să ia sfârșit. Era momentul să plece. Și-o imagina pe Edith așteptându-l acasă. Își pierduse mare parte din după-amiază venind acolo și apoi așteptând în cameră.

Dar se părea că englezul avea alte planuri.

— Pot să pun câteva întrebări?

Kenny nu era sigur dacă îl întreba pe Jimmy Perez sau pe el.

— O să dureze mult?

— Chiar deloc.

— Atunci putem ieși?

Voia să scape de mirosul acela ciudat, dulceag. Avea nevoie de aer proaspăt.

— Firește. Hai să-ți luăm ceva de băut. Bănuiesc că nu ți-ar strica. Nici mie nu mi-ar strica. Zici că te obișnuiești cu cadavrele dacă lucrezi în domeniu, dar eu, unul, nu am putut.

Așadar, Kenny se pomeni la Hotel Lerwick, într-un colț al barului. Doi bărbați stăteau la o masă la restaurant, bând cafea și luând un prânz târziu. Or fi oameni de afaceri, își zise Kenny. Probabil discutau despre petrol sau turism. Nu erau localnici. Altminteri, locul părea părăsit.

Taylor se întoarse de la bar cu trei pahare de whisky și o carafă cu apă. Kenny nu-și aducea aminte să fi comandat ceva de băut, însă era posibil s-o fi făcut. Era mai tulburat decât crezuse. Mai bine că nu se întorsese la Edith într-o asemenea stare. Taylor așteptă ca paharul să fie aproape gol înainte de a pune întrebarea.

— Cineva l-a ucis pe bărbatul acela, spuse. L-a strangulat, apoi i-a pus un ștreang în jurul gâtului și l-a atârnat de grindă. Știi pe cineva care ar fi capabil de așa ceva?

— Nu e nevoie de așa multă forță.

Kenny se gândi pentru prima oară la partea practică a lucrurilor.

— Era un om slab. Nu era prea greu. Funia pentru ștreang zăcea acolo, în colibă. Oricine ar fi fost în stare s-o facă.

Taylor zâmbi. Capul lui era precum un craniu acoperit doar de piele. Când zâmbea, i se vedeau toți dinții.

— Nu la asta mă refeream. Deși, firește, ai dreptate. Dar nu mă întrebam cine ar fi capabil din punct de vedere fizic, ci psihic. Pe cine cunoști care ar fi în stare de așa ceva? Să-l urmărească pe bărbat, să-l ademenească în colibă, să-l ucidă, să aranjeze cadavrul așa încât să pară că s-ar fi sinucis. Cine ar fi atât de calm încât să facă asta? Cine ar avea atât de mult curaj?

Lui Kenny i se făcu rău. Nu se gândise că putea fi vorba de premeditare. În Shetland existau infracțiuni violente, dar niciodată premeditate – bărbați care se băteau prin baruri când se îmbătau crișă și se certau din pricina vreunei femei sau a vreunei insulte închipuite.

— Nu știi, spuse.

— Serios?

Taylor se aplecă în față, așa încât Kenny îi simți mirosul de

whisky din respirație.

— Din câte am înțeles, ai crescut alături de majoritatea oamenilor din comunitatea asta. Îți știi mai bine ca oricine. Care dintre ei ar putea să ucidă și apoi să mintă a doua zi?

— Nu știi, repetă Kenny. Când locuiești atât de aproape de oameni, nu te bagi în treburile lor. Nu încerci să afli tot. Trebuie să trăiești alături de ei, și toată lumea are nevoie de puțin spațiu. Știi ce zic?

— Da, spuse Taylor. Cred că da.

Apoi zise că nu mai avea întrebări. Îi mulțumi lui Kenny pentru timpul acordat și îi zise că putea pleca.

Abia în drum spre Biddista Kenny văzu lumina de pe apă și își dădu seama ce voia să facă. În seara aceea, după ce lua cina cu Edith, avea să iasă cu barca la pescuit. Era seara perfectă pentru așa ceva. Apoi urma să-l caute pe Lawrence.

Acceptase plecarea fratelui său prea ușor. Se obișnuise să facă ce-i spunea Lawrence. Acesta îi lăsase Bellei un mesaj pentru Kenny.

„Spune-i că plec din nou.”

Dar lucrurile stăteau altfel acum. Bella era o femeie aproape în vârstă. De ce nu s-ar întoarce? Iar acum era mai simplu să dai de oameni. Exista internetul. Edith știa totul despre cum funcționează internetul și avea să-l ajute. În timp ce conducea spre casă, se entuziasma la ideea de a-l revedea pe Lawrence. Își imaginează cum l-ar întâmpina în port. Lawrence urma să coboare treptele în terminal. Avea să-l vadă pe Kenny așteptându-l și să-și dea capul pe spate, râzând.

Capitolul 18

Cassie era deja în pat când Perez veni la Fran. Sunase în prealabil ca să întrebe dacă putea să treacă pe la ea.

— S-ar putea să fie târziu. Dacă preferi să nu te deranjez...

Ea fusese surprinsă de efectul vocii lui. Avusese senzația că îi fuge podeaua de sub picioare.

— Nu, spusese repede. Nu contează cât de târziu vii. Niciodată nu mă culc înainte de unsprezece și în perioada asta a anului oricum e imposibil să dormi.

Când el ajunsese, ea stătea pe o bancă albă de lemn lângă ușa de la intrare, privind spre Raven Head. Băuse un pahar cu vin și se gândea să-și mai pună unul când auzise mașina. Perez parcă la marginea drumului și urmă poteca, apoi se așează lângă Fran. Părea foarte obosit.

— Hai să-ți aduc ceva de băut, spuse ea. Bere? Vin? Whisky?

— Ai niște cafea?

Atunci Fran își zise că nu avea să rămână. La început, nu bănuise că era atât de complicat, însă acum trebuia să se gândească și la Cassie. În noaptea vernisajului, Cassie rămăsese la niște rude de-ale tatălui ei. Nu voia ca fiica ei să se trezească și să-l găsească pe Jimmy în patul mamei. Nu încă, nu până nu-i explica situația. Dar, chiar și așa, fu dezamăgită.

Perez rămase afară, iar Fran intră și puse apa la fiert. Când ieși cu cana, îl găsi în aceeași poziție, cu mâinile pe genunchi și capul dat într-o parte. Părea prea obosit să se mai miște.

— Cred că mă ajunge din urmă noaptea aceea nedormită, spuse. Ciudat. Ieri nu mă simțeam așa.

— Îmi pare rău.

Fran încă stătea în picioare și se aplecă să așeze cana lângă el, pe bancă.

— O, nu, spuse. Să nu-ți pară. N-aș fi vrut să ratez vernisajul.

Pentru nimic în lume.

Apoi își ridică privirea, iar Fran îi văzu cearcănele și câteva fire albe pe care nu i le mai observase până atunci în părul care mereu părea prea lung.

— Nici eu.

Căută cuvintele potrivite să-i spună ce însemnase acea noapte pentru ea, însă el îi întrerupse gândurile.

— Trebuie să-ți pun niște întrebări. Pentru muncă. Îmi pare rău că intervine asta.

— Mereu o să intervină, nu-i așa? Întrebă ea.

— Poate că da. Sarah n-a putut să suporte niciodată.

Sarah era fosta lui soție, actualmente căsătorită cu un doctor, care trăia fericită în regiunea Scottish Borders, cu câini și copii.

— Nu cred că va fi o problemă, zise ea. N-aș putea înțelege pe cineva care nu e pasionat de munca lui.

— Sunt pasionat?

— O, da. Pot să dau în scris.

Perez râse, iar ea simți cum tensiunea se disipa.

— Hai, întreabă. Dar, înainte de asta, mă duc să mai iau niște vin.

Fran se bucură că încă se simțea în largul ei cu el. De fapt, nimic nu se schimbase între ei. Când se întoarse, se așeză din nou lângă el.

— E legat de expoziție, zise Perez. De ce crezi că și-ar dori cineva să o strice?

— Nu știu, spuse Fran. Dacă nu cumva e vreo idee creată care se vrea o glumă. Dar nu cred să fiu eu ținta.

— Te gândești la Roddy Sinclair?

— Poate. E singura persoană care cred că ar depune atâta efort. Are un simț al umorului teatral.

— Potrivit pentru presa de scandal, spuse Perez.

— Firește, ai dreptate.

Se uită la el pe deasupra paharului.

— Nu putem lua de bun tot ce se zice. L-am întâlnit de vreo două ori, prin Bella, dar am impresia că nu-l cunosc deloc.

— Credem că victima a distribuit fluturașii care anunțau anularea expoziției. Cel puțin în Lerwick. A fost văzut înmânându-i pasagerilor care coborau de pe vasul de croazieră.

— Dar era un străin. De ce să vrea să ne strice deschiderea?

— Era un străin pentru tine. Ești sigură că Bella nu-l cunoștea?

— N-a dat de înțeles că l-ar cunoaște.

— Și-a făcut vreun dușman? Poate cineva din branșă?

— Haide, Jimmy. Sună puțin cam melodramatic. Vrei să spui că vreun artist pe care l-a jignit a depus atâta efort doar ca să-i facă în ciudă?

— Are obiceiul să jignească oameni?

Fran își alege cu grijă cuvintele.

— N-a fost niciodată foarte diplomată când își exprima opiniile.

— Adică?

— Dacă nu-i place vreun tablou, o spune. O spune oricui o ascultă. Și face spectacol.

— A supărat pe cineva în mod deosebit?

— Nu recent, din câte știu eu. Cel puțin nu pe cineva din branșă.

— Atunci pe cine?

Văzând că nu răspunde pe loc, îi luă mâna.

— Ascultă, știi că tot o să aflu. E imposibil să ții un astfel de secret pe aici.

Ei aproape că-i veni să spună că Duncan, fostul ei soț, reușise să ascundă faptul că avea o aventură, dar nu acesta era adevărul. Ea nu știuse că o înșela, însă restul oamenilor de pe insulă, da. În mod evident, asta făcuse despărțirea mult mai umilitoare.

— Ascultă, spuse Perez. E vorba de o crimă. N-are legătură cu loialitatea față de prieteni.

— N-am văzut-o vreodată pe Bella ca pe o prietenă. Mi se pare o neobrăzare crasă. Ca și cum ai spune că ai fi prieten la cataramă cu Albert Einstein! Ea e superstar.

— Nu și-ar mai încăpea în piele de bucurie dacă te-ar auzi vorbind așa.

Fran se gândi că el o înțelegea pe Bella mai bine decât ea. Știuse de la bun început că urma să-i spună tot, așa că începu povestea.

— Știi că predau un curs de artă pentru adulți. Fac asta de la Crăciun și unii participanți sunt chiar foarte buni. Și toți o fac din plăcere. Ne-am hotărât să organizăm o expoziție de vară. Puțină distracție, mă gândisem eu. O ocazie ca familia și prietenii să vadă ce a făcut grupul. Am ocupat sala din Sandwick și, pe urmă, am sărbătorit cu o masă împreună. Am chemat-o și pe Bella ca să-și dea cu părerea. A fost o greșeală. Nu a fost tocmai diplomată.

— Ce s-a întâmplat?

— A luat la rând tablourile și a început să le critice. Mi s-a părut că a fost nemeritat de aspră. Mă așteptam să le dea participanților niște sfaturi, să-i încurajeze. Nu m-am gândit că o să se ia de ei. M-am simțit foarte prost pe urmă.

— S-a luat de cineva în mod deosebit?

— Era un tablou în acuarelă. Nu genul de chestie pe care aș picta-o eu, însă chiar îmi plăcea. Era un peisaj. Delicat și detaliat. Dintr-un motiv oarecare, Bellei i s-a pus pata. A zis că era plictisitor. „Scârbos și dezgustător”. Artista ar trebui să se lase, și gata. Nu avea viziune artistică. Nu avea pic de curaj. Chiar și-a ieșit din fire. Foarte jenant.

— Cine pictase tabloul?

— O învățătoare din Middleton. Dawn Williamson.

Fran văzu cum îi stârnește interesul lui Perez. O clipă, acesta nu spuse nimic. Fran se gândi că nu era sigur cât să-i spună.

— Știi că soțul lui Dawn e Martin Williamson? Întrebă într-un final.

— Bucătarul de la Herring House?

— Da, locuiesc în Biddista. Poate că e o coincidență. Bella e șefa lui Martin. Crezi că o fi fost vorba de un atac personal?

— Nu ar avea cum. Tablourile nu erau semnate. De unde să știe?

Însă, din nou, Fran își zise că era un loc în care oamenii știau, de fapt, diverse lucruri la care nici nu te gândești. Lumea afla parcă prin magie.

— Cum a reacționat Dawn la critică?

— Evident că a deranjat-o. Cine nu ar fi fost deranjat în asemenea împrejurări umilitoare? Dar s-a comportat impecabil. Vreau să spun că n-a țipat și n-a spus că se răzbună. S-a făcut roșie la față și i-a mulțumit Bellei că și-a rupt din timp ca să se uite la tabloul ei.

— Deci Bella a aflat pe urmă cine îl pictase?

— Da. Dawn și-a asumat critica și a spus că e tabloul ei.

— Bella a părut surprinsă? Sau jenată fiindcă vorbise de rău o vecină, soția unui angajat?

— Nu. Nu mi-am dat seama ce gândea. Știi cum e Bella. Deodată a făcut pe marea artistă. Mai avea o întâlnire. Venea agentul ei din Londra. A trebuit să fugă. Poate ca să-și ascundă jena.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum zece zile.

— Ai mai ținut vreun curs de atunci?

— Nu, l-am amânat săptămâna asta din cauza vernisajului.

Fran bău vinul încet. Acum se aflau la umbră. Vedeau totul difuz. Se gândi la o fotografie proastă din vreo revistă pentru femei. Contururile nu mai erau clare. Poate din cauza vinului.

— Cred că Dawn mă simpatizează, spuse. Vreau să spun, ea știa cât înseamnă expoziția pentru mine. Mai mult chiar decât pentru Bella. Toți cursanții mei știau. Nu cred că ea ar fi stricat-o, chiar dacă și-ar fi dorit să se răzbune pe Bella.

El nu răspunse, iar ea crezu că adormise stând așezat. Apoi, Perez spuse deodată:

— Ce zici să intrăm?

— Scuze. Ți-e frig?

— Nu. Dar suntem cam în văzul lumii aici. Într-o noapte ca asta, toată lumea e afară.

— Toată lumea știe că suntem prieteni.

— Eu am crezut, spuse Perez, că suntem mai mult decât atât.

Îi luă paharul din mână și o conduse în casă.

Perez fu foarte tăcut și dureros de reținut, foarte diferit de ultima

oară. Atunci avuseseră întreaga casă la dispoziție și se comportaseră ca niște adolescenți iresponsabili. Din când în când întrebaseră „E bine ce facem? Ești sigură că ești în regulă cu asta?” Rămaseră în bucătărie, iar Fran trase draperiile, deși în acea perioadă a anului nimeni nu trăgea draperiile în camera de zi. Oricine ar fi trecut și ar fi văzut mașina lui Perez ar fi înțeles ce făceau. Fran știa că el se gândea la Cassie, dar își dori să nu fie așa grijuliu. Ar fi trebuit să se gândească la ea, să fie atât de cuprins de pasiune încât să nu raționeze. În afară de asta, covoarele din lână de oaie pe care le mutase de pe canapea pe podea nu erau așa moi cum păreau. Patul ar fi fost mult mai confortabil.

Însă pe urmă se gândi că fusese mai bine decât orice încercase până atunci. Cât de ciudat, se gândi. Cum ne joacă feste gândurile.

Își mai turnă niște vin și îl privi cum se îmbracă. Voia să-i spună ce simte, însă bănuia că nu era genul care să despice firul în patru după terminarea partidei. Probabil Perez își dădu brusc seama că e privit, pentru că se opri, cu un picior într-un crac de la pantaloni, se aplecă și surâse.

Fran își dori să fi avut la îndemână un aparat de fotografiat, însă știa că avea să țină minte imaginea pentru tot restul vieții.

Era unsprezece. Fran dădu draperiile la o parte. Încă era destulă lumină ca să vadă culorile, linia orizontului și forma dealului Raven Head. Un imens cargobot mergea către sud. Făcu din nou cafea, deși mintea îi era deja mai alertă decât fusese toată ziua. Parcă tocmai se trezise.

— Crezi că Dawn ar fi plătit pe cineva să ne strice expoziția? Pare o treabă foarte elaborată. Nu ar fi deloc genul ei. E o femeie din Yorkshire cu picioarele pe pământ.

— Nu știu.

Acum nu mai părea dornic să vorbească despre muncă.

— Și, chiar dacă ar fi făcut-o, ce treabă are asta cu crima? Vrei să spui că Bella a aflat ce s-a întâmplat, l-a strangulat și l-a spânzurat pe individ ca să-l învețe minte? E ridicol.

Perez nu spuse nimic.

— Firește, aș fi putut fi eu, glumi ea. Dacă aș fi aflat că a făcut asta. Era prima mea expoziție mare. Aveam mai multe de pierdut decât Bella.

Tăcere. Nu credea că Perez avea să răspundă.

— Sigur că știu că nu tu ai fost, spuse glumind. Ești singura persoană pe care nu o suspectez – am fost cu tine toată noaptea.

Merse la ea și o cuprinse pe după umeri, o trase către el și o sărută pe frunte.

— O să țin minte mereu seara aceea. Nu pentru crimă – asta are de-a face cu munca și în timp o să ajungă să fie doar un caz interesant, nimic mai mult – ci pentru că a fost prima noapte petrecută cu tine.

Își spală cana la robinet și o așeză cu grijă să se scurgă. Ea rămase în ușa și îl privi cum se îndreaptă spre mașină. Prostuț sentimental, își zise. Deci, asta înseamnă că are planuri serioase legate de mine, până la urmă. Ideea o sperie puțin. Se uită către Raven Head, pierdută în gânduri, până când Perez demară.

Capitolul 19

Perez ajunse la școala din Middleton la opt și un sfert. Bănuia că Dawn era deja acolo, dar copiii nu. Nu voia să îi vorbească în Biddista, cu Martin în apropiere, deși nu prea știa de ce. Poate pentru că Martin ar fi încercat să transforme conversația într-o glumă, s-ar fi îndepărtat de orice discuție serioasă. Perez o știa pe învățătoare din vedere, dar nu vorbise cu ea niciodată. Încă nu făcea parte din familie când se înecase tatăl lui Martin.

Școala era o clădire modernă, joasă, cu un teren de fotbal pe o parte și un teren de joacă pe cealaltă. Se afla în apropierea unui mic iaz îngust. Briza începuse să sufle și stârnise mici valuri. Copiii veneau din locuințele împrăștiate în jurul dealului și chiar și din localitățile îndepărtate, de lângă coastă. La fel ca toate școlile din Shetland, și cea din Middleton era bine întreținută și utilată. Petrolul fusese cauza multor probleme în unele comunități, dar aducea și beneficii. Primăria negociase un contract bun cu companiile care se ocupau de exploatare și veniturile fuseseră canalizate către proiecte comunitare.

În curte erau deja parcate mașini, iar intrarea principală era deschisă. La birou nu era nimeni, așa că Perez intră într-una dintre sălile de clasă. Un tânăr bărbos scria la tablă.

— O caut pe doamna Williamson.

Perez rămase în pragul ușii. Chiar dacă școala era mai mare decât sala în care învățase în Fair Isle, mirosul i se păru cunoscut.

— Sunteți unul dintre părinți?

Bărbatul era politicos, dar nici pe departe prietenos. Perez se întrebă de ce anume îl nelinișteau școlile. Poate că toți adulții se simțeau exact la fel. Erau prea mari și neîndemânatici pentru un loc destinat copiilor. Bănuia că un străin care ar intra pe teritoriul lui s-ar simți, la rândul său, intimidat. Apoi se gândi că i-ar fi plăcut la nebunie să fie tată. Era ceva ce-și dorise dintotdeauna. Nu l-ar fi

deranjat să meargă cu copilul la școală, să participe la ședințele cu părinții și la serbări.

Bărbatul stătea acum cu spatele la tablă și îl aștepta să răspundă.

— Nu, spuse Perez. Nu sunt.

Se întrebă cum avea să-și explice prezența acolo fără să-i provoace probleme lui Dawn, când auzi pași în spate, pe coridor, și o văzu venind către el, având în mână o cană care mirosea a ceai de plante. Se gândi că era puțin mai în vârstă decât Martin. Avea cam treizeci și ceva de ani, păr roșcat și cârlionțat și o gură lată.

— Doamnă Williamson, spuse Perez. Puteți vorbi puțin? Nu durează mult.

Nu-și dădu seama dacă îl recunoscuse. Poate și ea crezuse că era unul dintre părinți.

Îl conduse într-o sală și Perez se așeză pe unul dintre pupitre, simțindu-se pentru o clipă că face o năzbâtie, fiindcă pe vremea lui era interzis să se stea pe bănci.

— Mă numesc Jimmy Perez, spuse. Anchetez moartea bărbatului din coliba din Biddista.

Ea dădu din cap, parcă vrând să spună că știa cine e.

— Vreți să vorbim despre masca pe care o purta Alice? Aggie mi-a spus că erați interesat de ea. Poate ar fi trebuit să vă contactez mai devreme, să vă scutesc de drumul până aici, dar nu cred că vă pot ajuta prea mult. E important?

Nu se putu gândi la vreun motiv pentru care să nu-i explice.

— Ni se pare o moarte suspectă. Bărbatul purta o mască exact ca a lui Alice. Ne-ar putea ajuta să-l identificăm.

Văzu că spusele lui o șocaseră. Păli brusc.

— Vă puteți aminti de unde a luat Alice masca?

— De la ceaiul de duminică din Middleton. Eu i-am cumpărat-o.

Ceaiul de duminică din Middleton devenise o un obicei local, aproape o tradiție, deși Perez nu-și amintea nimic asemănător de pe vremea când era el mic. Pe atunci, duminica era doar pentru familie și mers la biserică. Acum, pe timpul verii, duminică seara,

doamnele ofereau ceai și prăjituri de casă în cea mai apropiată sală de festivități. Se găseau mereu plante de vânzare și o tarabă cu obiecte pentru caritate. Era un loc în care te întâlneai cu prietenii, te puneai la curent cu noutățile și strângeai bani pentru cauze nobile.

— Vă amintiți de la cine ați cumpărat-o?

— O fată pe care n-am recunoscut-o. Trebuie să le fi cumpărat pe un preț de nimic în sud, avea o mulțime. În mare parte măști de animale, pe lângă clovni. Am încercat s-o conving pe Alice să ia una de pisică, dar nici n-a vrut să audă.

— Mai era și altcineva din Biddista în acea după-amiază?

— Nu, eram singuri. De obicei Aggie vine cu noi, dar atunci nu se simțea prea bine. Martin lucra la Herring House. A fost destul de drăguț să petrec timpul cu Alice, doar noi două.

— Probabil că nu e ușor să stați așa aproape de soacra dumneavoastră.

Perez se gândi la mama fostei sale soții, o femeie extraordinar de competentă care conducea Women's Institute² și câștiga premii pentru câinii spaniel pe care-i creștea. Din nou fu distras, gândindu-se cum se va înțelege Fran cu mama lui. Sarei i se păruse neconvențională, destul de intimidantă. Se gândi că lui Fran era posibil să nu-i placă.

Dawn zâmbi puțin.

— Ar trebui să fiu recunoscătoare. N-aș fi putut să lucrez din nou cu normă întregă dacă ea nu s-ar fi oferit să aibă grijă de Alice. Dar niciodată nu e ușor cu neamurile, nu-i așa? Aggie crede că fac pe șefa și ar trebui să fiu mai bună cu fiul ei. Nu o spune niciodată, dar știu ce gândește. Martin râde. Nu i se pare o problemă. De obicei nu fac asta, dar a fost bine că am mers singură cu Alice la Middleton.

— Ați mai recunoscut pe cineva acolo?

— Câteva familii de la școală. V-am zis, nu mai era nimeni din

² Organizație comunitară pentru femei, înființată în Canada în 1897, cu filiale în mai multe țări (*n.red.*).

Biddista. Dar asta nu înseamnă cu nu au venit ulterior. Noi am mers devreme, chiar la deschidere, și nu am stat mult.

Copiii începeau să se strângă în curte. Perez văzu pe geam doi băieți care se alergau, se trăgeau de jerseuri, se rostogoleau pe jos. Oare băieții ajungeau mereu să se bată?

— Cum ați ajuns aici, în Shetland?

Probabil că nu avea nicio legătură cu cazul, dar mereu era curios să afle diversele motive pentru care străinii se stabileau în Shetland.

— Mi-am luat diploma în educație la o facultate din West Yorkshire. Eram atât de aproape de casă că puteam să merg înapoi în weekend să-mi spăl hainele. Voiam să mai văd câte ceva de prin țară. Când am aflat de postul ăsta, m-am gândit de ce să nu încerc? Mă așteptasem să rămân aici doar doi ani. Acum știu că n-o să mai locuiesc nicăieri altundeva.

— Asta depinde de Martin.

— Ei, răsese ea, m-am îndrăgostit întâi de Shetland, apoi de el. La început stăteam în chirie în Scalloway. Pe atunci, Aggie și Andrew aveau hotelul de acolo, iar Martin lucra la bar. Mă făcea să râd. Am început să ne vedem... Înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, mă măritasem și urma să am un copil.

— Pare să vă priască.

— Îmi place la nebunie. Nu e ușor să predai într-un astfel de loc, dar dacă stau să mă gândesc la unele școli unde mi-am făcut practica, nu există termen de comparație. Iar Martin e, mai mult sau mai puțin, șeful cafenelei și restaurantului de la Herring House. Bella nu prea se bagă în treburile astea.

— Cu ea cum vă înțelegeți? Întrebă Perez.

Dawn dădu din umeri.

— Nu prea ne învârtim prin aceleași cercuri sociale. Vrea să lase impresia că e strâns legată de comunitate, dar e plecată foarte mult timp. A crescut împreună cu Aggie, dar acum, când trece pe la poștă, vorbește cu ea ca și cu o servitoare. Sau își dă niște aere de-mi vine să vărs.

— Înțeleg că nu e tocmai diplomată.

Ceva din vocea lui o făcu să înțeleagă la ce se referea. Perez își dădu seama că era o femeie căreia îi mergea mintea. Nu era nevoie să-i explice nimic. Copiii nu aveau cum să miște în front la cursuri.

— Deci ați auzit de episodul de la cursul de pictură.

Perez spera să nu-l întrebe de unde știe.

— Apar tot felul de informații în decursul unei anchete.

— Doar s-a făcut puțin de râs, spuse Dawn.

Se întoarse cu spatele la el și continuă să vorbească în timp ce scria pe tablă. Perez și-ar fi dorit să-i vadă chipul, să-și dea seama ce reacții îi trezea povestea.

— Era o expoziție de amatori. Ne distram și noi. De ce-a luat lucrurile așa în serios?

— De ce credeți?

— Dumnezeu știe. Poate că nu are atâta încredere în ea cât lasă impresia și a simțit nevoia să facă pe marea artistă cu noi. N-avea niciun rost. Cu toții știm că nu ne ridicăm la nivelul ei.

— Credeți că și-a dat seama al cui era tabloul?

Dawn lăsa markerul jos și se întoarse către el.

— Sunt convinsă. Îl schițam la un moment dat pe deal, într-o seară, după ce Alice se culcase. Deodată m-am trezit cu ea în spatele mea, uitându-se la ceea ce făceam.

— A spus ceva atunci?

— Nu tocmai. Cred că a zis vreo răutate, ceva de genul că e frumos că am un hobby, mai fac o pauză de la îndatoririle de familie.

Dawn se opri o clipă.

— Știu că sună prosteste, dar uneori mă întreb dacă nu mă invidiază. Eu am o familie. De regulă mă înțeleg și cu soacră-mea. Aggie e o scumpă, în ciuda a ce am spus adineauri. Bella trebuie să se simtă cam singură când se plimbă prin conacul ăla mare.

Ezită din nou.

— Nu am spus nimănui până acum, dar am aflat acum două

săptămâni că sunt din nou însărcinată. Nu-mi mai încap în piele de bucurie. Tot încercam de ceva vreme. Prin urmare, nu prea mă pot supăra că Bella s-a comportat ca un copil răutăcios de șase ani când a venit vorba de tabloul meu.

— Felicitări.

Și Sarah fusese cândva însărcinată. Perez, la rândul lui, nu-și mai încăpuse în piele de bucurie. Apoi pierduse sarcina într-un stadiu avansat și lui i s-a părut că venise sfârșitul lumii. Acel moment fusese sfârșitul căsătoriei lor.

— Mulțumesc.

Observă că ea nu-și reținu un zâmbet larg.

— Credeți că Roddy e un copil-surogat pentru Bella? Întrebă Perez.

— Poate că da. Dar nu prea ar avea de ce să fie mândră de el, nu-i așa?

— Mulți ar spune altceva.

— E un muzician talentat, spuse Dawn. Și are darul de a-și ferma ascultătorii. Când îl ascuți cum cântă e ușor să fii luat de val.

— V-a supărat cu ceva în mod deosebit?

— Nimic serios. Doar că îl face pe soțul meu mângă întotdeauna când vine acasă. Ultima oară de ziua lui Alice, când Martin a ratat petrecerea.

Perez voia să întrebe dacă asta nu ținea mai degrabă de Martin – doar nu-l lega Roddy Sinclair de scaun ca să-i toarne alcool pe gât – însă se pomeni admirând-o pe Dawn Williamson. Probabil fiindcă așteaptă încă un copil, își zise Perez, și pentru că nu a fost afectată de răutățile Bellei. Oricum ar fi fost, ce treabă avea asta cu ancheta? Sună clopoțelul. Copiii năvăliră în școală, formând o coadă zgomotoasă în fața sălii.

— Îmi pare rău, spuse Dawn. Am impresia că nu am fost de mare folos.

— Eu îmi cer scuze că v-am deranjat de la muncă.

Probabil că le făcu semn copiilor, deoarece începură să intre, blocând ușa. Perez fu nevoit să aștepte până ajunseră în băncile lor. Dădu mâna cu învățătoarea și se pregăti să plece.

— Transmiteți-i toate cele bune lui Fran, spuse. E o profesoară grozavă. Mi-a plăcut la nebunie expoziția.

Perez se întrebă cât de multe știa despre ei doi. Ce-i spusese, oare, Fran?

— Ați fost la vernisaj?

Nu-și amintea s-o fi văzut.

— Am aruncat o privire înainte să ajungă majoritatea invitaților.

— L-ați văzut pe bărbatul care a murit?

— De unde să știu dacă l-am văzut sau nu?

Copiii nu mai aveau stare. Se așteptau să se facă prezența. Probabil că de asta răspunsul lui Dawn păru puțin tăios. Voia ca el să plece, ca să se concentreze numai asupra muncii.

— E vorba despre individul care a făcut scena aceea, care a început să plângă.

— Probabil am plecat înainte de asta.

Dawn băgă mâna în birou și scoase catalogul mare și subțire și îl deschise, stând cu pixul în mână.

— N-am fost martoră la scenă.

— Dar dacă erați afară și în drum spre casă, e posibil să-l fi văzut venind. Slab, cu capul ras, îmbrăcat în negru.

Stătea în ușa ca să-i dea de înțeles că avea să plece în curând și vorbise repede ca să știe că, la rândul lui, se grăbea. Dura doar o clipă să răspundă la această ultimă întrebare.

Ea se blocă, neștiind dacă să înceapă să facă prezența sau să se gândească la întrebarea lui.

— Cred că l-am văzut. Ieșea dintr-o mașină.

— Conducea?

— Nu. Cineva îl lăsase acolo.

— Cineva cunoscut?

— Nu. Era un tânăr. Mașina era destul de veche și uzată. Și nu,

nu știu ce număr avea și nici marca. Am impresia că era albă. Însă era murdară.

Dawn își dădu seama că el mai voia să întrebe ceva, dar îl opri.

— Îmi pare rău. Chiar nu mai am cum să vă ajut. În plus, trebuie să încep ora.

Perez o privi din afara clasei. Zâmbea fiecărui copil în parte când îl striga. Mai încolo, pe coridor, alte clase se adunau deja pentru prezență. Bărbosul cânta la pian. Până să ajungă la mașină, copiii deja începuseră primul cântec.

Perez se întoarse în Biddista. În seara precedentă, Taylor trăsese niște sfori astfel încât portretul-robot al bărbatului ucis să fie difuzat presei la nivel național. Până nu aflau cine era, nu puteau să înainteze, precizase acesta. Perez interpretase comentariul drept o remarcă la incompetența lui. Ar fi trebuit să scotocească peste tot ca să afle identitatea victimei, nu să piardă două zile bând ceai prin bucătăriile fermelor din insulă. Însă acum, la rândul său, Taylor era interesat să-i cunoască pe locuitori.

Se îndreptă spre vest. Avea soarele în spate, astfel încât îi era ușor să conducă. Măcar avea ce să-i spună lui Taylor. Victima coborâse dintr-o rablă albă. Avea să-l pună pe Sandy s-o găsească. Dacă nu știa deja a cui era, la finalul zilei avea să afle.

Traseul cobora lin, iar Perez văzu de sus drumul principal dinspre sud și, mai încolo, Biddista. Vedea toate casele. Cele trei mici, de la ponton, conacul și Skoles. Deja știa mai multe despre acești oameni decât despre proprii vecini. Își dădu seama că tot nu vorbise cu Edith, soția lui Kenny. Era la muncă atunci când cadavrul fusese descoperit și probabil că lucra și în acea zi. Urma să primească încă o muștruluială de la Taylor.

Capitolul 20

Martha locuia într-un apartament deasupra unei spălătorii, într-o suburbie plină de verdeață din Huddersfield, nu departe de Royal Infirmary. Locuise singură de când terminase facultatea și îi convenea situația, însă de data asta își dorea să aibă pe cineva acasă cu care să vorbească despre grijile ei. Cineva care să-i spună că vorbește prostii, sau care să stea alături de ea în timp ce suna pe la secțiunile de poliție și pe la spitale. Era vineri și tot n-avea niciun semn de la Jeremy. Ultima zi de repetiții. În seara respectivă – sau după-amiaza, dacă lucrurile mergeau bine –, actorii aveau să meargă acasă pentru weekend, iar luni începea turneul.

Nu existase spectacol care să nu fie sub îndrumarea lui Jeremy. Mereu supraveghea ultima repetiție și făcea observații. Până și actorii începuseră să vorbească despre dispariția lui. Liz, care venea constant, era o femeie de vârstă mijlocie. Juca în spectacolele Interact ca să se distreze și să pună bani la ciorap. Copiii pleaseră la universitate, iar soțul părea s-o plictisească de moarte. Martha își zicea că o astfel de muncă o făcea să se simtă tânără din nou și lipsită de răspunderi. Liz începuse să pună întrebări.

— Unde Dumnezeu a mai dispărut, dragă? O să fim plătiți cu toții, nu-i așa?

Banii erau altă problemă. Jeremy lăsase vreo două sute de lire în bani gheață în birou, pentru cazuri de urgență, însă dacă voiau să cumpere combustibil pentru microbuz și să și mănânce cât de cât pe durata turneului, banii n-aveau cum să le ajungă.

Martha luă trenul de pe magistrala Penistone de la Huddersfield către Denby Dale. Avea mașină, însă încerca să nu o folosească dacă mergea la birou: mereu exista șansa să se strice la întoarcere. Trenul trecea printr-o vale împădurită. Micile stații erau decorate cu coșuri pline de flori în culori țipătoare. Liz era deja la fosta fabrică, așteptând în fața ușii de la Interact. O urmă pe Martha în birou.

— E ceva ce nu ne spui, dragă? Nu cumva Jeremy ne-a tras clapa? Nu cred c-ar fi prima oară.

— Cum adică?

— Dacă am înțeales bine, omul a avut o viață absolut normală până pe la vreo douăzeci și cinci de ani. Era căsătorit, avea copil. Apoi într-o bună zi a plecat să vadă cum e să fii actor. A dispărut fără urmă. S-a alăturat unei trupe de amatori și l-a prins febra actoriei. Mereu mi s-a părut că grupurile alea de actori amatori ar trebui să vină la pachet cu un avertisment de sănătate.

— Când s-a întâmplat asta?

Martha își zise că în casa lui Jeremy nu văzuse nimic legat de vreo familie. Nicio fotografie cu ei. Asta dacă nu cumva se căsătorise cu femeia de pe plajă. Sigur ar fi avut o fotografie cu propriul copil. Ai naibii actori, își zise. Asta trebuie să fie una dintre poveștile lui Liz. Toți sunt niște mincinoși care exagerează.

— Ei, acum o mie de ani, spuse Liz evaziv.

Era clar că nu prea avea habar despre ce vorbește.

— Și, oricum, n-ai spune că avea o familie. Nu îi vizitează niciodată. Nici măcar pe copil – care trebuie să fi crescut până acum. Jeremy ar putea fi chiar bunic. Iată un gând înfricoșător.

— Mie nu mi-a spus nimic din toate astea.

— Nu spune nimănui decât dacă e beat turtă, iar atunci spune tot. Sau aproape tot. Chiar și atunci cred că ascunde câte ceva.

Liz se sprijinea de ușă.

— Deci, ce zici? Iar l-a ajuns din urmă stresul? Ne-a lăsat baltă ca să înceapă o viață nouă altundeva?

— Normal că nu. E proprietarul casei ăleia, și e un imobil destul de valoros. Și nu cred că ar pleca lăsându-și în urmă toate lucrurile.

— M-aș mira dacă n-a ipotecat deja până și grinzile casei.

— Prostii.

Dar Martha nu era așa convinsă pe cât voia să pară. Văzuse socotelile, văzuse cam cât erau dispuse școlile să plătească o trupă de teatru astfel încât să mai obțină câteva bile albe de la inspectorii

Ofsted³, însă actorii, sălile și microbuzul nu erau ieftine.

— E o afacere profitabilă. Iar lui Jeremy îi plac banii. Sunt sigur că se va întoarce.

După-amiaza târziu, după ce pleaseră toți, Martha rămase în birou, singură. Le răspunsese actorilor toată ziua când puseseră întrebări, dând de înțeles că vorbise chiar cu Jeremy, că plecase să obțină un nou contract și că urma să se întoarcă la începutul săptămânii următoare; gata de un nou proiect. Își dăduse seama că Liz nu crezuse o iotă, însă nu spusese nimic, iar ceilalți luaseră de bun tot ce le îndrugase.

Efortul de a se preface era prea mult pentru ea. Luă telefonul – care trebuia folosit doar pentru convorbiri legate de muncă, potrivit lui Jeremy, dar unde era nenorocitul de Jeremy acum? – și vorbi cu cea mai bună prietenă a ei, Kate.

— Ce zici să bem ceva în oraș? Devreme, înainte să se aglomereze. Direct de la muncă?

Kate era reporter începător la Huddersfield Examiner. Îi plăceau bârfele. Poate că nimeni altcineva nu era interesat de dispariția unui actor de vârstă mijlocie, însă Kate cu siguranță avea s-o asculte. S-ar fi simțit mai bine chiar și numai povestindu-i. Pe lângă asta, era vineri seara.

— Ai citit vreun ziar de azi?

Kate își dorea să ajungă mai sus de un cotidian local din West Yorkshire. Își cumpăra presă de calitate și o citea zilnic.

— Nu.

Am fost prea ocupată, își zise Martha, plângându-și deodată de milă. Am fost prea ocupată încercând să mă asigur că nenorocitul ăsta de spectacol are loc.

— E vorba despre un tip pe care încearcă să-l identifice. Se spune că undeva în nord s-a găsit un cadavru. „Circumstanțe suspecte”.

³ Office for Standards in Education, Children's Services and Skills, instituție care se îngrijește de copii și tineri, îi educă și îi ajută să-și dezvolte aptitudinile (*n.red.*).

Asta înseamnă crimă. E și o schiță cu el. Arată exact ca șeful tău.

După voce, Kate părea că râde. De parcă ar fi vrut să spună ce coincidență stranie, nu-i așa?, necrezând însă că ar fi vorba despre Jeremy. Martha nu mai putea să vorbească, abia dacă mai putea să respire.

Kate își dădu seama că era ceva în neregulă.

— Ce e, Martha?

— Șeful meu, Jeremy. Pare să fi dispărut.

— Dumnezeuule! Nu te duce nicăieri. Vin să te iau acum.

Martha știa că asta nu avea de-a face doar cu faptul că vine să-și liniștească o prietenă. Kate mirosise o poveste interesantă și voia să afle totul înaintea altora.

Capitolul 21

Aparenta lipsă de grabă legată din anchetă era ceea ce-l enerva pe Roy Taylor, făcându-l să se agite, să nu aibă stare. Erau atâtea de făcut, iar cei din echipa locală trăiau cu impresia că au tot timpul din lume. Dacă ar fi fost teritoriul lui, ar fi urlat și i-ar fi luat la trei păzește pe cei din subordine. S-ar fi simțit mai bine, odată ce s-ar fi descărcat. În Shetland, însă, știa că trebuie să se controleze, iar asta îi sporea tensiunea și nerăbdarea.

Ajunse în Biddista cu cincisprezece minute înainte de ora la care stabilise să se vadă cu Perez dar, chiar și așa, faptul că nu era acolo îl irită. La coliba de la ponton nu mai era banda poliției și oricare dintre localnici putea să intre să-și ia echipamentul de pescuit. În timp ce-l aștepta pe Perez, Taylor se gândi că pescuitul ar fi o tortură pentru el. Să stai pe mare într-o barcă minusculă. Să nu te poți mișca. Să fii nevoit să nu faci zgomot. Să-ți vină să vomیți imediat ce te depărtezi de mal. Știa că n-ar fi rezistat. Ar fi ajuns să sară în apă ca să scape, numai ca să se miște. Apoi își dădu seama că Perez tocmai parcă mașina lângă el. Ajunsese cu cinci minute mai devreme de ora stabilită. Se simți ușor dezamăgit. Și-ar fi dorit să aibă un prilej să-l critice, măcar în sinea lui. Trebuia să fie atât de draguț cu Perez, că o lua razna.

Rămaseră pentru o clipă pe micul zid care mărginea drumul.

— Ai ceva noutăți pentru mine?

Din nou, în timp ce punea întrebarea, Taylor spera, într-un mod pervers, ca, de fapt, să nu aibă. Orice relație interumană era o competiție pentru el și îi plăcea să câștige, deși o parte din muncă însemna să fie cooperant. După ultimul caz din Shetland, Perez devenise un erou local. Taylor nu s-ar fi dat în vileag niciodată, dar situația îl deranja în continuare. El ar fi trebuit să fie cel care reușea să facă diferența, să fie cel care trage concluzia. Străinul care venea să rezolve problemele din oraș, la fel ca în filmele cu cowboy la care

se uita când era mic. Știa că e jalnic și copilăresc, însă nu se putea abține. Faptul că rezultatele muncii lui în poliție căpătau din ce în ce mai multă recunoaștere îl făcea să se simtă mai bine, însă fiecare caz era o provocare. El trebuia să câștige de fiecare dată.

— Două lucruri, spuse Perez.

— Grozav, spuse Taylor, dând din cap ca să-și arate entuziasmul. Grozav.

— Am găsit un martor care crede că a văzut victima coborând dintr-o mașină. L-am pus pe Sandy să-l identifice pe șofer. Aceeași femeie susține că masca de plastic de pe fața victimei s-ar putea să fi fost cumpărată săptămâna trecută la ceaiul de duminică din Middleton.

— Ceaiul de duminică?

Perez se gândi cum să-i explice.

— Cred că ar fi echivalentul unei petreceri câmpenești la englezi.

— Nu prea am avut așa ceva în Liverpool.

Taylor nu știa unde se simțea mai străin – la sute de kilometri distanță de civilizație, înconjurat de ape, sau într-un sătuc englezesc cu vicari, fete bătrâne pe biciclete și iazuri cu rațe. Se gândi că, de fapt, nicăieri nu se simțea acasă. Poate că ar fi trebuit doar să meargă înapoi în Merseyside. Doar pentru un weekend prelungit. Să vadă cum se simte. Încă nu era sigur dacă să înceapă măcar să se gândească să se stabilească altundeva.

— Cum vrei să procedezi azi? întrebă.

Era nevoit să întrebe. Indiferent de cum se simțea în calitate de șef, aici Perez avea să dicteze mereu. Era teritoriul lui. Pe lângă asta, lui Taylor deja nu-i mai păsa cu cine vorbeau mai întâi, voia doar să acționeze.

Perez ezită, iar Taylor, neputând să se abțină, hotărî în locul lui.

— Hai să mergem să-i facem o vizită artistei. Bella Sinclair.

Analizând tot ce auzise până atunci, Taylor o așezase în miezul cazului, o vedea ca pe un păianjen gras care stă în mijlocul pânzei. Victima fusese la petrecerea ei înainte să moară. Făcuse un fel de

campanie ca să convingă lumea să nu mai participe la vernisaj. Lui Taylor nu-i venea să creadă că Bella nu-l cunoștea pe individ.

Se uită la Perez, așteptând un răspuns. Putea măcar să-l aprobe. Asta aștepta de la propria echipă. Bună idee, șefu'. Apoi se gândi că, de fapt, nu avea cum să știe cu adevărat la ce se gândește Perez. Într-un final, bărbatul din Shetland se uită la ceas și zâmbi.

— De ce nu? spuse. Trebuie să se fi trezit cam pe acum. Încă vreo oră și am putea vorbi chiar și cu băiatul.

Dacă ar fi fost singur, Taylor ar fi luat mașina numai ca să ajungă acolo mai repede, însă Perez începu să meargă pe jos, așa că îl urmă. Jimmy începu să-i explice lucrurile din mers.

— Aici sunt poșta și magazinul. Aggie Williamson învârte lucrurile pe aici. O chema Watt înainte să se mărite și a crescut în Biddista. Fiul ei, Martin, lucra la Herring House în seara petrecerii. Soția lui, Dawn, e cea care crede că a văzut victima coborând dintr-o mașină.

Taylor asculta cu interes, încercând să-și fixeze în minte detaliile. Erau genul de lucruri pe care trebuia să le analizeze dacă voia să aibă vreo șansă să înțeleagă ce se petrece. Avea să-și ia notițe mai târziu, însă dacă se concentra să rețină detaliile reușea să-i vizualizeze mai bine pe toți cei implicați. Trebuia să-i înțeleagă pe oamenii aceia mai bine decât pe proprii prieteni și propriile rude. Trebuiau să devină parte din viața lui. Perez avea avantajul că îi cunoștea deja.

Jimmy își continuă comentariile.

— Casa din capăt a fost închiriată de un scriitor englez numit Wilding. Peter Wilding. Și el a venit la petrecere. Am vorbit cu el. Susține că n-a văzut și n-a auzit nimic, deși pare să-și petreacă mare parte din viață holbându-se pe geam.

Perez tăcu.

— Nu-l crezi? întrebă Taylor.

— Nu știu ce să zic. Pare puțin ciudat. Poate că-mi displace ca om. E puțin cam apucat.

- Ce scrie?
- Zice că fantasy.
- Deci povești. Chestii inventate.

Taylor nu înțelesese niciodată beletristica. Citea numai cărți de istorie sau biografii. Voia să simtă că învață ceva. Că nu era doar o pierdere de vreme. În timp ce trecea pe lângă casă, își ridică privirea spre fereastră și văzu bustul și fața unui bărbat. Individul, brunet și arătos dacă îți plăcea genul subțire și nevricos, stătea la biroul care dădea înspre geam, însă nu se uita afară. Părea pierdut în gânduri. Taylor își dădu seama că nu-i observase. Nu era tocmai un martor ideal, după câte se părea. Se întrebă dacă și lui Perez îi trecuse prin minte același lucru și se uită la el pe furiș ca să-i observe reacția. Însă Perez se uita în cealaltă parte, către mare.

— Aia e barca lui Kenny Thomson, spuse. O să putem vorbi cu el doar mai târziu.

Taylor fu impresionat de locuința Bellei Sinclair. Încerca să nu fie afectat de bogăția și luxul afișate, își spunea că le urăște, dar în adâncul sufletului era invidios. Și-ar fi dorit locul acela, priveliștea aceea. Uneori se pomenea că se uită la televizor la emisiuni despre case. Nu dintre cele jenante, făcute de mântuială, cu decoruri de prost gust și improvizații, cu mobilă artizanală care era evident că avea să reziste doar câteva zile. Îi plăceau emisiunile despre proiecte mari, despre chateaux-urile din Franța care erau recondiționate cu dragoste, morile de vânt și depozitele care erau transformate în locuințe deosebite. Dacă avea să se întoarcă vreodată în Liverpool, și-ar fi dorit o casă cu terasă în apropierea unei catedrale. Cândva, acele străzi fuseseră scena tulburărilor din Toxteth⁴, dar chiar și pe atunci fusese impresionat de eleganța lor.

⁴ Toxteth este o zonă a orașului Liverpool, Anglia. Din punct de vedere istoric, în Lancashire, acum în Merseyside. Toxteth este situat la sud de centrul orașului; Toxteth este înconjurat de centrul orașului Liverpool, Edge Hill, The Dingle și Aigburth (*n.red.*).

Perez apăsă butonul soneriei și așteptară să fie primiți. Stătea cu mâinile în buzunare, puțin cocoșat. Taylor își îndreptă spatele fără să vrea. Nu s-ar fi mirat să fie primit de cine știe ce valet, însă își dădu seama imediat că persoana care deschise ușa era proprietara. Hainele i se potriveau cu ocupația.

— Jimmy, spuse Bella. Ce mai vrei acum? Tocmai voiam să încep să lucrez.

Purta blugi și o bluză evazată, albastră, stropită cu vopsea. La gât avea un colier gros de argint și cercei asortați.

Perez nu răspunse în mod direct. Taylor își dădu seama că Perez nu o plăcea, însă nu știa exact cum de simțise antipatia. În orice caz, era politicos.

— Acesta e Roy Taylor, din echipa de poliție din Inverness, spuse Perez. El conduce ancheta.

Bella se uită la Taylor, măsurându-l din priviri. Se holba la el așa cum se uită copiii la oamenii foarte grași, sau la cei diformi, cu acea privire sinceră și totodată curioasă.

— Haideți sus, în atelier. Putem să vorbim cât mă pregătesc de lucru.

Merseră într-unul dintre dormitoare din colț, nu într-un loc mare și gol, așa cum și-l imaginase Taylor, ci mai degrabă aglomerat. Existau două ferestre, una către nord, spre deal, iar cealaltă spre apus, către mare. Mai era și un scrin victorian înalt care ajungea până aproape de tavan. Unul dintre sertarele de jos era pe jumătate deschis și se vedea că e plin cu hârtie albă. Un șevalet nefolosit stătea sprijinit de perete. Pe un altul era o chiuvetă de inox care părea să fi fost instalată recent. Deși se dădea în spectacol cu pregătirile pentru muncă, Taylor se gândi că nu părea entuziasmată. Voia să-i impresioneze, să le arate cât de prețios îi e timpul, dar în realitate abia aștepta să afle de ce erau acolo.

— Ceva noutăți? Întrebă Bella. Știm măcar cine era săracul om?

În toată camera, singurul loc unde puteau sta jos era un scaun de Shetland, făcut din lemn adus de ape, și cu un fel de sertar grosolan

sub șezut. Pe scaun dormea încolăcită o pisică alb cu negru. Rămaseră cu toții în picioare, conversația devenind stânjenitoare, pe fugă, de parcă s-ar fi întâlnit în mijlocul străzii și se îndreptau în direcții diferite.

— Credem că a fost implicat în distribuirea fluturașilor despre anularea expoziției, spuse Taylor.

— Pare ciudat pentru un străin.

Bella se uită la el cu aceeași privire curioasă.

— Deja i-am explicat lui Jimmy că nu îl cunoșteam.

— Atunci de ce ar fi făcut-o? insistă Taylor. Mie mi se pare că aveți ceva de împărțit.

— Dacă avea ceva de împărțit cu cineva, mă îndoiesc că eram eu.

— La ce vă referiți?

— Nu era doar expoziția mea, ci un proiect la comun. Lucram cu o artistă nouă – Fran Hunter.

Taylor observă că nu se uitase la Perez. Era ceva calculat.

Bella continuă.

— Fran e englezoaică. Se pare că străinul era englez. E mai probabil ca ea să-l cunoască.

Perez interveni.

— Fran a spus că l-ar cunoaște pe bărbat?

— Nu cred că l-a observat. Părea să fie ocupată să discute cu Peter Wilding.

Tăcere. Taylor nu pricepea ce o provocase. Ce-i ascundea, oare, Perez?

— E Roddy prin preajmă? întrebă Perez. Cred că inspectorul-șef Taylor ar dori să vorbească și cu el.

— Roddy pleacă azi. A fost doar în vizită. Săptămâna viitoare pleacă în Australia.

— Îți va fi dor de el.

Taylor nu-și dădu seama dacă Perez vorbea serios. Părea s-o ia peste picior. Însă Bella răspunse fără să ezite:

— Așa e. Și nu știu când se întoarce. De fiecare dată când pleacă

stă tot mai puțin pe aici. Poate că îi vine mai ușor să fie shetlandez când nu e în insule.

— Unde îl putem găsi? întrebă Perez.

— Își strângea lucrurile, dar cred că l-am auzit ieșind.

Bella făcu o pauză.

— S-ar putea să-l găsiți la cimitir. Se mai duce uneori acolo, de obicei înainte să plece, ca să-și ia rămas-bun de la tatăl lui.

Capitolul 22

Roddy Sinclair era exact unde îi îndrumase Bella. Cimitirul era un loc mohorât și Taylor își zise că nu ar fi vrut să sfârșească acolo, chiar lângă mare, plin de apă sărată și ciugulit de păsări. Cele mai multe pietre funerare erau foarte vechi și măcinate de vreme, se gândi Taylor, ca niște dinți stricați. Roddy se îndepărtase de morminte și stătea pe zidul scund, de piatră, privind către mare. Purta un hanorac galben-deschis, cu model pe spate, care părea scos de pe coperta unui album. Taylor îi recunoscuse pe dată rânjetul și părul ciufulit. Oare cum era să fii recunoscut pe oriunde mergeai?

Pe plaja din nord, un tânăr se juca cu o fetiță, ținând-o de ambele mâini și legănând-o. Erau departe, însă îi auzeau râsetele. Perez mormăi, spunându-i lui Taylor că acela era Martin Williamson, bucătarul de la Herring House, iar pentru o clipă Taylor își pierdu concentrarea. Încă un suspect. Încă o viață de explorat. Roddy nu păru să le audă conversația. Era pierdut în amintiri. Se uită la ei doar când vorbi Taylor.

— Scuză-mă că te deranjez.

Taylor știa că era mai bine să fie împăciuitor. Îl văzuse pe Roddy Sinclair pentru prima oară la o emisiune TV. Butona, căutând un meci de fotbal, și tocmai voia să dea mai departe, când ceva din conversație îi atrăsese atenția. Băiatul avea un mod de a vorbi de parcă s-ar fi confesat. După vreo două luni îl văzuse din nou la televizor. Documentarul. Taylor și-ar fi dorit să fie faimos. Numai gândul la o asemenea atenție, la micile plăceri și la lux, i se părea foarte incitant. Și, deși nu voia, se simțea atras de oamenii faimoși.

— Acesta e inspectorul-șef Taylor, spuse Perez. Conduce ancheta legată de bărbatul ucis la ponton. Nu cred că îți vom răpi mult timp.

— Nicio problemă.

Tânărul zâmbi. Lui Taylor i se părea că era doar un băiat, mult mai mic decât arăta buletinul. Un băiat care încă merge la școală,

prea tânăr să bea sau să conducă. Poate că asta făcea parte din farmecul lui, poate asta era motivul pentru care oamenii îi cumpărau CD-urile.

— Uneori vin aici ca să vorbesc cu taică-miu. Sunt ținut, nu-i așa?

— Ați fost apropiați?

— Da, am fost. Eram singur la părinți. Probabil că de asta. Apoi el a fost bolnav multă vreme. Nu mai putea să meargă la muncă, așa că stătea pe acasă mai mult timp decât mama. Îmi citea o grămadă. Cântam împreună.

— Unde lucra?

— A fost inginer. A lucrat pentru una dintre companiile petroliere. Călătorise ceva înainte să se întoarcă în Shetland. În mare parte prin Orientul Mijlociu. Medicii erau de părere că de asta a făcut cancer la piele. Avea un ten foarte deschis. Când i-au pus diagnosticul, cancerul deja se răspândise. O vreme a părut să se simtă mai bine, ca întotdeauna, și totul părea o vacanță foarte lungă. Apoi a slăbit foarte mult. Însă am reușit să cântăm împreună până aproape de sfârșit.

Taylor își dorea să fi putut spune același lucru despre tatăl lui, să aibă amintiri plăcute despre lucrurile făcute împreună. Privi din nou către cei doi de pe plajă. Mareea era joasă iar nisipul neted. Bărbatul meșterise un zmeu în formă de cutie și tocmai îl ridica în aer. Priviră cum îi dă fetei sfoara, apoi se așază în spatele ei, ajutând-o să-l controleze.

— Martin e un tată grozav, spuse Roddy. Îmi doresc să fiu și eu la fel, când va veni momentul.

Lui Taylor îi veni brusc în minte imaginea unei actrițe dintr-o telenovelă, cu picioarele până la gât. Nu existau cumva zvonuri că Roddy se vedea cu ea, poate chiar că urma s-o ceară de nevastă? Văzuse o poză într-un tabloid pe care îl cumpărase din aeroportul din Aberdeen în timp ce aștepta să se disipeze ceața. Cei doi, morți de beți, ieșind dintr-un club. Nu prea reuși să și-i imagineze în Shetland, făcând pe familiștii pe o plajă bătută de vânturi.

Probabil că Roddy se gândea la același lucru.

— Nu că mi-aș dori o relație stabilă prea curând. Tata a murit de tânăr. Dacă pățesc la fel, vreau să pot spune că măcar mi-am trăit viața.

Roddy se opri o clipă.

— Mă bucur că tata e înmormântat aici. Mereu mi s-a părut că Biddista e casa mea, mai mult chiar decât Lerwick.

— Ți-ai petrecut multă vreme pe aici chiar și înainte să locuiești cu Bella?

Perez pusese întrebarea în maniera lui ezitantă, de parcă nu voia să se bage în treburile altora, însă era atât de curios încât își învinsese șovăiala. Taylor fu puțin deranjat de întrerupere. El era cel care punea întrebările.

— Da. Nu am fost niciodată un copil prea cuminte. Eram hiperactiv. Nu dormeam prea mult. Probabil că nu era ideal pentru mama, care trebuia să-l îngrijească și pe tata. Așa că veneam aici să stau cu Bella la final de săptămână și în vacanțe. Îmi plăcea la nebunie. Mereu se petrecea câte ceva. Venea lume. Artiști. Muzicieni. Poate că de asta am devenit dependent de petreceri. Iar eu eram în centrul atenției, mereu mă răsfățau. Țin minte că venise odată un tip care era un magician excelent. A făcut un întreg spectacol numai pentru mine – toate numerele, iepuri din pălărie, trucuri cu cărți de joc... Ulterior m-am prins că era mai mult de dragul Bellei decât de al meu – cu toții voiau să-i facă pe plac – dar la momentul respectiv a fost bestial. Aici găseam o libertate pe care n-o aveam dincolo. Bella nu era prea strictă când venea vorba de ora de culcare sau de ora mesei și mă lăsa să umblu pe unde voiam.

— O viață obișnuită ar fi fost grea după așa o experiență, spuse Perez.

— Da. Cred că mi-am tot petrecut timpul încercând să recreez atmosfera magică de atunci.

Roddy afișă un zâmbet plin de autoironie.

— Nu prea reușesc să regăsesc acele vremuri.

— Bella a avut vreo relație stabilă cu vreuna dintre persoanele care veneau la ea?

— Cu siguranță n-a fost nimic serios. Bănuiesc că se culca cu unii dintre ei, da' eu n-aveam habar de asta.

— Te vezi cu mama ta des? Întrebă Perez.

— Ne înțelegem cât de cât acum. Am fost foarte dur cu ea când eram mai mic. Bănuiesc că din cauza durerii. Nu înțelegeam cum de putea să fie cu alt bărbat. Lucrurile nu sunt tocmai roz între mine și noul ei soț, dar reușim să fim politicoși de dragul ei.

— Credem că englezul care a murit, spuse Taylor, e persoana care a încercat să strice vernisajul mătușii tale. Ai vreo idee de ce ar fi vrut să facă așa ceva?

— De ce ar vrea oricine să facă așa ceva?

— Mătușa ta n-a supărat pe nimeni?

— Le-a dat cu flit multora, spuse Roddy. Bella a reprezentat mereu o atracție pentru bărbați. După cum spuneam, când eram mic, era plin în Biddista de indivizi care aveau impresia că Bella era iubirea vieții lor. De la studenți plini de coșuri până la bătrâni intelectuali onorabili. Era foarte haios pentru un copil să vadă toate astea. Nimic nu e mai amuzant decât să vezi cum se fac de râs adulții. Chiar și acum mai atrage bărbați. Se simte flatată de atenția lor. Uneori am impresia că e cam singură, dar nu o văd să se așeze vreodată la casa ei.

— A exista vreun admirator mai recent?

— Nu, din câte știu eu. Dar n-am mai trecut pe-aici de ceva vreme. Poate că nu sunt la curent.

— Nu a menționat pe nimeni?

— Faptul că era urmărită de un englezoi chel predispus să bocească în public? Nu, inspectore. Iar dacă așa ar fi stat lucrurile, n-ar fi fost nevoie să-l ucidă ca să scape de el. E o femeie care se impune. Lucrurile se fac după voia ei, fără să recurgă la violență.

Pe coastă, vântul începu să bată deodată din altă direcție, fiindcă zmeul se zvârcoli și căzu în nisip. Fetița dădu drumul aței și fugi

după zmeu, cu brațele deschise, imitând mișcarea de zigzag a acestuia când se prăbușise. Kenny Thomson se apropie cu barca de mal.

Roddy reluă conversația.

— Dacă scena de la petrecere a fost o mișcare care se voia păguboasă pentru Bella, nu prea a izbutit, nu credeți? Englezul nu a reușit să strice mare lucru. Toți prietenii mătușii, veniți din Londra, au fost acolo și își vor scrie recenziile. Tablourile se vor întoarce la galerii. A fost doar un gest jalnic. Un mare fâs.

Roddy zâmbi din nou.

— Inspectorul Perez m-a bănuț că eu aș fi în spatele fluturașilor care anunțau anularea vernisajului, dar, dacă aș fi vrut s-o sabotez, m-aș fi descurcat mult mai bine.

— Mătușă ta ne-a spus că plănuiești să pleci din Shetland.

— Intenționasem să iau feribotul diseară, dar nu cred că o să mai am timp. Nu cred că reușesc să mă mobilizez. Începusem să-mi strâng lucrurile, dar deodată totul a părut o bătaie de cap prea mare, așa că am venit aici. Poate că o să plec totuși. Prefer să merg cu feribotul. Altminteri, voi lua avionul mâine la prima oră. Asta ar însemna să mai petrec o seară aici. Așa o să-mi pot lua rămas bun cum se cuvine de la toată lumea.

— Trebuie să mergi în sud dintr-un motiv urgent?

— Mereu e vorba de muncă, firește, dar cred că mai mult contează faptul că nu mă ține nimic aici.

Taylor se gândi că băiatul vorbea ca un bătrân blazat și plictisit de viață. Roddy se sprijini de zid și se uită la cei doi bărbați, așteptând și alte întrebări. Lui Taylor nu-i mai veni nimic în minte.

— Dacă asta e tot, spuse Roddy, merg să-mi fac bagajele.

Fără să aștepte un răspuns, trecu printr-o gaură din zid și fugi în jos, pe dealul plin de iarbă, către plajă. Îl urmăriră cum aleargă de-a lungul malului, până ajunse la cei doi Williamson. O ridică pe fetiță pe umeri și porniră împreună către case.

Taylor se întoarse și îl văzu pe Perez stând lângă unul dintre

morminte.

— Aici. Aici e înmormântat tatăl lui.

Piatra funerară părea mai puțin roasă de timp decât celelalte. Cuvintele păreau să fie recent scrise, erau ușor de citit.

CU DRAGOSTE, ÎN MEMORIA LUI ALEXANDER IAN
SINCLAIR,

PLECAT PREA DEVREME DINTRE NOI

Taylor se gândi că ar fi putut spune același lucru despre englezul care zăcea pe masa de la morgă. Însă pe el părea că încă nu-l plânge nimeni.

Capitolul 23

Perez nu era prea sigur ce să creadă legat de conversația cu Roddy Sinclair. Într-un fel, îi lăsase impresia că ar fi vorbit cu un infractor, genul acela de răufăcător care fusese interogat de atâtea ori de poliție încât știa toate regulile jocului. Roddy își petrecuse viața făcând slalom printre întrebările indiscrete ale presei. Știa ce impresie voia să lase și mergea pe firul respectiv. Fran spusese că îl întâlnise de câteva ori pe artist, însă avea impresia că nu-l știe mai deloc. Poate că și el fusese luat de val, pierzându-și din vedere identitatea reală. Perez își dori ca Taylor să nu fi fost prezent la cimitir. I se păruse că băiatul voia să zică anumite lucruri, dar se răzgândise din cauza stilului lipsit de tact al lui Taylor.

— O să discut cu Edith Thomson, spuse Perez.

Erau pe drum acum, se întorceau la ponton și mașini.

— E soția lui Kenny. Nu a fost la petrecerea de la Herring House, însă a fost acasă în acea seară. Poate a văzut ceva. Pe lângă asta, o cunoaște pe Bella de ani de zile.

— Nu ea e cea care lucrează la azilul de bătrâni?

— Centrul de îngrijire, îl corectă Perez. M-am gândit că dau de ea acolo. Vrei să mă însoțești?

— Ar avea mai mult sens să ne despărțim, spuse Taylor. Eu o să mai rămân pe aici, să mai aflu câte ceva. Poate vorbesc și cu Martin Williamson.

Perez simți nesiguranța din refuzul celui alt. Își dădu seama că Taylor nu voia să ia contact cu cei bătrâni și betegi. Prefera să nu i se amintească de faptul că viața era trecătoare. Perez se bucură de ocazia de a vorbi cu Edith de unul singur. O mai întâlnise de vreo două ori alături de Kenny și i se păruse o femeie mândră și demnă. Erau șanse mari ca nici ea să nu percuteze la abordarea lui Taylor.

Centrul de îngrijire era construit în scopuri strict practice, fiind o clădire modernă, joasă, cu geamuri lungi, care ofereau o priveliște

până la golf și mai departe către mare. Un microbuz dotat pentru pasageri cu dizabilități era parcat afară, lângă mașinile personalului. Perez intră și fu cuprins de un val de căldură și de mirosul tipic de dezinfectant și lac de parchet. În spatele acestora mai simțea și o aromă surprinzător de apetisantă de mâncare gătită. Era abia unsprezece și jumătate, însă sala de mese era pregătită pentru prânz și o femeie într-o salopetă de nailon turna apă în niște pahare de plastic viu colorate. Se uită la el și îi zâmbi. Pe cealaltă parte a ușii principale observă salonul cu geamuri înalte. Locatarii stăteau pe niște scaune cu spătar înalt. Unii dintre ei păreau să fi adormit. Alți trei jucau cărți. Lui Perez i se păru că-l recunoaște pe Willy Jamieson, cel care locuise cândva în actuala locuință din Biddista a lui Peter Wilding, și îi făcu semn cu mâna, însă bătrânul doar se holbă la el.

— Vă pot ajuta?

Edith Thomson apăruse în spatele lui. Purta pantaloni negri și o bluză albastră de bumbac și părea foarte îngrijită, având o atitudine profesională. Își dădu seama că ea nu-l recunoscuse. Avea un ton politicos, dar distant. Perez întinse mâna.

— Jimmy Perez. Anchetez crima din Biddista.

— Firește. Jimmy.

Acum că Edith își dăduse seama cu cine vorbea, se relaxă puțin. Nu era o vizită legată de locul de muncă. Iar el nu era vreo rudă sau vreun asistent social.

— Prin urmare s-a stabilit că e o crimă?

— O tratăm ca pe o moarte suspectă.

— Bietul Kenny, spuse Edith. A fost atât de tulburat când a văzut cadavrul. Iar pe urmă i-a intrat în cap ideea că ar putea fi Lawrence.

Din câte se părea nu împărtășea temerile soțului. Perez își dădu seama că avea să-i răspundă la întrebări în mod direct și exact, însă lui nu i se păruse vreodată că abordarea directă era foarte folositoare. Oamenii dezvăluiau mult mai multe dacă începeau să vorbească din proprie inițiativă. Abia atunci putea Perez să-și dea

seama care erau subiectele care-i frământau și care erau cele pe care voiau să le evite.

— Pare un loc de muncă foarte interesant, spuse Perez. Oamenii ăștia au multe povești.

— Încercăm să le consemnăm. Păstrăm casetele cu înregistrări într-un muzeu. Pe aici viața se schimbă foarte repede.

— Cel de-acolo e Willy, nu? Cândva ne salutam, când locuia în Biddista și lucra la drumuri, dar nu cred că m-a recunoscut.

— Când nu se simte bine nu mai recunoaște pe nimeni, spuse Edith. Și el are o mulțime de povești, dar uneori e o zăpăceală totală. Nu reușim să le punem cap la cap și ajunge să se supere foarte tare. Are Alzheimer. A avansat foarte repede. E păcat. Mereu a fost un bărbat vioi și, chiar și când s-a mutat la centru, la început s-a descurcat de unul singur.

— Aș putea vorbi cu el mai încolo?

— Firește, spuse Edith. S-ar bucura să aibă parte de companie.

— Înainte de asta, vreau doar să-ți pun câteva întrebări.

— Sigur că da. Vino în biroul meu. Vrei o cafea?

Încăperea era la fel de ordonată și de pusă la punct ca și ea. Înăuntru se găsea un birou din lemn de fag, simplu și neaglomerat, pe care se afla un calculator, și un dulap înalt pentru dosare. Pe perete era un planner însemnat cu stelute colorate. Perez se întreba cum se înțelegea cu Kenny. Oare el ura faptul că ea avea o carieră, că-și petrecea zile întregi departe de fermă? Probabil că Edith câștiga mai mult decât soțul ei. Oare încerca să-i facă și lui programul la fel cum proceda cu personalul din subordine? Pe o masă mică dintr-un colț se afla o cafetieră, un aparat Pyrex pe jumătate plin. Îi turnă o cană.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat în seara în care a murit bărbatul.

— Nu știu exact când a fost asta. Chiar înainte să dea Kenny de el?

— Bănuim că e vorba de seara în care a avut loc petrecerea de la

Herring House. Dacă nu s-a întâmplat în seara respectivă, probabil că a doua zi, dimineața devreme.

— N-am ce să-ți spun. Nu te pot ajuta. N-am mers la petrecere.

Stătea după birou, cu mâinile în poală; nu se punea de-a curmezișul, era interesată, însă îi lipsea animarea pe care o simțeau cei mai mulți oameni când venea vorba despre o anchetă.

— Totuși, malul se vede bine de acasă de la voi. Poate ai văzut cum pleca cineva de la petrecere?

— Eram în grădină, spuse Edith. În fiecare an am impresia că o să cultiv o grămadă de legume, apoi bate un vânt din vest, iar sarea le strică pe toate. Totuși, rămân optimistă, plivesc buruienile și ud straturile. De acolo nu se vede înspre Herring House. Ulterior a trebuit să mă ocup de câteva chestiuni cu care rămăsesem în urmă. Am un birou într-unul dintre dormitoare. Dacă aș rezolva toată hârțogăraia când sunt aici, n-aș mai avea pic de timp să stau cu persoanele internate. Biroul se află în spatele casei. De acolo nu prea vezi decât dealul.

— Lui Kenny i s-a părut că a văzut pe cineva alergând pe drum către conac.

— Atunci așa trebuie să fie. Nu e genul care să aibă vedenii. Și se afla pe deal. Trebuie să fi văzut bine de acolo.

— De ce crezi că Lawrence a plecat de acasă așa brusc?

Schimbarea neașteptată a subiectului o luă prin surprindere.

Edith se încruntă puțin.

— Kenny a spus că bărbatul mort n-are cum să fie Lawrence.

— Știu asta. Dar tot mă interesează subiectul. Pare foarte dramatic să pleci așa, deodată, iar pe urmă să nu mai dai niciun semn.

— Se pricepea de minune la drame. Marele gest. Pe de altă parte, după ce trece o bucată de vreme, cred că e greu să te întorci. Te simți ca un neghiob.

— Ai idee de ce a plecat?

— Kenny crede că Bella a fost motivul, spuse Edith, încruntându-

se. Bănuiesc că s-ar putea să aibă dreptate. Dar, oricum, nu a fost niciodată prea stabil psihic. Ai avut ocazia să-l cunoști?

Perez clătină din cap.

— Nu, din câte îmi aduc aminte. Lawrence și Bella erau împreună?

— Nu sunt sigură. Ea a fost mereu o femeie atrăgătoare. Puțin cam încăpățânată, însă bărbaților nu părea să le pese. Poate că Lawrence își făcea speranțe, iar Bella l-a dus de nas. Îi plăcea la nebunie să aibă admiratori.

Edith făcu o pauză, după care se uită la Perez rânjind.

— Cred că încă are.

Perez îi cântări vorbele.

— Bella are vreun admirator în clipa de față?

Edith dădu din umeri.

— De unde să știu eu? E la alt nivel față de noi, restul.

— Trebuie să fi auzit ceva, totuși.

Perez era destul de sigur de asta. Deși Bella nu mai lua parte la viața socială din Biddista, reprezenta oricum un subiect de discuție. Chiar dacă Edith era mai presus de bârfă, cu siguranță că auzea poveștile de la personalul centrului de îngrijire, de la cei internați acolo sau de la rudele lor.

— Se tot vorbea despre ea și scriitorul ăla. Peter Wilding. Se spune că a venit după ea aici. Că ar fi închiriat vechea casă a lui Willy numai ca să stea aproape de ea.

Edith se uită din nou la el ca să-i observe reacția, apoi continuă.

— Mi se pare puțin cam sinistru. Nu mi-aș dori ca un străin să mă urmărească.

— Ai aflat și părerea ei?

— Probabil că îi place ideea că a depus atâta efort, spuse Edith.

Căzu o clipă pe gânduri.

— Nu cred că Bella s-ar descurca într-o relație ca lumea. S-ar suprapune cu lucrul cel mai important pentru ea.

— Care ar fi ăla?

Edith zâmbi răutăcios.

— Bella Sinclair. Arta ei. Reputația ei.

— Roddy unde intră în ecuație?

— O face să aibă o părere bună despre ea. Și nu îi strică deloc reputația.

— Nu-ți place de el?

— Răspunsul e relevant pentru anchetă?

— Probabil că nu. Dar sunt interesat de opinia ta.

— I s-a așternut totul la picioare. E arătos, talentat, a primit bani. Nu cred că e bine pentru un tânăr. A făcut paradă în fața copiilor noștri. Sau poate că sunt doar invidioasă. Eu și Kenny am fost nevoiți să muncim pentru tot ce avem.

— Kenny mi-a spus că Roddy s-a văzut cu fiica voastră de vreo două ori.

— Roddy mereu trebuie să se vadă cu cineva. E la fel ca Lawrence la capitolul ăsta. A dat de cineva care arăta mai bine, iar apoi a dat-o pe ea la o parte. Asta m-a deranjat.

— Și-a pierdut tatăl când era mic. Și, într-un fel, și-a pierdut și mama.

Se simte singur, gândi Perez. Toată lumea îl vede drept junele-prim, însă nu are niciun prieten adevărat.

Edith îi cântări vorbele.

— Așa e. Nu l-am cunoscut pe Alec prea bine. Deja plecase din Biddista atunci când m-am căsătorit cu Kenny. Dar ai dreptate. Poate că n-ar trebui să-l judec așa aspru pe Roddy.

— Își petrecea multă vreme prin Biddista când tatăl lui era bolnav. Trebuie să fi fost cam de aceeași vârstă cu copiii voștri. Spui că se dădea mare. Se cunoșteau bine când erau mai mici? Chiar și înainte să se vadă cu fiica voastră?

— Uneori venea pe la fermă ca să se joace. Nu-mi plăcea când cei doi ai mei mergeau la conac. Nu voiam să se molipsească de apucăturile lui necumpătate și, deseori, Bella chema oaspeți nepotriviți. Uneori, Willy îi lua pe toți trei cu barca.

Edith făcu o pauză.

— Toți copiii îl plăceau pe Willy. Era ca un magnet. După cum spuneam, mereu avea ceva de povestit. Niciodată n-a avut copii, dar îi plăcea să stea în preajma lor. I-a învățat pe mulți din Biddista cum să manevreze o barcă. L-a dus și pe Kenny, pe când era doar un băiețel. Iar Lawrence s-a suit în barcă aproape înainte să poată merge.

Din spatele ușii de la birou se auzea zgomot mișcare, de farfurii lovite și tacâmuri.

— E ora prânzului, spuse Edith. Evenimentul zilei. Unii dintre cei internați vin aici doar pentru mâncare. Vrei să iei masa cu noi, Jimmy? Măcar un castron cu supă.

Perez se pomeni așezat la masă cu Willy, o femeie care avea sindromul Down, pe nume Greta, și Edith. Willy parcă era îmbrăcat cu niște haine alese de altcineva. În ciuda căldurii de la centru, purta un jersey gros pe deasupra unei cămăși din tartan. Se răsese în ziua respectivă, dar nu prea bine. Părul încă îi mai era brunet pe alocuri, iar firele erau groase și crețe.

— Unde stai acum, Willy? Întrebă Perez.

Willy se uită la el, cu lingura ridicată, și gura întredeschisă.

— Sunt un bărbat din Biddista.

— Dar nu mai locuiești acolo, spuse Edith cu mărinimie. Acum stai în centrul de îngrijire din Middleton.

Edith se întoarse către Jimmy.

— Un asistent social îl consultă de două ori pe zi.

Willy clipi și duse lingura la gură.

— Povestește-mi despre cum era pe vremuri în Biddista, spuse Perez. Aveai o barcă, nu-i așa?

— Mary Therese, spuse Willy bucuros, iar pe moment îi dispăru privirea goală, pierdută. O barcă bună. Mai mare ca a oricui altcuiva din Biddista. Uneori prindeam atâta pește, că abia puteam să ridic captura.

— Cu cine mergeai la pescuit?

— Toți voiau să meargă cu mine. Toți băieții. Kenny și Lawrence Thomson. Alec Sinclair. La fel și fetele. Bella Sinclair și Aggie Watt. Aggie era, însă, tare timidă, și toată lumea își bătea joc de ea. Bella era la fel de puternică în barcă precum un băiat. Nu se temea de nimic.

Willy părea pierdut în reverie, iar Perez se gândi că își imagina nopțile de vară pe apă. Copiii care râdeau și se ciondăneau fuseseră familia de care nu avusese parte.

— Ai rămas în relații bune cu ei, nu-i așa, Willy? Chiar și după ce s-au făcut mai mari?

Willy nu păru să-l audă. Rupse o bucată de pâine din chifla de pe farfurie și o înmuie în zeamă.

— Mai era și Roddy Sinclair. Îi plăcea să pescuiască atunci când venea la conac.

— Asta a fost mai târziu, spuse Edith. Roddy era mai mic decât Kenny și Lawrence. N-ar fi avut cum să meargă la pescuit împreună.

Willy încercă să se gândească la asta. Câteva picături de supă îi curseră din pâine pe jersey. Edith se aplecă și șterse pata cu un șervețel. Willy scutură din cap, de parcă încerca să-și alunge imaginile.

— Ai avut vreodată prieteni englezi, Willy? întrebă Perez.

Willy afișă deodată un zâmbet larg.

— Îmi plăcea să ies pe mare cu englezii. Aduceau un coș plin cu mâncare și doze de bere. Uneori, seara târziu, făceam un foc de tabără pe mal și frigeam pește și mereu aveau la ei o sticlă de whisky. Îți aduci aminte de asta, Edith, nu-i așa? Vara aia când eu și Lawrence i-am luat pe englezi la pescuit?

— Îmi aduc aminte că lui Lawrence îi plăcea să tragă la măsea, spuse Edith.

Willy rânji din nou.

— Cum îi chema pe englezi? întrebă Perez.

— Era de pomină, spuse Willy. De pomină.

Începu să mănânce din nou, cu mare poftă, iar Perez se gândi că probabil simțea gustul peștelui proaspăt prins în ziua aceea și fript pe plajă la foc de lemne.

Perez se întoarse către Edith. Nu voia să-l aducă pe Willy înapoi în prezent, să-l pună în fața faptului că mânca plescăind și juca toată ziua cărți.

— Ai idee la ce se referă? Erau englezi care vizitau Biddista în mod regulat?

Edith dădu din cap că nu.

— Willy obișnuia să-și închirieze barca turiștilor, dar nu-mi aduc aminte de unii care să fi venit în mod regulat. Poate că se întâmpla înainte să fi ajuns eu acolo.

Willy ieși din reverie.

— Englezul a venit să-mi pună întrebări chiar alaltăieri. Dar nu i-am spus nimic.

— La care englez te referi? o întrebă Perez pe Edith.

— E un scriitor pe care-l cheamă Wilding, care vânează poveștile din folclor. Îi trebuie pentru o carte pe care o scrie. La el cred că se referă.

Perez și-ar fi dorit să-și poată petrece după-amiaza acolo, scăldându-se în lumina soarelui care se revărsa prin geamuri, ascultându-l pe Willy cum deapănă amintiri legate de pescuit și de copiii din Biddista, dar știa că nu avea nicio justificare pentru asta. Cum i-ar fi explicat lui Taylor că și-a petrecut timpul astfel? Edith se ridică de la masă și îl conduse până la ușă.

— Mai treci pe-aici, spuse. Oricând.

În timp ce era în mașină, mobilul prinse din nou semnal. Bipăi, afișând două apeluri nepreluate, ambele de la Sandy. Perez îl sună, auzind pe fundal zgomotul din camera de investigații. Sandy părea să aibă gura plină și trecu puțin timp până când Perez înțelese ce încerca să-i spună.

— L-am găsit pe tipul care l-a dus pe englez cu mașina. Îl cheamă Stuart Leask. Lucrează la biroul de la stația NorthLink și e acolo

toată după-amiaza.

Capitolul 24

Fran lucra la o natură moartă care reprezenta niște bucăți de lemn aduse de ape și un rest dintr-o plasă de pescuit pe care o găsisese pe plajă. Era mai degrabă un exercițiu decât un tablou pe care să-l vândă. Devenise obsedat de nevoia de a-și îmbunătăți desenul. Se gândea că nici măcar la facultatea de arte nu îi acordase destulă atenție.

Telefonul sună tocmai când făcuse o pauză și pusese ceainicul să fiarbă. Se gândi că trebuia să fie Perez. Era iubitul ei, bărbatul la care se gândea de luni de zile. Însă când auzi accentul englez la telefon, simți un fior de entuziasm vinovat. Îl căutase pe Wilding pe internet. Avea propriul website, pe care erau afișate recenziile cărților. Poate că nu era chiar de calibrul unui autor de bestsellers, însă era recunoscut ca fiind un autor interesant și cu o abordare inovativă. Una dintre povestirile lui urma să fie adaptată pentru cinema. Era celebru și avea aceeași strălucire ca Roddy și Bella.

— Ce pui la cale?

Vocea îi era jucăușă, ușor amuzată.

— Lucrez.

— Să înțeleg că nu te pot convinge să luăm prânzul împreună?

Invitația îi aminti de întâlnirile spontane care făcuseră parte din viața ei de la oraș. O suna vreo prietenă. Se vedeau într-un bar să bea vin sau o cafea. Vorbeau și râdeau, după care fugea înapoi la birou ca să-și termine treaba. În Shetland, lucrurile nu stăteau chiar așa. Poate ar fi fost posibil în Lerwick, deși nu prea erau multe localuri din care să alegi. Iar aici, în Ravenswick, departe de agitație, era mult mai complicat. Socializa acasă la prieteni. Niciodată nu se întâmpla nimic nou.

— Am închiriat o mașină, spuse Wilding. Pot să te iau. Ne vedem în jumătate de oră.

— Trebuie să fiu înapoi la trei ca să-mi iau fetița de la școală.

Imediat ce vorbi își dădu seama că acceptase invitația.

— Nicio problemă. Ne vedem curând.

Apoi, convorbirea se întrerupse. Pur și simplu. Simți o vină plăcută, de parcă înșelase.

Se întoarse la muncă, dar nu mai putea să se concentreze. Unde avea s-o ducă? Cu siguranță o să dea peste cineva cunoscut. Vreun prieten de-al lui Perez. Sau de-al lui Duncan. Începu să-și pregătească scuzele și explicațiile. Wilding voia să comande un tablou. Firește că fusese nevoită să stea de vorbă cu el. Era doar o întâlnire de afaceri. Oare să-l sune pe Perez să-l anunțe? Dar asta ar fi însemnat că dă întâlnirii mai multă importanță decât era cazul. Și cum ar fi trebuit să se îmbrace?

Wilding ajunsese înainte ca ea să fie gata și se simți luată prin surprindere. Fu nevoită să-l invite în casă cât aștepta și se gândi că el urma să-și dea seama de cât de mică îi era locuința, că o să observe planta moartă de pe pervaz și jucăriile lui Cassie împrăștiate pe podea. Wilding rămase în picioare cât timp ea alergă în dormitor să-și ia geanta. Făcuse un compromis în privința hainelor – se îmbrăcase cu o pereche de blugi și o bluză de mătase pe care o cumpăraseră ultima oară când se dusese în sud. Își dorise să se machieze, însă el ajunsese înainte să apuce să facă asta și nu putea suporta ideea ca el s-o privească în timpul operațiunii.

Jos, în vale, la școala din Ravenswick se suna de pauză. Abia dacă putea să vadă siluetele copiilor care alergau prin curte.

Își dorea s-o pomenească și pe Cassie. Fetița mea e una dintre ele. Poate o vezi. Poartă un cardigan roșu. Însă, înainte să poată spune ceva, Wilding o conduse la mașină și porniră la drum. Fran se bucură că nu avea vecini care să-i vadă.

În timp ce se îndepărta de Ravenswick, vina începu să-i dispară. De ce să nu aibă puțin timp pentru ea? De când cu expoziția, nu făcuse decât să muncească.

Wilding apucă drumul spre sud după ce ieși din Ravenswick, îndepărtându-se de Lerwick și de restaurantele la care ar fi putut

merge.

— Încotro?

— O să vezi.

Wilding se întoarse către ea.

— Arăți minunat. Serios.

Pe vremuri ar fi ignorat un astfel de compliment pe loc, l-ar fi dat la o parte cu o simplă vorbă de duh. Acum, în schimb, simți cum roșește.

Wilding coti spre vest, pe drumul spre Sumburgh, și merse pe un drum îngust, pe care Fran nu credea să mai fi fost vreodată. Văzu un țarc pentru vaci, apoi o zonă mocirloasă cu iriși și un lac lung și îngust, la capătul căruia se înălța o casă pătrătoasă, din piatră. Era o locuință pretențioasă pentru Shetland. Avea două etaje. Apoi, terenul părea să se ducă la vale, așa încât casa părea să formeze un pod între lac și mare. Fran se simți neliniștită o clipă. Unde o ducea? Ce fusese în capul ei să se urce în mașina unui străin?

— Încotro mergem? întrebă din nou, păstrându-și vocea calmă. Nu știam să fie vreun local în partea asta.

— Ai răbdare, spuse Wilding. O să vezi în curând.

Poate că e vorba de vreun nou hotel, se gândi, deși ar fi auzit, cu siguranță, că se deschide, iar pe drumul principal nu era niciun semn. Pe lângă asta, pe măsură ce se apropiau, își dădu seama că era o clădire goală, aproape abandonată. De pe acoperiș lipseau plăci de ardezie, iar canaturile ferestrelor erau putrede și vopseaua se scorojise. La geamuri atârnavă niște perdele zdrențuite din care aproape că nu mai rămăsese nimic. Fran își zise că Wilding aștepta alte întrebări. Voia să fie chestionat în legătură cu casa, cu ce căutau acolo. Ea, însă, nu spuse nimic.

Drumul se termină la intrarea într-o grădină mică. Poarta înaltă, dublă, ruginită, era întredeschisă. Mai încolo, vegetația era surprinzător de bogată, o oază verde care, cumva, supraviețuise asaltului vânturilor de vest. Văzu mai mulți iriși și niște rododendroni.

Fran se întrebă dacă bărbatul o luase pe drumul respectiv din greșeală. Rămase așezată, așteptându-se ca el să întoarcă mașina, însă Wilding deschise ușa.

— Haide, spuse. Am ajuns.

Acum, entuziasmul lui nu era prefăcut. Era ca un copil care vrea cu tot dinadinsul să-și arate isprava.

Fran îl urmă. Ce altceva să facă? Wilding deschise poarta astfel încât ea să se strecoare înăuntru. Iarba înaltă o împiedica să se deschidă mai mult. O potecă ducea către o altă poartă, mai mică, în vârful unei stânci joase, cu niște trepte săpate în ea. Plaja de dedesubt era micuță, ca o semilună perfectă de nisip. Dincolo de ea era o insuliță netedă de iarbă.

— Ei bine? Întrebă Wilding. Ce părere ai?

Fran se întrebă unde aveau să mănânce. De ce o adusesese acolo? Oare interpretase greșit invitația lui?

Wilding își dădu seama la ce se gândește.

— Am venit la picnic, spuse. Stai să scot toate cele din mașină. Mă gândeam să mâncăm pe plajă. Ești de acord cu asta?

— Desigur. E o idee minunată.

— Am găsit locul acum două zile și țineam neapărat să-l mai vadă și altcineva. E perfect.

— O grădină ascunsă, spuse Fran, liniștită de entuziasmul lui.

Nu era un străin. Era un scriitor faimos. Avea poză pe site, lângă copertile cărților lui.

— Da, da! spuse Wilding radios. Dar probabil că deja îl știai. Până la urmă, ești de-a locului.

O, nu, gândi Fran. Niciodată n-o să fiu de-a locului.

— N-am mai fost aici, spuse Fran. Mulțumesc că m-ai adus.

Își dădea seama că Wilding și-ar fi dorit ca ea să fie la fel de entuziastă ca el și că se purta ca un copil politicos care primise ceva ce nu-și dorea. Însă prânzul era atât de diferit față de orice-și imaginase, încât nu mai știa cum să reacționeze. Se gândise la o masă luată în vreun restaurant aglomerat, asezonată cu conversație

despre artă și cărți. Nu la un picnic pe plajă.

Mâncarea era într-o pungă termoizolantă. Wilding o aduse din mașină împreună cu un covor, pe care și-l aruncase pe umăr. Avea o ținută fantezistă, care o făcu pe Fran să se îndoiască și mai mult că într-adevăr trăia toate astea.

— Am trișat, spuse Wilding. L-am rugat pe Martin Williamson de la Herring House să încropească ceva. Sper că e-n regulă.

Porni pe treptele săpate în stâncă, fără să-i aștepte răspunsul.

Pe plajă, la adăpost de vânt, era foarte cald. Mult mai cald decât își putea aminti Fran să fi fost vreodată în Shetland. Nisipul era alb și fin. La capătul insulei, niște foci le lăfăiau pe stânci. Wilding întinse covorul. Fran se așează pe-o parte, sprijinită în cot, și îl privi cum despachetează cele necesare pentru picnic. Scoase niște vin, încă rece, după cum arăta sticla, apoi cu un gest larg luă din buzunar un tirbușon și o desfăcu. Aveau și pahare adevărate. Din pricina căldurii și luminii, însă, Fran se simțea deja ușor beată.

— Cum ai găsit locul ăsta?

— Îmi căutam o locuință.

— Casa e de vânzare?

— Nu tocmai.

Rânji deodată.

— Nu mai este.

— Ai cumpărat-o?

Lui Fran i se părea uluitor să faci așa ceva dintr-o toană. Iar el nici măcar nu era în Shetland de multă vreme. Își aminti de Perez și de modul în care se tot gândea la viitorul lui și unde avea să trăiască. Admiră capacitatea lui Wilding de a lua o decizie de viață atât de ușor.

— Odată ce-am văzut-o, am știut că trebuie să fie a mea. Am găsit-o pe proprietară și i-am făcut o ofertă. O ofertă foarte bună. Nu cred că o să mă refuze. E a unei bătrâne care locuiește în Perth, nici măcar nu prea vine pe aici. Nu pot să-ți arăt casa. Încă nu am cheia. O să știi sigur dacă va fi a mea abia la începutul săptămânii

viitoare. Aș vrea să știu ce părere ai. Urmează să o renovez. Mă gândeam că mi-ai putea da niște sfaturi.

Așadar, gândi Fran, alt pretext să ne vedem. Chiar și așa, nu prea știa ce să spună. Cu siguranță că nu cumpăraseră casa doar ca să aibă motiv să petreacă timp cu ea, însă tot se simțea manipulată, de parcă, la fel precum casa, n-ar fi fost decât unul dintre proiectele la care lucra.

Cutiile cu mâncare erau aranjate pe covor. Wilding adusese pătrățele de pate și castronele cu salată, pui, șuncă și pâine făcută în casă.

— Sper că nu ești vegetariană, spuse scriitorul. Ar fi trebuit să întreb înainte.

Wilding zâmbi și Fran își dădu seama că el știa deja că o să-i placă mâncarea. Probabil că îi întrebaseră pe Bella sau pe Martin. Își zise că probabil ar fi trebuit să se simtă flatată că depusese atâta efort pentru picnic, însă pregătirile meticuloase o tulburară. Pe lângă asta, el presupusese de la bun început că ea urma să accepte invitația, din moment ce trebuie să fi comandat deja mâncarea înainte s-o cheme. Totuși, bău vinul și se întoarse cu fața la soare. Nu avea chef de ceartă.

— Urâtă treaba cu crima, spuse Wilding. Poliția a aflat cine era victima?

— Nu știu, spuse Fran. Nu m-am uitat la știri azi.

— Dar tu n-ai afla oricum înaintea celorlalți?

Wilding se aplecă să-i umple din nou paharul.

— Înțeleg că ești prietenă intimă a inspectorului.

Fran sorbi vinul. Își dorea să nu stea jos. Era greu să-l înfrunte dacă rămânea întinsă la picioarele lui. Se ridică și se așează turcește.

— Cine ți-a spus asta?

— Hei!

Wilding ridică mâinile, ca și cum s-ar fi predat.

— Am întrebato pe Bella dacă te vezi cu cineva. Mi-a zis despre polițai. Asta-i tot.

— Nu te-a oprit să mă chemi la prânz.

— E doar un prânz. Voiam să împart locul ăsta cu cineva. Nu erai obligată să accepți.

Fran se simți deodată ridicol.

— Scuză-mă. N-ar trebui să beau la prânz. Mereu spun prostii. E foarte frumos aici.

— Deci e adevărat? Tu și Perez...

Wilding o privea, încruntându-se din cauza soarelui.

— Chiar nu cred că e treaba ta, spuse ea tăios.

— Asta înseamnă că mai am o șansă? Că mai pot spera să câștig un loc în inima ta?

Fran îl privi. Nu reușea să-l citească. Își bătea joc de ea? Flirta? Sau era vorba despre ceva mult mai sinistru?

— Nu, spuse ea cu fermitate. Cu siguranță nu mai e loc în inima mea.

— Ce păcat. Ai nevoie de puțină distracție, iar inspectorul Perez nu pare foarte distractiv. Te-aș putea ajuta eu cu asta.

Fran nu răspunse. Wilding unse o turtă de ovăz cu pate de macrou și i-o întinse.

— Perez vorbește vreodată cu tine despre muncă?

— De regulă nu prea are ce să-mi zică. Nimic interesant, în orice caz.

— Dar acum discutăm despre o crimă. Cu toții suntem interesați.

— Eu nu prea sunt. Sigur că vreau să fie prins criminalul. Dar n-o cunoșteam pe victimă și nu joc niciun rol în anchetă. E treaba lui Jimmy și n-are nicio legătură cu mine.

Fran se întrebă dacă o adusese acolo doar fiindcă era interesat de anchetă.

— Pe mine mă fascinează. Credeam că și pe tine. Doar ai fost jurnalistă! Iar arta înseamnă să atingi extremele, nu crezi?

— Sunt prea relaxată ca să mai cred ceva, zâmbi Fran, încercând să glumească.

Wilding păru să-și dea seama că n-avea rost să insiste.

— Undeva pe aici e un tort de ciocolată foarte bun.

Apoi continuă s-o distreze, povestindu-i despre petrecerile editorilor și apucăturile sexuale ale unor scriitori faimoși, astfel încât ea uită orice urmă de stinghereală.

Wilding fu cel care dădu semnalul de plecare, spunându-i că altfel urma să întârzie s-o ia pe Cassie. Fran fu surprinsă de cât de repede trecuse timpul. Se ridică și își scutură firimiturile și nisipul de pe haine, după care îl urmă pe trepte, înapoi la casă.

— O să mă ajuți, nu-i așa? Mă refer la casă.

— Să știi că n-am mai făcut design interior, spuse Fran.

— Nu contează. Ai ochi de artistă. Sunt sigur că te vei descurca de minune.

Fran rămase cu ochii la casă și vizualiză ce schimbări ar face, și-o imagină terminată, plină de lume venită la petrecerea de deschidere și zgomotul valurilor și al păsărilor marine intrând pe geamurile deschise. Încă o rămașiță din fosta ei viață. N-ar fi putut găsi altceva cu care să o tenteze mai tare.

Râse și refuză să-i răspundă serios.

— Mai vorbim când o cumperi.

Capitolul 25

Când plecă de la centrul de îngrijire Perez se gândi să meargă înapoi în Biddista, să treacă pe la conac ca să vorbească singur cu Roddy. I se părea că-l înțelege mai bine pe tânăr și credea în continuare că acesta ar putea avea informații care să ajute ancheta. Dar faptul că Sandy aflase numele persoanei care o dusesse cu mașina pe victimă îl împiedica. Cum s-ar fi justificat în fața lui Taylor?

Îl găsi pe Stuart Leask la muncă, în spatele tejghelei de la stația de feribot din Holmsgarth. Tânărul avea strungăreață și păr roșu, vâlvoi. Stația era tăcută și totul se auzea cu ecou. Mai aveau să treacă trei ore până când pasagerii puteau să urce pe vas.

— Te deranjează dacă vorbim aici? Întrebă Stuart. Nu de alta, dar sunt singur până se întoarce Chrissie de la masă.

Perez se sprijini de tejghea.

— Sandy Wilson mi-a spus că l-ai dus cu mașina pe un bărbat în seara petrecerii de la Herring House. Îmi poți spune ce s-a întâmplat?

— Tocmai terminasem treaba și a apărut tipu' ăsta în stație. Hrossey plecase de mult, iar eu mă pregăteam să fac același lucru, dar l-am întrebat dacă avea nevoie de ajutor. Era interesat să închirieze o mașină. I-am spus că venise cam târziu pentru așa ceva, că nu mai era nimeni în birou până la opt a doua zi.

— Cum arăta?

— Era slab. Destul de plăcut. Englez. Purta pantaloni lungi, negri, și o jachetă neagră. Puțin șifonată, dar de parcă așa ar fi trebuit să arate. Era chel, dar și asta părea ceva intenționat.

— Și părea în regulă ca stare? Vreau să zic, nu era agitat sau confuz?

— Chiar deloc. Trata totul de parcă faptul că nu mai avea cum să ajungă în Biddista ar fi fost o glumă.

— A spus că vorbise cu altcineva să-l ducă?
— Da, a spus că își comandase un taxi, însă individul nu mai apăruse.

— Tot nu înțeleg cum ai ajuns să-l duci cu mașina.

Stuart păru rușinat.

— M-am oferit. Știu, a fost o prostie. Marie, iubita mea, îmi spune că sunt un fraier și că lumea profită mereu de mine. Dar era un tip în regulă, nu aveam nimic de făcut în seara aia și m-a plătit la fel cât i-ar fi luat taxiul.

— Ați mers direct?

— Da, dar mai întâi am trecut să-și ia geanta.

— Avea o geantă?

— Era o geantă de sport din piele neagră.

— De unde l-ai luat? De la un hotel? De la o pensiune?

Stuart rânji.

— Nu. De la Victoria Pier. Stătea pe nava aia care se transformă în teatru, Motley Crew. O știi?

— E ceva drum până în Biddista. Despre ce ați vorbit?

— Era un tip interesant, era actor. Mi-a povestit despre diverse roluri pe care le-a interpretat. Am vorbit despre teatru, despre filme. Poate că zicea gogoși, spunea că ar fi cunoscut nenumărați oameni faimoși, dar într-un fel nu mă deranja asta, fiindcă oricum era interesant ce spunea.

— Ți-a spus de ce venise în Shetland?

— L-am întrebat eu. Aș fi mers să-l văd dacă juca pe undeva. Dar mi-a spus că venise în vizită la niște prieteni vechi.

— Ți s-a părut complet normal tot timpul? Nu a spus că s-ar simți rău sau așa ceva?

— Nimic de genul ăsta. Mi-a făcut plăcere să-mi țină companie. Am făcut și niște bani ușori.

— Sigur a luat geanta cu el? Sigur nu a lăsat-o în portbagaj?

— Absolut sigur. Mi s-a părut cam ciudat.

— Ce anume?

Perez se bucura că hotărâse să vină să-l chestioneze el pe Stuart. Taylor ar fi fost deja pe pereți de nerăbdare.

— Ei bine, când am ajuns în Biddista am mers direct la ponton, ca să întorc. Atunci l-am văzut pe individ băgând geanta chiar sub digul de pe plajă. Era în siguranță acolo, mai sus de unde ajunge apa la flux, și nu puteai s-o vezi de pe drum. Dar mi s-a părut ciudat. Vreau să zic că, dacă mergea la niște prieteni, ar fi fost normal s-o ia cu el.

— S-a dus la vernisajul de la Herring House, spuse Perez.

— Și totuși, te-ai fi așteptat s-o țină la el. Sunt convins că ar fi avut unde s-o lase.

Stuart părea mai fascinat de acest detaliu decât de motivul pentru care murise bărbatul.

— Ți-a spus unde avea să înnopteze?

— Am bănuir că urma să rămână la prietenii lui. Nu părea să-și facă deloc griji legat de cum avea să se întoarcă.

— Ți-a spus cine erau prietenii lui?

— Nu, dar l-am întrebat eu. „Aggie de la poștă mi-e un fel de rudă. E verișoara bunicii”, ceva în genul ăsta. Dar a început să-mi povestească altceva, așa că n-am mai aflat.

— Trebuie să-ți fi zis cum îl cheamă, spuse Perez.

— Doar prenumele. Și nu era ceva ce să mai fi auzit vreodată. M-am gândit că o fi vreun nume răspândit prin sud. Sau o poreclă.

— Și care era, deci, prenumele?

Perez se gândi că, în curând, nici măcar el nu avea să mai aibă răbdare.

— Jem. Nu Jim. Jem.

Înainte să plece de la stația feribotului spre Victoria Pier, Perez îl sună pe Sandy și îl întreabă despre geantă. Scotociseră prin apropierea pontonului din Biddista, dar nu știa exact până unde ajunseseră pe plajă. Nu-i venea să creadă că rataseră geanta, dar trebuia să verifice.

Conduse prea repede. Îl cuprinse deodată panica la gândul că avea să ajungă la ponton și nava-teatru n-o să mai fie acolo, însă o găsi ancorată unde trebuia să fie. O ditamai reclama nouă pe care scria „ULTIMUL SPECTACOL ARE LOC SÂMBĂȚĂ” era agățată pe carena de lemn. Dacă ar mai fi întârziat o zi, ar fi ratat ocazia.

Pe punte, era o tânără care stătea la soare ca o pisică. Purta blugi trei sferturi și un pulover roșu, iar chipul ei plat, cu ochii verzi înguști și elongați datorită creionului dermatograf, avea ceva de felină. Stătea sprijinită de cabină și avea în poală un scenariu, însă nu părea să-l citească.

— Mă scuzați.

Tânăra își ridică privirea și zâmbi.

— Doriți bilete pentru diseară? Cred că mai sunt două. E un spectacol care merită văzut.

— Sunteți actriță?

— Sunt actriță, mă ocup de decor, de spectatori și, în general, de tot. Stați o clipă, imediat aduc biletele.

— Nu, spuse Perez. Sunt convins că e un spectacol grozav, dar nu de asta am venit aici.

Detectivul se urcă pe vas, zicându-și că era o navă veche și minunată, cu o lemnărie de culoarea mierii, care înfruntase multe furtuni.

— Mă numesc Jimmy Perez și sunt de la poliția din Shetland.

— Lucy Wells.

Tânăra nu făcu nicio mișcare.

— Ați auzit despre bărbatul ucis la Biddista acum câteva zile?

— Nu. Rahat.

— Au dat peste tot la știri. A fost găsit spânzurat în coliba de pe ponton. A fost strangulat.

— Ce nebunie, spuse tânăra. Viața asta pe vas te ține ca într-o bulă. Ziua repeți pentru următorul spectacol, iar seara joci. Poate să-nceapă războiul, că tu habar n-ai.

— Lipsește vreunul dintre actori?

— Nu.

Perez fusese atât de convins că bărbatul mort făcea parte din trupa de teatru încât răspunsul îl deconcertă complet.

— E vorba despre un bărbat de vârstă mijlocie. Ras în cap.

— Pare a fi Jem, spuse tânăra, însă el nu făcea parte din trupa noastră. Nu tocmai. Era mai mult un colaborator. Un prieten de-al conducerii. Și nu a dispărut. Știam că urma să plece.

— Credem că el e victima, spuse Perez. L-ați putea identifica într-o fotografie?

Tânăra aprobă din cap. Apoi începu să plângă.

— Sunteți în regulă?

— Îmi pare rău, dar m-a luat așa prin surprindere. Nici măcar nu-l simpatizam în mod deosebit. Era puțin cam enervant. Nu din vina lui, pentru că era un ins destul de plăcut, dar și-așa abia avem unde să dormim, iar pe el ni l-au băgat pe gât. E îngrozitor să aflu că a murit. Abia așteptam să plece, așa că mă simt de parcă ar fi vina mea. Ai grijă ce-ți dorești...

— Care era numele de familie a lui Jem?

— Booth. Jeremy Booth.

— Cum a ajuns să stea cu voi?

— Cum v-am zis, e prieten cu cei din conducere. Era membru fondator. Motley Crew a tot făcut de ani de zile turnee pe coasta scoțiană. Jem avea nevoie să stea undeva peste noapte și ni s-a spus să-l găzduim noi.

— Ce căuta în Shetland?

— Cine știe? Niciunul dintre noi nu-l băga în seamă. Era plin de sine și fițos. A dat de înțeles că s-ar afla aici în cine știe ce misiune misterioasă. Lovitura secolului. Nouă ni s-a părut că vorbea prostii și ne bucuram la gândul că se cară.

— Dacă v-ați putea aminti exact ce a spus domnul Booth, ne-ar fi de foarte mare folos. Până și un detaliu în aparență neînsemnat poate fi util.

Perez se opri.

Urmă un moment de tăcere. Tânăra așeză cu grijă scenariul pe punte, cu fața în jos. Apoi închise ochii.

— Vorbea despre o coincidență ciudată. „Trecutul te ajunge din urmă. Istoria se repetă.” Așa vorbea. Știți, genul ăla care știe câte ceva, e autoironie și se vrea interesant. Era un măscărici, o persoană pusă tot timpul pe glume cam nesărate. A spus că avea să dea lovitura care urma să-l aranjeze pentru câțiva ani, asta dacă-și juca bine cărțile.

— A spus vreun nume?

Tănăra clătină din cap.

— Sigur nu. După cum v-am zis, îi plăcea să facă pe misteriosul.

— Când a ajuns la voi?

— Pe douăzeci. La două zile după ce Motley a ancorat în Lerwick.

Iar cu două zile înainte, Booth fusese văzut împărțind pasagerilor de pe vasul de croazieră fluturașii cu anularea expoziției de la Herring House.

— A venit cu avionul sau cu feribotul?

— Cu feribotul. Marea n-a fost tocmai calmă în timpul trecerii și îi era rău. Nu v-ar veni să credeți cât tam-tam făcea. A doua zi a plecat undeva. S-a întors în aceeași seară, apoi nu l-am mai văzut.

Dacă a venit cu feribotul, Stuart Leask ar trebui să aibă toate datele de contact ale bărbatului, se gândi Perez. Urma să aibă numele complet și adresa, un număr de telefon și un cont bancar. Victima nu ar mai fi fost anonimă. Ancheta devenea deodată mai simplă. Mai obișnuită.

— V-a spus de unde venise?

Perez era interesat să afle ce povestise bărbatul despre el însuși ca să verifice adevărul spuselor lui.

— Conducea un grup de educație prin teatru din West Yorkshire. „Mereu am crezut într-un teatru bazat pe comunitate, dragă. Serios, este cea mai folositoare muncă pe care o poți face.” Ceea ce însemna că, probabil, teatrele serioase nu-i ofereau niciun rol și trăgea bani

de la Arts Council ca să-și asigure un culcuș plăcut.

— Sunteți cam cinică, spuse Perez.

— Așa merg lucrurile în branșă. Când începem, cu toții ne imaginăm că o să lucrăm la RSC, dar ajungem să scuișăm replici de rahat în urechile a trei babe surde pe salariul minim.

— Ați putea să vă lăsați. Sunteți încă tânără.

— O, da, spuse ea. Dar încă am visuri. Încă îmi imaginez cum ar fi să-mi văd numele pe afișele din West End.

Perez nu-și dădea seama dacă glumea sau vorbea serios. Ea se îndepărta de balustradă.

— Stați o clipă.

Tânăra sări în picioare și dispăru sub punte. Se întoarse cu două bilete.

— Pentru diseară, din partea casei. Veniți, dacă puteți. Pot spune că mă pricep destul de bine.

Perez simți o notă de disperare în vocea ei. Se gândi că dacă refuza biletele, ea urma s-o ia personal. Le luă, jenat, apoi mormăi ceva legat de cât de ocupat era, dar că încerca să ajungă.

Când se urcă în mașină, ea încă îl privea.

Perez sună la sediu și vorbi mai întâi cu Sandy.

— Ceva vești despre geanta victimei?

— Ei bine, cu siguranță nu e pe plajă.

Perez îl rugă să i-l dea pe Taylor la telefon.

— Am aflat cum se numește victima.

— Și eu am aflat, spuse Taylor.

Perez își închipui rânjetul de satisfacție al celui alt.

— Jeremy Booth. Locuia în Denby Dale, West Yorkshire. Conducea un fel de trupă de teatru. Tocmai ce ne-a sunat o tânără care lucra pentru el. I-a văzut poza într-un ziar.

Perez nu avea nimic de spus. Îl lăsa pe Taylor să-și savureze victoria. Era bine că identificaseră victima.

— Mă gândeam că ar trebui să mergă cineva acolo, continuă Taylor, să îi vadă locuința și să afle ce au de spus colegii lui. Vrei să

mergi tu? Suna tentat. Anglia era, totuși, o altă țară. I-ar fi plăcut să plece în recunoaștere. Dar își zise că era vorba despre o crimă din Shetland. Victima era un străin, însă rezolvarea cazului se afla acolo.

Taylor devenea tot mai nerăbdător. Nu suporta să aștepte până i se răspundea.

— Deci, ce zici? Sau preferi să merg eu?

Apoi, Perez își dădu seama că Taylor abia aștepta să meargă. Asta îi plăcea cel mai mult la munca lui. Urmărirea. Îi plăceau la nebunie zborurile luate pe ultima sută de metri și aranjamentele din mers. Drumurile de noapte. Litri întregi de cafea băută prin benzinării. Și, odată ajuns acolo, avea să obțină răspunsurile direct, să pună întrebările potrivite și să distrugă orice urmă de îndoială cu energia lui debordantă

— Mergi tu, spuse Perez. Te-ai descurca mult mai bine decât mine.

Capitolul 26

Taylor prinse ultimul zbor din Shetland din acea zi, apoi fugi și luă un avion British Airways între Aberdeen și Manchester. Printre pasageri se afla și un grup de muncitori din industria petrolului. Tocmai terminaseră de lucrat pe platforme și n-aveau stare, simțeau nevoia să sărbătorească. Doi dintre ei erau din Liverpool și, în timp ce încerca să prindă o oră de somn, Taylor simți cum revin sentimentele negative împotriva orașului natal. Sentimentele negative și totodată un fel de legătură sufletească.

La aeroportul din Manchester închirie o mașină și, în vreme ce gonea pe autostrada M62, își dădu seama că doar o jumătate de oră îl despărțea de casă. Dacă ar fi făcut stânga ar fi ajuns înainte să se întoarcă frații lui de la pub. Cum l-ar fi primit dacă ar fi bătut la ușă, cu o sticlă de whisky în brațe și afișând un rânetet tâmp? „Salut, mă mai țineți minte? Aveți, din întâmplare, un pat liber pentru diseară?”

Când devenise polițist, îl priviseră ca pe un trădător. Se alăturase celorlalți în războiul dintre clase. Chiar și acum, când diferențele erau mult mai difuze, nu știa dacă aveau să-l ierte vreodată.

Se înscrisese pe drumul spre est. Era întuneric și își dădea seama că urca pe Penini din pricina lipsei de lumină, nu datorită priveliștii. Autostrada era neașteptat de liberă și Taylor se pomeni derulându-și în minte o poveste. Se făcea că urma să găsească un lucru sau o legătură care să explice de ce Booth murise așa departe de casă. Toată lumea pe care o cunoștea în Liverpool avea să-l vadă la televizor vorbind despre arestarea vinovatului. O să pară calm și modest, însă toată lumea o să știe că rezolvarea cazului i se datora lui.

Pe drumul spre Huddersfield se opri și se cază la un Travel Inn, obținând ultima cameră grație unei rezervări anulate. Pub-ul de alături nu mai servea mâncare, așa că termină toți biscuiții din

cameră și se culcă. Surprinzător pentru el, adormi pe dată. Faptul că avea parte de o noapte întunecată era o ușurare. E nefiresc în Shetland, își zise Taylor. Penumbra sinistră care nu înceta niciodată chiar îl făcea să o ia razna. De aceea dormise atât de prost în noaptea precedentă. Poate că era din cauza diferenței violente dintre iernile întunecate și verile fără odihnă. N-ar fi putut locui acolo nici în ruptul capului.

Se trezi foarte devreme și porni la drum înainte de șase, luându-și un sandvici cu bacon de la o cafenea pentru șoferi de TIR și mâncând în timp ce conducea. Primise numărul de mobil al unei detective din zonă, o femeie pe nume Jebson, dar așteptă să se facă ora șapte înainte să sune.

— Mă așteptam să ajungi mai târziu.

Vorbea tăios și era lipsită de grație, deși Taylor își dădu seama că nu o trezise.

— Ei bine, acum sunt aici. Putem să ne vedem la locuința lui Booth?

— Cum vrei.

Nu părea deloc entuziasmată la această idee.

— Dar pot ajunge acolo abia la opt jumate.

Taylor auzi o voce de copil în fundal și se gândi că asta era problema cu femeile din poliție. Munca nu era niciodată prioritară. Pe planul întâi erau fie soții lor, fie copiii. Tocmai îi venea să comenteze, dar se răzgândi. O plângere din partea unei tipe care se simțea pusă pe o treaptă inferioară era suficient ca să-i ruineze cariera. Mai văzuse așa ceva. Chiar n-avea nevoie de așa ceva, mai ales că în ultima vreme începuseră să-i fie recunoscute meritele.

— Bine atunci, spuse Taylor, la opt jumate.

Când ajunsese în Denby Dale, găsi casa folosindu-se de instrucțiunile pe care i le dăduse detectiva.

„Șeful unei trupe de teatru” sunase destul de impunător, așa că Taylor se așteptase la ceva mai impresionant decât o locuință aflată între alte case și care dădea direct în stradă. Ieși din mașină să-și

dezmoștească picioarele și pentru a se obișnui cu împrejurimile.

O locatară își întredeschise ușa ca să ia o sticlă de lapte. Taylor văzu prin crăpătura ușii că purta un capot care se dădu la o parte, dezvelind un picior gol. Nu-i vedea fața, doar brațul pe care tocmai îl îndrepta înspre zăvor.

— Mă scuzați. Poliția. Aveți câteva clipe?

O luase prin surprindere. Sticla de lapte nu se mișcă. Ea deschise ușa puțin mai mult și își trase capotul pe ea. Era la vârsta a doua, dar încă arăta bine.

— Am putea vorbi puțin? Întrebă Taylor. Nu durează mult.

O dubă cu nutreț trecu pe lângă ei, răspândind un miros ciudat, cu iz de drojdie.

— Mai bine intrați, spuse femeia. Nu sunt îmbrăcată corespunzător ca să ies pe stradă.

O chema Mandy și era asistent de bibliotecar în Huddersfield, divorțase, iar copiii crescuseră deja. În ziua aceea mergea la lucru abia la prânz.

— Cum era individul de alături?

Taylor stătea la masă în bucătăria mică. Femeia îi pregăti un ceai foarte concentrat și puse pâine la prăjit.

— De ce? Ce-a pățit?

Mandy își aprinse o țigară.

— Prima pe ziua de azi, spuse femeia, savurând-o.

Uneori, Taylor își dorea să mai fumeze și el.

— Nu i-ați văzut poza în ziar?

— Nu îmi mai bat capul cu ziarele în ultima vreme.

— A murit, spuse Taylor. A fost găsit strangulat în insulele Shetland.

— Unde?

Era curioasă, însă nu părea deosebit de afectată la gândul că îi murise vecinul.

— Insulele Shetland. Chiar în nordul Scoției.

— Ah.

Femeia își termină țigara și o stinse în farfurioară.

— Mi s-a părut că nu-l mai văzusem de ceva vreme, dar în general avea un program neobișnuit. Bănuiesc că o să iasă la vânzare casa. Sper că să nu vină în locul lui vreun dobitoc zgomotos.

— Domnul Booth era zgomotos?

— Nu tocmai. Uneori își chema prietenii și stăteau până târziu. Îi auzeam cum vorbeau, uneori puneau muzică, dar nu făceau tărahoi. Nimic deranjant.

— De cât timp locuia aici?

— De vreo cinci ani. S-a mutat după mine.

— Și a stat de unul singur în tot acest timp? Vreo prietenă? Vreun prieten?

— Nu era homosexual, spuse femeia cu seriozitate. Cel puțin, așa cred. A fost căsătorit la un moment dat. Făcuse și un copil. Dar și-a părăsit familia. Destul de brusc.

— De unde știți toate astea?

— Mi-a spus el, zise femeia.

— Erați apropiați?

— Nu. N-aveam tangențe. Nu vreau să știu tot satul ce fac la orice oră din zi și din noapte, și nici el. Însă într-o noapte s-a încuiat pe dinafară. Își lăsase toate cheile la fosta fabrică. A apelat la o tipă care lucra pentru el, care stă în Huddersfield și are un rând de chei, dar a durat ceva până a dat de ea, așa că a așteptat la mine. Tocmai desfăcusem o sticlă de vin și am ajuns să bem împreună. A fost singura dată când am vorbit pe bune. Atunci mi-a povestit despre fosta lui soție. Regreta că o părăsise așa, însă ea nu-i înțelegea visurile.

Femeia se opri, uitându-se la Taylor.

— Visurile lui, auziți! Sunteți cu toții la fel, voi bărbații. Niște nenorociți egoiști.

Lui Taylor îi venea să spună că, din experiența lui, femeile erau cele visătoare, dar se abținu.

— Nu v-a spus unde se ducea de data asta, nu?

— Nu. V-am zis, nu eram vecini apropiați. Doar am remarcat că nu l-am mai văzut în ultimele zile.

Pâinea sări din prăjitor. Mandy făcu un semn cu capul.

— Vreți o felie?

Însă Taylor nu mai voia să întrebe nimic și nu se vedea stând acolo, vorbind politicos cu femeia. Asta ar fi făcut Perez, nu el. Taylor o refuză și îi mulțumi. Când îl conduse, Mandy își aprindea deja următoarea țigară.

Odată ajuns înapoi în stradă, Taylor văzu mai mulți adolescenți care ieșeau din case și se îndreptau către stația autobuzului de școală. Oare cât de mare era copilul lui Booth? Taylor se întreabă dacă Jebson dăduse de urma soției, dacă aflase măcar că bărbatul fusese căsătorit. Un tren mic coti pe viaductul care traversa valea. Soarele era deja suficient de puternic încât lui Taylor să-i fie cald în jachetă.

Jebson ajunse exact la ora stabilită. Taylor intrase într-un magazin de presă și acum stătea în mașină, încercând să se concentreze la ziarul pe care-l citea. Jebson avea o figură pătrătoasă, părul foarte închis la culoare și sprâncene negre. Taylor și-ar fi dat seama de la o poștă că era inspector, însă nu știa de ce. Ieși din mașină și i se alătură în fața casei lui Booth. Ea scoase un rând de chei din geantă.

— De unde ai făcut rost de alea?

— De la Martha Tyler, asistenta lui Booth. A intrat o dată în casă. Era îngrijorată fiindcă nu s-a întors Booth. I-a spus că urma să lipsească două zile. Ea și-a imaginat că o fi pățit ceva.

Locuința avea atmosfera unui bârlog de burlac. Era destul de ordonată, dar nu prea curată. Semăna destul de mult cu locuința detectivului. Taylor o parcurse repede, oprindu-se în dreptul fiecărei uși și uitându-se prin camere. În bucătăria minusculă, cuptorul cu microunde era cel mai mare aparat electrocasnic, iar în camera de zi se aflau o canapea și o măsuță pentru cafea, suficient de înaltă încât să stai comod și să mănânci în fața televizorului.

— Ai dat de soția lui? Întrebă Taylor.

— Care soție?

Taylor simți o undă de satisfacție. Ajunsese acolo abia de o oră și deja le arăta celor din York cum se face treaba.

— O vecină zice că și-a abandonat soția și copilul. Asta acum câțiva ani. Domnișoara Tyler n-a menționat acest aspect? Cu siguranță ai întrebato-o despre rudele lui Booth.

Jebson dădu din umeri.

— A spus că nu avea nicio informație în privința rudelor.

Deodată, Taylor nu mai suportă să fie în mica locuință. Era prea trist, prea aproape de casa lui. Dacă el ar fi murit pe loc, ar fi știut cineva pe cine să anunțe?

— Ar trebui să lăsăm echipa de investigații să se ocupe de asta. Mai mult i-am încurca. Prioritatea e să verificăm apelurile și e-mailurile. Calculatorul de la birou și cel de acasă. Trebuie să fi avut un motiv pentru care a mers în Shetland. Știa pe cineva acolo, deși deocamdată nimeni nu recunoaște asta, și trebuie să fi stabilit niște lucruri pentru călătorie. Și ar trebui să obținem și informații despre contul bancar. Și-o fi părăsit el nevasta și copilul, însă, cel mai probabil, tot îi sprijinea financiar. CSA trebuie să aibă informații în legătură cu tranzacțiile.

— Va trebui să vorbești cu șeful, spuse Jebson. La cum vede el lucrurile, ancheta nici măcar nu ne privește.

— Ei bine, nu prea îmi vine să chem o echipă din Shetland...

Jebson dădu din umeri din nou.

Odată ce ieși din casă, Taylor își dădu seama că ar fi trebuit să gestioneze lucrurile altfel. Însă deja epuizase toată politețea și dulcegăraia cu Perez și echipa lui.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac presupuneri. E o mizerie de caz. Dar îți dai seama că trebuie să mai aflăm lucruri despre Booth, iar voi sunteți deja la fața locului.

— După cum am spus, va trebui să vorbești cu șeful.

Jebson se uită la ceas.

— Martha Tyler a spus că azi urma să meargă devreme la muncă. Cred că e deja. Eu trebuie să ajung la tribunal la nouă jumate, însă pot să-ți spun pe unde s-o iei ca să ajungi la fabrică.

Martha Tyler era în birou și bea cafea. Avea părul legat într-o coadă așa de lungă, încât îi ajungea până la jumătatea corpului. Părea dintr-o altă epocă, dacă făceai abstracție de blugi și bluza strâmtă și verde. Îl privi pe Taylor cum avansa prin sala de repetiții și se ridică să-l întâmpine. Părea să nu fi dormit prea mult în noaptea precedentă.

— Nu știi ce să mă fac cu trupa, spuse Martha. Actorii ar trebui să înceapă un turneu prin școli luni. Să mergem mai departe?

— Domnul Booth avea vreun contabil? Vreun avocat? Poate că ar fi bine să verificăm actuala situație legală a companiei.

— Nici nu știu. Eu sunt aici doar pentru un fel de practică.

Martha se întoarse în birou și se așeză la masa de lucru, făcându-i semn lui Taylor să ia loc pe celălalt scaun.

— Mi se pare ciudat și doar să stau aici. Era teritoriul lui Jeremy.

— Spune-mi despre el.

Era genul de întrebare pe care ar fi pus-o Perez, genul de întrebare care-l făcea pe Taylor să-și piardă concentrarea, fiindcă dura atât de mult să afle răspunsurile folositoare.

— Era actor, spuse Martha. Țsta e cel mai important aspect care trebuie reținut. Niciodată nu eram sigură dacă juca un rol, dacă îmi spunea vreo poveste inventată sau chiar adevărul. Sunt sigură că nu era mitoman. Pur și simplu îi plăcea să povestească propria versiune a lucrurilor. Era amuzant și drăguț, dar mereu purta o mască. Niciodată nu puteai fi sigur ce gândește.

— Cu ce se ocupa înainte de a avea trupa?

— Câte un rol ici-colo, cred. Avea mereu povești despre toți oamenii cu care lucrase. Poate că unele erau adevărate. Dar e foarte greu în branșa asta. Chiar dacă ești bun, tot mai important e norocul. Cel mai rău îmi pare de actorii talentați care nu sunt recunoscuți.

— Și înainte de asta? Școala de actorie?

— Nu știu. Nu prea cred. Era destul de acid când vorbea despre tinerii care veneau aici cu diplome de actorie dar nu aveau pic de experiență reală în teatru.

— Vorbea vreodată despre viața lui personală?

— Niciodată. Vorbea numai despre muncă.

— Avea vreo relație?

— Cred că avusese câteva aventuri de scurtă durată – actrițe tinere luate de val de poveștile lui și de prea multă băutură. Îi plăcea să fie văzut alături de ele. Probabil că îi gădilau orgoliul. Însă toate erau relații pasagere.

— Își dădeau seama cum era el de fapt?

— Nu. Mereu el era cel care le dădea papucii. Vreo două dintre ele chiar se îndamoraseră de el. Era foarte drăguț și destul de stilat.

Mobilul lui Taylor țârâi. Merse înapoi în sala de repetiții și răspunse. Era Jebson.

— Întâlnirea de la tribunal a fost anulată, așa că am tras niște sfori pentru tine. I-am obținut experiența profesională prin DSS⁵. E actor liber-profesionist de cincisprezece ani. Aștept să revină cei de la taxe și impozite cu informații despre veniturile lui.

— Înainte de asta cu ce se ocupa?

— A fost învățător. La o școală din Chester.

— Mulțumesc.

— Mai e ceva. Am dat de nevasta lui.

⁵ Department of Social Security, Departamentul pentru Siguranță Socială (*n.red.*).

Capitolul 27

Lui Kenny îi plăcea seara de vineri. Edith nu lucra la final de săptămână, iar atunci când ajungea acasă de la centrul de îngrijire, Kenny știa că o avea doar pentru el, timp de două zile.

Edith ajunsese acasă târziu, cum se întâmpla adesea vineri, părând obosită și puțin încordată. Spunea că făcuse vizite la domiciliu toată după-amiaza. Zicea adesea că era mai complicat cu rudele decât cu pacienții. Kenny scoase o sticlă de vin din frigider și, de îndată ce îi auzi mașina afară, o desfăcu și îi turnă un pahar. Totul era pregătit când ea intră. Era un ritual de final de săptămână. Edith își lăsă jos geanta și își scoase sacoul, îl sărută ușor pe Kenny, după care luă vinul și merse să pregătească apa pentru baie. Un alt ritual. Kenny auzi cum curgea apa în cadă. Când ieșea de acolo, avea să fie Edith pe care o cunoștea, Edith care purta blugi și pulovăr, mai calmă, mai relaxată.

Kenny vorbise mai înainte la telefon cu niște prieteni, chemându-i să-l ajute cu tunsul oilor. Potrivit prognozei, vremea avea să fie bună următoarea zi. Se bucura de atmosfera de sărbătoare care venea odată cu tunsul oilor. Era un eveniment care marca solstițiul de vară – felul în care toată lumea se încolona și mergea pe deal, mânănd animalele până ajungeau la barieră, apoi în jos, către fermă. Îi aducea aminte de copilărie, când se muncea mai mult în comun. Îi plăcea vorbăria și spiritul competitiv asociate cu această activitate, felul în care toată lumea încerca să tundă oile cât mai bine, fără să le agațe pielea, dar în același timp grăbindu-se, astfel încât să nu stea acolo o zi întreagă. Iar apoi, seara, cu toții aveau să meargă la el să bea bere și whisky, poate și să pună puțină muzică.

Edith veni în bucătărie, îmbujorată după baie, având pe ea doar un prosop mare și alb. Părea să aibă umerii foarte înguști și gâtul foarte lung. Termină vinul și își mai turnă un pahar.

— Mă întrebam, spuse ea, dacă are rost să mă îmbrac așa repede?

Kenny se gândi că era cel mai fericit bărbat din lume.

Mai târziu prăji niște cod negru prins cu o zi înainte. Edith se așează la masă, îmbrăcată așa cum și-o imaginase Kenny, în blugi și pulovăr, și îl urmări cum curăță peștii de solzi, cum le taie capetele și cum îi eviscerează.

— Ai avut o zi proastă la muncă?

Simțea că era încordată în continuare.

— Îmi fac griji pentru Willy, spuse Edith. Ceva îl neliniștește. Devine amețit, confuz. Nu suport să-l văd așa.

— Poate nu l-a ajutat nici faptul că Jimmy Perez l-a luat la întrebări.

— Nu cred să fie vorba de asta, spuse Edith. Jimmy s-a purtat frumos cu bătrânul. E un ascultător bun și are un caracter blând.

Edith se opri din vorbit.

— Parcă nu mi se pare potrivit pentru a fi polițist. Tu ce părere ai?

Kenny se gândi că, la rândul ei, mama lui Jimmy avea un caracter blând. Dar nu voia să se gândească la ea și la ciudata obsesie care-l cuprinsese în acea vară când lucrase în Fair Isle.

— Peter Wilding l-a vizitat pe Willy după-amiază târziu, spuse Edith deodată.

Kenny se gândi că poate vizita scriitorului îi rămăsese întipărită în minte lui Edith, că asta o tulburase toată seara.

— Drăguț din partea lui.

— Nu știu ce să zic, spuse Edith. Nu-mi dau seama ce vrea de la bătrân. E plin de întrebări și vrea să afle o mulțime de lucruri, iar Willy se indispune foarte repede.

— Poate vrea să-l pună pe Willy în vreo carte.

— Poate că da, dar e ca un parazit care scoate viața din el.

Edith făcu o pauză, iar Kenny se miră, văzând-o tremurând.

— Wilding mi-a spus că a făcut o ofertă pentru o casă din Buness, continuă Edith. Vrea să stea în Shetland, însă vechea casă a lui Willy din Biddista nu-i mai ajunge. „Insulele Shetland mă inspiră.” Așa

mi-a zis.

Kenny nu știa ce să spună. La un moment dat îl luase pe Wilding să pescuiască împreună cu Martin Williamson, și i se păruse un bărbat slab și fricos. Alb la față, nu făcuse decât să se sprijine de marginea bărcii. Nu-i părea rău dacă scriitorul se muta în sudul insulei. Era mai bine ca o familie de localnici să se mute în vechea casă a lui Willy. Ar fi fost frumos să mai aibă un copil prin preajmă, un prieten pentru Alice Williamson, care probabil că se simțea tare singură.

Edith merse în grădină ca să ia niște cartofi noi pentru garnitură și se întoarse cu ei într-o strecurătoare, cu o salată tăiată deasupra. Se spală pe mâini de pământ la chiuvetă.

— Ai vrea să vin eu să vorbesc cu Willy? Întrebă Kenny când se așezară la masă. A trecut ceva timp de când nu l-am mai văzut. Am putea vorbi despre vremurile de odinioară, mereu îl interesează cum mai e să pescuiești acum și cum mă descurc cu barca. Eu nu o să scot viața din el. Promit.

Edith se uită la el și zâmbi.

— Cu siguranță s-ar bucura. Ești un drăguț, Kenny Thomson.

Stoarse niște lămâie peste codul negru și mănca peștele într-o manieră serioasă, aproape respectuoasă. Kenny își zise că așa proceda ea indiferent de situație.

După masă, Kenny o întrebă dacă voia să-l însoțească pe deal. În unele după-amiezi îl însoțea și mereu se bucura de compania ei. Se gândi că putea s-o ajute să uite de grijile de la muncă. Ea ezită o clipă înainte să răspundă, așa încât bănuie că era tentată, dar până la urmă clătină din cap.

— Aș vrea să termin de tricotat pentru Ingirid. Pentru orice eventualitate.

Fiica lor urma să aibă un copil, primul lor nepot, peste zece zile. Edith avea zile libere de recuperat, păstrate special ca să poată zbura la Aberdeen de îndată ce începea travaliul. Tricota o păturică pentru copil. Modelul era așa de complex, că arăta mai degrabă ca

unul dintre voalurile de nuntă de pe vremea bunicii lui. Pe atunci, femeile spuneau că țesătura trebuie să fie așa fină, încât vâlul să poată fi trecut printr-o verighetă.

— Poate o sun, continuă Edith, doar ca să văd cum se mai simte.

Kenny înțelese. Pe măsură ce se apropia momentul nașterii, lui Ingirid i se făcuse dor de insule. Li se păruse că, înainte de asta, nu-i mai fusese dor de Shetland. Avea o viață nouă în sud, își avea prietenii și îl avea pe soțul ei. Acum, în unele nopți, îi suna plângând. Edith dădea vina pe hormoni, însă el era de părere că tot ce voia ea, de fapt, era să nască în Shetland.

Kenny își trase cizmele înainte să iasă și o chemă pe Vaila. În timp ce mergea pe potecă, gândurile îi alergau prin minte și se trezi deodată că aproape ajunsese în vârf, de unde se vedea marea. Un lup de mare îl atacă, ratându-i șapca la milimetru. Mereu erau agresivi în acea perioadă a anului, când aveau pui. Dar era obișnuit cu lupii de mare de pe deal și nu se sinchisi. Niciodată nu-și făcea griji în privința următorului pas. Era foarte obișnuit cu dealul, iar calea pe care o urma era aceeași în fiecare seară. Dacă așa avea vopsea pe cizme, se gândi, pe iarbă ar fi tot o singură pereche de urme chiar și după o săptămână, pentru că niciodată nu calc anapoda.

Era o seară fără nori, așa de liniștită, încât i se păru că aude sunetul valurilor care loveau stâncile de la baza dealului. În față la Herring House erau parcate mașini. Martin deschidea cafeneaua vineri seara pentru cină. După câte se părea, faptul că prin apropiere avusese loc o crimă nu scădea din atracția locului.

În seara respectivă se gândi să meargă puțin mai departe, să-și iasă din rutină, să vadă câte oi erau lângă Groapa din Biddista. Fiindcă știa dealul atât de bine, gândurile începură să-l năpădească din nou.

Aproape că am înșelat-o pe Edith cu mama lui Jimmy Perez. Am stat pe o plajă albă la North Haven pe Fair Isle în mijlocul verii și am ținut-o de mână. Avea buzele calde și sărate. Ne-am spus unul

altuia că ne îndrăgostisem.

Se opri să-și tragă sufletul, gândindu-se cât de aproape fusese s-o părăsească pe Edith. Aproape că dăduse cu piciorul ființei care acum însemna totul pentru el.

Aș fi putut fi tatăl vitreg al lui Jimmy Perez.

Uitase complet de acea vară, nu se mai gândise la ea de ani de zile, însă acum, din cauza morții unui străin, Jimmy Perez revenise în viața lui, aducând cu el și amintirile de atunci. Nu-i povestise niciodată lui Edith. Se întrebă, pentru o clipă, dacă ar fi trebuit s-o facă, dar după atâta vreme nu mai avea nicio importanță. De ce s-o rănească?

Ajunsese pe cea mai înaltă parte din deal, aproape de margine. Încă nu bătea vântul, așa că îi fusese ușor să urce. Însă simțea o ușoară încordare în genunchi, o durere surdă care îi revenea din când în când, și cam rămăsese fără suflare. În urmă cu cinci ani ar fi urcat mai repede. Se opri ca să se uite la pământurile lui și, în ciuda faptului că era obișnuit cu ele, simți o undă de mândrie.

Iarba de acolo era foarte scurtă din pricina oilor și iepurilor. Pe alocuri erau niște grămezi grosolane de pietre. Niciodată nu știuse dacă erau naturale sau erau vestigiile unui popor străvechi care locuise acolo înaintea lui. Se afla în zona pietroasă dintre mare și Groapa din Biddista. Groapa era o scobitură uriașă în pământ, care se întindea în jos până la mare. Când erau copii, Willy le spusese povestea formării ei. Spusese că o făcuse un uriaș care se îndrăgostise de o fată din Shetland. Ea se speriasse de el, nu-și dăduse seama că îi voia doar binele, și, fugind de el, căzuse de pe stânci. De necaz și durere, uriașul apucase blocul de piatră și îl aruncase în mare, unde dăduse naștere celorlalte stânci din apă, de lângă coastă. Kenny se gândi că locul arăta mai degrabă ca gaura dintr-un măr uriaș, dacă i-ar fi scos cotorul, însă un uriaș care se stinge de dor era o poveste mult mai bună pentru copii. Willy distrase generații întregi de copii din Shetland cu poveștile sale.

Pereții Gropii nu erau drepți pe toate părțile. În partea cea mai

apropiată de mare era numai piatră, stânca fiind aproape plată, terasată, astfel încât pescărușii își făceau cuiburile acolo. Însă partea dinspre uscat era acoperită complet cu iarbă plină de puncte roz de limba-peștelui și urme de iepuri. Din partea de jos a feței îndreptate spre mare pornea un tunel către plajă, iar la flux apa intra prin el, plescăind și bolborosind din cauza presiunii, iar stropii zburau aproape până sus de tot. Când erau copii se jucau acolo, dându-se la vale pe peretele cu iarbă, până când ajungeau să aibă pantalonii verzi și genunchii plini de noroi. Dar niciodată nu făceau asta când venea fluxul. Atunci se lăsau pe burtă și se uitau în gaura de jos.

Privind în jos, văzu că o mioară ajunsese cumva la nivelul mării. Rămăsese blocată pe o piatră, prea proastă să se întoarcă și să-și croiască drum înapoi. Uneori oile i se păreau cele mai tâmpite animale din lume. Avea lâna groasă și zdrențăroasă și părea așa de grea că te așteptai să-i cadă de pe spate. Urma să fie tunsă, laolaltă cu celelalte, a doua zi.

Kenny începu să coboare încetisor către oaie. Avea să meargă până în spatele ei și să încerce s-o mâne înapoi sus. Deși iarba era destul de uscată, pământul tot era umed. Profită de textura limbii-peștelui ca să aibă stabilitate. Se simți deodată, în mod neașteptat, foarte fericit. Uită de durerea de genunchi și se gândi că era o după-amiază frumoasă de vară, iar Edith avea să fie acasă tot weekendul. Iar el încă mai putea să coboare în Groapa din Biddista ca în copilărie.

Kenny merse prin spatele oii, mișcându-se cu atenție ca să n-o sperie. Dacă se ducea mai jos, nu credea să mai aibă vreo șansă s-o scoată de acolo. În cele din urmă ajunsese exact în spatele ei, pe aceeași piatră, cu brațele deschise astfel încât să nu poată trece de el.

— Hai, fetițo. Hai sus.

Deodată oaia începu să urce, nu pe același drum ci drept în sus, împiedicându-se, dar regăsindu-și, cumva, echilibrul. Kenny îi văzu doar fundul murdar și lâna dezordonată. Apoi ajunsese la margine și nu o mai văzu.

Kenny rămase pe loc și se uită în jos. Totul era în umbră acolo, soarele coborâse prea mult ca să bată până în adâncime. Foarte puțini oameni din lume văzuseră așa ceva. Singurul copil rămas în Biddista era Alice Williamson, iar familia ei n-o lăsa să umble haihui pe deal. Martin și Dawn ar fi făcut infarct dacă fetița s-ar fi dus acolo, deși Bella nu fusese cu mult mai în vârstă când coborâse prima oară. Fusese la fel de neastâmpărată ca băieții. Kenny văzu bolovanii rotunzi aduși de flux și balta de apă stătută rămasă după ce se retrăsese marea.

Apoi văzu ceva colorat contrastând cu griul stâncilor. Fiindcă se gândise la Alice Williamson, preț de o clipă care nu se mai termina crezu că ea era. Poate că în sfârșit evadase din lanțurile grijii părintești, urcase pe deal și se dezechilibrase. Și-o imaginea rostogolindu-se la vale, lovindu-se de vreun bolovan și spărgându-și capul ca pe un ou. Dar n-avea cum să fie ea acolo. Era ceva prea mare. Probabil avea vedenii. Edith îi spunea tot timpul că trebuia să poarte ochelari și chiar și el își dădea seama de asta. N-ar trebui să fie așa mândru. Ar trebui să meargă la Lerwick la oftalmolog. Probabil era doar un sac albastru de îngrășământ. Era tentat să se întoarcă pur și simplu sus, unde câinele îl aștepta pe iarbă.

În timp ce îi treceau prin cap acele gânduri, se strecura cu grijă tot mai jos. Lumina devenea din ce în ce mai slabă. Simțea miros de alge putrede.

Roddy Sinclair zăcea mort. Chiar și fără ochelari, Kenny își dădea seama de asta. Trupul îi era contorsionat, iar capul i se zdrobise de o piatră, exact cum și-o închipuise pe Alice Williamson. Kenny știa că trebuia să iasă de acolo cât de repede putea. Trebuia să dea fuga înapoi acasă și să-l sune pe Jimmy Perez. Dar nu prea știa cum să facă asta. Picioarele i se făcuseră ca de gelatină și era epuizat. Numai gândul oribil că se afla acolo, lângă trupul fără viață al băiatului, îl făcu să pornească.

Capitolul 28

Perez își petrecuse ziua în Lerwick, fiind nevoit să treacă prin procesul frustrant de a suna și a trimite e-mail-uri ca să afle pe unde umblase Booth de când ajunsese în Shetland. Camera era sufocantă, supraîncălzită, și, în ciuda imboldului dat anchetei de identificarea victimei, până după-amiaza târziu Perez simți că nu prea avansaseră. După muncă plecă spre Ravenswick, spre casa lui Fran. Nu o sunase înainte ca să-i spună că trece pe acolo și se simțea caraghios de neliniștit. Abia așteptase s-o vadă toată ziua și era îngrijorat, ca întotdeauna, că nu avea să se ridice la nivelul așteptărilor ei.

Cassie stătea la masa din bucătărie și citea o carte pentru școală. Era încruntată, concentrată. Pe un obraz avea o pată de vopsea și Perez se gândi că începea să semene tot mai tare cu mama ei. Rămase în pragul ușii, stingher, nedorind să deranjeze, nedorind să facă ceva greșit.

— E un moment nepotrivit?

— Sigur că nu.

Fran îi făcu loc să intre.

— Ceai? Bere?

Perez se așeză lângă Cassie și o întrebă cum mergeau lucrurile la școală, dar în tot acest timp își zicea că nici Fran nu părea să se simtă în largul ei. Mereu i se păruse sigură pe ea și se întreba de ce era neliniștită. Ea puse apa la fiert, apoi îi spuse lui Cassie că făcuse destule teme pentru seara respectivă și, ca recompensă, îi propuse să se uite la un DVD.

După ce Fran o instală pe Cassie, cei doi ieșiră.

— Am aflat numele victimei, spuse Perez. O să apară peste tot la știrile de mâine. Voiam să-ți spun și ție. Era actor. Un bărbat pe nume Jeremy Booth.

Ea clătină din cap.

- Numele nu-mi spune nimic.
- E din Yorkshire.
- Îmi pare rău. Tot nu pot fi de ajutor.

Rămaseră tăcuți. De pe dealul din spatele lor se auzi glasul unui culic mare.

- Azi am luat prânzul cu Peter Wilding, spuse ea într-un final.

Fran tot răsucea cana de ceai în mâini. Perez își dădu seama că acesta era motivul încordării ei. Nu era prea sigur cum ar fi trebuit să reacționeze, așa că până la urmă nu spuse nimic.

— Are de gând să rămână în Shetland. A făcut o ofertă să cumpere o casă din Bunes. O știi? Una mare, chiar lângă plajă.

- Foarte frumos.

Apoi, simțind că trebuia să spună mai multe, continuă:

- O să aibă mult de renovat ca să se poată locui în ea.

Îi exploda capul de la câte întrebări avea legat de ce se întâmplase și de ce se văzuse cu Wilding, însă poate că nimic din toate astea nu era treaba lui.

— Nu sunt sigură de ce a vrut să ne vedem, spuse Fran. Cred că spera să am vreo informație despre anchetă. Așa mi s-a părut.

— Și își imaginează cum îți dai jos textila, spuse Perez. S-ar putea ca și asta să fi avut ceva de-a face cu invitația.

Fran îi rânji.

— Poate că și asta. Dar e mai mult decât atât. Are o manieră foarte intensă de a pune întrebări.

- Crezi că e implicat în vreun fel în moartea lui Booth?

— Nu, spuse Fran repede. Nu la asta mă refer. E scriitor. E curios din fire. Sunt convinsă că asta-i tot.

Perez se gândi că i-ar conveni de minune ca Wilding să fie criminalul. Ura numai gândul că acesta ar locui în Bunes, nu foarte departe de Fran. Dar știa că era un mod greșit de a gândi. Dacă porneai o anchetă așteptându-te la un rezultat anume, pierdeai din vedere realitatea, începeai să faci legături care nu existau și ignori alte piste.

— Ai mâncat? Întrebă Fran. Dacă aștepți până o duc pe Cassie la culcare, pot să încropesc ceva.

— Sună bine.

Erau la masă când sună telefonul. Era un apel pe telefonul fix, iar lui Perez nici nu-i trecu prin cap că era pentru el. Tăie niște felii de pâine și mănă niște salată până se întoarse Fran. Se încruntă și îi dădu telefonul.

— E pentru tine, e Sandy.

Sandy era insuportabil. Copilăros. Plin de el.

— Te-am sunat acasă, șefu'. Iar pe mobil nu aveai semnal. M-am gândit că ai putea fi la domnișoara Hunter...

— Cu ce pot să te ajut?

De cealaltă parte a mesei, Fran se strâmba la el.

— A mai murit cineva.

Sandy se opri. Începuse să-i placă dramatismul.

— Cine?

— Roddy Sinclair. Kenny Thomson l-a găsit pe fundul Gropii din Biddista. L-am trimis pe Robert, polițistul nou care stă în Whiteness, să confirme. Cu siguranță e Sinclair. E posibil să fi fost un accident.

— Ce coincidență.

Perez își aduse aminte de impresia lui cum că Roddy ar fi vrut să mai spună ceva, și știa că nu era vorba despre un accident. Își aminti cum se plimbase cu tânărul în dimineața în care fusese descoperit cadavrul lui Booth. Roddy crescuse acolo. Nu era genul care să cadă. Își aduse aminte cum Roddy cântase la vioară la vernisajul de la Herring House, cum dansase în lumina soarelui de seară. Era ușor și agil ca o pisică sălbatică printre stânci. Băiatul îi plăcea și fu copleșit de amărăciune.

— Bella știe?

— Nu încă, spuse Sandy. M-am gândit că ar fi mai bine să afli tu întâi.

— Bine, vreau să-i spun eu.

Roddy fusese junele-prim al Bellei. Moartea lui urma s-o

devasteze. Perez simți o undă de milă, apoi datoria o înlocui. Bella se tot jucase de-a lungul anchetei. Poate că șocul întâmplării avea s-o facă să vorbească.

— Atunci grăbește-te. Știi cum se răspândesc veștile pe-aici.

— Nu cred să o sune Kenny. Nu sunt prea apropiați, iar el nu e genul care să flecărească. Dar nu trimite pe nimeni pe deal până nu vorbesc cu ea. Spune-le să fie pregătiți.

— I-am spus lui Kenny să țină vestea doar pentru el.

Sandy părea extrem de mândru de el însuși că se gândise la asta.

Perez zâmbi.

— Bine. Bine.

— Mă gândeam să-l sun pe domnu' Taylor acu'. O să fiarbă când știe că e-n Anglia și totu' se-ntâmplă aici.

— Da, spuse Perez, așa să faci.

Între timp, Fran continuase să mănânce, dar atunci se opri cu furculița la jumătatea drumului.

— Trebuie să pleci, nu-i așa? Și n-ai cum să-mi spui despre ce e vorba.

— A murit Roddy Sinclair. L-a găsit Kenny Thomson pe fundul Gropii din Biddista.

— Săraca Bella!

Perez își dădu seama că Fran mai avea un pic și plângea.

— Ținea la Roddy ca la propriul copil...

— Mă duc acum să-i dau vestea. Pot să-i spun că ești aici, dacă are nevoie să stea cu cineva? O fi ea născută și crescută în Shetland, dar mi se pare că n-are prea mulți prieteni.

— Sigur.

Perez își dădu seama că ea se bucura că îi spusese chiar și atât. Era cât pe ce s-o roage să nu-i spună nimic lui Wilding, dar se opri la timp.

— Roddy era mereu plin de energie, spuse Fran. Parcă ardea un foc în el. Mi-e greu să-l știu mort.

Făcu o pauză.

— Încă o moarte. Ce se-ntâmplă aici? Îți dai seama că presa o s-o ia razna? Era celebru, chiar și în sud. Când se va afla, o să vină toți gazetărașii aici.

— Atunci nu ne presează nimic.

Perez își zise că avea să crească și presiunea din partea locuitorilor. Roddy era din Shetland. Era un ambasador al insulelor în lume. Oamenii o să vrea ca ucigașul să fie prins imediat. Nu era același lucru ca un englez spânzurat de tavan.

— Jimmy?

Perez era deja la ușă și se întoarse către Fran.

— N-a fost un accident, nu-i așa?

— Nu. Nu cred că a fost.

— Și-a luat viața? Fiindcă l-a ucis pe englez și nu a vrut să suporte consecințele?

— Poate că da.

Perez își aminti cum stătuse Roddy pe marginea stâncii, cu brațele întinse, semănând cu o găscă-de-mare. Ar fi fost genul de gest dramatic de care-l credea capabil, să se omoare aruncându-se în gol. O senzație destul de apropiată de zbor. Dar, dacă ar fi făcut așa ceva, și-ar fi dorit să fie văzut. Fără public nu putea să aibă loc un spectacol.

— Vino când ai terminat, spuse Fran. Nu contează cât de târziu e. Dacă vrei.

Când Perez ajunsese la conac, o găsi pe Bella în grădină. Stătea pe un scaun, la o masă din fier forjat, lângă casă. Lumina era difuză, lăptoasă, și Perez își dădu seama că era deja ora zece. Pe masă se afla o carte, însă Bella nu părea s-o fi deschis. Poate că adormise. Lângă carte era un pahar mare de vin și o sticlă pe jumătate goală.

— Jimmy, spuse Bella, deschizând ochii, nu-i o seară minunată? E așa liniște... Nu în multe zile putem sta așa. Bea un păhărel cu mine!

Perez se sprijini de peretele de lângă ea.

— Când ai vorbit ultima oară cu Roddy?

— L-am văzut la prânz. Și-a rezervat un bilet la ultimul avion către sud de azi. Voia să plece de ieri, dar știi cum sunt tinerii. Timpul nu înseamnă nimic pentru ei. Parcă ar fi veșnic la dispoziția lor. Așteptam să mă sune, dar probabil s-o fi văzut cu niște prieteni.

Perez se gândi că, oricum ar fi procedat, Bellei n-avea să-i fie ușor. Dacă el ar fi pierdut pe cineva așa apropiat, și-ar fi dorit să afle direct adevărul. Fără platitudini și fără să fie dus cu zăhărelul.

— Roddy a murit, Bella. I-a fost găsit trupul în după-amiaza asta pe fundul Gropii din Biddista.

Bella făcu ochii mari.

— Nu. Nu! Trebuie să fie o greșeală. S-a urcat în avion!

— L-ai dus în Sumburgh?

— Aveam o întâlnire în Lerwick după-amiază. A spus că se duce singur.

— Urma să conducă el?

Bella se ridică și începu să meargă înapoi și încolo pe terasă, cu paharul tot în mână.

— Am bănuir că da, însă când m-am întors mașina lui era tot aici, deci am bănuir că l-a luat vreun prieten.

— Pot să arunc un ochi în mașină?

— Desigur.

Perez își dădu seama că ea era sigură că avea dreptate. Bella Sinclair n-ar fi recunoscut vreodată că greșește. Probabil își spusese că Roddy era prin vreun bar din Aberdeen, înconjurat de admiratori. De asta nu sunase ca să anunțe că a aterizat cu bine.

Mașina era un Volkswagen Beetle vechi, negru, recondiționat. Probabil costase mai mult decât noua sufragerie a lui Perez. Nu era încuiată. În portbagaj găsi bagajele pe care Roddy probabil le împachetase în ziua precedentă, când se simțise copleșit și vizitase mormântul tatălui său. Deasupra se afla vioara. Perez o lăsase pe Bella pe terasă, însă ea apărură în spatele lui. Îi auzi pașii, apoi un icnet gutural, atât de încet încât parcă încerca să-și tragă sufletul.

— Deci ai dreptate. A murit. Nu și-ar fi lăsat vioara în ruptul

capului.

Bella se cuprinse cu mâinile și, aplecându-se, începu să plângă.

Perez o conduse înapoi în casă, în bucătărie. Nu prea mai era lumină. Stând așa, mică și fragilă pe banca din lemn întunecat, părea un copil obligat să meargă duminica la școală.

— Ce se tot întâmplă, Bella? Farsa cu vernisajul a mai fost cum a mai fost, dar acum și Roddy e mort. Cine te urăște într-atât încât să-ți facă așa ceva?

Bella își dădu mâinile la o parte, așa încât Perez îi văzu ochii mari, roșii și înlăcrimați.

— Nu știu. Chiar nu știu.

Perez rămase cu Bella până când Morag veni din Lerwick să stea cu ea. În tot acest timp refuzase să răspundă la întrebări.

— Ți-am spus, Jimmy. Nu știu nimic.

O întrebase dacă voia s-o ducă până la Fran cu mașina, însă ea refuză, spunând că vrea să rămână în casă.

— Trebuie să stau aici.

Perez fu dezamăgit. Se gândise că ar fi putut să-i împărtășească vreun secret lui Fran.

Până ajunse pe deal, partea cea mai întunecată a nopții trecuse, iar soarele începea să se ridice din nou de la linia orizontului. Era un alt fel de răsărit. Când plecase din grădina Bellei, auzise un pănțaruș cântând. Echipa lui reușise să vină cu un Land Rover chiar până la margine, iar de la distanță Perez văzu mai mulți oameni la buza prăpastiei. Își dori să nu fie nevoie să coboare până acolo jos. Era scena unei crime, corect? Deci ar fi trebuit să rămână necontaminată. Gândul la coborâre nu i se păru la fel de înfricoșător prin comparație cu a rămâne pe margine, înconjurat doar de spațiu gol, dar voia s-o evite cu totul, pe cât posibil.

Sandy discuta cu tânărul doctor care stabilise că moartea lui Booth se explica prin crimă. Acesta îi făcu lui Perez cu mâna când îl văzu apropiindu-se.

— Am chemat Paza de Coastă ca să ne ajute cu cadavrul. E în

regulă?

Perez se prefăcu a nu fi luat prin surprindere de inițiativa lui Sandy.

— Sigur că da, dacă au terminat acolo jos.

— Am mers până acolo cu domn' doctor, spuse Sandy. Am găsit asta. Am băgat-o în polietilen, nu am lăsat amprente, da' am luat-o fiindcă stătea lângă rigolă, spre mare, și mi-era că o ia apa.

Sandy se uită neliniștit la Perez, nefiind sigur dacă urma să urle la el fiindcă mutase o posibilă probă.

— La fel aș fi făcut și eu.

Era o geantă sport din piele neagră, exact ca a lui Jeremy Booth, conform descrierii lui Stuart Leask.

— Ce părere ai? Întrebă Sandy

— Cred că Booth a fost ucis de cineva care apoi a aruncat geanta aici, în ideea că nu vom putea să-l identificăm.

— Și Sinclair?

— S-ar putea ca el să fi fost ucigașul. Poate cobora ca să ia geanta de acolo sau ca să se asigure că nu bate la ochi și s-a împiedicat.

— Dar nu crezi asta?

— Nu. Cred că ucigașul l-a chemat aici. Lui Roddy îi plăcea să stea pe marginea gropii. Nu era nevoie de mare efort să-l împingă. Nu știu, însă, de ce a vrut să-l ucidă. Poate știa ceva despre cum a murit Booth. Dar sunt sigur că asta s-a întâmplat.

Perez tăcu, imaginându-și senzația. Cum ar fi să-l împingă cineva din spate, cum ar simți panica atunci când și-ar da seama că nu se poate prinde de nimic, apoi cum ar aștepta impactul. Văzu că Sandy se holba la el.

— Nu mai trebuie decât să dovedesc că așa a fost.

Capitolul 29

Roy Taylor merse cu Stella Jebson la soția lui Jeremy Booth. Locuia în Wirral, mult în afara zonei în care activa Jebson, însă dintr-un motiv anume detectiva dorise să-l însoțească. Poate că, la fel ca restul, fusese intrigată de bărbatul care murise, în aparență fără explicație, așa departe de casă. Voia să vadă cum se dezleagă misterul.

— Am primit informații de la fisc, spuse Jebson. Booth era pe cale să dea faliment, asta dacă informațiile despre taxe și impozite sunt corecte.

Taylor se gândi că trebuia să facă niște verificări. Nu era ceva nou ca un liber-profesionist să declare doar o parte din venituri, însă dacă Booth avusese nevoie de bani, de ce ar fi mers în Shetland, lăsându-și afacerea în mâinile unei studente? Oare credea că o să facă bani acolo?

Taylor mai fusese în Wirral când era mic. Foarte mic, asta pe vremea când mama lui încă stătea acasă, înainte să fugă cu amoretul ei în nordul Țării Galilor. Merseseră în excursie la mare în Hoylake și West Kirby; erau amintiri din vremuri fericite. Mergea la picnic, mânca înghețată, pescuia în bălțile dintre stânci cu plase mici, prinse de bețe de bambus. Tatăl lui nu venise niciodată cu ei. Nu-i spusese nimic din toate astea lui Jebson. Nimic nu era mai plictisitor decât să ascuți amintirile altora.

Pe soția lui Booth o chema Amanda. Se recăsătorise cu un bărbat pe nume Stapleton, un învățător. Taylor nu prea era sigur dacă merita să facă drumul. Booth o părăsise cu ani în urmă. Ce să aibă de-a face fosta soție cu moartea lui, după atâta vreme? Cu siguranță avea prea multe de pierdut. Totuși, Booth își părăsise familia prea brusc. Își schimbase radical cursul vieții și renunțase să aibă orice fel de contact cu copilul. Taylor știa că familia te putea bântui, ranchiuna se adâncea cu trecerea timpului. Și, totuși, de ce se

degradase relația atât de subit?

Amanda locuia într-un cartier rezidențial construit în anii '50. Era o zonă ferită de lume, cu o stradă încadrată de copaci și case cu calcan. Un loc în care să te poți pierde, își zise Taylor. Însă, în timp ce parcau, își dădu seama că doamna în vârstă care trebăluia în grădina de vizavi îi observase. Prin urmare, nu era chiar așa ușor să te ascunzi.

Abia dacă era după-amiază, însă Amanda Stapleton era singură acasă. Femeia lăsa impresia că era de aceeași vârstă cu locuința. Era blondă, avea un aer degajat și purta o rochie de vară fără mâneci și sandale, făcându-l pe Taylor să se gândească la doamne cu fuste mari și părul făcut permanent. Mama lui Taylor se mai uita la poze și filme vechi după-amiaza. Femeia din fața lui putea fi o starletă de cinema.

— Vă mulțumim că ne-ați primit, spuse Taylor. Sper că nu vă deranjăm.

— Sunt casnică, spuse Amanda. Uneori mă gândesc că ar trebui să mă angajez acum că au crescut copiii, dar îmi place să fiu acasă, să-i ajut cu diverse lucruri când se întorc de la școală. John a devenit director-adjunct anul trecut, așa că ne permitem.

Aflase de moartea lui Booth, dar nu părea afectată. Taylor se întrebă dacă urma să spună ceva despre asta. Îi conduse în camera de zi, aflată în partea din spate a casei. Ușa, care dădea în grădină, era deschisă.

— Ce spuneți de un ceai?

Amanda se întoarse cu o tavă pe care erau o farfurie cu biscuiți făcuți în casă, un ceainic, o carafă cu lapte și o zaharniță.

— Băieții au antrenament de cricket în seara asta. Îi ia John după muncă. De obicei casa nu e atât de liniștită.

— Dar fiica dumneavoastră?

— Ei, Ruthie vine singură acasă. E în ultimul an de școală. E deja adult, sau cel puțin așa are ea impresia. Ajunge și ea în curând. Încă nu știe că tatăl ei a murit. Nu știu cum o să reacționeze.

Amanda se așează pe un scaun cu spătarul drept și își încrucișă picioarele la nivelul gleznei. Pe un genunchi își sprijini o farfurioară cu o ceașcă.

— Nu l-am mai văzut pe Jeremy de când a dispărut în toiul nopții acum mai bine de șaisprezece ani. A luat o valiză. M-a lăsat cu o fiică. Și mi-a mai lăsat un bilețel în care spunea că-i pare foarte rău, dar că își dorea un alt fel de viață.

Se uită la detectivi.

— Sper că nu vă așteptați să-l plâng acum.

— Nu v-a dat niciun semn înainte să plece?

— Niciunul.

— Mai era vreo femeie în viața lui?

— Nu a spus așa ceva în scrisoare. Dar poate era. Era un bărbat atrăgător. Până la urmă, eu i-am căzut în plasă.

Amanda făcu o pauză.

— A fost iubirea vieții mele.

Taylor nu știa unde să se uite. Simțea cum roșește de rușine. Avea oroare de confesiuni, iar femeia păruse la început atât de stăpână pe sine, încât acum îl luă prin surprindere.

Jebson se aplecă spre ea.

— Spuneți-ne despre Jeremy. Nu am dat de nimeni care să-l fi cunoscut cu adevărat.

— Nu prea cred că vă pot ajuta nici în această privință. Cred că nici Jeremy nu se cunoștea cu adevărat. Avea în cap numai visuri și povești. El juca rolul principal în toate scenariile sale. Desigur, totul era în capul lui – nimic real.

Amanda se uită la grădina îngrijită fără cusur.

— S-ar fi bucurat la culme la gândul că e în centrul atenției.

— Unde l-ați cunoscut?

— La muncă. Amândoi am fost profesori. El predă engleza, iar eu lucram la catedra de tehnologie, îi învățam pe copii abilități practice și cum să gătească. Asta ne definea. Eu eram cea pragmatică, el era atras de ficțiune, de vorbe. Mă dădea pe spate cu vorbele lui. În

timpul liber conducea trupa de teatru a școlii. Asta era adevărata lui pasiune. Jucase în multe roluri pe când era student, intrase la Central School, însă nu a reușit să obțină o bursă de studii. Asta l-a amărât foarte tare.

— N-am reușit să identificăm nicio rudă. Mai există ceva pe care ar trebui să-l anunțăm că a murit?

Amanda clătină din cap.

— Era singur la părinți. Genul tipic de copil singur: răsfățat până peste poate și lăsat să se joace singur prea mult. Părinții lui erau destul de în vârstă când ne-am căsătorit. Probabil că au murit între timp.

Taylor simțea că pierde controlul interogatoriului. O adusese pe Jebson ca să asculte, nu ca să preia ea frâiele.

— Ați spus că nu l-ați mai văzut pe domnul Booth de când v-a părăsit în urmă cu șaisprezece ani, zise Taylor. N-ați mai comunicat deloc între timp?

— I-a plătit pensia alimentară lui Ruth de când ne-a părăsit. Nu cine știe ce. N-a avut locuri de muncă stabile. De când își făcuse compania de educație prin teatru, lucrurile se mai îndreptaseră. Niciodată n-am vrut să fac mare tam-tam legat de bani și nu am vorbit în mod direct despre asta. Parcă ar fi preferat să nu se gândească la noi.

— Ați încercat să-l căutați când v-a părăsit?

— Firește că da! Îl veneram. Dar își dăduse demisia și de la școală. Pur și simplu a plecat. N-a anunțat, n-a cerut nicio scrisoare de recomandare. M-am gândit că poate trece prin vreo criză existențială, l-am căutat pe la spitale de psihiatrie, am sunat la poliție, la Armata Salvării. Mi l-am imaginat dormind pe străzi, sau prin cine știe ce pensiune oribilă.

— Ați aflat vreodată unde s-a dus după ce a plecat?

— La mami și tati.

Acum chiar părea plină de ranchiună.

— Nu prea sună a gest romantic și grandios, nu? Să fugă așa, ca

un copilăș speriat. Desigur, i-am contactat, dar mi-au spus că nu știau nimic despre el. I-a pus să mintă pentru el.

— Și chiar n-a fost nimic care să-l facă să-și părăsească familia?

— Când s-a născut Ruth, spuse Amanda, atunci s-au schimbat lucrurile.

Se opri, iar Taylor își dori să ajungă odată la deznodământ.

Poate că Jebson îi simți nerăbdarea, fiindcă interveni la rândul ei cu o întrebare. Pentru o doamnă așa durdulie și lipsită de grație, avea o voce foarte delicată.

— Cum s-au schimbat lucrurile, doamnă Stapleton?

— Nu știu ce-și închipuise. Era atât de entuziasmat când a aflat că sunt însărcinată. Poate că idealizase viața de familie. Poate-și închipuise că va avea un copil care să-l adore. În niciun caz nu se gândise la schimbat scutece și la plânsete, nu se gândise că o să ajungă acasă și nevastă-sa o să fie epuizată și o să aibă pretenții de la el. Pe lângă asta, Ruth nu era copilul perfect pe care și-l imaginase.

— În ce fel nu era perfectă?

— S-a născut cu fantă palatină. Acum nu se mai cunoaște. E o tânără arătoasă. Dar a petrecut multă vreme prin spitale. Iar când am venit cu ea acasă pentru prima oară, era tare urâtică. Cred că taică-su a avut un sentiment de repulsie când a văzut-o. Iar apoi a simțit același lucru despre el însuși fiindcă gândise așa. Probabil că asta i-a pus capac. Nu putea să mai facă față realității, nu se mai putea pierde în lumea teatrului. Așa că a fugit pur și simplu. S-a prefăcut că fiica lui pur și simplu nu se născuse.

— Aveți idee de ce ar fi vrut cineva să-l ucidă?

— Probabil că l-aș fi ucis eu, dacă l-aș fi urmărit până la casa părinților lui. Dacă l-aș fi prins când ei îl slujeau în timp ce eu încercam să mă descurc de una singură acasă.

— Avea rude sau prieteni în Shetland?

— Nu avea rude. Dacă și-a făcut vreun prieten pe-acolo, asta a fost după ce totul se terminase între noi.

Amanda le mai oferi ceai și biscuiți și le zâmbi ca să le arate că nu-i mai păsa. De la intrare se auzi sunetul unei chei în ușă.

— Bună, mamă.

— Să plecăm ca să vorbiți între patru ochi cu Ruth? întrebă Taylor.

— Nu. Probabil că va avea întrebări. O să-i puteți răspunde mai bine decât mine.

Ruth era, așa cum spusese și mama ei, o tânără atrăgătoare. Brunetă, cu sâni mari și un zâmbet larg. Rămase în ușă și se uită la ei. Purta blugi și o bluză albă evazată care-i avantaja corpul. Era curioasă cine erau străinii, însă prea binecrescută ca să întrebe.

— Domnul și doamna sunt detectivi. Au vești despre tatăl tău.

Fata se uită la ei îngrozită.

— Ce-i cu el? Ce-a făcut?

Stella Jebson se ridică și se apropie de fată.

— De ce nu iei loc? Avem niște vești proaste.

Fata se așează pe brațul celui mai apropiat fotoliu.

— Ce s-a întâmplat?

— A murit, spuse Jebson.

Probabil că-și dăduse seama că Amandei i-ar fi venit greu să rostească vorbele.

— Îmi pare foarte rău, draguțo.

— Cum a murit? Era bolnav?

— A fost ucis. Am venit aici fiindcă încercăm să aflăm cine a făcut-o.

Tânăra începu să plângă, luând guri mari de aer. Era greu de zis dacă făcea asta din cauza tristeții sau a șocului. Taylor se gândi că era o reacție cam dramatică pentru cineva care nu-și văzuse tatăl de când se născuse, dar până la urmă era vorba de o adolescentă. Toate erau niște sclifosite. Mama ei se ridică, își cuprinse stângaci fiica și o ținu în brațe, mângâindu-i părul.

— Le-am spus că n-o să-i poți ajuta, zise Amanda. Dar am vrut să rămână aici în caz că vrei să afli ceva.

Taylor fu din nou deconcertat de afișarea atâtor emoții.

— Vă lăsăm acum, spuse. Vă dau numărul meu de telefon. Sunați-mă dacă vreți să-mi mai spuneți ceva.

Ajunseseră la mașină când Ruth ieși în fugă și li se alătură. Amanda îi privea de la geam.

— Vreau să vorbim, spuse Ruth.

Avea ochii foarte roșii.

— Dar nu aici. Nu cu mama prin preajmă.

— Atunci unde?

— O cafenea pe strada principală din Heswall. E deschisă până la șapte. Ne vedem acolo într-o oră. O să-i spun că mă văd cu prietenul meu.

Să-și piardă vremea prin Wirral timp de o oră era ultimul lucru pe care și-l dorea Taylor, însă fata îi rugase cu atâta convingere, încât nu putu s-o refuze.

Fata își făcu apariția cu zece minute mai târziu de ora stabilită. Era obosită și trasă la față. Cafeneaua făcea parte dintr-un lanț, era plină de canapele din piele maro, muzică insipidă și mașinării șuierătoare. Taylor se ridică să-i ia o cafea, iar când se întoarse cu cappuccino-ul de la teighea, ea era deja adâncită în conversație cu Jebson.

— Ruth a vorbit cu tatăl ei de curând, spuse Jebson. Despre asta voia să discutăm.

— De ce te-a contactat? Întrebă Taylor.

— Nu el. Eu l-am găsit.

— Cum așa?

— Interact, trupa lui de teatru, a venit să joace o piesă la mine la școală. Ceva legat de lupta împotriva drogurilor. Știți la ce mă refer. El nu a fost acolo, însă numele lui era peste tot pe afișe, cu tot cu numărul de telefon. Știam că încercase să-și facă o carieră în actorie, m-am gândit că era, cel mai probabil, doar o coincidență, dar tot l-am sunat. Mi-am făcut curaj într-o după-amiază când am avut liber ca să învăț și nu era nimeni prin preajmă. Nu i-am spus mamei.

Știam că ar lua-o razna. S-ar fi îngrijorat că o să-și bată joc de mine... Și nu voiam să-l fac să sufere nici pe John, tatăl meu vitreg. Îmi place de el foarte mult.

— Ce i-ai spus când l-ai sunat?

Jebson părea realmente captivată de povestire.

— „Cred că s-ar putea să fiți tatăl meu.” Ceva în genul ăsta. M-am gândit: de ce să nu îi spun direct?

— S-a bucurat să te audă?

— Cred că a fost un șoc pentru el, însă da, a spus că se bucură. Am vorbit ore întregi. M-a costat o avere – vorbeam de pe mobil, iar el nu s-a gândit să mă sune înapoi. Tipic pentru tata.

— Despre ce ați vorbit?

— Ei, ce să zic, am vorbit despre ce am mai făcut. Cu ce se mai ocupase el. Unde învățam. Planuri de viitor, chestii de astea.

— Ce planuri de viitor avea? Întrebă Taylor.

— A spus că urma să plece. În Shetland. M-a întrebat dacă am fost vreodată acolo și i-am zis că nu. Sinceră să fiu, nici nu știam unde e pe hartă. M-am dus la calculator mai târziu și am căutat pe internet. Mi-a spus că insulele sunt frumoase. Foarte mohorâte, dar frumoase. Abia aștepta să se întoarcă acolo.

— Ți-a spus în ce scop mergea acolo?

— Mi-a spus că era legat de afaceri. Urma să joace în ceva pe acolo. Nu un spectacol obișnuit, însă avea ocazia să se vadă din nou cu niște vechi prieteni.

— A zis cum îl cheamă pe vreunul dintre acești prieteni?

— Nu cred. Cel puțin, nu îmi aduc aminte.

Fata vorbise repede tot timpul, răspunzându-i lui Taylor la întrebări imediat ce le puneă, însă acum făcu o pauză.

— Stabiliserăm să ne vedem. Urma să treacă pe aici când se întorcea. Mi-a spus că voia să fie un tată model din nou, să mă ajute să-mi urmez visele.

Se uită la ei și zâmbi.

— Așa vorbea, ăsta era genul de lucruri pe care le spunea. Îi

trimisesem o poză cu mine prin e-mail, ca să mă recunoască. Iar cu el există o fotografie pe site-ul lui. A fost ciudat să-l văd după atâția ani în care îmi imaginasem cum arăta. Semănăm puțin, nu credeți? V-ați da seama că sunt fiica lui.

Ruth făcu o pauză.

— L-am sunat acum două zile. Mi-am zis că ar fi trebuit să se întoarcă până atunci. A răspuns o femeie.

Erau în drum spre Yorkshire când Taylor îi răspunse la telefon lui Sandy Wilson, care-l anunță că mai murise cineva. O lăsă pe Jebson în Huddersfield și porni spre nord. Era entuziasmat că se afla din nou în mișcare, însă turba că nu era acolo să controleze situația.

Capitolul 30

Perez plecă direct de la Fran ca să-l ia pe Taylor de la aeroportul din Sumburgh. Bătea vântul și ploua, din când în când mai ieșea soarele, după care umbra norilor se profila din nou pe terenul neted din jurul pistelor de aterizare. La Grutness, apa era agitată, vântul forma mii de valuri mici care împrăștiu lumina, însă nu bătea suficient de tare încât să provoace o întârziere. Perez ajunse puțin mai devreme, își luă o cafea și se așeză în terminal. Un grup de turiști japonezi aștepta avionul.

Perez rămăsese în Biddista până când cadavrul lui Roddy fusese scos pe targă din groapă. Simți că băiatul merita măcar atâta respect și, deschizând sacul în care se afla trupul, i se păru că, pentru prima oară, îl vedea pe Roddy Sinclair în carne și oase. Înainte de asta, fusese doar o imagine glossy, ireală, ca o reclamă din reviste. Până să ajungă în Ravenswick, se făcuse patru dimineața, dar era lumină ca la prânz. Fran dormea, probabil chinuită de vreun vis urât, fiindcă dăduse la o parte așternuturile și zăcea goală pe cearceaful șifonat. Din cauza luminii care trecea printr-o jaluzeala albă din dormitor, corpul ei părea o pată de culoare, ca într-unul dintre tablourile ei.

Perez întinse cearșaful și o înveli, după care se strecură în pat lângă ea. I se părea o intruziune de neiertat, însă nu voia s-o trezească, și mai era și epuizat. Fran avea pielea răcoroasă și netedă. Se mișcă și îi zâmbi lui Perez, după care îl luă în brațe. Amândoi dormiră profund și se treziră în exact aceeași poziție când auziră televizorul de alături. Cassie cânta în același timp cu melodia unei emisiuni TV pentru copii.

— Sper că-ți dai seama, spuse Fran, că întreaga școală din Ravenswick o să afle luni dimineață.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să mă gândesc înainte.

Perez nu mai era sigur ce să gândească. La urma urmei, ea îl

invitase. Nu voia ca lumea să știe că se vedeau?

— Nu-ți face griji. Oricum au impresia că sunt o ușuratică.

Fran trase pe ea niște blugi și un pulovăr, după care pregăti un ceai.

Mai târziu, la mic-dejun mâncară clătite cu sirop și sos de ciocolată. Cassie, îmbrăcată tot în pijama, era pusă pe șotii și se entuziasmasse datorită festinului neașteptat. Dar în tot acel timp, Perez își dorea să afle ce gândește Fran și să știe ce pași să urmeze. Relația era foarte importantă pentru el și nu voia să greșescă. Poate ar trebui s-o cer de nevastă, se gândi Perez brusc. Poate așa aș ști cum stau lucrurile. Ideea i se părea în același timp ispititoare și caraghioasă, așa că rânji fără să vrea. Fran îl întrebă ce-l distra așa tare.

— Nimic. Sunt doar fericit. Atâta tot.

Când Taylor își făcu apariția în terminal, arăta neașteptat de vioi și energic. Prinsese câteva ore de somn la hotelul din Dyce și nu-și dorea decât niște cofeină și carbohidrați, după care avea să fie gata de orice. Perez îl conduse la hotelul Sumburgh. Barul era liniștit. Barmanul, un englez sfrijit care locuise în Shetland de atâta vreme încât vorbea ca un localnic, discuta sotto voce cu un bătrân care stătea pe un scaun înalt. Taylor comandă un burger și o Cola, iar după ce termină de mâncat și de băut nu se mai opri din vorbit. Îi amintea lui Perez de momentele când Cassie țopăia prin bucătăria din Ravenswick după ce se îndopase cu zahăr și E-uri alimentare.

— Le-am găsit pe soția și fiica lui Booth. E o fată ca lumea. Nu s-a văzut cu el de când le-a părăsit, dar reluaseră legătura de curând. Maică-sa nu e la curent.

— Știm sigur că mama nu a aflat că fiica ei dăduse de Booth?

Perez ezită.

— Ar fi un mod extrem de a-i interzice comunicarea cu fata, dar bănuiesc că trebuie să luăm în calcul și ipoteza asta.

Taylor se opri pentru o clipă. Pe față i se citea o avalanșă de gânduri, care goneau precum norii de afară.

— Nu știu, spuse într-un final. Nu m-am gândit la asta. Dacă mai-că-sa a făcut așa ceva, e o actriță mai bună decât ar fi fost Booth vreodată. N-avea cum să-l omoare ea însăși. Era acasă și avea grijă de familia ei.

— Ce altceva ai mai aflat de la fiica lui Booth?

— Că Booth avea în mod cert prieteni în Shetland. Asta i-a spus fetei lui. Zicea că vrea să îmbine utilul cu plăcutul, voia să profite de ocazie ca să-și revadă niște vechi prieteni.

— Poate cu vreun cunoscut de pe vremea când lucra pe nava-teatru, spuse Perez. Am luat legătura cu conducerea vasului Motley Crew. Booth a participat la două tururi ale insulelor din nord undeva pe la mijlocul anilor '90. Asta trebuie să fi fost la scurtă vreme după ce și-a părăsit nevasta. Nu mai apare în registrele companiei după acel moment. Dar a păstrat legătura cu ei.

— Să fi avut o aventură cu Bella Sinclair?

Taylor se gândise întreaga zi la această variantă. Perez și-i imaginează în avion, frământându-se și imaginându-și situația. Din tonul vocii se simțea că era nerăbdător.

— E posibil. Sunt cam de aceeași vârstă. Doi artiști împreună. În mod evident, relația n-a mers dintr-un motiv sau altul, dar asta s-ar putea să fie pista de care avem nevoie.

— De asta a încercat să-i saboteze expoziția?

Perez folosea un ton domol. Lui Taylor nu-i plăcea să fie contrazis și se leza ușor.

— Să-i mai fi purtat pică după atâta vreme?

— Așa sunt unii oameni, spuse Taylor. Dar ai dreptate, firește. Trebuie să se fi întâmplat ceva care să-l aducă înapoi. Dar ce anume?

— A fost contactat în vreun fel din Shetland? La telefon? Pe mail?

— Știm că nu a primit niciun apel pe fix. Despre mail-uri n-am aflat încă. Trebuie să lămurim care-i treaba cu ele.

Taylor se lăsă pe spate în scaun și formă un număr. Perez îl privi de cealaltă parte a mesei, simțindu-se ușor jenat în timp ce Taylor

abuza verbal un biet detectiv din West Yorkshire, însărcinându-l să găsească odată informațiile trebuincioase. Ceea ce înseamnă, gândi Perez, că treaba asta o să ajungă la coada listei de priorități. Doar din răutate. Oamenilor nu le place să fie tratați așa.

— Așadar, cum se potrivește Roddy Sinclair în toate astea? întrebă Perez.

Se lăsase din nou pe spate, liniștit odată ce Taylor își terminase tirada.

— Probabil era doar un copil pe vremea când Booth a trecut ultima oară pe aici.

— Suntem siguri că e vorba de crimă?

— Eu sunt sigur, spuse Perez, dându-și seama, în timp ce rostea cuvintele, cât de arogant s-ar putea să pară. E imposibil să stabilem dacă a fost vorba de crimă, sinucidere sau accident. A căzut și s-a făcut zob. Dar el cunoștea bine stâncile. A crescut aici. Și voia să ia avionul către sud. Erai cu mine când a spus-o. Avea mașina plină de bagaje. Ceva trebuie să-l fi adus pe deal.

— Să-l fi chemat criminalul?

— Eu așa cred.

— Nu l-a văzut nimeni în după-amiaza respectivă?

— Lumea zice că nu. Sandy a fost în Biddista azi-dimineață și a vorbit cu locuitorii.

— Aș vrea să mai încerc și eu odată. Simt că încă nu am înțeles exact cum merg lucrurile aici.

Taylor se aplecă, părând din nou pus pe fapte mari.

— Vino cu mine, Jimmy. O să scoți mai multe de la ei decât aș putea eu de unul singur.

Așa că Perez se pomeni din nou în Biddista, parcând din nou la Herring House și concentrându-se cu întreaga ființă pe trei familii obișnuite și pe Peter Wilding, pentru care avea o antipatie viscerală.

Sâmbăta era cea mai aglomerată zi la Herring House. În fața clădirii se afla un autocar din care un grup de americani ieșea în pas

de marș spre galerie. Perez bănuia că în Lerwick ancorase încă un vas de croazieră. Cafeneaua de la etaj era plină. Cei doi aruncară o privire înăuntru și hotărâră că era imposibil să-i vorbească lui Martin Williamson în condițiile date. Perez se așteptase ca localul să fie închis din respect pentru Roddy, însă bănuia că Bella nici măcar nu se mai gândise la galerie, iar Martin hotărâse că erau atâtea rezervări făcute, încât era preferabil să rămână deschisă.

Oficiul poștal tocmai se închisese, așa că o găsiră pe Aggie acasă. Era în grădină și lua rufele de la uscat. Perez întinse brațele ca s-o ajute să împăturească cearșafurile și rămaseră pentru o clipă tăcuți, cu cearșaful întins între ei, în vreme ce Taylor îi privea de parcă ar fi executat un dans ritualic. Odată intrați în casă, Aggie puse apă la fiert.

— Probabil ai aflat deja de Roddy.

Perez își zise că Aggie părea foarte obosită, mai timidă și micuță ca niciodată, ca un șoricel.

— Am aflat că a murit. Nu știu amănunte. Băiatul ăla din Whalsay care a venit să vorbească cu mine azi dimineață avea doar întrebări, dar niciun răspuns.

— Roddy a fost găsit pe fundul Gropii din Biddista. Asta probabil că știi. Însă nu știm cum a ajuns acolo. Trebuie să aflăm. Înțelegeți, Aggie?

— Înțeleg. Biata Bella. Știu cum e să trăiești cu îndoiala în suflet. Dar unele lucruri pur și simplu nu pot fi aflate.

— Nu l-ai văzut ieri?

— Nu pe deal. A venit la oficiul poștal de dimineață.

— Ce dorea?

— Voia să cumpere niște dulciuri pentru zbor. Îi plăceau dulciurile tare mult, doar știi, Jimmy. Era ca un băiețel.

— Ați schimbat vreo vorbă?

— L-am întrebat când o să se întoarcă. Știu că a supărat multă lume. Lui Dawn nu-i plăcea cum îl tot târa pe Martin după el în Lerwick să petreacă; toate fetișcanele erau la picioarele lui Roddy și

poate că se gândea că Martin o să se dedea la același gen de treburile. I-am spus că n-avea de ce să-și facă griji. Martin e cu capul pe umeri și o iubește foarte mult. Îi face bine să aibă un prieten. Nu prea are parte de companie pe-aici. Roddy a spus că voia să cânte la primăria din Lerwick peste vreo șase săptămâni și că o să se întoarcă pe urmă. Era tăcut, gânditor, dar nu părea deprimat. M-am gândit că poate se maturizase.

Aggie se opri.

— Ai văzut-o pe Bella? întrebă ea.

— Aseară am văzut-o ultima oară.

— Nu știu cum o să facă față, spuse Aggie. Băiatul ăla era viața ei.

La plecarea detectivilor, ea stătea în balansoarul din bucătărie, citind o carte a cărei copertă înfățișa o tânără care purta un șal și se uita în depărtare.

În locuința de lângă, Dawn stătea în fața unui teanc de teste care trebuiau corectate, în vreme ce Alice se juca pe podea cu o casă de păpuși. Era o casă mare, iar fațada era detașabilă, așa încât puteau să vadă toate camerele. Fetița ținea o păpușă mică pe care o tot muta din cameră în cameră, interpretând de una singură o conversație imaginară. Perez și Taylor o urmăriră puțin, din drum, prin fereastră. Dawn se încrunta la ceva ce scrisese un elev de-al ei. Îi observă deodată cum stăteau în fața casei și le făcu semn să intre. Se ridică să-i primească și Perez își zise că deja se vedeau primele semne ale sarcinii.

— Probabil că ați venit în legătură cu Roddy, spuse Dawn. Toată lumea vorbește despre asta. Telefonul a sunat încontinuu. Haideți în bucătărie. Nu vreau să ne audă Alice.

Cei doi o urmară într-o încăpăre de aproximativ aceleași dimensiuni ca bucătăria lui Aggie, dar mai modernă cu vreo cincizeci de ani. Pe bufet erau un cuptor cu microunde, un storcător și un aparat de cafea. Perez bănuia că în bucătăria aceea nu se gătea cine știe ce.

— Credeți că și Roddy a fost ucis? Întrebă de îndată ce închise ușa.

În glas i se simțea teama.

— Ce se tot petrece? Mă gândeam s-o duc pe Alice altundeva până se rezolvă situația. Nu mă mai simt în siguranță. Ce-aș vrea să se fi terminat școala! Așa puteam să merg la ai mei.

— Nu știm, spuse Taylor. Nu putem fi siguri.

— Exact nesiguranța asta n-o suport.

— Booth, bărbatul care a fost spânzurat, era din aceleași părți ca dumneavoastră, spuse Perez.

Ideea i se formase în minte de ceva timp și îi dădu glas fără ca măcar să-și pună problema cum urma ea să-i interpreteze cuvintele.

— Nu-l cunoșteam! Yorkshire e ditamai comitatul.

— Conducea o trupă mică de teatru și stătea într-un sat numit Denby Dale.

Dawn dădu din umeri fără să răspundă.

— L-ați văzut pe Roddy Sinclair ieri?

— Sandy a trecut pe-aici și m-a întrebat deja asta. Am fost la serviciu până după cinci, m-am întors și am făcut ceva de mâncare pentru mine și Alice, după care am dus-o la culcare și m-am uitat la televizor până s-a întors și Martin de la serviciu. A fost la Herring House toată noaptea aia, dacă vă interesează.

Nu era în toane bune. Poate că se simțise rău și era obosită. Așa fusese și Sarah în primele luni de sarcină. Toată lumea îi spunea că erau semne bune, însemna că hormonii își făceau treaba. Apoi pierduse sarcina în a paisprezecea săptămână. Perez și-ar fi dorit să-i spună lui Dawn că întrebările erau de rutină. Urmau să le pună tuturor. Însă, poate, în acel moment, sentimentele ei nu erau așa importante.

— Aveți idee de ce și-ar dori cineva să-l ucidă pe Roddy? Întrebă Perez. Era prieten cu Martin. Roddy i-ar fi spus dacă avea ceva pe suflet, nu-i așa?

— Poate că da, zise Dawn. Poate la beție. Dar, oricum, nu trebuia

să iei în serios tot ce spunea. Era doar un băiețel care se dădea mare.

Capitolul 31

Taylor hotărâse să-și petreacă după-amiaza în Biddista, dar acum nu mai era așa sigur că procedase bine. Cu siguranță băuseră litri întregi de ceai. Până să ajungă la hotel, urma să urineze din cinci în cinci minute. I se părea că întrebările adresate celor două femei nu dezvăluiseră nimic folositor cazului. Amândouă erau niște gospodine liniștite. I se părea că Perez pierduse vremea cu ele.

După ce plecară de la Dawn Williamson, cei doi se îndreptară spre locuința scriitorului. Perez așteptă puțin înainte să bată. Comportamentul ezitant al lui Perez începea să-l calce pe nervi pe Taylor. I se părea că acesta pur și simplu nu avea curajul să-și urmeze convingerile. Ar fi cazul să fie mai hotărât, își zise Taylor. N-ar avea nicio șansă în lumea reală, mai departe de insulele astea. Apoi își dădu seama că în acel loc bizar, mohorât și fără copaci, abordarea lui Perez chiar avea șanse să dea roade.

Wilding îi conduse la etaj, în camera lui de lucru. Lângă calculator se aflau o grămadă de hârtii – un manuscris plin de note mângălite. Wilding părea să se concentreze tot la munca lui, astfel că le oferi cafea fără să dea dovadă de prea multă ospitalitate. Părea să vrea să-i vadă plecați cât mai repede ca să-și reia lucrul.

— Uneori mă pierd așa tare în detaliile unei cărți, spuse Wilding, încât uit de povestea pe care voiam s-o scriu de la bun început.

— Am venit aici ca să vorbim despre Roddy Sinclair, spuse Taylor.

Cât de narcisist să fii? se întrebă. Abia a murit un tânăr, iar individul ăsta își face griji pentru cine știe ce basm. Taylor avea, la rândul lui, propriile obsesii, așa încât observa imediat semnele.

— Cu ce vă pot ajuta?

Era pentru prima oară când Wilding chiar părea că le acordă întreaga lui atenție.

— E foarte trist. Nici nu vreau să mă gândesc ce-o fi în sufletul

Bellei. Chiar mă întrebam dacă să o sun. Ce spuneți? Nu știu cum se obișnuiește pe aici.

— Probabil s-ar bucura, spuse Perez. Dar cel mai bine nu o sunați chiar azi.

— Am vorbit cu colegul dumneavoastră azi-dimineață. Nu cred că vă mai pot fi de folos cu ceva.

— Bănuiesc că a întrebat dacă l-ați văzut pe Roddy ieri.

— L-am văzut de dimineață. De aici, de la fereastră. A ieșit de la poștă și a mers în josul străzii.

— Și apoi s-a întors?

— Nu am observat. Probabil că a stat de vorbă cu Aggie, iar pe urmă eu m-am luat cu lucrul. Am o problemă care nu-mi dă pace de zile întregi.

Ochii îi licăriră din nou când se uită la manuscris.

— Trebuie să se fi întors. N-avea cum s-o ia pe altundeva ca să ajungă înapoi la conac, dar eu unul nu l-am văzut.

— L-am identificat pe bărbatul ucis la ponton, spuse Perez. Îl chema Jeremy Booth.

Lui Taylor i se păru că, pentru o clipă, Wilding dădea semne că ar ști despre cine e vorba.

— Îl cunoșteți?

Wilding se încruntă.

— Preț de o clipă, numele mi s-a părut cunoscut. Însă, cândva, am avut un agent literar numit Booth. Poate că despre asta era vorba. A trebuit să-l concediez. Îl chema Norman. Probabil că nu era rudă cu victima.

— E foarte important.

Taylor fu surprins când auzi cât de tăios vorbise Perez.

— Sunteți sigur că nu ați mai auzit niciodată de acest om?

— Nu, spuse Wilding, nu cred să fi auzit de el. Îmi pare rău. N-am vrut să par frivol.

Taylor se gândi că nici nu prea lăsa impresia că i-ar părea rău.

— Cum de ați venit să locuiți în Biddista?

— Dacă îmi aduc bine aminte, cred că v-am explicat deja că am admirat dintotdeauna arta Bellei. I-am scris acum ani de zile, spunându-i cât de mult îmi plac tablourile ei, după care am început să comunicăm prin scrisori.

Wilding făcu o pauză, dându-și seama că mai voiau să spună ceva.

— M-am despărțit de curând. Partenera mea m-a părăsit. A fost neașteptat, sau cel puțin eu unul nu mă așteptam la asta. Aveam impresia că suntem fericiți. Dar ea se tot vedea cu altcineva. Am avut un fel de cădere nervoasă. Am fost și internat vreo două săptămâni în spital.

Wilding se opri și se uită la ei.

— Poate că deja știți toate astea. Bănuiesc că vă informați despre trecutul celor implicați într-o astfel anchetă.

Nu îndeajuns de bine, își zise Taylor. Asta era evident. Începu să se enerveze din nou, gândindu-se că se făcuse o treabă de mântuială.

Wilding continuă.

— Bănuiesc că nici eu nu m-am purtat prea elegant. Mi-am urmărit partenera. I-am trimis flori și cadouri. Am încercat s-o conving să se răzgândească. Avocatul ei a numit-o hărțuire, deși mie nu mi s-a părut așa. N-am fost niciodată acuzat, însă a obținut o hotărâre judecătorească s-o las în pace. M-am gândit că ar fi cel mai bine să mă mut.

Wilding îi zâmbi scurt lui Taylor, care părea să fie cel mai înțeleghător dintre ascultătorii săi.

— Shetland era cam cel mai îndepărtat loc pe care-l puteam alege.

La cum vorbea despre obsesie și hotărârea judecătorească, scriitorul părea neașteptat de detașat. Parcă povestea viața altcuiva.

— Cum o chema pe partenera dumneavoastră?

Taylor încercă să-și mențină vocea cât mai plată, însă simțea deja cum se entuziasmează; era o șansă ca răspunsul să îi ajute în vreun

fel.

— Helen. Helen Adams.

— Și cum îl cheamă pe noul ei iubit?

— Jason Doyle. Mereu mi s-a părut a fi un nume cam vulgar. Am fost surprins să aflu că este avocat. Îmi pare rău să vă dezamăgesc, inspectore. Nu îl cheamă Booth și locuiește în Londra. Nu cred că ar alege vreodată să viziteze insulele Shetland. N-am ucis pe nimeni.

— Ce planuri de viitor aveți, domnule Wilding?

Perez continua în forță. Acum știe să se impună, își zise Taylor. Poate pentru că e vorba de un străin și asta nu-l implică atât de mult.

Scriitorul răspunse imediat.

— Mi-aș dori să rămân aici. S-o iau de la capăt. N-am avut copii cu fosta parteneră. Nu mă trage nimic înapoi.

— Cum ați ajuns să închiriați casa lui Willy?

Perez îi pusese întrebarea din inerție.

— Nu știți? Bella o deține. Primăria a scos la licitație toate casele astea acum mai mulți ani. Willy a avut ocazia să o cumpere, însă deja ieșise la pensie și nu mai putea să strângă banii de ipotecă. Bella i-a dat banii. I-a oferit bătrânului un cămin și siguranță financiară, iar pentru ea a fost o investiție. Willy nu are rude. De curând s-a mutat în centrul de îngrijire. Când i-am trimis un e-mail în care o anunțam că vreau să închiriez o casă pe termen scurt în Shetland, mi-a oferit-o mie.

Taylor se întrebă cum de nu știuseră dinainte. Perez ar fi trebuit să-i cunoască pe oamenii aceia, să știe totul despre ei. Totuși, ce importanță avea? Era un alt mic detaliu cotidian. Nicio pistă în privința crimei. Era cazul să meargă mai departe.

Perez, în schimb, nu părea să vrea să-l lase în pace pe scriitor.

— Ați ieșit aseară?

— Nu pe deal. Doar m-am plimbat până pe plajă.

Wilding îl privi direct pe localnicul din Shetland.

— Dacă v-aș putea ajuta, inspectore, aș face-o. Îmi plăcea de

Roddy. Era el tânăr și iresponsabil, însă nu se lua prea în serios. Îi făcea pe alții să râdă. Pe lângă asta, Bellei îi plăcea de el și eu aș face orice ca s-o mulțumesc.

Expresia i se destinase. Taylor se gândi că scriitorul era îndrăgostit lulea. Iarăși se declanșa obsesia.

Wilding se așează pe scaunul din fața calculatorului, dându-le de înțeles că voia să se apuce din nou de lucru.

Afară, Perez spuse brusc că trebuia să se întoarcă în Lerwick. Avea o întâlnire de la care nu putea lipsi. Dacă Taylor voia să-i mai întrebe câte ceva pe locuitori, avea să aranjeze lucrurile astfel încât să-l ia o mașină mai târziu. Firește, Sandy vorbise deja cu toată lumea. Voia să dea de înțeles că era puțin probabil ca Taylor să afle vreo noutate și că era o pierdere de vreme să mai rămână.

Taylor uitase că, la rândul lui, crezuse mai devreme că nu avea nimic de câștigat dacă îi chestiona pe locuitorii din Biddista. Acum, văzu situația drept o șansă de a-l învinge pe Perez pe propriul teren. Simțea deja că avea un avantaj în competiția dintre ei.

— O să trec pe la domnișoara Sinclair, spuse Taylor. Știu că ai vorbit deja ieri cu ea, însă ar trebui să se mai fi liniștit între timp. S-ar putea să-și aducă aminte mai multe.

Era sâmbătă după-amiază. Taylor ura sfârșitul de săptămână în Inverness, când nu lucra. Nu știa ce să facă. Nu-și făcuse prieteni acolo; știuse, în adâncul sufletului, că nu avea să rămână în acel loc, lucru care-l făcuse să păstreze distanța față de alții. Deodată, întreg exilul lui din regiunea Highlands a Scoției părea să nu mai aibă sens. Ce rost avea să-i facă în ciudă lui taică-su, dacă oricum nu mai trăia?

Taylor era atât de prins în gândurile lui, încât ajunse la conac fără să-și dea seama. Sună și auzi un zgomot metalic dinăuntru. O femeie pe care n-o cunoștea deschise ușa. Era vânjoasă și purta haine elegante. Taylor crezu la început că era vreo menajeră, însă își dădu seama că se înșală atunci când îi auzi vocea calmă și autoritară.

— Dacă sunteți reporter, să știți că domnișoara Sinclair nu primește pe nimeni.

Taylor se gândi că femeia era, poate, membră a echipei lui Perez, vreo polițistă pe care n-o cunoscuse. Se prezentă, după care femeia îl primi. Făcu asta de parcă i-ar fi acordat o favoare, nu ca și cum ar fi fost un gest firesc.

— Încă nu am făcut cunoștință, spuse femeia. Mă numesc Edith Thomson. Mă gândeam că Bella ar avea nevoie să fie cineva alături de ea.

— Sigur că da. Într-un asemenea moment are nevoie de prieteni. Edith se uită la el îngândurată.

— Nu suntem tocmai prietene. Dar nu puteam s-o las de una singură. M-am gândit cum ar fi să-mi pierd eu unul dintre copii.

— Roddy era nepotul ei, spuse Taylor. Nu e chiar același lucru.

— Pentru ea este același lucru.

— Soțul dumneavoastră a găsit cadavrul. Ambele cadavre.

Edith se uită la el. Mai exact, se uită prin el. Alese să ignore provocarea ascunsă în spatele cuvintelor.

— Așa e. O să rămână cu amintiri urâte. Deja are coșmaruri.

— Pot vorbi cu domnișoara Sinclair?

Edith dădu din umeri.

— Puteți încerca. A cam băut.

Intrară într-o încăpere pe care Taylor nu o mai văzuse. Era o cameră de zi destul de fastuoasă din partea din față a casei, cu vedere la mare. Ferestrele erau lungi, cu jaluzele pliante, pe stil franțuzesc. Mobila era veche și puțin cam deteriorată. Bella stătea pe jumătate întinsă pe un șezlong. Lângă ea se afla o masă pe care erau o sticlă și un pahar. Băuse whisky.

Când îl văzu pe Taylor, încercă să se ridice, să joace teatru în fața lui ca odinioară, însă se prăbuși la loc.

— Domnule inspector.

— Vreți să vă las singuri? Întrebă Edith.

— Nu, rămâi aici.

Bella făcu un gest afectat cu mâna.

— Te rog să stai. Eu și Edith ne știm de ani de zile, nu-i așa? Mai ții minte prima dată când ai venit în Biddista? Nu-i așa că noi șase eram prieteni buni?

— Șase?

Taylor tot încerca să înțeleagă care erau, mai exact, relațiile dintre oamenii locului. Ar trebui să notez tot, își zise. Ar trebui să fac o schemă. Genul de listă pe care o avea Wilding pe birou, cu toate personajele lui.

— Frate-miu Alec, Aggie Watt, Kenny și Edith și Lawrence și cu mine.

Taylor se întoarse către Edith.

— Cine e Lawrence?

Numele îi suna cunoscut, însă nu mai știa exact despre cine era vorba.

— Fratele lui Kenny. A plecat din Shetland acum ani de zile. Nu am ținut legătura.

— Corect. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte. Soțul dumneavoastră crezuse că el ar putea fi bărbatul spânzurat. De ce a plecat din Shetland? A fost vreun fel de ceartă în familie?

— Nu, spuse ea, jenată. Nici vorbă de așa ceva.

— Se spune că Lawrence a plecat din vina mea.

Bella vorbea prea tare, de parcă dădea un recital.

— Se spune că era îndrăgostit lulea de mine dar i-am dat cu flit și i-am frânt inima, așa că a fugit.

— Păi, n-a fost cam așa? întrebă Edith. Kenny n-a înțeles niciodată de ce Lawrence a plecat așa brusc. Încă îi e dor de el. Când sună telefonul, încă se speră că o fi frate-su. Nu spune nimic, dar eu știu la ce se gândește.

Taylor își aduse aminte de Kenny Thomson la morgă, la cât de ușurat păruse atunci când descoperise că bărbatul mort nu arăta deloc precum fratele lui.

— Nu, spuse Bella. N-a fost deloc așa.

— Spune-ne, atunci, zise Taylor. Cum a fost de fapt?

— Îl iubeam pe Lawrence. Dacă m-ar fi cerut în căsătorie, aş fi zis „da”. Îmi imaginasem deja cum o să-mi arate rochia de mireasă, alesesem deja cântările pentru slujbă... Dar nu m-a cerut în căsătorie niciodată. Eram prieteni foarte buni, însă nu era genul care să se aşeze la casa lui. Voia să vadă mai mult din lume decât putea în Shetland, iar eu nu voiam să plec. Insulele erau inspiraţia mea şi, pe lângă asta, mai trebuia să mă gândesc şi la Roddy. Dacă Lawrence era nebun după mine, aşa cum susţine toată lumea, de ce nu a vrut să rămână şi să întemeiem o familie?

Îi privi cu o disperare teribilă, care era numai parţial determinată de faptul că băuse. Taylor se gândi câtă energie consumase de-a lungul anilor ca să facă pe viteaza. Îi convenea de minune ca lumea să creadă că ea îi dăduse cu flit lui Lawrence Thomson. Măcar aşa îşi putea păstra mândria intactă.

— Nici nu te-a contactat? Întrebă Edith.

Bella clătină din cap. Apoi începu să plângă.

— Kenny e singurul care a avut vreun dram de speranţă atunci când suna telefonul.

Îşi şterse lacrimile. Taylor se gândi că o parte din ea se bucura, totuşi, de spectacol. Îşi dorea să afle cât de adevărat era ce spunea.

— Spuneţi-mi despre relaţia dumneavoastră cu domnul Wilding.

— Nu am nicio relaţie cu el.

— Vă este chiriaş?

— Da.

— Dar aia e locuinţa lui Willy, spuse Edith.

— E locuinţa lui Willy, dar eu am fost cea care i-am dat banii atunci când primăria a scos casele la licitaţie. Mi-a lăsat-o mie când s-a mutat la centrul de îngrijiri. Totul a fost făcut legal, cu acte în regulă. Am vrut să-i ofer puţină siguranţă financiară. N-aveam nevoie de chiria lui. I-am zis că avea grijă de investiţia mea.

— N-am ştiut asta.

— Multe lucruri nu ştie lumea despre mine.

Bella își șterse lacrimile cu un șervețel.

— Eu i-am dat banii. S-a panicat când primăria i-a dat dreptul să cumpere casa, s-a gândit că ar putea fi dat afară. A spus că voia să rămână acolo până murea. E așa păcat că nu s-a mai descurcat de unul singur. Roddy a fost cel care a venit cu ideea să-i dau banii ca să cumpere casa. Îl adora pe Willy. Bănuiesc că pentru el a fost ca un bunic. Știi cât de mult îi plăceau copiii.

— Da, spuse Edith. A fost la fel și cu Lawrence și Kenny, iar pe urmă cu ceilalți doi copii ai noștri. Poate fiindcă nu s-a maturizat niciodată cu adevărat.

— Cum de i-ați sugerat domnului Wilding să locuiască acolo?

— Willy plecase, iar eu nu știam ce să fac cu casa. Nu voiam s-o vând. În niciun caz câtă vreme Willy mai era în viață. I-am spus mereu că locuința îl aștepta oricând i se îmbunătățea starea de sănătate. Și bănuiesc că speram și că Roddy avea să se stabilească în Shetland într-o bună zi. Ar fi fost o casă bună pentru el. Apoi am primit un e-mail de la Peter Wilding în care mă întreba dacă știam vreun loc pe care să-l închirieze o vreme. Nu se simțea bine și avea nevoie să stea în liniște. Mi-am spus: de ce nu?

Bella făcu o pauză.

— Pe lângă asta, mai e și un admirator înrăit. Pe măsură ce avansezi în vârstă, e bine pentru orgoliul propriu ca, din când în când, să ai un fan prin preajmă.

— Cum se înțelegea Roddy cu el?

— Nu cred că Roddy îl plăcea în mod deosebit. Dar el avea, uneori, antipatii personale nejustificate. Roddy a spus mereu că îl întrista să se gândească la casa aceea fără să fie locuită de Willy, dar asta nu era din vina lui Peter. Roddy îl adora pe bătrân și îl vizita mereu când se întorcea din turneu. Lua o sticlă de whisky și stăteau împreună până în zori, depănând amintiri. Spunea că îi auzise poveștile de sute de ori, dar că nu se plictisea niciodată. Au ținut legătura și după ce Willy s-a mutat la centrul de îngrijiri. Asta e un aspect pe care presa nu s-a ostenit să-l prezinte.

Deodată, Bella se ridică în picioare, mult mai trează decât păruse în timpul discuției. Luă sticla de whisky și o puse într-un dulap.

— Mă duc să fac cafea. Mai vrea cineva? Edith, să știi că nu e nevoie să rămâi. Sunt obișnuită să stau singură cuc.

Capitolul 32

Întâlnirea de la care Perez nu putea să lipsească era ultimul spectacol de pe Motley Crew la care le invitasă pe Fran și Cassie înainte să fie descoperit cadavrul lui Roddy. Fran ar fi înțeles dacă s-ar fi sustras, însă el se decisese brusc să meargă în timp ce stătea de vorbă cu Dawn. Dacă ar fi dat înapoi atunci, ar fi creat un precedent pentru alte situații când aveau să fie chestiuni urgente la serviciu. Iar el voia să aibă din nou o familie.

Perez le luă din Ravenswick. Cassie purta un pulover roz nou și Fran se aranjase, se machiase și-și pusese cerceii pe care Perez îi cumpărase de ziua ei. Ar fi trebuit să mă pregătesc și eu mai mult, gândi Perez. Avea impresia că purta aceleași haine de zile întregi. Reprezentația avea loc în sala de sub punte, iar spectatorii stăteau ca sardelele. După cum spusese și Lucy Wells, abia aveai loc să arunci un ac. În mare parte erau familii de turiști. În aer plutea un miros de corabie, de lemn cu iz de smoală. Și se putea simți mișcarea valurilor de dedesubt.

Tema spectacolului era mediul înconjurător și se adresa în special copiilor. Erau multe cântece despre junglă și despre banchize care se topesc, însă firul narativ era îndeajuns de interesant încât Cassie fu captivată. Lucy întruchipa o zână verzuie, costumul ei fiind în mare parte din Spandex verde, și purta două aripi delicate. Perez simți cum privirile îi fug către ea, se pierdu pentru o clipă într-o fantezie erotică, iar apoi se gândi la toate posibilitățile care n-aveau să mai existe când va avea o relație serioasă cu Fran.

După spectacol, actorii coborâra de pe scena joasă și se risipiră în public pentru a le mai spune câte ceva despre problemele dezbătute în piesă. Lucy veni la Perez.

— Ați venit. N-am crezut că o să ajungeți.

Părea deosebit de plăcut impresionată să-l vadă. Poate că așa procedează actorii, gândi Perez, descumpănit. Exagerează fără să-și

dea seama. Lucy se juca cu mărgелеle verzi, de sticlă ale colierului pe care-l purta la gât, iar Perez îi remarcă mâinile cărnoase și fine.

— V-a plăcut?

— Foarte mult.

Perez făcu o pauză, după care își dădu seama că era cazul să o laude.

— Ați jucat foarte bine.

— Nu e un rol foarte complex, spuse ea, zâmbind. Însă e distractiv.

Perez fu flatat de atenția care i se acorda. Dintre toți oamenii prezenți, ea alesese să îi vorbească lui. În spatele ei le văzu pe Fran și Cassie discutând cu niște prieteni.

— Când plecați? Întrebă Perez.

— Măine după-amiază.

Ceva din felul în care-i vorbise îl făcu să creadă că, dacă i-ar fi propus să petreacă seara împreună, ar fi acceptat. Mai mult, ar fi fost încântată s-o facă. Perez fu oripilat numai la ideea că îi trecuse un astfel de gând prin minte.

— Succes! Sper să vă meargă cât mai bine. Când veți deveni faimoasă, o să pot să mă laud tuturor că v-am cunoscut.

Perez se îndepărta și o cuprinse pe Fran pe după umăr, întrebând-o, în șoaptă, dacă era gata de plecare. Mai târziu, se întrebă dacă gestul său de a se îndepărta de o tânără femeie care se simțea singură și dorea ca el să îi țină de urât fusesse alegerea corectă făcută conștient, sau fusesse pur și simplu laș.

În acea noapte rămase din nou la Fran. În vreme ce ea pregătea cina, Perez se așezase pe patul lui Cassie și îi citise o poveste. Până să termine, fetița adormise deja, dar el mai rămăsese puțin acolo, întrebându-se oare cum se simte, acum că în viața mamei ei își făcuse apariția un nou bărbat. Și se mai întrebă și cum avea să-i fie lui să o împartă cu Duncan Hunter, tatăl ei, un bărbat pentru care nu mai simțea aproape nimic, deși, cândva, fuseseră cei mai buni prieteni.

În bucătărie, Fran scurgea orezul. Era roșie la față. Își scosese jacheta și, pe dedesubt, purta un maiou alb. Perez vedea modelul dantelat al sutienului ei, care se reliefa prin material. Fără să fie atent, reveni la discuția despre fostul ei soț.

— Ce o să spună Duncan acum că ne vedem așa des?

Fran răsturnă orezul într-un castron maro de ceramică.

— Mie îmi place tot ce văd la tine. Dacă e să o luăm ad literam...

— Eu vorbesc serios.

— Tu ești mult prea serios. E treaba mea să te fac să nu mai fi așa sobru. Oricum, cui îi pasă ce crede Duncan? Nu-i treaba lui.

— Are treabă cu Cassie.

— Nu l-aș opri niciodată s-o vadă pe Cassie, și nici tu nu ai face asta.

Perez își dădu seama că Fran avea impresia că el vedea probleme acolo unde acestea nu existau. La Londra fusese înconjurată de familii neconvenționale. Îi povestise lui Perez despre niște cunoștințe lesbiene care adoptaseră un fiu; mulți dintre colegii ei divorțaseră și se recăsătoriseră, iar pentru ei finalurile de săptămână însemnau fie să-și vadă proprii copii, fie să se bucure nespus distrându-și copiii vitregi. Perez gândea într-un mod mai tradițional, dar nu voia să-i pună la îndoială judecata. Și nici să îi lase impresia că ar avea vederi înguste.

Probabil că Fran se gândise la discuție toată seara, deoarece reveni asupra subiectului după ce terminară de mâncat. Se întinse și-i luă mâna într-a ei.

— Nu m-am aruncat cu capul înainte în relația cu tine de dragul lui Cassie. Venim la pachet. Înțelegi asta, nu-i așa? Dacă mă vrei pe mine, trebuie s-o vrei și pe ea.

Perez îi spuse că înțelegea, firește. De fapt voia să-i spună că, mai mult ca orice, își dorea să întemeieze o familie cu ea și Cassie, dar se gândi că asta ar fi sunat siropos. Fran ura când era siropos.

Perez plecă dimineața devreme pentru a ajunge în Lerwick, la mica lui casă de la malul mării. În ciuda vremii, simți mirosul de

umezeală de îndată ce descuie. Mirosea de parcă nu intrase nimeni acolo de săptămâni întregi. Îi plăcea casa, ceea ce era bine, fiindcă nimeni nu ar fi fost îndeajuns de necugetat să o cumpere la un preț bun. Deschise toate geamurile pentru a lăsa să pătrundă aerul sărat, după care își verifică mesajele de pe fix. Avea un mesaj de la mama lui, care îi vorbea degajat despre diverse noutăți de pe Fair Isle. Se întrebă când ar fi fost cazul să meargă cu Fran la părinții lui și ce impresie aveau să-și facă despre ea. Nu prea avuseseră de-a face cu lume care să fi crescut în Londra. Își făcu o stacană de cafea și se așează la geam, privind cum rândunicile de mare se scufundau în apa de mică adâncime.

Mai târziu, Perez trecu pe la secție pentru a afla dacă primiseră vreo informație legată de geanta lui Jeremy Booth, care fusese recuperată odată cu cadavrul lui Roddy Sinclair din Groapa din Biddista. Sandy tocmai ieșea din clădire, aranjat la patru ace. Mergea în fiecare duminică înapoi în Whalsay pentru a lua prânzul cu părinții.

— Ai văzut știrile la TV? întrebă Sandy. Roddy Sinclair e peste tot.

— Nu.

Perez nu-l reținu. Știa că Sandy era în drum spre Vidlin ca să ia feribotul și, oricum, nu el era cea mai în măsură persoană pe care s-o întrebe despre geantă. Nu strălucise niciodată când venea vorba de detalii.

În camera de anchete, inundată de lumina prânzului, era liniște. Taylor era la biroul lui din colț, bând cafea și părând că rămăsese acolo toată noaptea.

— Te-ai distrat aseară?

Perez nu-și dădu seama dacă era realmente interesat sau dacă era o împunsătură.

— Îmi pare rău că te-am lăsat așa în Biddista. După cum ți-am zis, chiar trebuia să ajung undeva. Cum au mers lucrurile cu Bella?

— Era beată. Povestea despre vremurile de demult. Iubiri

pierdute.

— Serios?

— Despre Lawrence, fratele lui Kenny.

— La cum auzisem eu că stau lucrurile, el o iubea pe ea, nu invers.

— Lucrurile nu stau așa, potrivit Bellei Sinclair.

Taylor zdrobi în mână recipientul de polistiren și îl aruncă în coșul aflat în cealaltă parte a camerei. Aruncarea fusese așa puternică, încât recipientul zbură înapoi afară.

— Dacă te iei după ce spune ea, s-ar fi măritat cu el în secunda doi, dacă ar fi cerut-o de nevastă. Doar că n-a făcut-o niciodată.

Taylor se ridică și luă recipientul.

— Am făcut cunoștință, într-un final, cu soția lui Kenny. Edith. Părea, la rândul ei, surprinsă de turnura pe care a luat-o vechea poveste. Ele două nu prea se au la inimă, nu-i așa?

— În astfel de comunități, lumea se sprijină când are loc o tragedie.

Perez spuse vorbele fără tragere de inimă.

— N-a prea plâns nimeni când cu Booth, zise Taylor.

— El nu era de aici. E o situație puțin diferită.

— Oricum, toată treaba trecutul nu prea ne ajută. Chiar dacă l-a cunoscut vreunul pe Jeremy Booth acum mulți ani, când a fost pe Motley Crew, nu recunoaște niciunul.

— Poate nu-l mai țin minte. În cincisprezece ani, oamenii se schimbă.

Perez încă era de părere că rezolvarea cazului se afla în trecut.

— Așa o fi.

Taylor era sceptic.

— S-a aflat ce era în geanta lui Booth?

— Tocmai am primit raportul. Ni s-a confirmat că el a înmânat fluturașii care anunțau anularea spectacolului. I-au găsit costumul și geanta cu paiete pe care au descris-o unii dintre martori. În rest, mai nimic. Doar niște haine și obiecte de îngrijire personală. Nu tu

scrisoare, nu tu adresă, nu tu mobil...

— Booth n-avea telefonul mobil la el când a făcut scena aceea la Herring House, spuse Perez. L-am controlat prin buzunare ca să găsesc un document după care să-l identific.

— Să fi fost aruncat altundeva, tot acolo jos? Întrebă Taylor.

— Poate. Și târât de curenți în tunel sau luat de valuri în larg.

— Merită să trimitem o echipă după el? Chiar dacă telefonul în sine e stricat, e posibil să mai fie întreagă cartela SIM. Ar putea fi mai ușor decât să încercăm să dăm de urma unui contract cu vreo companie de telefonie, mai ales dacă nu avea abonament.

— Știu doi alpiniști, spuse Perez. O să-i rog să coboare acolo pentru noi. M-aș putea duce și eu până acolo jos, dar nu îndrăznesc să intru în tunel. Pe lângă asta, ar putea fi pe o ieșitură din peretele stâncii.

Perez știa că ar fi trebuit să se gândească mai devreme la telefon, în schimb, prin cap îi treceau numai gânduri legate de viața lui personală. Își pierdea concentrarea.

Înainte să uite, merse în biroul lui și își sună o prietenă care era salvamontist voluntar. Nu putea să meargă în ziua respectivă, însă îi zise că o să meargă luni, dacă era și el de acord. Marea era joasă în acea perioadă, astfel că, dacă se afla acolo, telefonul n-ar fi plecat nicăieri.

În camera de anchete, Taylor stătea tot la birou și se holba în ecranul calculatorului de parcă l-ar fi putut convinge numai prin voință să-i dea răspunsurile pe care le căuta.

— Trebuie să facem legătura între Booth și cineva din Biddista. Asta e tot ce trebuie să facem.

Se roti cu scaunul spre Perez.

— Ai chef să bei ceva? Simt că o iau razna dacă mai stau aici.

Perez ezită. Lucraseră împreună la cazul precedent, iar Perez apreciasse interacțiunea amicală și energia inepuizabilă a lui Taylor. Însă îl aștepta Fran.

— Mă gândeam să dau o fugă până la Ceaiurile de duminică, să

văd dacă pot să dau de fata care vindea măștile. Poate nu mai contează, dar măcar să spunem c-am făcut-o și pe asta.

Așteptă ca Taylor să întrebe dacă putea să vină și el. Era ca un copil hiperactiv care avea nevoie de activitate constantă. Însă ceaiurile de duminică erau prea plictisitoare pentru el, așa că reveni cu ochii în ecranul calculatorului.

Sala de festivități din Middleton funcționase ca școală înainte de construirea clădirii moderne. Perez parcă pe locul unde cândva fusese terenul de joacă, lângă un rând de mese unde o femeie durdulie vindea plante. Fran era cu el. Cassie își petrecea după-amiaza la Duncan.

Perez o întrebase pe Fran cu o noapte în urmă dacă voia să-l însoțească la ceaiuri. Nu crezuse că avea să accepte. De regulă, când Cassie nu era la ea, stătea să lucreze și, în plus, Perez crezuse că era obișnuită cu activități mai pretențioase.

— Glumești? Sigur că vreau să vin! E vorba de cumpărături, nu-i așa? Ador cumpărăturile și mi-au lipsit enorm de când m-am mutat aici.

De îndată ce coborâseră din mașină, Fran îl târî după ea să se uite la plante, deși nici nu avea grădină în Ravenswick. Casa îi era împrejmuată din toate părțile de dealuri.

Înăuntru erau și mai multe tarabe. Gunoaie, mărunțișuri și pulovere croșetate. În cealaltă parte a sălii erau niște mese pregătite cu farfurii și prăjituri făcute în casă, pentru ceai. Femeile din Middleton, echipate cu șorțuri, mânuiau niște ceainice imense din metal. Recipientele şuierau. Lui Perez îi aduceau aminte de sărbătorile de acasă: mâncare gătită la comun și femei îmbujorate care-i serveau pe bărbați. Ce-ar fi spus Fran dacă ar fi văzut așa ceva?

Din nou, ea merse țintă la tarabe, studie diverse obiecte din porțelan ca să verifice marcasele de pe fund, despături un pulovăr ca să vadă dacă îi vine lui Cassie și vorbe cu femeile care vindeau.

Dawn Williamson apăru, ținând-o pe Alice de mână. O văzu pe Fran și veni la ea. Sala era deja atât de zgomotoasă, încât Perez nu mai înțelegea ce spuneau. Parcă s-ar fi uitat la un spectacol de pantomimă. Deodată, Fran o cuprinse în brațe pe Dawn. I-a spus despre copil, își zise Perez. Oare ce simte? Apoi, cele două femei merseră în direcții diferite. Dawn o așează pe Alice la una dintre mesele de ceai, punându-i în față o cutie de suc și un biscuit, iar Fran se întoarce la el.

— Dawn e însărcinată.

— Știu. Mi-a spus când m-am dus la școală să vorbesc cu ea.

— Ce noroc pe ea.

Însă Perez nu remarcă vreo emoție în cuvintele spuse de Fran, așa că nu se simți constrâns de vreo așteptare din partea ei.

— Femeia cu măștile nu e aici.

Perez era dezamăgit, dar se gândi că, din moment ce îi găsiseră geanta lui Booth, nu prea mai conta. Booth ar fi putut cumpăra masca de oriunde. Poate o lăsase în geanta de pe plajă, înainte să meargă la petrecerea de la Herring House. Ucigașul poate că a găsit-o ulterior și i-a pus-o pe față. Motivul pentru care făcuse asta era o cu totul altă discuție.

— Nu, spuse Fran. A venit doar în săptămâna aia, cu tot soiul de chestii care nu se găsesc. Nu locuiește în Shetland. Venise câteva zile să-și viziteze rudele. I-au dat și ei o tarabă fiindcă strângea bani pentru o casă de copii. Soacra ei e doamna care tricotează pulovere și poate să-ți dea numărul ei, dacă o rogi. Dar mi-a spus că, cel mai probabil, n-o să-ți poată spune numele celor care au cumpărat lucruri de la ea. Nu e de-a locului, nu-i poate recunoaște. Totuși, un amănunt interesant: fata stă în Yorkshire. Deci poate că Booth a cumpărat-o de acolo.

— Cum ai aflat toate astea?

— Am întrebat, spuse Fran. Acum vreau un ceai. Și niște bezele făcute în casă.

Capitolul 33

Kenny amânase tunsul oilor până luni. N-ar fi putut să le tundă sâmbătă, imediat după ce-i găsise cadavrul lui Roddy. Nu-l simpatizase pe băiat, dar era o chestiune de respect. Unele lucruri trebuiau făcute cum se cuvine, indiferent de persoanele implicate. Din același motiv și Edith făcuse ce trebuia când se dusese sâmbătă la conac să stea cu Bella. Era profund îndurerată și nu putea fi lăsată de una singură în situația în care se afla. Edith era singura persoană din Biddista care o putea liniști. Aggie era fragilă și, la rândul ei, se tulbura ușor, iar Dawn, deși ar fi fost capabilă, era străină și, deci, nu știa exact ce se cerea într-o astfel de situație.

Ar fi putut să cheme mai multă lume să-l ajute duminica, însă era destul de superstițios când venea vorba să lucreze în ultima zi din săptămână. Când era mic, nimeni nu lucra în Ziua Domnului. Femeilor nici prin gând nu le-ar fi trecut să pună rufe la uscat, iar cele mai multe pregătiri pentru cină se făceau cu o zi înainte. În niciun caz nu se lucra pământul. Kenny nu era credincios, însă îi plăcea să păstreze tradițiile. Dacă Willy ar mai fi locuit în vechea lui casă, cu siguranță l-ar fi deranjat să vadă o grămadă de bărbați urcând pe deal duminica dimineată.

Willy mergea mereu la biserica din Middleton. Unul dintre enoriași îl lua cu mașina în fiecare dimineată de duminică. Willy era pregătit și aștepta la ușă, îmbrăcat cu un costum care strălucea de atâta purtare. Kenny se întrebă dacă îl mai duceau la biserică de când se mutase în centrul de îngrijire. Spera că da.

Luni urmau să fie mai puțini bărbați disponibili să-l ajute; cu toții aveau propriile lucruri de făcut și trebuiau să ajungă și la muncă. Dar, chiar dacă nu terminau cu toate oile, o să le rezolve pe restul în altă zi din timpul săptămânii. Edith își luase o zi liberă de la centrul de îngrijire ca să-l ajute la rândul ei. Kenny îi era recunoscător. Știa că strânsese cât mai multe zile libere pentru când urma să se nască

nepotul lor.

Martin Williamson își făcu apariția. Sâmbătă deschisese cafeneaua de la Herring House, fiindcă mereu venea multă lume și nu auzise nimic cum că Bella n-ar fi de acord. Dar când aflase, se înfuriase teribil și insistase ca atât galeria, cât și restaurantul să fie închise pentru restul săptămânii. Martin îi spuse că nu-l deranja, câtă vreme era plătit în continuare, și că s-ar fi bucurat să ajute la tunsul oilor. Kenny se mirase de cât de ușor trecuse peste întâmplare. Din câte știa el, Martin și Roddy fuseseră prieteni. Dar poate că așa era el, nu lua nimic în serios. Pe lângă el mai era un grup de pensionari, cu toții veniți din Unst, care încă lucrau câte un pic de pământ ca hobby. Se strâneau la astfel de ocazii, iar acum stăteau în fața casei – identici din cauza șepcilor și combinezoanelor pe care le purtau – și vorbeau despre vremurile apuse în timp ce câinii găfâiau la picioarele lor. Kenny își dădea seama că bărbații se bucurau să se afle acolo. Era o vreme foarte frumoasă, iar ei erau încântați că puteau să fie de folos.

Deși știa exact cum voia să procedeze odată ce ajungea sus pe deal – avea aproape la fel de multă experiență ca ei –, le ceru părerea, dând din cap cu seriozitate când îi explicară care era cea mai bună abordare. Edith ieși din casă și li se alătură. Purta salopetă și cizme și avea părul strâns într-o coadă. O prinsese soarele în ultimele săptămâni, cât fusese vremea frumoasă, așa că pe față avea o urmă palidă acolo unde, de regulă, își ținea părul despletit. Avea toiagul pe care tatăl ei îl folosisese dintotdeauna.

În ultimul moment apăru și Peter Wilding. Tocmai începuseră să urce, când acesta veni în goană în urma lor.

— Am auzit de la Martin ce puneți la cale! Mă gândeam că v-ar prinde bine încă o mână de ajutor!

— Sigur, spuse Kenny, cu cât mai mulți, cu atât mai bine!

Era adevărat că, dacă veneau mai multe persoane, puteau acoperi o suprafață de teren mai mare când adunau oile. Erau mai puține șanse să scape vreuna. Însă nu prea-l suporta pe scriitor și își dorea

ca acesta să nu fi venit. I se părea un fel de parazit. Voia să vină acolo numai ca să scrie ulterior despre experiența avută. Acesta fu primul lucru care-i strică ziua.

Al doilea lucru fu apariția lui Perez, care era însoțit de un cuplu tânăr, la marginea Gropii din Biddista. Faptul nu urma să reprezinte un impediment – Kenny și ceilalți nu aveau altceva de făcut decât să mâne animalele în direcția opusă – însă, chiar și așa, pe Kenny îl deranjă. Sperase ca măcar în ziua aceea să uite de bărbatul spânzurat din coliba de la ponton și de trupul zdrobit al lui Roddy Sinclair.

În vreme ce toți ceilalți se aliniau de-a lungul viroagei ca să înceapă treaba, Kenny se apropie de cei trei ca să discute cu Perez. Cuplul care-l însoțea avea echipament de cățărare. Nu înțelegea de ce. Dacă voiau să se ducă până jos, puteau să coboare foarte bine pe peretele cu iarbă. Doar erau tineri și în formă.

— Ce faceți?

Perez se întoarse încet către el. Kenny își zise că, probabil, detectivul voia să decidă cât să-i spună. În schimb, îi ignoră întrebarea.

— Azi tundeți oile. Dacă terminăm la timp, vin să te ajut și eu.

— Ce se întâmplă aici?

Kenny se gândi că Perez avea să-l ignore din nou. Dar de această dată polițistul îi răspunse.

— Vreau să căutăm temeinic. Atât în tunelul de jos, cât și pe peretele de stâncă. Încă lipsesc unele lucruri ale victimei.

— Cât timp va dura? Întrebă Kenny. Când o să fim lăsați în pace?

— Va dura cât e nevoie ca să aflu ce s-a întâmplat, spuse Perez. Va dura până aflu cine a ucis doi oameni.

Cei doi tineri nu-i băgaseră în seamă și se pregătiseră între timp pentru coborâre. Fata era deja la buza prăpastiei, ținându-se de coardă și fiind suspendată în gol. Kenny se întoarse. Dacă stătea cu spatele, poate reușea să facă abstracție de ei, prefăcându-se că nimic din toate astea nu se întâmpla cu adevărat.

Alergă în urma grupului care avansa în linie. Câinii alergau printre ei, umplând golurile. Bărbații mergeau cu mâinile întinse în lateral, chiuiau și strigau ca să facă oile să se miște. Cei din capăt păreau să fie la mare distanță, sunetul vocilor lor se pierdea în depărtare. Kenny mergea alături de Edith, care agita toiagul și striga laolaltă cu ceilalți.

— Ce se întâmplă acolo?

Edith fu nevoită să țipe ca să fie auzită prin larma făcută de bărbați, câini și oi.

— Are loc un fel de căutare. Nu știu. Nu mai suport. Nu mai suport să se întâmple toate astea așa aproape de casă.

Edith păru să-i spună ceva încurajator, însă Kenny nu-i înțelese cuvintele din cauza zgomotului.

Strânseră oile într-un țărc de piatră, cu o poartă grosolană din lemn, și le scoaseră una câte una ca să le tundă. Bărbații mai în vârstă luau fiecare câte un animal, puneau oaia pe spate, ținându-i strâns picioarele din față, și tăiau lâna cu mișcări scurte și sigure. Apoi, animalul golaș era lăsat să plece. Mâinile bărbaților erau maronii, murdare și bătătorite. Kenny se uită la ale lui și observă că părea să le aștepte aceeași soartă. Mâinile lui Edith erau fine și se gândi că, până la finalul zilei, avea să-și facă și ea câteva bășici, însă lucra la fel de bine ca bărbații și egala chiar și forța câtorva dintre ei. Se pricepea să folosească ustensilele de tuns și știa cum să liniștească oile. Dar nu era la fel de rapidă ca ei. Uneori o priveau și glumeau pe seama lentorii ei, însă Edith doar râdea, nepăsătoare.

La ora prânzului aduse niște recipiente cu ceai și sandviciuri groase, cu brânză și șuncă preparată chiar de ea. Mâncară, deși aveau mâinile încă unsuroase din cauza lanolinei; doar se șterseseră de iarba scurtă ca să se curețe de grosul murdăriei. Peter Wilding stătea laolaltă cu ei, dar nu prea făcuse mare lucru. Încercase să tundă o oaie, însă o ținuse departe de el, de parcă îi era teamă. Până la urmă, Edith preluase controlul și rezolvase animalul. Kenny se gândi că scriitorul doar stătea acolo și îi asculta cum vorbesc. Parcă

și-ar fi luat notițe în minte. Mai târziu, Wilding se întinse în iarbă și rămase cu ochii închiși. Probabil că nu era obișnuit cu atât de mult efort fizic.

Apoi, poarta se deschise și mai fu eliberat un animal. Când Edith termină cu o mioară neagră, ridică lâna și i-o arătă lui Kenny.

— Poate fac ceva din asta. Tricotez ceva pentru copil, o jucărie moale. Ce zici?

Edith se gândea tot timpul să facă lucruri pentru copii, să le facă obiecte care să le aducă aminte de casă. În atelierul din Skoles era o piele pe care o pregătea pentru dormitorul copilului. O tratase cu alaun ca s-o conserve; mai târziu avea să pieptene lâna până devenea moale. Pe podeaua camerei de zi aveau trei covoare pe care Edith le făcuse exact la fel.

Terminară abia după-amiaza târziu. Din locul în care lucraseră nu vedeau nici Groapa din Biddista, nici pe cățărători. Când se îndreptă spre casă, Kenny se aștepta ca Perez și cei doi tineri să nu mai fie acolo. Cât putea să dureze? Nu luase în serios oferta lui Perez legată de ajutorul cu oile. Dar când dădură ocol dealului și ajunseră să vadă stânca din fața lor, Perez era tot acolo, și mai era și un Land Rover al poliției, care avansase pe drumeag cât de mult fusese posibil. Mai mulți oameni se îngrămădiseră de parcă așteptau să se întâmple ceva. Kenny îl recunoscuse pe detectivul englez din Inverness.

Kenny hotărî din nou să ignore ce se întâmpla, așa că merse mai departe către casă. Bărbații mai în vârstă îl urmau și, în ciuda faptului că se mai uitau din când în când la grupul de lângă prăpastie și șușoteau între ei, nu schimbă nicio vorbă cu Kenny.

Wilding, în schimb, era prea curios ca să treacă pur și simplu pe lângă adunare. Se holbă la grupul de polițiști și merse într-un final la ei, afișând o atitudine arogantă, de parcă ar fi fost la fel de îndreptățit ca ei să se afle acolo.

Ceilalți din grup erau la jumătatea drumului, prea departe pentru a auzi discuția, însă rămaseră pe loc ca să urmărească ce se

întâmpla. Până la urmă se întoarse și Kenny. Ar fi părut un prostănac dacă mergea de unul singur spre casă.

Detectivul englez se îndepărtă de ceilalți din grup și îl opri pe scriitor înainte să mai înainteze spre prăpastie. Avu loc un scurt schimb de replici, după care Wilding fu alungat.

L-a trimis la plimbare, își zise Kenny cu oarecare satisfacție.

— Ei bine? Întrebă Martin. De ce s-au adunat toți acolo? Au venit s-o găsească pe iubita uriașului?

Wilding sigur nu știa povestea, pentru că îl privi pe Martin de parcă n-ar fi avut toate țiglele pe casă. Bărbații în vârstă râseră.

— Nu vor să-mi spună nimic, zise Wilding. E scena unei crime și nimeni n-are voie să treacă. Asta e tot ce-a putut să-mi spună individul. De fapt, a fost cam neobrăzat.

De regulă, după o zi de muncă pe deal, Kenny putea să cadă ușor într-un somn adânc, în ciuda luminii de afară. Însă în seara aceea era tulburat. Edith fusese la fel de neliniștită ca întotdeauna, dar măcar adormise într-un final. De teamă ca, foindu-se, să n-o trezească, Kenny se ridică până la urmă din pat. Se îmbracă, se încălță cu bocancii și ieși. Totul era gri și mohorât, iar mai întuneric de atât nu avea să se facă. Kenny merse puțin spre deal.

Noaptea, în acea perioadă a anului, petrelii și furtunarii zburau printre stânci, îndreptându-se către cuiburile făcute în fostele vizuini de iepuri. În copilărie, Willy îl luase cu el și îi arătase toate acestea. Kenny încercă să și-i imagineze pe micii petrei, fantomatici precum niște lilieci în întuneric, și își zise că ar putea merge să le admire din nou. Însă, în timp ce se apropia, auzi un huruit mecanic care venea din direcția Gropii. Un generator. Asta însemna că poliția încă nu plecase de acolo. În timpul după-amiezei auzise zgomot de vehicule care circulau pe drum. N-ar fi suportat să le vadă, așa că porni înapoi. Sunetul generatorului era slab, însă lui Kenny i se părea amenințător. Nu reuși să și-l scoată din cap nici măcar când ajunse în casă. Știa că urma să stea treaz toată noaptea.

Capitolul 34

Perez îi urmărise cu invidie pe Kenny Thomson și grupul său în timp ce urcaseră pe deal. Adunatul oilor pentru tuns îi amintea de casă. Adică de Fair Isle, cea mai sudică și mai izolată insulă din Shetland. Era faimoasă pentru tricotajele de acolo și pentru că era menționată în timpul prognozei pentru transporturi. Când lucrase în oraș, Perez obișnuia să stea treaz noaptea, ascultând vocea echilibrată de la radio. Fair Isle, Insulele Feroe, Islanda de sud-est. Un vânt estic, 20-25 de noduri, ploaie ușoară. Apoi și-l imagina pe Dave Wheeler, care avea o fermă la Field. Bărbatul venise pe insulă după ce lucrase prin Atlanticul de Sud, iar Perez nu-și amintea o perioadă în care altcineva să fi fost meteorologul insulei. Înainte de a se pensiona, avusese grijă de aerodrom și fusese și pompier.

La un moment dat crezuse că viitorul lui se afla pe Fair Isle. Avea să-și cumpere o fermă, iar când tatăl lui urma să se pensioneze, el avea să devină căpitanul navei poștale, The Good Shepherd. Copiii lui aveau să crească pe insulă și s-o cunoască la fel de bine ca tatăl lor. Iar apoi, cu ceva timp în urmă în acel an, chiar apăruse ocazia să se mute pe Fair Isle. O fermă fusese scoasă la vânzare, iar el avea șanse mari s-o cumpere. Mama lui abia așteptase ca el să se întoarcă, însă Perez nu făcuse niciun demers în acest sens.

Poate din cauza letargiei. Ezita să-și părăsească mica lui casă de la malul apei. Dar era vorba de mai mult de atât. Nu era gata să se lase de muncă. Își dăduse seama că, până și în Shetland, nu era ușor să fii polițist. Și, deși abia o cunoscuse, se gândise încă de pe atunci la Fran. Nu avea regrete.

Se oferise să-l ajute pe Kenny să tundă oile fără să se gândească, însă vorbise serios. I-ar fi plăcut să facă efort fizic după stresul anchetei. I-ar fi eliberat mintea, i-ar fi pus mușchii în mișcare. Se întoarse către alpiniști, sperând că aveau să termine în scurtă vreme. Dacă telefonul lui Booth se afla acolo, cu siguranță că urmau să-l

găsească în curând. Zona de căutări nu era așa mare.

Alpiniștii, Sophie și Roger Moore, erau soț și soție. Veniseră în Shetland mai întâi ca studenți, dar le plăcuse insula și rămăseseră acolo. Sophie era contabilă la primărie; însă Perez nu era prea sigur din ce-și câștiga Roger traiul. Îi urmări cum trec de margine pe rând. Se mișcau încet, oprindu-se și cercetând cu mâna excrescențele din peretele de stâncă în care s-ar fi putut afla telefonul, ascuns de limba-peștelui sau de vreun cuib de păsări. Când ajunseseră li se păruse că urma să fie simplu, de antrenament, iar Perez era convins că pierdeau vremea. Pur și simplu urma procedura ca să-l mulțumească pe Taylor. Nu înțelegea cum ar fi putut să găsească ceva. În momente ca acelea, era aproape ca o superstiție pentru el să nu aibă speranțe. Se bucurase că Taylor hotărâse să rămână o zi la biroul lui, strângând și punând laolaltă toate informațiile pe care le adunaseră. Așteptarea l-ar fi făcut pe englez să se urce pe pereți. Perez și-l imaginea stând sus, la marginea prăpastiei, urlându-le alpiniștilor ordine absurde.

Când ieșiră din raza lui vizuală, Perez se duse în partea cealaltă a Gropii, unde era peretele cu iarbă, ca să-i vadă mai bine. Nu auzea ce-și spuneau. Coborâseră destul de mult în prăpastie și, cu toate că în zonă erau doar câțiva pescăruși, aceștia făceau un zgomot teribil. Perez se gândi că probabil exista un soi de lege cu privire la deranjarea păsărilor în sezonul de împerechere. Ar fi trebuit, oare, să obțină vreun permis? Preț de o clipă se lăsă purtat de gânduri – numărul păsărilor marine care se împerecheau scăzuse drastic și el nu voia să contribuie la această realitate –, iar atunci când privi din nou observă că cei doi ajunseseră jos de tot. Perez se poziționă cu atenție la marginea peretelui acoperit cu iarbă și se așeză, fără să-și ia ochii de la ei. Chiar și de acolo simțea că-l cam ia amețea. Un început de panică. Avea întruna coșmaruri în care cădea în gol, în care aluneca de pe marginea unei prăpastii.

Roger și Sophie tocmai intrau în tunelul dintre Groapă și plajă. Mareea era la nivel minim, așa că nu exista niciun pericol să fie luați

de curent. Locul era foarte îngust, dar destul de înalt, în orice caz suficient de înalt încât un om să poată merge în picioare fără să se aplece. Pasajul se îngroșa puțin la mijloc, iar de unde era el, se gândi Perez, arăta ca urechea unui ac uriaș. Stânca ce despărțea Groapa de mal era groasă cam de șase metri, așa că tunelul trebuia să fie cam la fel de lung. Pe la mijloc probabil că era întuneric, dar alpiniștii aveau lanterne. Lui Perez claustrofobia nu-i puneă, nici pe departe, aceleași probleme precum vertijul, însă se bucură că nu era cu ei. Cei doi îi făcură semn cu mâna pentru a-i da de înțeles că urmau să intre.

În timp ce-i aștepta, Perez începu să se frământa din nou în privința anchetei. Era cald. Din când în când mai auzea din depărtare cum grupul lui Kenny striga după oi. Trebuia să găsească un mobil pentru uciderea lui Booth ca să înainteze. Poate că Roddy fusese ucis fiindcă asistasă la prima crimă sau văzuse ceva care avea legătură cu ea. Dar de ce să vrea un localnic să ucidă un englez care nu mai trecuse pe acolo de ani de zile? Nu avea niciun sens. Își zise că asasinul trebuia să fie un localnic. Îi verificaseră pe toți străinii care rămăseseră în Biddista în noaptea aceea. Cu asta se ocupaseră în principal. Echipa dăduse telefoane preț de ore în șir din camera de anchetă din Lerwick.

— Să înțeleg că ați fost la Herring House în seara vernisajului. Ați putea să-mi spuneți cu cine ați mers? La cât ați plecat? Ați observat ceva neobișnuit?

Apoi fuseseră nevoiți să analizeze și să verifice alibiurile între ele. Însă toate rămăneau în picioare. Absolut toate.

Probabil că picotea, pentru că strigătul de jos îl făcu să tresară. Brusc, își dădu seama cât era de aproape de margine și simți cum îi crește pulsul. Se sprijini cu mâinile pe iarbă, asigurându-se că stătea într-un loc sigur.

— Jimmy! Cred că ar fi bine să vii jos.

Vorbise Sophie. Din locul în care se afla Perez, i se vedea doar capul. Avea gura larg deschisă. Un monstru din adâncuri. Ibovnica

uriașului, își zise Perez, amintindu-și de legendă.

— De ce?

Le dăduse mănuși de plastic și pungațe pentru probe, în caz că ar fi găsit ceva.

— Serios, Jimmy, trebuie să vii. Te descurci pe iarbă, nu-i așa? N-ai nevoie de funie dacă vii pe acolo.

Perez evitase să coboare când fusese găsit Roddy Sinclair. Sandy se ocupase de scena crimei. Acum n-avea de ales. Sophie îl privea în continuare.

Își scoase sacoul, îl împături cu atenție și îl puse pe iarbă, simțindu-se ca un om care urmează să se sinucidă prin înec. Apoi trecu de buza prăpastiei și văzu primele urme de iepuri. Își păstră centrul de greutate cât mai jos cu putință și rămase cât mai aproape de perete, așa încât să se afle mereu pe iarbă. Nu exista niciun pericol să cadă – Sophie îl asigurase de asta. Și-o imagină încrezătoare și sprintenă, sărind din stâncă-n stâncă, cu privirea mereu înainte, folosindu-se doar de picioare ca să se echilibreze. Știa că el urma să coboare îngrozitor de greu. Din când în când se oprea și se uita în sus ca să vadă cât coborâse. Nu i se părea o idee bună să se uite în jos.

Știa că se apropie de fundul prăpastiei fiindcă o auzea pe Sophie cum striga la Roger prin tunel. Vorbele îi erau distorsionate de ecou, însă își dădea seama că Sophie era destul de aproape de el. Apoi se întoarse și observă că se afla la doar doi metri de pământ. Se lăsă să alunece pe spate și ateriză lângă Sophie, cu un picior într-o băltoacă. Acolo jos nu ajungea nicio rază de soare, iar în aer se simțea un miros puternic de alge putrezite, organic și sărat. Avea un iz primordial, încercă să nu se gândească prea mult cum avea să se întoarcă înapoi în lumea reală.

— Ce ați găsit?

— N-am vrut să atingem nimic. Vino după mine.

Sophie îl conduse către gura tunelului.

Pe jos erau denivelări – pietriș, roci solide care formau crevase și

băltoace, precum și mici bolovani netezi care probabil fuseseră aduși de pe plajă. Își aminti mult prea târziu despre circulara legată de evaluarea riscului pe care o primise cu câteva luni în urmă. Se întrebă ce-ar fi spus cei de la protecția muncii dacă i-ar fi văzut atunci. Roger și Sophie nici măcar nu erau angajații poliției.

În punctul acela, tunelul arăta ca o peșteră. Probabil că mai încolo cotea, iar breșa către mare trebuia să fie destul de îngustă, deoarece nu se vedea pic de lumină. Roger își aprinsese lanterna și îi aștepta, înconjurat de o strălucire galbenă. Stătea pe o excrescență a stâncii care forma peretele canalului și mânca un baton de ciocolată.

— Scuze, spuse Sophie. Jimmy a fost puțin cam lent.

— Deci, să înțeleg că ați găsit mobilul lui Booth?

Perez avea impresia că voiau să-i facă o farsă. Știa că nu se simțea în largul lui când venea vorba de înălțimi și îl aduseseră până acolo jos degeaba. Urmau să-i arate cine știe ce tâmpenie adusă de curent – dinți falși, o cizmă veche –, așteptând ca lui să i se pară amuzant.

— Nu, spuse Roger. Dar am găsit asta.

Lumină cu lanterna un morman de resturi care ajunsese pe o ridicătură din stâncă. Era format din bucăți de plasă de pescuit, scoici, alge, două inele de plastic în care fuseseră câte patru doze de beri și o bucată de os netedă și alunecoasă.

— Foarte amuzant, spuse Perez.

Probabil că se pierduse vreo oaie pe-acolo și murise de foame. Nu dura prea mult până când peștii și alte vietăți îi mâncau carnea. Dacă era expusă la aer, lupii de mare și șobolanii o mâncau cu siguranță. Sub acțiunea apei, bucățica de os putea să ajungă înapoi pe țarm.

— Ce crezi că e?

— E de la vreo oaie? Poate de la un câine?

— Uită-te mai bine, spuse Roger. Cred că greșești. Dacă nu mă înșel, e un femur omenesc.

— Roger lucrează ca fizioterapeut, spuse Sophie. Știe ceva despre

anatomie.

Perez își dădu seama că Sophie simțea bine. Aceași surescitare provocată de o moarte inexplicabilă.

— Probabil l-a adus fluxul foarte puternic.

Roger plimbă lanterna de-a lungul peretelui din tunel, la jumătate de metru mai jos de nivelul stâncii.

— Se vede că aici e nivelul obișnuit al apei la marea înaltă.

— Deci e posibil să fi fost adusă aici din mare? Întrebă Perez.

Se întrebă câți oameni pieriseră pe mare de-a lungul anilor. Curenții erau așa puternici, încât nu era neobișnuit ca trupurile să nu mai fie găsite vreodată. Osul era neted și nu mai avea pic de carne pe el. Era acolo de ani buni.

— N-ar dura prea mult să ajungă așa, spuse Roger, parcă citindu-i gândurile. Vreau să zic că nu e vorba de zeci de ani. Nu neapărat. Nu aici. Gândește-te la acțiunea nisipului și a pietrelor.

— Când a fost ultimul flux puternic? Vreau să spun, când crezi că a fost ridicat?

Perez simți cum gândurile i se succed cu repeziciune. Avea impresia că tocmai luase o infuzie zdravănă de cofeină.

— Anul ăsta, spuse Sophie repede, la echinocțiul de primăvară. Nu mai ții minte toate pozele alea minunate din Shetland Times cu valurile din Scalloway? Poate era în tunel dinainte de asta și a fost ridicat abia pe urmă.

— Trebuie să ajung la capătul tunelului.

Perez uitase orice gând legat de evaluarea riscului.

— Trebuie să știu cât de largă e intrarea dinspre partea cu marea.

Merseră în șir indian cu Roger în față, Perez la mijloc și Sophie în spate. Drumul prin tunel dinspre capătul cu prăpastia era îndeajuns de larg încât să-și întindă mâinile în lateral, însă, pe măsură ce se apropiau de mal, se îngusta. O rază de lumină intra printr-o crăpătură din fața lor, iar în aer se simțea un miros proaspăt, sărat, de apă de mare. Acum pășeau pe rocă solidă. Tunelul se îngustase prea mult ca să mai avanseze încă înainte să ajungă la fanta din

capăt. Lumina intra prin ciudata crăpătură verticală, făcând roca de la picioarele lor să sclipească.

— Un cadavru nu putea trece pe acolo, spuse Perez. Oricât de puternic ar fi fost fluxul. Pur și simplu nu e loc.

Sandy n-ar fi trebuit să-și facă griji în privința genții lui Booth. Nu existase nicio șansă să fie luată de ape.

— Dar dacă leșul s-a dezintegrat în mare? Un os de dimensiunile alea ar fi putut să treacă prin deschizătură.

Din nou, gândurile lui Perez se succedară cu repeziciune.

— E posibil. Dar dacă mai găsim vreun os, e deja mai mult decât o simplă coincidență. Gândiți-vă la toate locurile de pe coastă în care ar fi putut ajunge. Iar dacă găsim vreo bucată mai mare decât ce am găsit deja, e imposibil să fi venit pe acolo.

Perez îi privi.

— Nu-i așa? Spațiul e prea mic. Dacă mai dăm de oase, sau de vreun alt fragment de os, înseamnă că avem de-a face cu un cadavru care a ajuns aici de pe marginea prăpastiei. La fel ca în cazul lui Roddy Sinclair. Iar asta implică o altă crimă, și mai veche.

Capitolul 35

Luni dimineață, Fran merse în vizită la Bella. Se tot gândise în weekend că ar fi cazul să treacă pe la ea. Nu era prea sigură cum putea să-i fie de ajutor, însă moartea cuiva așa tânăr și frumos trebuia comemorată. Era nevoie de un anumit ritual. Știa că Bella avea aceeași părere. Fran se gândi că probabil stătea ca o regină la conac, așteptând să primească vizite. Asta nu însemna că Bellei nu-i păsa – Roddy fusese ca un copil pentru ea, la fel cum era Cassie pentru Fran – însă voia ca dispariția lui dintre cei vii să fie dramatizată, transformată în artă, să fie ceva splendid.

La intrarea în conac aștepta un mic grup de reporteri. Niciunul nu părea să fie localnic. Păreau să se mulțumească să stea la soare și să facă poze conacului cu obiectivele lor lungi. Era prezent și un polițist în uniformă, care dădea senzația că se simțea bine să vorbească verzi și uscate cu jurnaliștii. Îi făcu semn cu mâna lui Fran să treacă mai departe când aceasta îi spuse că venise s-o viziteze pe Bella. I se păru că îl mai văzuse la o petrecere de-a lui Duncan. Vremurile acelea păreau de mult apuse.

Bella îi deschise ușa. Așa cum se așteptase și Fran, era îmbrăcată de vizite. Se străduia mereu să se îmbrace cât mai teatral. În ziua respectivă purta o fustă lungă, încrețită și voluminoasă, din muselină de culoarea prunii, și o bluză albă brodată. Efectul vizual era exotic, te ducea cu gândul la un stil flamenco sau țigănesc. Fran se simțea prost fiindcă era atentă la amănunte superficiale cum era stilul vestimentar, însă Bella își dorea să fie remarcată. Fran se întrebă dacă era de prost gust să-i spună artistei cât de bine arăta și decise că era mai bine să se abțină. Pe lângă asta, ea știa deja că arată bine.

— M-am gândit să trec pe la tine, spuse Fran. Probabil că nu pot fi de mare folos, așa că dacă preferi să stai singură, spune-mi.

— Nu.

Bella rămase pe loc, încadrată de lumina care intra pe fereastra în stil bisericesc.

— Mă ajută dacă-mi ții companie. Îmi mai abate gândurile. Ai luat prânzul? Aggie Wilson îmi tot aduce mâncare. Fie îmi aduce lucruri făcute de ea, fie mici bunătăți gătite de Martin, dar pur și simplu nu pot să mănânc.

Fran observă că, într-adevăr, părea să fi slăbit. Ochii parcă îi erau goi, iar pomeții erau mai proeminenți sub pielea catifelată. Se machiase, însă, cu puțin fond de ten și puțin fard de pleoape. Și eu aș face la fel, gândi Fran. M-ar ajuta să n-o iau razna de tot.

Bella continuă:

— Ce zici să luăm ceaiul? Și poate o felie de prăjitură. Te deranjează dacă stăm în bucătărie?

Fran își aminti de ultima oară când stătuseră acolo și discutaseră despre fluturașii falși distribuiți pentru anularea expoziției. Își aminti cât de aprigă și furioasă fusese Bella și cât de important păruse vernisajul.

— Oare poliția a aflat până acum de ce a distribuit Jeremy Booth toți fluturașii aceia? Întrebă Fran.

— Cu siguranță tu știi mai bine ca mine.

Pentru o clipă, părea că redevenise Bella de odinioară, amuzată, având replică la orice.

— Nu ești cu Jimmy Perez?

— Nu discută cazul cu mine.

— Am tot încercat să-mi aduc aminte pe unde l-oi fi cunoscut pe Booth, zise Bella. M-am gândit foarte mult la trecut zilele astea. Deodată parcă a devenit mai limpede, mai viu. E mai plăcut decât prezentul, iar odată cu dispariția lui Roddy viitorul nu prea mai există. În orice caz, nu mai înseamnă nimic de care să-mi pese. E posibil să-l fi cunoscut pe Booth.

— Mai e arta.

Asta m-ar ajuta pe mine, gândi Fran. Asta și orgoliul de a menține aparențele.

— O, firește, mereu mai e și arta.

— Mai știi unde l-ai cunoscut pe Booth?

— Din când în când mai aveam oaspeți, răspunse Bella evaziv. Diverși oameni care intrau în viața mea câteva săptămâni și apoi dispăreau. Studenți și alți artiști. Îmi plăcea energia celor care mă vizitau și uneori îi rugam să rămână. Doar cumpărasem casa asta mare. Și îmi plăceau petrecerile. La fel ca fostului tău soț, draga mea. Așa că mi-am zis: de ce nu?

— Crezi că a fost unul dintre acești oaspeți?

— Poate.

Bella începu să ronțăie o bucătică de prăjitură cu fructe.

— Am impresia că și Peter Wilding a fost unul dintre ei. Nu mi-am dat seama până acum, doar de când a murit Roddy, de când am evadat în trecut, retrăind zilele din tinerețe. Dacă e vorba despre bărbatul la care mă gândesc, nici măcar nu arată așa diferit. Însă vara în care cred că a venit pe aici n-a fost o perioadă prea fericită pentru mine. Am tot încercat s-o uit. Pe lângă asta, nici măcar nu sunt sigură.

Păru să-și dea seama că vorbea incoerent, își ridică privirea și zâmbi scurt, răutăcios.

— Îi vei transmite lui Jimmy Perez ce ți-am spus adineauri?

— Ai prefera să n-o fac?

Bella dădu din umeri.

— Doar spune-i lui Jimmy că nu sunt sigură. Și mai spune-i că Wilding n-a spus vreodată dacă a mai fost pe aici. Pare ciudat, nu-i așa? Prima oară când mi-a scris, spunând cât de mult îi plac tablourile mele, nu a zis asta. Firește, scrisoarea era plină de complimente. Tuturor ne place să fim flatați. Dar te-ai fi așteptat să spună ceva legat de faptul că mi-a fost oaspete, nu-i așa? Ceva autoironie și plin de speranță. „Bănuiesc că nu mai ții minte, însă ai fost foarte drăguță să mă găzduiești într-o vară”. Nu-mi dau seama cât de bună e memoria mea. E posibil să încep să inventez acum. Cred că durerea face pe oricine să nu mai fie tocmai normal la cap.

Asta și nopțile albe.

— Crezi că Jeremy Booth și Peter Wilding au fost aici în același timp?

Trecu ceva vreme până când Bella răspunse.

— Știi ceva, chiar asta cred. Era tot cam în perioada asta a anului. O vară neobișnuit de caldă. Casa era plină. Părinții lui Roddy încă locuiau în Lerwick pe atunci, dar de regulă el venea la mine sâmbăta și duminica, iar vreo două săptămâni Alec a fost internat în spital. Îmi aduc aminte cum am mers cu el pe plajă și am înotat. Eu l-am învățat. Sunt rare zilele în care apa e suficient de caldă pentru asta. Iar noaptea dădeam petreceri pe plajă. Făceam focuri de tabără și ascultam muzică. De regulă era și cineva care putea să cânte. Pe lângă asta, prea mult alcool și prea multe droguri. Anii '60 trecuseră de mult, firește, însă probabil că încercam să recreăm atmosfera de atunci. Creativitatea și libertatea. Voiam să credem că suntem tineri.

Bella tăcu.

— Iar eu eram îndrăgostită de Lawrence Thomson. Îl iubisem de la treisprezece ani. Probabil că și de mai înainte. Îmi aduc aminte că mă jucam de-a sărutul cu el pe când eram la școala primară din Middleton. Niciunul dintre cei care veneau nu se comparau cu el.

Fran avea zeci de întrebări, însă le păstră pentru ea pe toate. Bella dădu din cap, de parcă ar fi început să se dezmeticească, să revină la realitate.

— Toată lumea a plecat, firește. Imediat ce s-a stricat vremea și a început să plouă. Nu voiau să trăiască în Shetland în adevăratul sens al cuvântului. Vorbeau despre cultura autentică, dar în experiența lor nu era nimic autentic.

Bella tăcu din nou.

— Până și Lawrence a plecat.

— Bănuiesc că nu mai ai fotografii de atunci?

Bella păru să n-o audă.

— Dar eu îl aveam pe Roddy. Compensa din plin pentru toți vizitatorii de vară. Iar după moartea lui Alec, după ce maică-sa a

fugit cu petrolistul ăla al ei, l-am avut doar pentru mine. A compensat și pentru pierderea lui Lawrence? Nu știu ce să zic.

— Mai ai vreo fotografie?

Din nou, Bella dădu din cap, încercând să alunge imaginile trecutului.

— Trebuie să fie câteva. Roddy s-a uitat la ele destul de recent.

— Ai putea să mi le arăți și mie? Dacă nu te răscolește prea tare.

— Nu prea știu unde sunt. Și chiar nu cred că am energia necesară să le caut.

— Le caut eu, spuse Fran. Doar să-mi spui unde ar putea fi.

Se simțea sedusă de ideea petrecerilor de vară de la conac. Lungile nopți albe. Artiștii, actorii și scriitorii care erau atrași de Shetland, dar mai ales de Bella, la fel cum moliile sunt atrase de lumini puternice, și femeia aceasta pe care n-o interesa niciunul. Ea îl voia pe Lawrence, iubitul ei din copilărie, făt-frumos al ei. Ce scenariu grozav de film! Își zise Fran. Toți oamenii aceia atrăgători într-un loc deosebit.

— Sunt într-o cutie veche de pantofi, spuse Bella.

Răspunsul veni atât de repede, încât Fran se gândi că și ea își dorise să se uite la fotografii în tot acel răstimp. Era prea letargică sau ținea prea mult la amorul propriu ca să le caute.

— Cred că se află în dulapul din atelier. Știi unde?

Se lăsă pe spate în scaun și făcu semn cu mâna ca să-i arate pe unde s-o ia.

Fran se bucură de ocazia de a merge prin casa Bellei de una singură, aruncând priviri pe furiș în alte camere prin ușile întredeschise. În astfel de momente, memora imaginile ca să le folosească ulterior în tablourile ei.

Fotografiile erau exact unde spusese Bella – într-o cutie de pantofi ponosită aflată pe un raft dintr-un dulap înalt din lemn închis la culoare. Fran se întrebă dacă nu cumva proprietara se uitase deja la ele. Toate fotografiile erau împrăștiate și nu părea să existe vreo ordine cronologică. Multe erau deteriorate, aveau

marginile ferfenițe și colțurile îndoite, iar imaginile propriu-zise se decoloraseră. Era tentată să stea acolo, pe jos, să le întindă pe podea până când avea să-și dea seama de ordine, sau până avea să recunoască pe cineva. Dar erau ale Bellei și nu se cădea să facă asta.

În bucătărie, Bella strânsese ceainicul, cănila și prăjitura cu fructe de la Aggie Williamson de pe masă.

— Ei, ia să vedem ce-ai adus.

Fran ar fi vărsat toate fotografiile într-o grămadă, după care le-ar fi împrăștiat ca pe cărțile de joc, însă Bella le lăsă în cutie și începu să le scoată una câte una. În prima era Roddy copil, înfășurat într-un prosop, cu fața bronzată și părând pistruiat de la nisip. Multe fotografii erau cu el, iar Fran fu nevoită să asculte povestea fiecăreia. La un moment dat, Bella începu să plângă. Fran se ridică, veni în spatele și o luă în brațe.

După ce se întoarse la locul ei, se uită pe furiș la ceas. Bineînțeles că voia s-o consoleze, dar în curând era nevoită să plece. Cassie ieșea să se joace cu o prietenă după școală, însă tot trebuia s-o recupereze înainte de ora ceaiului. Avea să-l sune pe Perez și să-i spună despre fotografii. Până la urmă, nu prea era treaba ei. Trebuia să învețe să nu se amestece în munca lui, să nu pună întrebări, dacă voiau ca relația lor să funcționeze.

Apoi, la suprafața mormanului din cutie, apărură o fotografie cu un grup de adulți. Erau îmbrăcați în haine de petrecere, femeile purtau rochii lungi, iar bărbații – cămașă și sacou. Se aflau în grădină, iar conacul se profila în spatele lor. Toată lumea părea bătoasă și protocolară. Dincolo de conac se vedea un cer senin. Toți țineau câte o mască prinsă de o tijă, niște obiecte deosebite, elaborate. Pe Fran o trecu deodată un fior.

Însemnătatea măștilor părea să n-o afecteze deloc pe Bella. Lăsă fotografia acolo unde era și se holbă la ea.

— Îmi aduc aminte de seara aceea. Era în seara de dinainte să plece cei mai mulți dintre ei. Am dat o petrecere în toată regula ca să marcăm evenimentul. Le-am spus tuturor să se îmbrace elegant,

am dus masa mare în sufragerie. Voiam să fie ceva cât mai special, așa că mi-a venit ideea cu măștile. Trebuie să fi părut foarte pretențioasă! Aveam impresia că eram tare sofisticată. Niciunul dintre noi nu e așa tânăr în fotografie, nu-i așa? Îmi amintesc de perioada aceea ca de tinerețe, dar nu e cazul.

— De unde ați făcut rost de măști?

— Le-am închiriat de la o companie de teatru. Cea care încă vine în Lerwick, an de an, pe navă. Mă împrietenisem cu unul dintre actori.

— Acum cât timp a fost asta?

Bella se uită în gol.

— Să fi fost acum vreo cincisprezece ani? Roddy împlinea șase ani următoarea zi. Venise să-și ia cadoul, iar aceia dintre noi care mai rămăsesem aici eram îngrozitor de mahmuri.

— Mai știi cine sunt personajele din fotografie?

Bella o ridică. Era mai mare decât celelalte, care erau doar niște instantanee mici, era mare aproape cât cutia de pantofi.

— Aici sunt eu. Chiar în față. Normal.

Purta o rochie roșie de mătase cu bretele. Era tunsă foarte scurt, aproape la fel cum era acum. Fran își aminti de autoportretul care-l captivase pe Jeremy Booth la petrecerea de la Herring House.

— Arătai grozav!

— M-am străduit. Doamne, chiar m-am străduit! Îmi intrase în cap ideea că Lawrence o să mă ceară în căsătorie seara aceea.

— El apare în fotografie?

— Nu, spuse Bella. L-am invitat la cină, dar nu a venit.

— ăsta nu e Peter Wilding?

Fran întoarse fotografia, astfel încât se uita direct la ea.

— Bărbatul ăsta care stă lângă tine.

Era brunet și chipeș, dar ursuz.

— Așa crezi? S-a mai îngrășat puțin, dacă într-adevăr el e. Poate ai dreptate. Forma nasului e aceeași.

— Ești sigură că nu l-ai recunoscut când a vrut să închirieze casa

de la tine? Nu pare să se fi schimbat așa mult.

— Crezi? În orice caz, nu l-am recunoscut. După cum ți-am zis, n-aveam niciun motiv să vreau să mă mai gândesc la vara aceea. Pe lângă asta, nu era nevoie să trăiesc în trecut. Aveam un viitor prin Roddy.

Fran își zise că Bella îl încercase prea mult pe băiat – îi pusese în cârcă întreaga ei fericire.

— Apare și Jeremy Booth?

Bella trase fotografia înapoi spre ea.

— E greu de zis, nu-i așa? L-am văzut doar puțin la Herring House în seara cu pricina. Unde să fie? Mă întreb dacă ar putea fi el cel de aici.

— Unde?

— Aici. M-am gândit la fața lungă, la nasul destul de subțire. Are mai mult păr aici, firește. E neplăcut de lung, chiar și pentru vremurile alea. Și are barbă. Tare boem!

— Și chiar nu-ți aduci aminte deloc de el? Nici măcar numele nu-ți sună cunoscut?

— Nu cred să fi stat prea mult pe aici. Probabil nu mai mult de câteva zile. Așa era pe atunci. Lumea venea, stătea puțin, apoi pleca. Am stat destul de mult în Glasgow ca lector invitat al Facultății de Arte plastice. Mă făceam mangă la petreceri și chemam lumea să stea la mine în Shetland.

Bella se lăsă pe spate, cu ochii întredeschiși. Fran își zise că, probabil, rețrăia vara aceea.

— Mă gândesc că el o fi fost magicianul. A făcut un spectacol de magie pentru Roddy, care a fost pur și simplu fermecat. A fost un lucru foarte drăguț. De fapt, cred că era actorașul meu. Mi-a spus că mă iubea.

O spusese de parcă nu conta, de parcă se întâmpla tot timpul. Bella făcu o pauză.

— Obişnuia să facă farse, din câte îmi aduc aminte, și nu toate erau de bun gust. Fluturașii care anulau expoziția se încadrează

perfect în stilul lui. O metodă de a-și lua revanșa. Dar de ce să fi așteptat atâta vreme? Cu siguranță că nu revenise în Shetland doar ca să mă enerveze pe mine.

Fran simți o undă de satisfacție în vocea ei. Îi plăcea să creadă că i-a bătuit imaginația ani de zile.

— S-a întâmplat ceva atunci când erați cu toții la conac? Întrebă Fran. Ceva care să declanșeze toată nebunia după atâția ani?

— Nu, spuse Bella. Seara în care a fost făcută fotografia a fost un mare fâs. Ne-am îmbrăcat elegant și am luat cina. A doua zi de dimineață, m-am trezit mahmură și cu o grămadă de farfurii murdare. Nimic dramatic. Nimic.

— Pot să iau fotografia ca să i-o arăt lui Jimmy?

— De ce nu?

Părea obosită, de parcă nimic nu mai conta.

Capitolul 36

Taylor era la birou de la ora opt și i se părea imposibil să se mai concentreze. De mic nu avusese stare, își dădea seama acum că probabil îl deranjase pe tatăl lui cu fâțâiala și nevoia lui de atenție. Tatăl lui lucrase ca maistru în port și era obișnuit să fie respectat. Însă asta fusese prea mult pentru Taylor. De la călătoria în Wirral, se tot gândise la familia lui. Ar fi trebuit să țină legătura cu ei, măcar să-i anunțe că era bine și sănătos. Toată lumea îl considera pe Jeremy Booth un egoist nenorocit, la cum își părăsise nevasta și copilul. Poate că aceleași lucruri se spuneau și pe seama lui Roy Taylor. Ai fi zis că era în stare să pună mâna pe telefon și să-i spună maică-sii că încă trăiește. Începuse să vadă prea multe asemănări cu propria lui viață. Se părea că, la rândul lui, și Lawrence Thomson dispăruse pur și simplu. Făcuse asta fiindcă din plictiseală sau fiindcă exista presiunea de a-și lua o nevastă și a întemeia o familie. Sau poate că simțise pur și simplu nevoia să ia singur decizii și să aibă propria viață.

Taylor părăsi clădirea și ieși în stradă. Avea nevoie de mișcare, aer proaspăt și o cafea mai acătării. Un alt vas de croazieră imens tocmai intra în port, blocând vederea către Bressay și dominând orașelul. Taylor își zise că o croazieră ar fi fost un coșmar pentru el. Să fii închis pe un vapor în compania atâtor oameni pe care nu i-ai ales tu, să fii nevoit să te porți politicos, să nu poți scăpa. Exact ca într-o familie. Apoi își zise că, deși nu vorbise de ani întregi cu rudele lui, nu scăpase, de fapt, de ele. Resentimentele legate de tatăl lui tot creșteau în el, umflându-i ambiția și alungându-i pe cei din jur.

Merse pe stradă și intră în Peerie Café. Mai venise acolo cu Perez data trecută când fusese în Shetland. Băuseră cafea și discutaseră despre anchetă, fiind amândoi împotriva opiniei generale că făptașul ar fi fost deja găsit. Își aducea aminte cu jind de cât de bine

se înțeleseseră atunci. Parcă își aducea aminte că mai și râseseră. Fuseseră mai mult prieteni decât rivali. De ce îl irita Perez acum mai mult decât prima oară? Doar fiindcă era cu Fran Hunter? Oare Taylor era gelos din cauza unei femei? O femeie atrăgătoare, de altfel.

În fața lui, la coadă, erau două doamne de vârstă mijlocie – turiste din Anglia, echipate de drumeție. Încercă să-și astâmpere nerăbdarea în timp ce ele tot dezbăteau dacă ar fi fost cu adevărat demențial să își pună și frișcă pe biscuiți. Era cât pe ce să se întoarcă și să iasă, însă aroma de cafea din aer îl făcu să rămână pe loc.

Tocmai comandase când îl sună Perez.

— Sunt în Biddista. Ar fi bine să vii aici.

Când vorbea, detectivul din Shetland nu-ți lăsa vreodată impresia că ar fi vreo urgență, însă Taylor simți că de data asta era ceva important.

— Alpiștiții au dat de ceva...

Englezoaicele se întorseseră la tejghea, fâțându-se pe lângă el și agitându-se în timp ce luau niște șervețele. Vorbeau, astfel încât lui Taylor îi fu greu să audă ce-i spunea Perez.

— Pornesc imediat. Îmi zici când ajung.

Ceru cafeaua într-un pahar de carton, astfel încât s-o poată lua cu el, și se simți pe cât de fericit putea să fie la vârsta de adult. Avea un scop, un pretext să fie activ. Câteva ore, cel puțin, nu avea să se plictisească. În mașină ascultă Led Zeppelin atât de tare că nici nu mai putea să gândească și conduse cu o singură mână pe volan în timp ce-și bea cafeaua, care era încă prea fierbinte. Se gândi că frica de plictiseală îl mânase toată viața.

Conduse cât de mult era posibil pe drumeag și parcă pe iarbă, după care străbătu pe jos ce mai rămăsese din distanță. Perez și alpiștiții îl așteptau la marginea prăpastiei. Văzându-i cum stăteau pe jos, cu fața la soare, se enervă din nou. Chiar n-aveau nimic mai bun de făcut? Perez avea cumva impresia că ancheta era doar un fel de vacanță, un pretext să scape de rutină într-un asemenea loc uitat

de Dumnezeu?

— Ce e?

Se simțea în dezavantaj, gâfâind și transpirând după ce urcase dealul.

— Ați găsit mobilul lui Booth?

— Nu, spuse Perez. Nu l-am găsit.

— Atunci despre ce e vorba?

— Un os de om.

Perez se încruntă.

— E vechi. Cel puțin, nu e proaspăt. Am nevoie de opinia unui specialist. Voiam să te întreb cum ar trebui să procedăm în continuare. M-am gândit să nu avansăm până nu ne consultăm.

Taylor încercă să nu se enerveze. S-ar fi simțit extraordinar de bine dacă s-ar fi dezlănțuit, urlând la Perez pentru incompetența de care dăduse dovadă. Detectivul din Shetland era cel care avusese în grijă scena crimei atunci când fusese găsit cadavrul lui Roddy Sinclair. De ce nu se demarase o investigație ca lumea de la bun început? De ce fusese nevoie de sugestia lui Taylor ca să se miște lucrurile? Simți satisfacția tipică celui îndreptățit. Până la urmă, ziua părea să meargă destul de bine.

— Ce crezi că s-a întâmplat aici?

Vorbi pe un ton calm, rezonabil. El trebuia să se afle în poziția celui care avea dreptate. Era competitiv chiar și în direcția asta.

— Cred că a mai avut loc o crimă, spuse Perez. Ar putea fi cauza sau lucrul care le-a declanșat pe cele recente. Inițial ne-am gândit că osul putea fi adus de ape. De-a lungul timpului au mai murit oameni pe mare. N-ar fi fost neașteptat. Apoi am mai găsit un os. O parte din fluierul piciorului, după câte se pare. Probabil că mai sunt și altele.

Taylor se uită la detectivul din Shetland. Părea un salt logic destul de îndrăzneț să deduci că ar fi vorba de o crimă pornind de la câteva fragmente de oase. Perez avea o teorie, credea că știa ce se întâmplase acolo. Asta nu însemna și că avea dreptate.

— Nu e posibil ca trupul să fi fost adus de mare și să se fi dezintegrat în Groapă, fără să să-l vadă nimeni?

— Nu l-ar fi văzut nimeni.

Perez aprobă din cap.

— Lumea nu prea coboară acolo, asta e sigur. Când erau mai mulți copii prin zonă și alergau pe deal, era altă treabă, dar acum – nu.

— Deci e și asta o variantă?

— Nu. Spărtura de la celălalt capăt al tunelului e prea mică. Apa n-ar fi putut introduce un cadavru pe acolo. Nici măcar un cadavru de copil, iar aici e vorba de un adult.

— Ce vrei să spui, Jimmy? N-am toată ziua. Ajută-mă!

— Cred că e cadavrul cuiva care a fost ucis și aruncat în Groapă.

A murit la fel ca Roddy

Sinclair, iar criminalul a scăpat de cadavru la fel.

Perez miji ochii din cauza soarelui.

— S-ar părea că e același criminal, nu crezi?

— Dar Jeremy Booth a murit într-un cu totul alt fel! Vrei să spui că l-a strangulat altcineva? Că sunt doi criminali diferiți?

— Nu știu. Mă gândesc și eu.

Ai impresia că știi ce s-a petrecut aici, își zise Taylor. Dar nu vrei să îți asumi.

— Ar fi trebuit să efectuăm niște căutări ca lumea încă de când a fost găsit cadavrul lui Sinclair.

Taylor își putea permite măcar atât. Fusese un comentariu moderat, însă Perez observă critica.

— Ai dreptate. Așa ar fi trebuit.

Se opri.

— Acum ce facem? Așteptăm să ne trimită o echipă de specialiști? Prognoza nu arată deocamdată maree înaltă. Probabil n-avem de pierdut mai mult decât am pierdut deja.

Taylor încercă să-și imagineze cât avea să dureze asta. Cât avea să dureze să-i găsească pe specialiștii potriviți și să-i aducă acolo.

— Care e alternativa?

— Noi!

Vorbise tânăra. Alpiniștii stătuseră deoparte, prefăcându-se că nu-i ascultau pe cei doi, deși era evident că asta făcuseră.

— Azi avem liber toată ziua. Spuneți-ne ce să facem și rezolvăm noi. Dacă vreți, puteți să puneți un specialist de-al vostru să ne facă instructaj.

Tânăra avea părul creț și își dăduse capul pe spate, ca să-l atragă. Purta o vestă peste care avea un polar, iar englezului îi veni greu să nu se uite la sânii ei.

— Dacă nu eram noi aici, nici n-ați fi știut că se află ceva acolo jos.

Așa că Taylor acceptă, fiindcă se enerva numai la gândul că ar fi trebuit să mai aștepte. Iar dacă venea o echipă din exterior, urma să aibă propriul ei șef, iar el nu ar mai fi avut control asupra întregii situații. Pentru acest cuplu, el urma să fie specialistul. Aveau să facă ce le cerea el.

— Da, spuse. De ce nu?

Tânăra rânji, entuziasmată ca o fetiță.

Când Taylor se întoarse către Perez, observă că zâmbea complice la rîndul lui. Era din nou ca în iarna aceea, când fuseseră ei doi împotriva tuturor.

Mai târziu, își dădu seama că alpiniștii din Shetland erau la fel de meticuloși ca orice alți profesioniști din branșa lor. Rămase sus cu Perez și îi privi cum umblau în adâncurile râpei, cum căutau prin pietriș și alge. Găsiră foarte repede încă un os. Era doar un fragment. Perez se întrebă dacă nu cumva era al vreunui animal, însă Roger credea că era tot de om. Apoi, mult timp nu se mai întâmplă nimic. Taylor strigă în jos:

— Sunteți bine?

— Doar murim de foame.

Taylor nu mai avea stare. Nu voia să piardă vreo probă, însă plictiseala se instalase deja de mult.

— Mă duc să văd dacă pot să le fac rost de niște cafea și mâncare, îi spuse lui Perez. Și nouă.

— Merg eu.

— Nu. Tu ești de-al locului. Rămâi aici.

Cafeneaua de la Herring House era închisă, însă Taylor auzi zgomote dinăuntru, așa că bătu la ușă. Deși nimeni nu deschise, insistă.

— Ce Dumnezeu, omule! Nu știi să citești? Expoziția e închisă!

Se așteptase să dea de Martin Williamson, însă în fața lui stătea Aggie, mama lui Martin. Fiindcă nu o mai văzuse la Herring House, Taylor avu nevoie de câteva clipe să-și aducă aminte cine era.

— Știu.

Aggie roși când își dădu seama cu cine vorbea și simți nevoia să explice de ce era acolo.

— Nu deschid oficiul poștal luni după-amiază. Ajut puțin la curățenia de primăvară, cât e închis locul.

— Mă mir că domnișoara Sinclair se gândește la afaceri într-un asemenea moment.

— Nu Bella m-a rugat, ci Martin. Lui îi lasă în grijă restaurantul. Azi îl ajută pe Kenny Thomson să tundă oile. Părea un moment numai bun să vin.

Lui Taylor i se părea foarte neliniștită. Probabil o speriasse fiindcă bătuse așa insistent la ușă. Se gândi că mai mult ca sigur toată lumea din Biddista urma să se sperie de zgomote și de musafiri neașteptați până când criminalul avea să fie prins.

— Ați putea să-mi dați vreo două termosuri cu cafea? Și niște sandviciuri. Firește, contra cost.

— Nu știu. Martin se ocupă cu asta.

— El n-ar refuza să ne dea câteva sandviciuri.

Aggie tresări la tonul tăios pe care-l folosi englezul.

— Cred că aș putea să încropesc ceva.

Deși nu fusese invitat, Taylor o urmă în bucătăria restaurantului. I se părea că Aggie era în elementul ei acolo.

— Îl ajutați des pe Martin?

— Dacă e ocupat. Când sunt pregătiri pentru vreun eveniment.

— L-ați ajutat și înainte de vernisajul domnișoarei Sinclair?

— Doar am pregătit mesele după-amiaza. Am împăturit șervețele, lucruri de genul ăsta. Dar nu în seara cu pricina. O mai ajutam pe Bella când avea petreceri la conac, dar mereu din umbră.

Taylor își zise că părea prea timidă ca să servească la mese, în public.

— Cum erau petrecerile? Întrebă Taylor. Bănuiesc că erau grandioase.

— Niciodată nu știai la ce să te aștepți.

Aggie zâmbi ușor.

— Uneori mă așteptam să fie șampanie și hors d'oeuvre, dar mă trezeam că-i găsesc pe toți stând la masa din bucătărie și mâncând pâine prăjită cu fasole din conservă. Mă întreb ce părere aveau oaspeții.

— Vă aduceți aminte de vreunul dintre ei?

— Nu, nu după atâta timp. N-au mai avut loc petreceri mari de multă vreme.

Aggie vorbise atât de repede, încât Taylor nu știa dacă s-o creadă.

— Venea toată lumea din Biddista?

— În general bărbații erau invitați. Alec, firește, atunci când se simțea bine. Era fratele Bellei. Și Kenny, deși el nu era așa entuziasmat. Și Lawrence. Bella mereu a preferat să stea cu bărbații.

— Spuneți-mi cum a fost să creșteți într-un astfel de mediu. Pur și simplu nu-mi pot imagina. Toată lumea știe ce face toată lumea.

— Ei, încercăm cu toții să ne agățăm de un crâmpeli de intimitate. E singurul lucru pe care-l putem face ca să n-o luăm razna.

Se simți jenată că vorbise atât de sincer și deschise ușa frigiderului mare.

— Aș putea să fac un rând cu brânză și un rând cu șuncă. Poate pun și niște pate dacă vreți.

— Puteți să faceți câte două din fiecare? Suntem mai mulți.

— Am crezut că ați terminat acolo pe deal.

Tocmai tăia pâinea și se opri, cu cuțitul în aer, așteptând un răspuns.

— Nu chiar, zise Taylor.

Apoi adăugă, numai ca să-i observe reacția:

— A intervenit ceva.

— De ce? Întrebă ea repede. Ce ați descoperit?

— Îmi pare rău, nu pot să discut despre anchetă cu oricine.

Taylor încercă să zâmbească încurajator. Era foarte neliniștită și voia s-o facă să se simtă mai în largul ei, deși tot el o adusese în starea asta. Îi resimțea încordarea ca pe o boală contagioasă.

— E ceva despre care credeți că ar trebui să știm și noi?

Aggie se aplecă deasupra sandviciurilor, astfel încât Taylor să nu-i vadă chipul.

— Nu. Firește că nu. Doar vrem să se termine odată.

Taylor se întrebă dacă era cazul să insiste. Din nou își imaginea că toți locuitorii din vale făceau parte dintr-o conspirație a tăcerii. Dar Aggie părea atât de închisă în sine, încât i se păru inutil să mai încerce.

Aggie pregăti un termos cu ceai și altul cu cafea și împachetă sandviciurile în folie de aluminiu, după care luă o prăjitură cu fructe dintr-o cutie și tăie jumătate. Nu acceptă niciun bănuț.

— Sunt convinsă că Bella și-ar dori să vă ajut.

Rămase în pragul ușii și îl privi cum se îndepărta, parcă vrând să se asigure că pleca.

Când Taylor ajunsese înapoi pe deal, cei doi tineri mai găsiseră deja o parte dintr-o mandibulă. Fragmentul încă mai avea doi dinți. Însă alpiniștii spuneau că e de-abia începutul. Perez vorbea la telefon, trăgând niște sfori ca să facă rost de un generator și de reflectoare. Le era clar că aveau să lucreze până târziu în noapte.

Capitolul 37

Când Perez ajunse la casa din Ravenswick, era douăsprezece și jumătate noaptea, însă Fran era tot trează. Așa îi și spusese. O sunase scurt, atent la ce-i spune, fiindcă Taylor îl asculta. Îi telefonase de pe deal, unde semnalul era îngrozitor, așa că nu reușise să înțeleagă ce-i spunea ea.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Nu contează cât de târziu vii. Am trecut pe la Bella. E important.

I-ar fi spus și la telefon care era problema, însă Perez nu-și dorise asta. Se concentra asupra alpiniștilor care scormoneau prin resturile din răpă și nu voia ca apelul să se prelungească. Taylor oricum se lua de el din orice. Avea dreptate: Perez ar fi trebuit să organizeze o cercetare mai riguroasă a râpei când fusese găsit cadavrul lui Roddy. Chiar nu era momentul pentru conversații personale.

Când ajunse la Fran, o găsi la masă, citind. În casă era liniște. Nu se auzea muzică. O privi pe geam, observând cum lampa îi lumina chipul din profil. Probabil că ea înregistrase zgomotul mașinii doar ca pe un sunet de fundal, fiindcă citea în continuare, încruntată din pricina concentrării, cartea captându-i întreaga atenție. Se întoarse spre el doar când bătu la ușă și intra.

Apoi se ridică și îl îmbrățișă, trăgându-l spre ea.

— Ești rece, spuse Fran. Am pregătit apă caldă, dacă vrei să faci o baie.

— Îmi pare rău că n-am putut să vorbesc mai devreme.

Perez se întrebase tot drumul ce voise să-i spună. Sunase rău-prevestitor. „Trebuie să vorbim.” Asta îi spusese și Sarah, apoi îl anunțase că voia să-l părăsească. Îl luase complet prin surprindere. Poate că ar fi trebuit să prevadă ce urmasă, dar el nu se gândise deloc. Observase că era tristă, dar o pusese pe seama sarcinii pierdute. Avea nevoie de timp să treacă peste. Avea nevoie și el de timp, la rândul lui. Nu-și dăduse seama că problema era, de fapt, el.

— E vorba despre anchetă, spuse Fran. Cred că ar putea fi important.

Se simți ușurat, după care, imediat, simți că se enervează. Sperase că putea să uite de anchetă măcar în noaptea aceea.

— Am fost la Bella. Crede că, totuși, îl cunoștea pe Jeremy Booth.

— I-a recunoscut numele?

— E posibil să fi contribuit și asta. Însă, mai degrabă cred că e vorba că acum se refugiază în trecut. Vrea să scape de moartea lui Roddy trăind din amintiri. Și-a adus aminte că-l mai văzuse pe Booth. Are o memorie vizuală bună și, deși era mult schimbat, ceva din chipul lui i-a revenit în memorie.

— Cum l-a cunoscut?

— În Shetland. La Biddista. Într-o vară găzduia niște întâlniri ale artiștilor la conac. A apărut și el și a rămas acolo. Nu cred că-și amintește cum a ajuns să-l invite acolo, ci doar că era acolo. Asta și faptul că era un actor căruia îi plăcea să facă farse.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo cincisprezece ani. Așa a spus ea, dar n-a intrat în detalii.

— De ce să fi vrut să-i strice expoziția după atâta vreme? Ce crede Bella?

— Se pare că i-a spus că se îndrăgostise de ea! Dar n-au mai vorbit de atunci. Bella a zis că nici nu l-a recunoscut în seara vernisajului.

— Ești sigură? Pare puțin cam ciudat cum îi revin amintirile din vara aceea abia acum.

— Bella e puțin cam ciudată în general, nu crezi? Mai ales acum, de când Roddy nu mai e. Mi-a spus că ștersese din minte amintirea acelei veri – bănuiesc că atunci a plecat Lawrence. Nu sunt sigură. Am impresia că acum re trăiește vremurile de odinioară, când Roddy era mic, și gloria de mult apusă. Toți bărbații ăia înamorați de ea... E o metodă de a sublima durerea.

— Dar nimeni altcineva din Biddista nu-și aduce aminte de

Booth.

— Asta a fost acum cincisprezece ani. În vara aceea, la conac au venit și au plecat o mulțime de oameni ciudați. Chiar m-aș fi mirat dacă l-ar fi recunoscut cineva.

Perez era surprins că nu se simțea mai obosit. Pe drum își eliberase mintea, de parcă seara abia începea, de parcă tocmai terminase o zi de lucru normală.

— Te deranjează dacă beau ceva? întrebă Perez.

— Normal că nu. Ce-ai vrea? Vin, bere, whisky?

— Niște vin alb, te rog.

Băutura după-amiezilor de vară.

Perez își imaginea petrecerea de la conac din urmă cu toți acei ani. Oaspeții Bellei probabil că stăteau în grădină și beau vin alb rece, vorbind despre artă și politică.

— Asta nu e tot.

Fran probabil că avea o sticlă gata desfăcută în frigider. Turnă vin în două pahare.

— Are impresia că și Peter Wilding a fost acolo în vara aceea.

— Femeia asta a luat-o razna de tot? Are impresia că totul e o glumă?

— Serios, spuse Fran, nu-i vorba de asta.

— E ireal. Parcă se dovedește dintr-odată că toți oamenii care păreau să n-aibă nicio legătură cu cazul s-au aflat în aceeași casă în același timp. Iar Bella, care susținuse că nu-i cunoaște, își aduce aminte ca prin magie.

— Știu, spuse Fran. Dar o înțeleg și pe ea. A fost atât de prinsă în prezent, încât nu a avut niciun motiv să se gândească la trecut. Doar știi cât de egocentrică e. Știu cum e pentru că mi se întâmplă și mie când lucrez. Mă gândesc numai la artă, chiar și când îi citesc o poveste lui Cassie, chiar și când petrec timpul cu tine, inconștient tot la asta mă gândesc. Și tu ești la fel când vine vorba de o anchetă importantă. Pur și simplu n-avea de ce să se întoarcă asupra trecutului. Acum i-au devenit foarte clare amintirile din perioada

aceea. Face așa ca să nu se mai gândească la Roddy.

— Mie tot mi se pare absurd.

Perez luă o gură de vin.

— Parcă e un joc copilăresc. Sau Up Helly Aa⁶, după paradă. Toți *guiser-ii*⁷ cu măști pe față care aleargă dintr-un loc în altul. Eu nu particip niciodată, dar de fiecare dată mă întâlnesc cu tot felul de indivizi pe care nu-i recunosc, deși sunt conștient că îi știu. Așa mă simt și acum – încep să nu-mi mai dau seama unde se termină realitatea și unde începe ficțiunea.

— Știu, spuse Fran din nou.

— Vorbesc tâmpenii?

— Cred că înțeleg ce spui.

Fran tăcu.

— Am găsit o fotografie. Poate te ajută. Apar și măști în ea.

Așeză o fotografie decolorată pe masă și aprinse lampa la intensitate maximă.

— Sunt îmbrăcați pentru serată, spuse Fran. O ținută destul de fistichie. Măștile trebuie să însemne ceva, nu-i așa?

Cu siguranță, gândi Perez, dar nu prea știu ce anume. Crezuse că se apropia de o soluție. Să se fi înșelat?

— Ăsta e Wilding, spuse Perez, arătând către bărbatul brunet. Nu prea s-a schimbat. Cum se poate să nu-l fi recunoscut?

— A fost acum multă vreme, într-un cu totul alt context. Dar el trebuie să fi ținut minte că a venit aici. De ce nu i-a spus ceva Bellei atunci când a închiriat casa? Asta mi se pare foarte ciudat.

— Și uite-o pe Bella. Pe atunci se îmbrăca mereu în roșu. Era tipic pentru ea.

— O știai pe atunci?

— Auzisem de ea, în orice caz. Era o celebritate locală chiar și pe

⁶ Festivalul focului, sărbătoare tradițională în Shetland (*n.red.*).

⁷ Figurile costumate și mascate care fac parte din procesiunile din cadrul Up Helly Aa (*n.red.*).

atunci.

— Bella crede că acela e Booth.

Fran arată către cineva din rândul din spate. Cu părul ăla lung și cu barbă, tras așa la față, parcă e o reprezentare renescentistă a lui Iisus. Cina cea de Taină, se gândi Perez.

— Cine sunt ceilalți?

— Nu știu. Nu mi-a spus și nu am întrebat-o. Însă Lawrence nu e acolo. Se așteptase să vină. Crezuse că o s-o ceară de nevastă în seara aceea, însă n-a mai apărut. Trist, nu-i așa?

— Asta dacă e adevărat.

— Nu o crezi?

— Ți-am spus, nu mai știu pe cine și ce să mai cred.

Perez mai bău din vin, luând de data asta o înghițitură zdravănă.

— Ar trebui să-i spun lui Taylor.

— Nu s-o fi culcat?

— Cred că nu doarme niciodată.

Perez bău din nou.

— Aș putea să-l chem aici? Nu te deranjăm.

Fran nu stătu pe gânduri.

— Desigur.

Perez își scoase mobilul și, după al doilea sunet de apel, Taylor răspunse cu vocea lui dintotdeauna; doar accentul îi părea cumva amplificat de telefon. Perez îi explică situația, pe cât posibil, dându-și seama că se bâlbâia puțin.

— Am dat de o fotografie. E interesantă. Pot aștepta până mâine însă, dacă vrei, poți să vii. Știi unde locuiește Fran.

Taylor ezită. Perez se pregătea de un refuz. Apoi vocea lui Taylor se auzi din nou, mai intensă ca niciodată.

— Vin. Ajung în jumătate de oră.

O altă pauză.

— Mulțumesc.

Fran se culcă înainte ca Taylor să ajungă. Le pregătise o farfurie cu mâncare – brânză și turte de ovăz și o cutie de tablă cu biscuiți

facuți în casă.

— Nu-i nevoie.

Perez îi atinse mâna.

— Cred că am stat destul în Shetland ca să știu cum trebuie să mă port cu oaspeții.

O auzi cum se duce în dormitor, și-o imaginează scoțându-și hainele și desfăcându-și cerceii lungi și colierul de mărgele. Apoi apăru în prag într-o cămașă de noapte albă, lungă, din bumbac, pe care n-o mai văzuse până atunci.

— O să adorm înainte să vii tu, spuse Fran. Îmi pare rău.

— E vina mea. N-ar fi trebuit să-l chem pe Taylor.

Perez se gândi că era un mod nebunesc de a începe o relație. Viețile li se intersectau doar atunci când erau prea obosiți ca să mai fie în stare de ceva. Parcă ar fi fost fantome care dispăreau în nopțile albe. Sarah n-ar fi rezistat. Avea nevoie de mai multă atenție și mai multă energie din partea lui. Cu siguranță că până la urmă și Fran avea să se sature de cât era el de absorbit de munca lui. Însă, după cum explicase ea însăși, și ea avea propria obsesie – arta.

Probabil că adormise, pentru că nu auzi mașina lui Taylor, ci doar o bătaie în ușă. Partea cea mai întunecată a nopții trecuse deja. Lumina tulbure din est dezvăluia silueta neagră a dealului Raven's Head. Detectivul umplu un ibric și puse apa la fiert pentru cafea. Începură să vorbească în șoaptă. Perez așeză fotografia Bellei pe masă.

— Uită-te la măști, spuse Perez.

Taylor se încruntă.

— Deci masca e importantă. O fi vreun mesaj?

— Poate că da. Dar de la cine? De la Booth, care a purtat-o când a împărțit fluturașii? Sau de la criminal?

Se gândiră o clipă în tăcere, fără să ajungă la vreo concluzie.

— Crezi asta o fi Jeremy Booth? Întrebă Perez. Mie așa-mi pare, iar Bella părea sigură. Am verificat deja datele la conducerea teatrului de pe navă și mi-au confirmat că aceea a fost vara în care a

venit aici. Nu prea știu cum vom putea dovedi că s-au întâlnit, dacă nu ne zice ea. Poate că a fost la vreun spectacol. Pieseile lor sunt pentru toată familia. Roddy nu stătea la ea atunci, însă petreceau mult timp împreună. E genul de lucru pe care l-ar face o mătușă care-și adoră nepotul, l-ar duce la teatru ca să-l distreze. Și mi-o pot imagina luând după ea toți actorii înapoi la Biddista. Pentru o cină sau câteva zile de odihnă la final de turneu.

Perez se gândi la Lucy, tânăra actriță. Își dădea seama că voiau să sărbătorească în vreun fel finalul spectacolului. Toată tensiunea aceea. Tot entuziasmul.

— Și i-a spus lui Fran că închiriasse măștile de la compania de teatru, încă o legătură.

— Putem să le arătăm fotografia celor din conducerea teatrului, spuse Taylor. Poate reușesc ei să-i identifice pe ceilalți. Putem să facem asta și ca să confirmăm prezența lui Booth în cadru.

— Ala e în mod cert Wilding.

Perez arătă către bărbatul brunet.

— Nu s-a schimbat așa mult ca Booth.

— Deci Bella Sinclair ne-a mințit în tot acest timp?

Perez dădu din umeri.

— Ori asta, ori chiar a uitat. Nu era nevoie să-i spună lui Fran despre vara aceea. De ce să-i fi spus dacă avea ceva de ascuns?

— Însă el ar trebui să-și aducă aminte, spuse Taylor. Pot să cred că Bella a uitat de un musafir care a venit o singură dată, împreună cu mulți alții. Dar să vii până în Shetland, să petreci mai multe zile în compania unei artiste pe care o admiri... Nu prea-mi vine a crede că Wilding a uitat așa ceva.

Taylor ridicase tonul vocii din ce în ce mai tare. Perez și-o imagina pe Cassie dând buzna în cameră din cauza zgometului.

Detectivii continuă conversația afară, stând cu mâncarea între ei pe bancă și având la picioare cămile de cafea abia făcută. Încă era frig, se zgribuliseră în haine.

— Deci, ce s-a întâmplat în vara aceea? Întrebă Taylor. De ce au

murit doi oameni?

— A avut loc o crimă.

Perez era destul de sigur de asta.

— Ar fi bine dacă am putea data oasele din fundul râpei. Crezi că e vreo șansă?

— Nu știu sigur. Ar trebui să le identificăm într-un final. O probă de ADN de la vreo rudă. Dinții vor fi de ajutor.

— O, eu cred că știu despre cine e vorba, spuse Perez. În vara aceea a dispărut Lawrence Thomson. I-a spus Bellei că voia să plece din Shetland, dar n-a mai dat niciun semn de atunci. Dacă ar fi să ne luăm după Kenny, am putea crede că frate-su era un sfânt, dar toată lumea știe că avea o istorie întreagă de scandaluri.

Verificase și asta.

— La ce te gândești? Un pahar în plus, o bătaie scăpată de sub control și cadavrul lui Lawrence aruncat în Groapă? Apoi, toți cei implicați au hotărât să nu vorbească despre asta?

— Poate că da.

Perez își putea imagina cum s-ar fi putut întâmpla toată istoria. O combinație sălbatică. Vara neobișnuit de caldă. Entuziasmul provocat de lumea nouă, exotică, sosită în comunitate. Toți bărbații care se dădeau în spectacol pentru Bella. Ostilitatea inherentă dintre străini și localnici. Apoi un pact al tăcerii.

— Și atunci, ce s-a schimbat? Ar fi scăpat cu fața curată oricum. Chiar dacă am fi găsit oasele alea, lumea tot ar fi crezut că au fost aduse de mare, că sunt ale vreunui marinar mort demult. Fără celelalte crime, nu ne-am fi gândit vreo clipă la asta.

— Poate că cineva a fost lacom, spuse Perez.

— Șantaj?

— Poate.

— Parcă-l și văd pe Jeremy Booth încercându-și norocul. Era genul care să riște. Dar, din nou întrebarea: de ce abia acum? A avut mereu probleme cu banii, dar m-am uitat prin actele contabile ale companiei lui. Treaba mergea. La limită, dar mergea. Tocmai ce-și

regăsise fiica. De ce ar fi riscat atâtea? Și nu cred că Roddy Sinclair avea nevoie de câțiva marafeți în plus. N-ar fi recurs la șantaj.

— Poate că venirea lui Wilding a declanșat un întreg lanț de evenimente, spuse Perez. Stabilirea lui în Shetland e singura schimbare în ultima vreme în Biddista.

— Ai dreptate. Iar el a fost la vernisajul de la Herring House, când Booth a făcut scena.

Taylor tăcu.

— Ce-a vrut, de fapt, să rezolve cu asta? A fost un avertisment? O amenințare? Fluturașii pe care-i împărțea, care se refereau la un deces în familie, făceau referire la sărmanul individ pe care l-am găsit în râpă? Doar că Lawrence nu era rudă cu ceilalți, nu?

— Nu tocmai.

Perez făcu o pauză.

— Tatăl lui Roddy a murit mai târziu în decursul acelei veri. Era fratele Bellei. A fost un deces în familie. Însă era bolnav de cancer. Știm că moartea lui n-a avut nimic suspect. Am văzut unde e înmormântat, chiar pe coastă, lângă Herring House. Taică-miu îi era un fel de rudă îndepărtată și a plecat din Fair Isle ca să meargă la înmormântarea lui.

Perez tocmai își amintise acest detaliu. Tatăl lui, îmbrăcat într-un costum negru, zburând cu Loganair. Unele amintiri chiar erau ascunse și era nevoie de ceva care să le facă să revină la suprafață. În clipa aceea se simțea mai în largul lui cu Taylor decât se simțise vreodată de când îl luase din Sumburgh cu mașina. Probabil de asta spuse, ca din senin:

— M-am bucurat destul de tare să-l văd plecat câteva zile. Așa am avut parte de nițică pace. E ciudat cum lucrurile erau mereu mai liniștite acasă atunci când nu era el prin preajmă.

— Și taică-miu era un dubios bătrân.

Urmă o scurtă tăcere, tăcerea experiențelor împărtășite.

— Și acum ce facem?

Taylor se ridică. Era patru dimineața, însă Perez văzu că era

nerăbdător să bată la uși, să urle la telefon, să facă lucrurile să se întâmple. Însă, în ciuda elanului afișat, părea destul de evident că bărbatul din fața lui era atât de obosit că abia se mai ținea pe picioare.

— Acum dormim, spuse Perez. Nu poți să pornești acum înapoi spre hotel. Dormi pe canapea. Fran n-o să se supere.

Perez reușise să se mai apropie de Taylor. De asemenea, se înțelegea mai bine și cu Fran.

— Vorbim mai încolo cu Wilding și o să aflăm care-i treaba cu minciunile lui.

— Vorbește tu cu Wilding, spuse Taylor. Nu vreau să-l luăm prea tare. Te pricepi la asta, îi faci pe oameni să creadă că le ești prieten. Lumea te place.

Nu și Wilding, își zise Perez. El nu mă place.

Însă aprobă din cap. Se bucura că avea șansa să discute cu Wilding între patru ochi.

Capitolul 38

Perez îl sună pe Wilding de dimineată ca să stabilească o întâlnire. Credea că, procedând astfel, mai formal, avea să crească presiunea asupra lui. Pe de-o parte, scriitorul urma să aibă timp să-și pregătească o poveste, însă în vreme ce-l aștepta pe Perez, avea să devină tot mai neliniștit. Probabil că deja aflase despre rămășițele omenești găsite în râpă. Chiar dacă nu ascultase noutățile din Biddista, în ziua respectivă fusese emis un comunicat de presă cu privire la ele. Anunțul era plicticos și nu intra în detalii însă, dacă Wilding știa deja că acolo jos se afla un cadavru, până ajungea Perez la el cu siguranță urma să-și dea seama și că fusese descoperit.

Taylor plecase înainte ca Perez și Fran să se trezească. Se prăbușise pe canapea după ce Perez îl târâse cu forța înăuntru ca să-l ferească de frigul de afară. Deja tremurau amândoi și erau surescitați. Se înțelegeau bine din nou. Taylor adormise imediat: Perez îi auzi sforăitul liniștit când se spală pe dinți. Fran abia se mișcă atunci când Perez intră și se așează în pat lângă ea, știind că nu avea cum să o atingă, iar acel gând, acea tensiune, îl ținu treaz o bună bucată de vreme. Prin minte îi treceau diverse fantezii, în timp ce lumina care bătea în jaluzele își schimbă culoarea din gri în galben lăptos. Pe urmă adormi și el.

Taylor părăsise locuința foarte încet, fiindcă nimeni nu-l auzi. Lăsase un bilețel pe masa din bucătărie: „Mulțumesc. Succes.”

Wilding răspunse prompt la telefon.

— Da?

Parcă se aștepta să fie sunat.

— Aici inspectorul Perez. Aș vrea să trec pe la dumneavoastră. Am câteva întrebări...

Urmă un moment de tăcere. În niciun caz nu acesta era apelul pe care-l aștepta Wilding.

— Mi-e teamă că nu-mi e convenabil astăzi, inspectore. Tocmai

mă pregăteam să ies din casă. Am cumpărat o proprietate în Bunes. Mă îndrept acolo cu un meșter ca să vedem ce modificări trebuie făcute înainte să pot locui în clădire.

— Ne putem vedea acolo, spuse Perez. Știu locul la care vă referiți.

— Firește, inspectore. Ar fi trebuit să-mi dau seama. În Shetland nu există secrete.

Râse scurt.

— Foarte bine, ne vedem în noua mea casă! Veți fi primul meu oaspete oficial. Dar lăsați-mă o oră, ca să pot rezolva cu muncitorul și cu instalatorul. Nu vreau să mi se ducă buhul că sunt chestionat de poliție.

Așteptă un răspuns din partea celuiilalt, poate un râset care să-l asigure că nu el era suspectul și că urma doar o procedură de rutină. Perez nu spuse nimic.

— Atunci, continuă Wilding stânjenit, ne vedem acolo în scurt timp.

Când Perez puse telefonul înapoi în furcă, Fran tocmai se întorsese, după ce o dusesse pe Cassie la școală. Era roșie la față după ce urcase dealul.

— Mă bucur că încă ești aici. Am crezut că ai plecat. Am dat de Magnus la Hillhead și știi cât de greu e să scapi de el.

Perez o sărută, făcând-o să tacă, și o duse înapoi în pat.

Mai târziu, făcu o cafea și i-o aduse în culcuș.

— Ce planuri ai azi?

— Să lucrez. Tu?

— Să lucrez.

Perez se întreabă cât ar fi bine să-i spună.

— Mă duc să mă văd cu Wilding în noua lui casă.

— Ai grijă. E cam dubios. Are un comportament cam obsesiv. Genul ăla de persoană care nu ajunge niciodată la maturitate, nu poate să aibă relații autentice, numai pasiuni adolescente.

— I s-a pus pata pe tine?

— Pe mine. Pe Bella. Probabil că pe orice femeie care se potrivește în fantezia lui de la momentul respectiv. Însă aproape că am fost tentată să-l ajut cu casa. E un loc minunat.

În timp ce conducea către sudul insulei, Perez încercă să-și separe prejudecățile de lucrurile concrete pe care le știa despre Wilding. Cu siguranță era scriitor. Perez îl găsisse pe Amazon. Scia romane fantasy ciudățele, amuzante și cu un substrat întunecat. Citise câteva recenzii. Și se mai uitase și după alte lucruri. Wilding petrecuse scurtă vreme internat la secția de psihiatrie a spitalului din zona în care locuia, după ce-l părăsise partenera. Devenise o pacoste, fusese obsedat de ea. Însă niciodată violent. Taylor vorbise cu polițiștii care se ocupaseră de plângere. Femeia nu fusese niciodată speriată de Wilding, doar iritată și deranjată. Îl consideraseră slab și incapabil, dar nu crezuse vreo clipă că i-ar putea face ceva.

De regulă, un astfel de trecut i l-ar fi făcut pe scriitor mai drag lui Perez. La serviciul lui de dinainte, devenise faimos pentru că fusese îngăduitor cu ȋicniȋii. Dar nu-l putea simpatiza pe Wilding. Poate că din cauza banilor lui. Era greu să-ȋi pară rău de cineva atât de bogat. Citise într-un articol de pe internet suma pe care Wilding o primise ca avans pentru ultima carte scrisă. Cu siguranță că nu era genul de om care să fie nevoit să recurgă la șantaj.

Perez se îndepărtă ieși de pe drumul principal către sud, trecu de obstacolul pentru vaci și merse de-a lungul lacului îngust care dădea spre mare. Era, din nou, o zi frumoasă. Probabil că vara urma să fie în continuare caldă și uscată. Perez se gândi din nou la fotografia de grup din grădina de la conac, la bărbaȋii îmbrăcaȋi în cămăși și la Bella în rochia ei roșie și elegantă. În spatele lor, cerul arăta perfect. Și aceea fusese o vară caldă. Pentru prima oară, își dădu seama că Bella era singura femeie din cadru. Firește că observase acest amănunt, însă i se păruse firesc. În cele mai multe situaȋii sociale, chiar și acum, când era mai în vârstă, Bella era

înconjurată de bărbați.

Din sensul opus apăru o dubă albă. Perez trase mașina într-o parte ca să o lase să treacă, făcând semn șoferului. La volan era Davy Clouston, muncitorul pe care probabil că Wilding îl angajase să-l ajute cu casa. O alegere bună. Clouston era un meșter priceput. Nu lucra pe bani puțini, dar era serios. Perez se întrebă cum reușise Wilding să-l convingă să accepte proiectul așa din scurt.

Probabil că scriitorul era singur în noua lui casă, gata să primească oaspeți. Ar fi putut stabili să se vadă cu Perez mai târziu la Biddista, dar poate că își dorise să se dea mare cu vila proaspăt achiziționată.

Porțile din fier forjat erau deschise, iar Perez intră pe alee. Pietrișul era atât de năpădit de buruieni și flori, că arăta ca o grădină alpină. Detectivul opri mașina în fața casei și îl văzu pe Wilding stând pe trepte. Ca un moșier englez, își zise Perez. Purta pantaloni de catifea, iar o jachetă de tweed completa tabloul. Scriitorul era radios. Dacă era în vreun fel neliniștit de venirea lui Perez, o ascundea de minune.

— Hai înăuntru, spuse. Sunt foarte entuziasmat că am cumpărat locul ăsta! M-am îndrăgostit casă de când am văzut-o. Știu că e îngrozitor să te simți așa bine când alții sunt în doliu însă, de când i-am văzut prima oară tablourile Bellei, mereu mi-am dorit să am un loc doar al meu în Shetland. Nici prin cap nu-mi trecea că aveam să găsesc ceva atât de bun.

Wilding deschise ușile duble și îl conduse pe Perez într-o sală mare. Prin aer zburau șomoioage de praf, vizibile în lumina soarelui.

— Am adus lucrurile de bază, spuse scriitorul. Am cafea și biscuiți, și am pornit și curentul.

Îl conduse pe Perez într-o cameră goală, cu excepția unei piese de mobilier nedeslușite, acoperită de o husă. Nu era o casă așa mare, până la urmă, își dădu seama Perez. Două dormitoare cu vedere la mare, o bucătărie și o baie în spate. La etaj probabil că erau alte trei

dormitoare. În orice caz, era mai mică decât conacul Bellei. Wilding se aplecase deasupra unui reșou pe care-l băgase într-o priză antică din apropierea podelei. Puse trei linguri de cafea într-un recipient, după care turnă apa cu grijă.

— O beți neagră, inspectore, nu-i așa? Vedeți, am ținut minte.

Șterse o cană cu cămașa și turnă cafeaua printr-o strecurătoare fină.

— Asta e tot ce pot face în condițiile date, dar sunt convins că o să vă placă. Ce spuneți, ieșim puțin să profităm de vreme?

Se așezară pe un zid de piatră de pe care se vedeau plaja și insulița plată de la gura golfului.

— De ce nu mi-ați spus că ați mai fost în Biddista înainte?

Perez se uită în zare.

— Nu cred că m-ați întrebat asta.

— Nu i-ați spus Bellei că vă cunoșteți deja, că i-ați fost oaspete?

— Ei, mi s-a părut cam neelegant.

Wilding se întoarse spre Perez și zâmbi.

— Ar fi fost ca și cum i-aș fi spus că o lasă memoria. Sau că am pretenția că însemn mai mult pentru ea decât e cazul. În plus, m-am gândit că poate ar fi preferat să uite de vara aceea.

— De ce ar vrea să uite?

— A fost o perioadă puțin cam sălbatică. Nebună. Cu toții suntem mai cumpătați acum.

— Cum de ați ajuns să-i fiți oaspete?

— M-a invitat. Ne-am întâlnit pe tren. Trenul de noapte care mergea, pe atunci, între Londra și Aberdeen. Poate că încă mai merge. Mă îndreptam spre Dundee ca să vorbesc la un prânz literar, iar ea mergea acasă. Nici eu, nici ea nu aveam loc în vagonul de dormit, așa că am stat toată noaptea să bem și să vorbim. A fost genul acela de întâlnire ciudată, de neuitat, care îți poate schimba viața. „Vino pe la mine. Îmi plac la nebunie oamenii creativi.” Era, și încă este, foarte carismatică, nu credeți? Am fost vrăjit. Așa că, după evenimentul din Dundee, am mers în Aberdeen și am luat feribotul

către Shetland, ascultându-i chemarea. Bătrâna barcă St Clare: petroliști care beau de stingeau în bar și copii care picoteau pe punte în saci de dormit. Când am ajuns la conac nici nu cred că m-a mai recunoscut. Băuse cam mult în tren. Eu îmi imaginasem o aventură, îmi imaginasem că mă chemase acolo fiindcă eram, cumva, suflete pereche, însă casa era plină de oameni.

Wilding se întoarse către Perez și zâmbi.

— A fost puțin cam umilitor. Am apărut la ușă cu șampanie și ciocolată și s-a uitat prin mine înainte să mă primească. Cred că vă dați seama de ce n-am vrut să repet experiența. Dacă nu mă recunoștea după două zile, cu greu putea să-și aducă aminte de mine după cincisprezece ani.

— Cine a mai fost acolo în vara aceea?

— Nu sunt sigur. Doi tineri, studenți la Arte, din Glasgow.

— Jeremy Booth, spuse Perez. A fost acolo.

— Bărbatul mort lângă pontonul din Biddista?

Wilding părea realmente surprins.

— Chiar a fost?

— Nu vă aduceți aminte de el?

— Nu.

Perez așează fotografia de la petrecerea Bellei pe zid, între ei.

— Poate asta vă va împropăta memoria.

Wilding se uită la fotografie.

— Dumnezeuule, nici nu-mi mai aduceam aminte de asta. Nu cred că am văzut fotografia vreodată. Nu-i așa că Bella arată grozav? Dar am impresia că pare puțin nefericită.

— Aici cred că sunteți dumneavoastră.

Perez îl arată pe bărbatul brunet din grup.

— Așa e, firește. Încă am impresia că arăt așa. Mereu sunt șocat când mă văd în oglindă.

— Care era treaba cu măștile?

— Un moft de-al Bellei. A fost ideea ei ca să facă seara mai sofisticată.

Perez arată din nou spre fotografie.

— Credem că acela ar fi Jeremy Booth. Îl recunoașteți?

Wilding se gândi.

— Poate că da. Știți, numele mi s-a părut cunoscut de prima oară când l-ați menționat. Era actor, după cum ați spus, și a fost și el acolo în vara aceea. Nu a rămas mult, însă. Eu eram obsedat de atmosferă și nu puteam să plec până n-o făceau toți ceilalți, însă el a stat doar câteva zile. A ajuns exact la finalul șederii mele. Bella îl culesese cam la fel cum mă culesese și pe mine în tren. Cred că și el se aștepta, ca și mine, la o legătură amoroasă, sau măcar la sex, și a fost, la rândul lui, dezamăgit. O urmărea ca un cățeluș, însă nimeni nu-l lua în serios. Arăta foarte diferit pe atunci, față de fotografiile din ziar sau de vernisajul de la Herring House. Avea părul lung. Jem, așa-și spunea. Ne înțelegeam destul de bine. Nu pot să cred că Bella și-a adus aminte de el. Avea atâția admiratori.

— Avea fotografia asta. Ceva i-a declanșat amintirile.

— A fost făcută la cina de rămas-bun, spuse Wilding. Cu toții spuneam că nu vrem să plecăm, însă cei mai mulți ne-am simțit, de fapt, eliberați când s-a terminat.

— Totuși, v-ați întors după cincisprezece ani. Acest loc sigur a însemnat ceva pentru dumneavoastră.

— Ei, de data asta am venit în Shetland având cu totul alte așteptări. Voiam pace și voiam să scap de fosta mea parteneră. Sau, cel puțin, să scap de obsesia pentru ea. Am întâlnit-o pe Helen la scurtă vreme după șederea mea la conac. E foarte diferită de Bella. E plâpândă și destul de timidă. Însă și ea mă bântuie.

— Nu pareți prea bântuit.

Perez făcuse un comentariu lipsit de profesionalism, însă Wilding, așa încrezut și folosindu-se de cuvintele lui precise, arogante, stând pe zid cu un biscuit de ciocolată într-o mână și cafeaua în cealaltă, păru să nu remarce această subtilitate.

— M-am înăsprit, inspectore. Mi-am dat seama că numai adaptându-mă pot supraviețui.

— De ce în Biddista? Ați fi putut să mergeți oriunde altundeva în Shetland.

— Cred că v-am mai explicat asta. Încă sunt îndrăgostit de tablouri. Arta Bellei a evoluat, a devenit mult mai pasională odată cu trecerea timpului, și am reluat legătura cu ea prin e-mail. Firește, am sperat că avea să-mi recunoască numele, însă nu s-a întâmplat așa. Când i-am spus că voiam să mă retrag puțin în Shetland, mi-a oferit cu chirie casa din Biddista.

Între cei doi se așternu tăcerea.

Perez fu primul care vorbi.

— L-ați vizitat pe Willy la centrul de îngrijire. Ați vorbit despre vara aceea?

— Firește că nu, inspectore. Willy abia dacă-și aduce aminte ce s-a petrecut săptămâna trecută. Doar că îmi place să-l aud povestind.

— Ce s-a petrecut în seara aceea în urmă cu cincisprezece ani? În seara când a fost făcută fotografia?

— Serios, inspectore, ce relevanță poate avea pentru ancheta actuală?

— Cred că are. Ne-am putea da seama ce l-a adus pe Jeremy Booth înapoi.

— Am băut cu toții mult prea mult și ne-am făcut de râs.

Scriitorul tăcu.

— La un moment dat, Bella a început să plângă. Nu o mai văzusem să se piardă cu firea așa. Îi șiroiau lacrimile pe obraji, avea chipul roșu și schimonosit de plâns. Era urâtă. A fost îngrozitor. Scena aceea m-a determinat să plec odată cu toți ceilalți. Nu voiam să știu că era, la rândul ei, făcută din carne și oase.

— De ce plângea?

— Nu știu. Poate că o insultase cineva. Se rănea foarte ușor.

— A fost vreo ceartă? Vreo discuție în contradictoriu?

— Nu. Eram cu toții mult prea beți sau spărți ca să ne certăm.

Wilding tăcu.

— Nu am văzut-o a doua zi. A rămas în pat. Noi glumeam că

probabil e din cale-afară de mahmură, dar cred că, de fapt, îi era jenă fiindcă o văzusem așa mai înainte. Am plecat fără să ne luăm rămas-bun.

— Nu s-a gândit nimeni să verifice dacă îi era rău?

— Băiatul, Roddy, era acolo. Bănuiesc că fusese acolo toată noaptea, doar că se culcase înainte de toată nebunia. Sau poate că ai lui l-au lăsat acolo în dimineața respectivă. Nu-mi aduc aminte. Petrecuse o grămadă de timp la conac în vara aceea. Era foarte mic pe atunci, dar tare vesel. L-am trimis pe el în dormitorul Bellei ca să vedem cum se simțea. Ce lași am fost cu toții! Nu am vrut să dăm ochii cu ea. Roddy s-a întors în bucătărie, unde îl așteptam: „Tușica zice să vă cărați cu toții!” Era genul de lucru pe care l-ar fi spus Bella la orice oră din zi și din noapte. Întotdeauna ascultam de ea.

— Booth a plecat și el odată cu voi?

— Nu chiar. Willy l-a dus cu duba lui până în Lerwick. Eu mai fusesem în duba lui Willy. În spate nu existau scaune propriu-zise. Îmi aduc aminte și acum ce vânătași am făcut. Așa că am hotărât să părăsesc Biddista în stil mare și am comandat un taxi din Lerwick.

— Am mai găsit un cadavru în Groapa din Biddista.

Wilding se întoarse brusc către Perez.

— Am auzit că ați descoperit niște oase. N-ar putea să fi fost acolo de o grămadă de vreme?

— Nu aveți nicio idee despre cine ar putea fi vorba?

— Firește că nu!

— Și sunteți absolut sigur că nu l-ați recunoscut pe Booth când s-a dat în spectacol la Herring House?

— V-ați aduce aminte de cineva cu care ați interacționat foarte puțin în urmă cu cincisprezece ani? Era foarte de schimbat.

— V-a contactat în acest răstimp? Acum sunteți destul de faimos și ați scris pe site că vă mutați în Shetland. Poate vreun e-mail de tipul: „O să fiu în Shetland, vrei să ne vedem să vorbim despre vremurile de demult?” Știm că intenționa să reia legătura cu niște vechi prieteni cât stătea aici.

— Nu e vorba despre mine, inspectore.

Perez își zise că Wilding urma să se mențină pe poziții, indiferent de povestea pe care-o avea în cap. Poate chiar credea în varianta lui. Sau poate chiar era adevărată. Se ridică.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Wilding. Dacă vă mai amintiți ceva, vă rog să mă contactați.

— Firește.

Wilding făcea iar pe gazda binevoitoare. Îi luă cana lui Perez și îl conduse înapoi la mașină. Rămase acolo o clipă, afișând un rânjet răutăcios.

— Am rugat-o pe Fran Hunter să mă ajute cu design-ul interior al casei. Eu, unul, nu mă pot gândi la cineva mai priceput. Dar dumneavoastră?

— Nu, spuse Perez, nici eu.

Capitolul 39

Kenny aflate de osemintele din Groapa din Biddista la Radio Scotland, în timp ce spăla vasele de la micul-dejun. Edith plecase deja la muncă. Acum, toată agitația de pe deal din noaptea precedentă căpăta sens, iar de când auzise veștile la radio așteptase în casă toată ziua venirea poliției. Rămășițele trebuie să fie ale lui Lawrence, nu-i așa? Așa se explica dispariția lui bruscă. Poate că Lawrence îi spusese Bellei că voia să părăsească insulele, însă se petrecuse ceva înainte să ia feribotul sau avionul. Era exclus un accident. Lawrence copilărise printre stânci, era în elementul lui, mai priceput decât toți ceilalți când venea vorba despre înălțimi. Nici nu putea fi vorba de sinucidere. Kenny îl știa pe Lawrence prea bine ca să creadă așa ceva. La mijloc era o crimă. Așa s-ar fi explicat și tăcerea lui, toți acei ani fără vreo scrisoare sau vreun telefon.

Kenny era aproape mulțumit că îl găsiseră. Gândul că din fratele lui rămăseseră doar niște oase, ca un cadavru de oaie dintr-un șanț, nu îi făcea bine, însă tot era un fel de ușurare. Ce îl duruse pe Kenny cel mai tare era faptul că lui Lawrence nu-i păsase de el îndeajuns încât să țină legătura. Și-l imaginase într-un oraș ciudat, chiar într-o țară ciudată, alături de noua lui familie. Ar fi avut o soție blondă, pentru că îi plăceau blondele, și doi fii. Ar fi fost mai în vârstă, cu părul grizonat, dar încă des și cârlionțat. Erau la cină, râzând de vreo glumă tâmpită de-a lui Lawrence, fără să se gândească vreo clipă la cei rămași în Shetland. Însă, dacă Lawrence murise înainte să plece din Shetland, însemna că nimic din toate acestea nu era posibil.

Era deja ora zece și detectivii care lucrau la caz încă nu-l contactaseră. Kenny sună la secția din Lerwick și îl ceru la telefon pe Jimmy Perez. O tânără îi spuse că nu era acolo și îl întrebă dacă putea să-l ajute altcineva. Kenny încercă să-și imagineze cum ar fi fost să vorbească altcuiva despre Lawrence, de exemplu englezului

solid, însă fu oripilat de idee. O rugă pe tânără să-i spună inspectorului Perez să-l sune cât mai repede. Îi dădu numărul lui de fix din Skoles și numărul de mobil, asigurându-se că ea le notase corect.

— E urgent, spuse Kenny. Spuneți-i că e urgent.

Până la prânz, Perez încă nu telefonase. Kenny ieșise din casă pentru scurt timp ca să termine de plivit al doilea strat de napi, numai fiindcă știa că avea semnal și fiindcă vedea drumul până la capătul văii. Se gândi că Perez ar putea veni cu mașina să vorbească față-n față, în loc să-i dea telefon. Dacă aflau că rămășițele erau într-adevăr ale lui Lawrence, urmau să-i spună prin viu grai. Kenny nu prea înțelegea de ce era surescitat. Trăia un alt sentiment decât acela când ceruse să vadă din nou trupul bărbatului spânzurat. În sinea lui, știuse că nu era vorba despre Lawrence și, chiar dacă ar fi fost el, ar fi trebuit să accepte că fratele lui îl abandonase. De această dată, însă, chiar credea că așteptarea și sentimentul de abandon aveau să ia sfârșit.

Se întoarse în casă, gândindu-se să sune din nou la secție, dar se pomeni sunând-o pe Edith, la centrul de îngrijire. Ea răspunse cu tonul ei calm, profesional.

— Edith Thomson la telefon.

Și-o imaginea în biroul ei, în spatele mesei de lucru. Pe pervazul din spate avea câte o poză cu Ingirid și Eric. Și poza ei preferată cu el împingându-și barca în apă.

Acum, că o sunase, nu prea știa ce să-i spună.

— Voiam să te întreb dacă vrei să luăm prânzul împreună.

Deodată, simți nevoia s-o vadă. Se simțea ca un tânăr neliniștit și agitat care invită o femeie în oraș. Se simțise cam la fel și cu mama lui Jimmy Perez.

— Ce s-a întâmplat?

Edith părea alarmată. Niciodată n-o invitasese să ia prânzul când era la muncă. Nici măcar de ziua ei sau de aniversarea lor. Kenny știa că îi făcea plăcere să mănânce cu cei de la centrul de îngrijire.

Spunea că asta o ajuta să rămână în permanență în miezul lucrurilor.

— Ai auzit veștile de la radio?

— Nu, spuse Edith. Am fost tare ocupată azi. Abia dacă am ieșit din birou.

Kenny și-o imaginea la calculator, tastând concentrată și încruntându-se.

— Au mai găsit un cadavru. Unul de demult.

Edith tăcu.

— Și crezi că e Lawrence?

— Sunt destul de sigur că el e.

— Nu pot să plec de aici, spuse Edith. Vino tu dacă vrei. De fapt, normal că trebuie să vii aici.

Însă chiar și numai faptul că vorbise cu ea îl calmase pe Kenny.

— Poate mai încolo. Știi că ești ocupată la prânz.

Kenny puse receptorul jos, zicându-și că n-avea motive să se teamă. Nimic nu se schimbase, doar impresia lui despre ceea ce pățise Lawrence. Căută ceva de mâncare în frigider, însă nu văzu nimic apetisant. Se gândi să meargă la magazin să cumpere ceva. O plăcintă, un burger și o prăjitură. Aggie închidea abia la ora unu și ar fi ajuns la țanc. Avea să se simtă bine dacă pleca de la fermă, chiar și pentru puțin timp.

Magazinul era gol, iar Aggie citea, așa cum făcea întotdeauna când era singură. Fu surprinsă când îl văzu.

— Kenny. Cu ce te pot ajuta?

Se știa de mici, însă tot exista o anumită răceală între ei. Un fel de formalitate. Să fi fost așa și pe vremuri?

— Mă gândeam să mănânc ceva gustos. Edith mereu cumpără chestii sănătoase. Azi m-am gândit să aleg ceva puțin diferit.

— Ceva de dulce, spuse Aggie, zâmbind.

Kenny știa că și ea se gândea la același lucru când aflate despre oasele găsite de poliție.

Aggie se uită la ceas.

— Nu mai vine nimeni în magazin. Ce zici să mergem alături, la mine? Îți fac niște cârnați, ouă și cartofi prăjiți. Îți convine?

Kenny fu uluit de invitație. Venise în Skoles când făcuseră o mică petrecere de Crăciun sau de Revelion, însă niciodată nu chemase pe cineva la ea acasă. Aggie și Edith se înțeleseseră destul de bine în tinerețe, însă nu fuseseră cu adevărat prietene, în orice caz nu după dispariția lui Lawrence. El parcă fusese liantul întregii comunități din Biddista.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Kenny. Dacă nu e deranj.

— Chiar deloc.

Aggie zâmbi, iar Kenny observă că avea un chip destul de drăguț.

— Și mie îmi place să mănânc așa.

Ea îl pomeni prima pe Lawrence în timp ce prăjea cartofii. Îi făcea ca odinioară, cu ulei, într-o tigaie mare și un coș. Se auzea cum sfârâiau. Era cu spatele la Kenny, așa că el nu-și dădea seama la ce se gândește. Cârnații erau într-o altă tigaie și miroseau foarte bine. De îndată ce intraseră în bucătărie, îi făcuse o cană mare de ceai și Kenny se așezase în picioarele goale la masă ca să o bea. Tocmai se gândea că era păcat că Aggie nu se recăsătorise, când ea începu să vorbească.

— Te-a contactat poliția?

— Legat de oasele din râpă? Nu. L-am căutat de dimineață pe Jimmy Perez, dar nu era disponibil.

— Crezi că e Lawrence?

— Mi se pare că e prea mare coincidența ca să nu fie el.

— Probabil o să-și dea seama, spuse Aggie, cu toate chestiile alea despre care tot citești. Medicina legală.

— Vreau doar să aflu.

Aggie sparse trei ouă pe marginea tigăii și le adăugă lângă cârnați, ridică apoi coșul pentru cartofi deasupra uleiului, după care se întoarse către Kenny.

— Așa mă simțeam când s-a înecat Andrew. Dar uneori mă

gândesc că e mai bine să speri.

— Îți aduci aminte de vara aia când a dispărut Lawrence? Întrebă Kenny. Nu eram aici. Plecasem în Fair Isle, să lucrez.

Aggie scoase două farfurii încălzite din cuptorul din partea de jos a aparatului Rayburn, luă cu atenție ouăle din tigaie – două pentru el, unul pentru ea – și cârnații, apoi scurse cartofii de ulei și îi răsturnă în farfurii.

— Nu am fost aici. Eram în Scalloway.

Aggie îi întinse un cuțit și o furculiță. Kenny nu-și putea da seama ce părere își făcuse despre subiect. În general, nu-și putea da seama ce gândește ea.

— Mănâncă acum, cât e cald.

— Dar cu siguranță știai ce se întâmpla. Ce zicea lumea?

— Ce-a tot zis de atunci încoace. Că a cerut-o în căsătorie pe Bella Sinclair și că ea l-a refuzat, așa că s-a enervat rău de tot și a plecat din Shetland.

Aggie luă un cartof cu degetele, suflă în el, după care îl mănâcă. Apoi se încruntă.

— Avea un temperament aparte, Kenny. Știi foarte bine. Îți aduci aminte când eram mici, cum se bătea în curtea școlii. Învățătoarea trebuia să-i despartă pe băieți. Mereu trebuia el să fie cel mai tare, cel mai puternic. Pentru el totul era o competiție, chiar și cu tine.

Kenny se gândi cum se întreceau ei doi când venea vorba de năp. Lawrence era mai rapid, însă straturile lui Kenny erau mai temeinic plivite. Nu știa sigur dacă era chiar o întrecere, dar era adevărat că Lawrence voia mereu să câștige.

— Și altceva n-ai mai auzit? Că s-ar fi luat la bătaie cu cineva? Că s-ar fi certat cu cineva?

Kenny își dădu seama că era posibil să fie nevoit să-i ceară scuze Bellei după ce se termina totul. Poate că, de fapt, ea n-avusese nimic de-a face cu dispariția fratelui său.

— Nu, spuse Aggie. N-am auzit nimic de genul ăsta.

Capitolul 40

Odată ajuns acasă, Kenny se așează pe fotoliu în bucătărie și așipi. Nu era obișnuit să mănânce așa mult la prânz. Telefonul îl făcu să tresară. Fugi pe hol, crezând că era Jimmy Perez, dar de fapt îl sunase Edith. Se uită la ceas și văzu că era ora trei.

— Ești în regulă, Kenny? Ai aflat ceva?

Atunci se simți vinovat. Ar fi trebuit s-o sune. Probabil că își făcuse griji toată după-amiaza.

— Nimic nou. Dar sunt bine.

Nu îi spusese despre masa gătită de Aggie. Se simțise atât de bine, încât părea ca o plăcere vinovată. Știa că Aggie n-avea să sufle o vorbă.

— Mai vrei să vii?

— Da, spusese Kenny.

Nu se mai simțea panicat, iar prânzul cu Aggie îi făcuse poftă de companie.

Când intră în centrul de îngrijire prin ușile mari, duble, și îi văzu pe toți stând în camera însorită, dormind sau pălăvrăgind, se gândi că ideea de a-și sfârși zilele acolo nu mai părea chiar atât de rea. Ar fi fost printre oameni cunoscuți, oameni cu care crescuse. Îl salută cu un gest pe Willy, care stătea mai într-o parte și se uita pe geam. El îi răspunse la salut și afișă un rânjel mare și ștrengăresc, iar Kenny îi făcu semn din nou, dându-i de înțeles că o să vină să vorbească mai târziu.

Edith veni în hol să-l întâmpine. Își zise că era o pacoste pentru ea, uneori se comporta mai mult ca un copil decât ca bărbatul ei.

— Hai în birou, spusese Edith. Am rugat-o pe Sandra să ne facă ceai.

Se așează în fotoliul din fața biroului ei. Își zise că, probabil, acolo venea și se așeza lumea când apărea vreo problemă cu vreo rudă de care se ocupa Edith. Poate și când murea un pacient. Bănui că și în

situațiile acelea ruga pe cineva să pună de ceai. Apoi ea turna din ceainicul de porțelan care se afla pe tavă. Și ea crede că rămășițele sunt ale lui Lawrence, își zise Kenny. Mă tratează ca pe o rudă îndurerată.

— Aș vrea să mă sune Perez și să-mi spună ce se întâmplă.

Edith se întinse și îl strânse de mână.

— Poate că nu vrea să discute cu tine până nu știe sigur. Nu poate fi așa ușor să identifici un cadavru pornind doar de la câteva bucăți de oase.

Kenny se gândi la ce spusese Edith. Uneori se uita la seriale polițiste la televizor. Acolo, rezultatele veneau în câteva ore. Însă acțiunea din serialele acelea nu se petrecea în Shetland. Poate că nimeni din insule nu avea pregătirea și aparatura necesară pentru astfel de teste. Mostrele trebuiau trimise în sud, iar asta însemna timp în plus.

Kenny bău din cana care părea foarte fragilă în mâna lui mare. Pe tavă era și o farfurioară cu niște biscuiți mici în glazură de zahăr. Kenny luă unul și-l înmuie în ceai. Avea gust de cocos.

— Îți aduci aminte de vara aia când a dispărut Lawrence?

Edith își turnă ceai.

— M-am tot gândit de când m-ai sunat. Bella chema o grămadă de lume la conac. Uneori, Willy mergea cu ei la pescuit. Apoi, când se întorceau, făceau un foc mare pe plajă și frigeau pește. Beau cu toții peste măsură. Lawrence stătea destul de mult cu ei. Știi că-i plăcea să petreacă.

Kenny aprobă din cap.

— Eram tare ocupată pe atunci, spus Edith. Copiii, tatăl tău, pe lângă faptul că trebuia să țin lucrurile laolaltă la fermă. Tu erai pe Fair Isle. Nu a fost ușor.

— N-ar fi trebuit să plec. Acum îmi dau seama.

Edith râse scurt.

— Aveam nevoie de bani. Nu mai știi câte planuri aveam? Și a meritat să te duci să lucrezi, nu-i așa? Avem un cămin minunat.

Kenny își zise că ar fi dat la schimb acel cămin minunat doar ca să fi fost în Biddista când a dispărut Lawrence. Plecase pe Fair Isle îmboldit de Edith. Ea își dorise pentru copii lucrurile pe care părinții ei nu reușiseră să i le ofere.

— Cred că acum trebuie doar să aștepti, spuse Edith. Perez te va contacta imediat ce află ceva. După atâția ani, mai poți sta câteva ore.

Kenny știa că avea dreptate, însă nu suporta gândul de a se întoarce la fermă, nu mai suporta ideea de a sta acolo, așteptând ca telefonul să sune.

— O să vorbesc cu Willy, să văd dacă-l pot înveseli.

— Bună idee. Dar e destul de confuz azi. Și puțin agitat. Să nu te superi dacă nu te recunoaște.

— Wilding a mai trecut pe la el?

Edith se încruntă și își aduse aminte cât de tare o supărase vizita lui Wilding la centrul de îngrijire.

— Nu aici, poate l-a vizitat la adăpost weekendul trecut.

— Crezi că ar trebui să trec pe la Wilding și să-l întreb ce vrea de la el?

— Probabil exagerez. Mai mult ca sigur nu e nimic la mijloc, doar curiozitatea de scriitor. Aș vrea să știu ce pune la cale, însă n-aș vrea să mergi de unul singur. Nu după tot ce s-a întâmplat de când a venit el în Shetland. Mai bine aștepti să mergi cu Martin.

— Wilding e un bărbat slab. Nu văd cum ar ucide pe cineva.

— N-aș fi așa sigură, spuse Edith. Nu ți se pare că mereu cei slabi sunt cei mai violenți?

Se auzi o bătaie în ușă.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec. Am o întâlnire. Nu pot s-o anulez. A venit șeful meu din Lerwick.

Kenny se aplecă pe deasupra biroului și o pupă pe obraz.

— Ne vedem acasă.

Kenny se așează în salon lângă Willy. Infirmerii aduseră un cărucior cu cești de ceai și serviră pe toată lumea pe rând. Willy își

primise deja ceașca, însă o lăsase neatinsă pe masa de lângă el. Bătrânul stătea cu bărbia în piept și ochii întredeschiși. În cameră era foarte cald și Kenny își dădu seama de ce unii pacienți de la centru picoteau toată ziua. Aproape că-i venea și lui să aștească. Îl bătu pe Willy pe mână ca să-l trezească, deși bărbatul nici nu părea să doarmă, de fapt, ci, mai degrabă, visa cu ochii deschiși. Kenny se miră când simți cât de rece îi era mâna.

— Bună, Willy. Sunt Kenny. Mă mai ții minte din Biddista? M-ai învățat tot ce știu despre bărci.

Bătrânul se întoarse foarte încet către el, deschise ochii și zâmbi.

— Normal că te țin minte, omule.

— Am venit să văd cum te mai simți.

— Nu tocmai bine. În ultima vreme, parcă totu-i o harababură în capul meu. Să nu îmbătrânești, omule. Nu-i nicio bucurie.

— Ne-am distrat de minune, nu-i așa, Willy? În verile alea când mergeam cu toții la pescuit. Aveam gașca noastră. Bella și Alec Sinclair, Aggie Watt, soția mea, Edith, care te îngrijește aici, Lawrence și cu mine.

Willy rămase nemișcat, privind în gol cu o expresie de concentrare înverșunată pe chip.

— Îți aduci aminte de Lawrence, nu-i așa, Willy? De fratele meu, Lawrence.

Din nou urmă o pauză în care Willy continuă să se uite în gol.

— A plecat din Shetland, spuse Kenny. Am crezut cu toții că a plecat din Shetland fiindcă l-a refuzat Bella Sinclair.

— Nu, spuse Willy ferm. E încă aici.

Bătrânul ridică o mână tremurândă ca să apuce ceașca de ceai.

— Nu a plecat nicăieri.

— Unde e?

Însă Willy păru să nu audă întrebarea.

— E tare priceput când vine vorba de pescuit, spuse Willy.

Apoi începu să povestească un episod petrecut când ieșiseră cu barca împreună cu doi englezi. Bella se pregătea să dea o petrecere

mare și voia să-și servească oaspeții cu pește. Willy îi eviscerase și le tăiase capetele. Describe foarte amănunțit etapele procesului, ca și cum Kenny n-ar fi făcut așa ceva niciodată. Kenny îl ascultă doar parțial.

— A fost și Lawrence cu voi în seara aceea? întrebă el în cele din urmă.

Își dorea să se întoarcă acasă, în caz că Jimmy l-ar fi sunat la Skoles.

— Sigur că da. Și el voia pește.

Willy închise ochii din nou, apoi îi deschise lent.

— Englezul ăla a venit să mă vadă. Avea numai întrebări. Dar nu i-am zis nimic.

Kenny voia să-i atingă din nou mâna, să-l readucă în prezent, când, deodată, mobilul începu să-i zbârnâie în buzunar. Bâjbâi după el și reuși să răspundă exact înainte să intre mesageria vocală. Era Jimmy Perez. Kenny se ridică și ieși în parcare. Willy nu păru să bage de seamă că plecase, iar ceilalți îl priviră fără interes. Afară, doi pescăruși se băteau pe o bucățică de pâine, așa încât Kenny nu înțelese exact ce-i spunea Perez. Apoi își dădu seama că, de fapt, nu erau noutăți.

— Îmi pare rău că a durat așa mult să te sun înapoi.

— Am auzit că ați găsit niște oase.

— Ar fi trebuit să-ți spun asta față-n față, Kenny. Dar am terminat atât de târziu azi-noapte că n-am mai vrut să te deranjez. Iar azi am lucrat toată dimineața la anchetă.

— E Lawrence?

— Nu știm încă.

Cei doi tăcură. Kenny își dădu seama că detectivul mai avea ceva de zis, dar nu se putu abține să-l întrerupă.

— Nu puteți face ceva pe bază de ADN?

— Am avea nevoie de măduvă ca să facem un test ADN standard, dar nu avem din cauza locului în care am găsit oasele. Am dat de un dinte și e posibil să putem obține niște dentină. Dar mai

există un test, pe bază de ADN mitocondrial. Se moștenește pe linie maternă, ceea ce înseamnă că și la tine și la Lawrence e la fel.

Kenny încercă să se concentreze, să proceseze informațiile, însă gândurile îi goneau prin cap. Așa trebuie să se simtă și Willy. Nu reușește să țină pasul cu ce se întâmplă în jurul lui. Făcu un efort să-l asculte din nou pe Perez.

— Am putea să luăm o mostră de ADN de la tine? Înțelegi, Kenny? Avem nevoie de ADN-ul tău ca să-l identificăm pe fratele tău.

— Normal că puteți. Normal.

Kenny se simți exagerat de mândru că putea face ceva să-i ajute.

— O să vin diseară să iau mostra. Dar s-ar putea să fie foarte târziu. Ori așa, ori așa putea trimite pe altcineva...

— Nu-ți face griji, Jimmy. Aș prefera să vii tu. Stau treaz până vii. Nu contează cât de târziu ajungi.

— Kenny, să știi că o să avem rezultatele mai târziu decât am vrea. Cam în două săptămâni, fiindcă nu e un test standard. Îmi pare rău.

Kenny rămase o clipă locului. Era tentat să se întoarcă la Willy, să afle ce știa. Apoi își dădu seama că mai erau oameni în Biddista cu care putea să vorbească.

Capitolul 41

După ce-l vizitase pe Wilding în Bunes, Perez se întoarse la secție. Îl contactă pe medicul legist din Aberdeen ca să verifice cum stătea cu identificarea fragmentului de os, apoi sună la reședința Thomson. Nu era nimeni acasă. Știa la ce se gândea Kenny în tot acest timp, iar când vorbi cu el în cele din urmă își dădu seama cât de mult avea nevoie de un răspuns.

— Îmi pare rău, omule. Și eu aș vrea să se poată mai repede.

Perez se simțea neputincios, pentru că nu avea pic de control când venea vorba despre test. Însă, în același timp, i se părea că nu conta. I se părea că lucrurile se mișcau prea repede și îi scăpau din mâini. Credea că ancheta urma să se încheie înainte să vină rezultatele testului de ADN mitochondrial.

Îl găsi pe Taylor la biroul pe care pusese stăpânire din camera de urgență. Tocmai terminase de vorbit la telefon și în fața lui avea un bloc-notes A4 plin de mâzgălituri, deasupra căruia stătea aplecat.

— Am sunat-o pe Jebson din West Yorkshire ca să văd dacă au aflat ceva despre e-mail-urile trimise și primite de Jeremy Booth. M-am interesat și la poștă. Au trimis o echipă la el acasă. Gunoiul n-a mai fost aruncat de la plecarea lui, așa că s-au gândit că ar putea găsi vreo scrisoare.

— Au dat de ceva folositor?

— Nicio scrisoare. Însă Jebson a găsit pe cineva interesant prin agenda lui electronică, o femeie pe nume Rita Murphy, care are o agenție de impresariat. Tocmai ce-am vorbit cu ea. Îl avea pe Booth în portofoliul ei de ani de zile. E din Liverpool, la fel ca mine. Ne-am înțeles de minune și a fost de mare ajutor.

Taylor luă o înghițitură dintr-o doză de Cola. Perez își zise că englezul trebuia să fie frânt și că, probabil, numai cafeaua și voința îl mai țineau în picioare.

— Se pare că Booth n-a prea lucrat cu ea în ultimii ani – în cea

mai mare parte a timpului era ocupat cu propria afacere – dar Rita mi-a spus că nu dorea să-și iasă din mână și juca în diverse roluri când i se oferea. În orice caz, păstrasera legătura. Se pare că deveniseră prieteni buni.

— Ea era impresarul lui când a lucrat pe Motley Crew acum cincisprezece ani?

— Da, era la început pe atunci. Îl văzuse într-o piesă de amatori și i s-a părut bun, așa că s-a oferit să-i fie impresar.

Perez își aduse aminte de spectacolul din Herring House, de lacrimile lui Booth. O, da, chiar era bun.

— Cum de aflase de spectacolul de pe navă?

— Rita a fost colegă de facultate cu tipul căruia i-a venit ideea să facă un teatru plutitor, iar el a rugat-o să-i găsească niște actori. A fost primul rol al lui Booth ca profesionist. De asta l-a reținut.

— Bănuiesc că n-a mai vorbit cu ea despre asta, nu? Sau că ea nu-și amintește ce a spus el?

— N-avem detalii. Booth a sunat-o ca să se vadă atunci când s-a întors. Rita zice că îi plăcuse să joace și să se plimbe de-a lungul coastei, doar că părea puțin abătut. Ea se așteptase să-i povestească de-a fir a păr întreaga experiență, însă nu i-a zis prea multe. Rita a pus asta pe seama despărțirii de soția și fiica lui. Sigur, dacă Bella chiar i-a dat cu flit, asta poate fi o explicație.

— I-a spus Ritei că avea planuri să se întoarcă în Shetland?

— Booth a fost în Liverpool acum câteva săptămâni. Cam pe când fiica lui reluase legătura cu el. Poate era curios să-și vadă fata înainte să se întâlnească efectiv cu ea. Mi-l pot imagina pândind-o pe lângă școală ca s-o vadă.

Oare ce-ar fi făcut dacă nu i-ar fi plăcut cum arăta? se întrebă Perez. Ar fi găsit vreo scuză? Ar fi fugit din nou?

Taylor încă descria un posibil scenariu.

— S-a dus să se vadă cu doamna Murphy, cât a stat în Merseyside. Probabil n-o să aflăm niciodată dacă de asta s-a dus acolo, însă, în orice caz, s-au văzut să ia prânzul la un bar. Rita a

spus că Booth era euforic. Se pare că au băut destul de mult. Atunci i-a zis că urma să aibă ceva treabă prin Shetland. „Nu-ți face griji, dragă. O să-ți primești și tu procentul cuvenit. Însă asta e mai degrabă ceva personal.”

— A spus ce fel de treabă avea?

— „Teatru stradal promoțional.”

Perez simți ghilimelele din vorbele lui Taylor și își spuse că era o descriere bună a pantomimei executate la vasul de croazieră și în Lerwick. Însă nu știa ce să spună despre scena de la Herring House.

— Ritei i s-a părut ciudat că s-a gândit să se ocupe de așa ceva. A spus că Booth era destul de pretențios. Îi plăcea teatrul autentic, nu chestiile experimentale. A crezut că era vorba despre vreun fel de teatru conceptual – orice ar însemna asta – fiindcă i-a spus că avea legătură și cu o galerie de artă. Când i-am spus ce s-a întâmplat de fapt, Rita mi-a zis că i se pare ciudat că Booth nu s-a întors direct acasă. N-avea nicio legătură cu actoria. Orice puștan își poate pune un costum ca să împartă câțiva fluturași. Iar uneori Booth era foarte al naibii când era vorba despre muncă.

— Deci Rita a crezut că a fost angajat să facă asta pentru galerie?

— Asta a fost prima impresie. Ulterior i-a zis Ritei că era o mare șansă – o ocazie să se apropie de cineva cu adevărat celebru. „Asta ar putea fi marea mea șansă, dragă. A venit vremea să câștig lozul cel mare. Să dau lovitură. Iar dacă nu m-aș fi uitat la TV aseară, habar n-aș fi avut.” Pe urmă, a devenit brusc foarte misterios. Rita nici nu și-a dat seama. Booth mereu spunea că o să câștige lozul cel mare. Așa fac toți actorii.

Perez se gândi puțin în tăcere, întrebându-se cum se potrivea informația în scenariul gândit de el.

— Ai idee ce a spus Booth că a văzut la TV?

— Nu cumva documentarul ăla despre Roddy Sinclair?

Perez nu prea se uita la televizor, însă teoriile lui vagi despre cum murise Booth se schimbă brusc și avu o revelație.

— Care documentar?

— Era dintr-o serie. Un fel de ultra-realistă asupra mai multor artiști contemporani. L-au filmat pe Roddy timp de o săptămână.

— Cred că am citit despre asta în Shetland Times, spuse Perez. Cei de la BBC veniseră aici să filmeze în timpul festivalului muzical de anul trecut.

Apoi, Perez își aduse aminte că și Kenny vorbise despre documentarul acela și că luase, la rândul lui, parte la el.

— O parte a fost filmată în Glasgow. Roddy cânta într-un club de folk, se vedea cu prietenii lui, vorbea despre muzica lui – dar erau câteva scene în Londra și o parte destul de mare filmată în Shetland. Apărea și Herring House, din câte știu eu, și mai era și un interviu cu Bella. Îmi aduc aminte că, la un moment dat, îl urmăreau pe Roddy cum intra în magazinul din Biddista – pălăvrăgea cu clienții de acolo – după care cânta la școala unde a învățat.

— La liceu?

— Nu, erau copii mici. Trebuie să fi fost gimnaziul.

— Din Lerwick?

— Mi se părea că era undeva pe coclauri.

— Putem găsi documentarul? Întrebă Perez.

— Dacă ți se pare important, da.

Perez nu mai spuse nimic, dar se gândea că era piesa lipsă care avea să-i confirme identitatea criminalului. Însă de acolo până la a-i dovedi vinovăția era cale lungă. Perez ajunse la școala din Middleton tocmai când plecau copiii. Îl întrebă pe Taylor dacă își dorea să-l însoțească, gândindu-se că i-ar fi prins bine să se mai ridice de la birou, să mai lase deoparte cafeaua. Iar dacă Perez urma să conducă, ar fi putut chiar să tragă un pui de somn în mașină. Însă conversația cu impresarul lui Booth părea să fi avut un efect ciudat asupra lui Taylor. Stătea la birou încruntat, cu mintea în altă parte. Era nemișcat. Părea să-și fi suprimat, în cele din urmă, agitația și zbuciumul. Nici măcar nu-l întrebă pe Perez de ce voia să meargă în Middleton. Părea mult mai preocupat de propriile gânduri.

— Ești în regulă?

Taylor se întoarse, cu un rânjel pe față care-i dispăru de îndată.

— Da, sunt bine. Mă gândesc la ale mele. Știi, chestii care n-au treabă cu ancheta. Legate de muncă, dar de cea din Inverness.

Perez se gândi că e mai bine nu insiste. Abia restabiliseră prietenia. Voia ca lucrurile să rămână așa.

Afară era vremea tipică de Shetland: bătea vântul, din când în când strălucea soarele, iar în timp ce Perez se dădea jos din mașină, un grup de copii ieși din școală cu brațele în aer, țipând și râzând. Văzându-i cât erau de energici, detectivul fu invidios. Așteptă ca terenul de joacă să se golească înainte să intre. Dawn Williamson se afla în biblioteca școlii, stând pe un scăunel la un calculator. Perez o privi pentru o clipă, dar din cauza poziției nu putea vedea ecranul.

— Acasă n-aveți calculator?

Deja toată lumea avea unul. Cei mai mulți locuitori din Shetland cumpărau de pe internet. Pe vremuri, cine mergea în sud primea o listă de cumpărături cu obiecte care nu puteau fi obținute în insule. Însă vremurile se schimbaseră, iar lumea cumpăra CD-uri, cărți, haine și chiar și articole de gospodărie de pe internet.

Dawn tresări când auzi vocea lui Perez, apoi se întoarse și zâmbi când îl recunoscuse.

— A crăpat hard-ul. Aveam afurisenia doar de șase luni. Chiar e enervant. Martin îl folosea pentru muncă. Până și Aggie se adaptase – e foarte interesată de genealogie și există o grămadă de resurse online. Tocmai l-am trimis înapoi la firmă. Era încă în garanție, dar nu au vrut să trimită pe nimeni până aici ca să-l repare.

— Îmi pare rău, spuse Perez. Mai am câteva întrebări.

Dawn se ridică și se sprijini de birou, stând cu fața la el. Ceva din expresia lui păru s-o neliniștească.

— Ce e, inspectore? Ce s-a mai întâmplat?

— Nimic nou. Doar am niște întrebări.

— Stăm cu toții ca pe ace. Am aflat că ați mai găsit un cadavru în Groapă. E oribil, de necrezut. Ce-o să-i spun lui Alice? Speram că

dacă va crește aici va fi în siguranță.

Perez se gândi cum fusese chinuit când se mutase din mica școală din Fair Isle în căminul din Lerwick. Copiii erau cruzi peste tot. Perez nu credea că oamenii erau prea diferiți numai fiindcă trăiau în Shetland. Nici copiii, nici adulții.

— E vorba despre documentarul TV despre Roddy Sinclair. Vi-l aduceți aminte?

— Nu-l voi uita vreodată, spuse Dawn. Nu o să vă vină să credeți ce hărmălaie a fost când a venit echipa BBC la școală. Au stat aici trei zile, iar până la urmă tot cadrul final a durat vreo cinci minute. Copiilor le-a plăcut la nebunie.

— Dar Roddy n-a învățat aici, de fapt, nu-i așa? Stătea în Lerwick când era la școala primară.

— Bănuiesc că a fost vorba despre o licență artistică. Middleton e un loc mai arătos. Și cred că a învățat aici câteva săptămâni când era foarte mic. Asta pe vremea când tatăl lui a fost diagnosticat pentru prima oară și a trebuit să meargă la spital în Aberdeen. A plecat și mama lui Roddy, așa că el a rămas cu Bella. Odată ce a început să înregistreze, a venit și pe aici să cânte puțin cu copiii. Desigur, îl adora. Era suficient de năzbâtios încât să-i atragă.

— Cât a filmat echipa BBC în Biddista?

— Destul de mult. Mai bine de o săptămână. La final, a ieșit un documentar care era atât despre Roddy, cât și despre comunitate în sine.

— Ce părere au avut locuitorii despre asta?

— Ei, cu toții s-au prefăcut că nu-i interesa prea tare, dar au făcut tot posibilul să apară pe sticlă.

— Cu toții?

— Aggie mereu a fost mai timidă din fire. L-a rugat pe Martin să-i țină locul la casă în ziua în care au filmat partea cu magazinul. Am convins-o să facă pe clienta, așa că, până la urmă, au surprins în imagini întreaga comunitate.

— Willy încă locuia în Biddista pe atunci?

— Da. Și el a apărut în documentar. Deși l-au difuzat destul de recent la televizor, a fost filmat primăvara trecută.

— Deci filmarea a avut loc înainte să vină Peter Wilding.

— Da, așa e. Pe atunci, Willy încă se descurca destul de bine de unul singur.

Dawn îl privi direct pe Perez.

— Ce e cu toate întrebările astea? Doar nu credeți că unul dintre noi e criminalul.

Detectivul nu răspunse. Se întinse și simți cât de tensionați îi erau mușchii spatelui. Am nevoie de-o baie, își zise. Să stau în apă mult și bine. Să mănânc ca lumea. Oare de ce mi se pare că-mi place meseria asta?

— Îmi pare tare rău că iar v-am deranjat la muncă.

— Asta-i tot?

Perez observă că Dawn avea nervii întinși la maximum și că abia reușea să n-o ia razna.

— Nu-mi dați nicio explicație pentru toate întrebările astea?

— Îmi pare rău, repetă Perez.

Detectivul își dădu seama că Dawn voia să-l vadă plecat, însă ezită, întrebându-se dacă mai putea să se hazardeze punând o ultimă întrebare. Întrebarea care-i stătuse pe limbă de când venise acolo.

— Aveți idee cine ar putea fi criminalul?

Dawn se holbă la el.

— Nu-mi vine să cred că mă întrebați asta.

Perez își dădu seama că mersese prea departe, însă nu reuși să se abțină.

— Poate ați auzit ceva. Lumea vorbește. Știu că nu ați fost implicată. Nu locuiați în Shetland când a început toată nebunia. Dar cineva din Biddista trebuie să știe.

— Nu pot vorbi despre asta acum. Vreau să merg acasă, să stau cu fiica mea. Dacă mai aveți întrebări, veniți mai încolo în Biddista, când doarme. M-aș bucura să fie și Martin acolo. Știu că e jalnic, dar

nu pot să fac asta singură.

Perez își aminti de Dawn când o întâlnise prima oară. O femeie puternică și încrezătoare. Asta face violența. Ne transformă pe toți în victime.

Capitolul 42

Poate chiar ar fi mai bine să vorbesc cu Dawn când e și Martin prezent, își zise Perez. Ieși din Middleton, înaintând puțin pe drumul către Lerwick. Nu voia să mai aibă mașina parcată lângă terenul de joacă atunci când Dawn ieșea de la școală. Părea încordată oricum și nu voia s-o sperie, nu voia s-o facă să creadă că o urmărea. Trase pe dreapta la marginea drumului, lângă niște arbuști piperniciți care fuseseră probabil plantați pe post de obstacol în calea vântului, după care se trecu în revistă ce urma să facă în seara respectivă.

Se gândi să-l sune pe Kenny cât timp aștepta ca Dawn s-o culce pe Alice. Ar fi putut lua mostra de ADN. Dar nu credea că avea încă puterea să vorbească din nou cu fermierul. Își zise iar că avea nevoie de mâncare caldă și de o baie. Asta o să-l ajute să-și pună gândurile în ordine. Mai avea puțin să rezolve cazul, însă îi lipseau dovezile. Nu vedea niciun mod prin care să poată aduna suficiente probe încât să poate aresta pe cineva.

Merse cu mașina înapoi în Lerwick și parcă în fața casei lui. Când intră, deschise geamurile, așa încât vântul făcu draperiile să zboare și ușile să se zgâlțâie. Odată cu aerul rece intră și zgomotul de la radioul unui vecin. Perez recunoscuse o piesă de pe ultimul album al lui Roddy Sinclair. Își făcu o omletă, pâine prăjită și cafea, după care mănca ținând farfuria în poale, cocoțat pe scaunul de la geam, și privind cum feribotul către Bressay își croia drum către insulă. Apoi făcu pe îndelete o baie caldă și rămase în apă, aproape adormit, lăsând tot felul de scenarii de rezolvare a cazului să-i bântuie prin minte. Nu era adeptul teoriei conspirației, însă atunci se lăsă în voia celor mai absurde idei. Orice investigație se baza pe scenarii posibile. Își zise că probabil și Wilding proceda la fel atunci când își scria poveștile.

Înainte să plece de acasă îl sună pe Taylor pe mobil, zicându-și că

acesta cu siguranță plecase de la secție. Englezul stătea în exact aceeași cameră din același hotel în care stătuse și în decursul cazului precedent. Perez îl luase de acolo la un moment dat, iar încăperea i se păruse ordonată ca o cazarmă. Cu greu ar fi putut crede cineva că patul fusese folosit; hainele erau, de asemenea, împăturite la dungă. Pe masă văzuse un pix, o periuță și un carnet perfect aliniate. Perez se întrebase dacă Taylor se relaxa vreodată.

În orice caz, când îl sună, era clar că nu se relaxa – după zgomotele de fundal, era limpede că se afla încă la birou.

— Da?

— Ți-au zis cumva prietenii tăi din West Yorkshire că ar fi găsit vreo fotografie în casa lui Booth?

Perez se întoarse pe scaunul de la fereastră.

— Cineva cu siguranță făcea poze în vara aceea, fiindcă avem fotografia cu Bella și bărbaii. Mă întrebam dacă mai sunt și altele.

Tăcere. Taylor încerca să înțeleagă firul pe care îl urmărea Perez.

— E ceva ce nu-mi spui, Jimmy?

Fu rândul lui Perez să ezite.

— Trebuie să vorbesc din nou cu soții Williamson. Apoi merg să iau mostra de ADN de la Kenny. Vrei să ne vedem în Biddista mai încolo? Sau preferi să te culci?

— N-are rost, spuse Taylor. Credeam că aici e greu iarna, dar o prefer oricând pe lângă lumina asta nebună care e noaptea. Știu că am fost cam dificil pe durata anchetei ăsteia. O să dau vina pe faptul că ne aflăm la jumătatea drumului până la Cercul Polar și nu dorm deloc. Dacă găsesc vreo poză, o să-i pun pe cei din West Yorkshire să o scaneze și să le trimită prin e-mail. Le scot la imprimantă și le iau cu mine.

— Ai reușit să dai de o înregistrare a documentarului?

— S-ar părea că mama lui Sandy are una. L-a înregistrat pentru peisajele din Shetland. S-a dus Sandy la Whalsay ca să o ia, speră să prindă ultimul feribot înapoi.

— Bine.

Taylor ezită o clipă.

— Jimmy?

— Da?

— Nu contează. Voiam să-ți cer sfatul legat de ceva. Dar mă descurc. Trebuie să pornești.

Perez puse telefonul la loc, apoi își dădu seama că nu stabiliseră un loc de întâlnire. Nu conta. Biddista nu era prea mare. Taylor avea să-l găsească și, oricum, nici el nu știa unde o să se afle.

Când ajunse la reședința Williamson, Alice dormea, dar toți adulții erau acolo. Venise până și Aggie, de alături. Perez nu se așteptase la asta și nu știa cum avea să decurgă totul, însă i se păru nepotrivit s-o trimită acasă. Nu voia să înceapă interogatoriul cu o ceartă. Pe lângă asta, trebuia să vorbească și cu ea. Stăteau pe canapea. Martin îi deschise ușa, apoi se întoarse la locul său.

— Care-i treaba, Jimmy? Nu știam că ești genul care să recurgă la tactici de bătaș de curtea școlii. N-ar fi trebuit să mergi la școală și să-mi hărțuiești soția așa.

— Trebuie să pun întrebări. Asta mi-e meseria.

— Ai acuzat-o pe Dawn că știe cine e criminalul.

— Nu, spuse detectivul.

Lui Perez îi dispăcea profund să creadă lumea că s-ar lua de cineva. Făcu o pauză, timp în care se gândi dacă e cazul să joace altfel, apoi hotărî că trebuiau să fie conștienți că lucrurile sunt cu adevărat serioase.

— Am întrebat-o dacă are vreo idee. E o diferență destul de mare. Dacă aș fi crezut vreo clipă că știe ce se întâmplă, până acum era arestată pentru obstrucționarea justiției.

Perez făcu din nou o pauză.

— Voiam să aud ce părere are Dawn pentru că, prin comparație, e de mai puțină vreme în Shetland și e mai obiectivă. Atâta tot.

Dawn tăcuse în timp ce bărbații vorbiseră. Atunci spuse:

— Îmi pare rău. Am exagerat acolo la școală. Dar e oribil! Au loc crime la doi pași de noi! Și așa erau prea aproape de casă, dar acum

totul pare personal, violența parcă a dat buzna pe ușă și acum face parte din viețile noastre. Să fie cineva care-i urăște pe toți locuitorii din Biddista?

— Nu, spuse Perez. Nu cred că așa stau lucrurile.

Tăcură.

— Tu ce zici, Aggie? Întrebă Perez. Îmi poți spune ce se întâmplă?

Aggie, care stătea foarte bătoasă pe canapea, clătină din cap. Nu-și mișcă deloc restul corpului, așa încât mișcarea părului nefirească, îl făcu pe detectiv să se gândească la o păpușă mecanică.

— Ce făceai acum cincisprezece ani?

— Locuiam în Scalloway cu bărbatul meu, mă ocupam de hotel și de Martin.

— Mama ta încă locuia în Biddista pe atunci?

— Da, încă locuia în casa asta. Tata deja nu mai era. M-am întors aici când a murit ea.

— Deci o vizitai des?

— Eram destul de des pe aici, spuse Aggie. Cumva nu m-am obișnuit niciodată în Scalloway. Poate că a fost vina mea că bărbatul meu a fost cum a fost. N-am simțit tragere de inimă – nici pentru el, nici pentru hotel.

Perez îl privi pe Martin, așteptându-se la o reacție – un comentariu defensiv sau o încercare de glumă –, însă degeaba.

— Dar tu, Martin? Tu stăteai mult prin Biddista?

— Eram adolescent. Îmi plăcea să stau cu amicii mei, jucam fotbal, ascultam muzică... Nu prea aveam ce căuta prin Biddista. Pe lângă asta, îmi plăcea hotelul din Scalloway, îmi plăcea să vorbesc cu oaspeții și să-l ajut pe tata la bucătărie. Îmi convenea.

Perez reveni la Aggie.

— Ai păstrat legătura și cu Bella?

— O, da. Veneam să o vizitez la conac. Îi plăcea să-i fiu public când n-avea pe altcineva în jur. Îi plăcea să se dea mare cu casa ei luxoasă și cu mobila ei scumpă. Când veneam pe acolo, asta o făcea să-și dea seama cât de departe ajunsese ea.

— S-ar zice că-i porți pică.

— Așa s-ar zice?

Aggie păru surprinsă.

— Nu. Niciodată n-am fost invidioasă pe Bella. Nu e o femeie împlinită. Oricât ar avea, niciodată nu e de ajuns. Și n-a avut copii. Știu că-și dorea. Și-o dorea la modul fizic, ca pe o poftă, parcă era dependentă. Mi-a vorbit despre asta. Îi avea pe toți amicii ăia ai ei, pe toți admiratorii, dar tot vechilor prieteni se destăinuia. Acum i-ar fi fost mai ușor să aibă copilul dorit. Ar fi putut să facă în așa fel încât să-l aibă. Pe atunci erau alte vremuri și Bella mereu a vrut să respecte tradițiile din Shetland. Trebuia să aibă un soț înainte să aibă un copil, dar nu reușea să-l găsească. Cel puțin, nu unul care să-i placă. Mulți bărbați erau atrași de ea, dar niciunul nu voia s-o ia de nevastă sau să facă un copil cu ea.

— Te-a chemat vreodată la vreo petrecere de-a ei?

— Nu ca oaspete.

Aggie zâmbi.

— Și nici nu mi-aș fi dorit. Niciodată nu mi-a fost ușor să vorbesc cu străinii, iar petrecerile Bellei erau pline de necunoscuți. Ar fi fost ca la hotelul din Scalloway, doar că mult mai rău. Mereu am fost mai timidă din fire.

— Dar uneori mergeai acolo?

— Da, uneori mă duceam s-o ajut. Făceam de mâncare și strângeam pe urmă.

— Ai fost fată în casă pentru Bella Sinclair?

Martin părea oripilat.

— Dar tu ce faci, fiule, la restaurantul de la Herring House? Și, oricum, nu era o muncă propriu-zisă. O mai ajutam când puteam.

Aggie zâmbi din nou.

— Nici nu prea mă plătea – în orice caz, nu era un salariu propriu-zis. Bella îmi mai aducea câte un cadou de pe unde umbla ea – ceva drăguț ce nu apucam să port niciodată – sau punea câte o bancnotă de douăzeci de lire într-o felicitare. Am mers la școală

împreună. Ne-am dus pe drumuri diferite, însă eram prietene.

— Și cum era cu ceilalți locuitori din vale? Întrebă Perez. Lucrau și ei pentru Bella?

— Edith mai venea uneori când era o petrecere mai mare, dar nu foarte des. Nu prea se înțelegea cu Bella. Făcuse doi copii la scurt timp unul după celălalt și, chiar dacă erau deja mărișori, era foarte ocupată cu ei. Iar tatăl lui Kenny încă trăia pe atunci. Era un bătrân cu multe pretenții.

— Altcineva?

— Firește că Bella i-a plătit pe Lawrence și pe Kenny să renoveze Herring House. Era genul ăla de lucru care nu credeam să se mai termine vreodată. La început, când a cumpărat clădirea, cu toții ne-am spus că e nebună. Nu erau decât zidurile și un acoperiș de tablă ondulată, nici pomeneală să fie așa mare ca acum. Aproape că au construit-o de la zero, folosind din vechea clădire doar piatra și niște lemn. Iar acum e o frumusețe, găzduiește galeria și restaurantul.

— Restaurantul a fost adăugat de curând, spuse Martin. S-a deschis abia acum cinci ani.

— Și galeria? Întrebă Perez. Când a fost terminată?

— Băieții au lucrat la ea în etape, spuse Aggie.

— Pentru că puteau să lucreze câte puțin, doar seara. Kenny avea ferma lui, iar Lawrence construia și pentru alții în timpul zilei. Pentru oameni care erau dispuși să plătească bine. Aproape că era gata atunci când Lawrence a plecat de pe insulă. Am bănuț că așteptase să fie gata înainte să plece. N-ar fi suportat gândul s-o lase pe jumătate neterminată.

— V-a spus că o să plece?

— Nu, dar n-am fost surprinsă. N-avusese stare întreaga vară.

— A fost vara aceea caldă, vara în care a dat Bella petrecerile.

— Aceea trebuie să fi fost. Kenny a avut niște treabă prin alte locuri o bucată de vreme. N-a prea stat prin Biddista. Însă Lawrence, da. Era oaspete la petrecerile Bellei.

— Și el ce părere avea despre toate astea?

— Se comporta ca un bufon care-și încânta publicul. Nu suportam asta. Era un om bun, dar cam iute la mânie. Ar fi trebuit să se comporte cu mai multă demnitate. Avea impresia că toți artiștii ăia pretențioși și scriitorii îl considerau foarte inteligent și plin de duh, dar, de fapt, toți râdeau de el pe ascuns. Spuneau că era un clown.

— Vorbești de parcă l-ai fi îndrăgit foarte mult, Aggie.

Femeia roși brusc. Perez simți că vorbele lui o plesniseră, de parcă ele i-ar fi colorat chipul.

— Nu mă deranja să facă pe măscăriciul. Mai bine așa, decât să-și iasă din fire. Pe lângă asta, cu mine nu exagera cum făcea cu sudiștii ăia.

— Ați fost vreodată mai mult decât prieteni, Aggie?

Perez crezu că avea să roșească din nou, însă femeia îi răspunse foarte sigură pe ea.

— Am fost prieteni. Atât, nimic mai mult. Se dădea prea mult în spectacol pentru gustul meu și, în plus, eram căsătorită cu Andrew.

Aggie făcu o pauză.

— Mereu mi-a părut puțin rău de Kenny. Întotdeauna a fost vioara a doua. Mereu a fost cel care tăcea și făcea. Lawrence era plin de o voioșie superficială.

Se uită la Perez.

— Nu mă lua în seamă. Vorbesc aiurea.

Dar în vara aceea, Kenny a fost în Fair Isle, își aminti Perez. La o aruncătură de băț.

— Spune-mi, Aggie, Roddy stătea mult prin Biddista pe atunci? Trebuie să fi fost doar un copil. Câți ani avea? Șase? Șapte? Mergea la școală în Lerwick, dar poate că venea în vizită sâmbăta și duminica.

— Venea aproape în fiecare weekend. Uneori și în timpul săptămânii. O avea pe Bella la degetul mic încă de pe atunci. „Mă doare burtica, tușico! Nu pot să merg la școală!” Iar la un moment

dat a urmat o perioadă când Alec era la spital, așa că Roddy mergea la școala din Middleton. Da, era mereu la conac, îmi puneă bețe-n roate când încercam să fac pregătirile necesare pentru oaspeți.

— Îți mai aduci aminte de vreunul dintre cei care veneau în vizită, Aggie? De vreunul dintre bărbații care veniseră din sud ca să stea cu Bella?

— N-aș putea spune că i-am cunoscut cu adevărat. Erau așa de zgomotoși și plini de păreri, încât n-aș fi știut ce să le zic.

— Nu te-ai mai întâlnit cu niciunul dintre ei vreodată?

— Cum aș fi putut?

— Doi dintre ei s-au întors, spuse Perez. Unul e Peter Wilding. Locuiește în casa de alături. Folosește oficiul poștal. Nu s-a schimbat prea mult. Nu l-ai recunoscut?

— Nu, spuse Aggie repede. Cum să-l mai recunosc după atâta timp?

— Și nu ți-a spus niciodată nimic? Nicio vorbă despre vremurile de odinioară?

— Nimic. Sigur nu mă mai ține minte după atâta timp. Eu umpleam paharele și strângeam farfuriile. Ți-ai mai aduce aminte cum arată o chelneriță dintr-un restaurant la care ai luat masa acum cincisprezece ani?

— Nu, recunosc Perez. Probabil că nu.

— Cine e celălalt bărbat care s-a întors?

Martin interveni brusc în discuție. Nu mai semăna cu bărbatul faimos pentru glumele lui, pentru faptul că răsese la înmormântarea propriului tată.

— Jeremy Booth, bărbatul găsit spânzurat în coliba de la ponton. Și el a fost în Shetland în vara aceea.

Capitolul 43

Perez ieși din casă și rămase în drum. În jur era foarte liniște. Vântul se oprise odată cu marea înaltă. O familie de rațe sălbatice plutea în apropierea malului. Detectivul trecu pe lângă Herring House. Exista un drumeag care urca dealul și ajungea la Skoles. Mergând pe acolo putea să evite locuința lui Wilding. Nu voia să fie ținta voyeur-ului în acea seară. Dar poate că scriitorul nici nu era acasă. Poate că era în Bunes și supraveghea cine știe ce operațiune de renovare. Perez își zise că poate și Fran era acolo și discuta cu el despre podea și tapet, iar ideea îi stârni un fior de neliniște. Apoi se gândi că n-ar fi fost așa nesăbuită. Nu câtă vreme ancheta nu se terminase încă.

Perez urcă dealul golaș, scăldat într-o puternică lumină portocalie, în triluri de ciocârlii și culici mari. Probabil era deja seara târziu, pentru că mingea luminoasă de pe cer aproape dispăruse în spatele stâncilor. Pe margine, umbrită, se putea vedea silueta unui om, imposibil de recunoscut de la distanța aceea. Părea o apariție gotică pe fundalul soarelui care apunea.

Deși nu reușea să distingă trăsăturile bărbatului, fiind nevoit să mijească ochii ca să-l vadă măcar, Perez își dădu seama cine era. Nu era pregătit să-l întâlnească. Lucrurile se desfășuraseră mai repede decât se așteptase. Era tentat să plece, să-l aștepte pe Taylor, care poate că descoperise dovezi. Însă bărbatul era chiar la marginea dealului, pe peretele îngust de piatră dintre Groapa din Biddista și mare. Perez se gândi că acea vară caldă din urmă cu cincisprezece ani fusese începutul multor rele. Jeremy Booth se îndreptase spre moarte când îl lăsase să plece de la vernisajul de la Herring House și încă avea muștrări de conștiință din pricina asta. Oare cât de rău urma să fie dacă nu făcea nimic să-l oprească pe acest bărbat să sară?

Perez se deplasă repede prin vegetație și înjură în surdină când

își suci glezna călcând într-o movilă de iarbă neagră. Pe măsură ce se apropia de margine, chemările păsărilor marine și razele portocalii deveneau tot mai puternice, așa încât își simțea capul plin de zgomote și de lumină și nu mai putea să gândească limpede.

Kenny Thomson nu-l auzi pe Perez apropiindu-se. Detectivul își zise că bărbatul era atât de absorbit de propriile gânduri, încât ar fi putut să vină cu toată fanfara de la Up Helly Aa și tot nu și-ar fi dat seama. Kenny stătea foarte aproape de margine, cu spatele la Groapă. Perez îl strigă:

— Vino încoace, Kenny. Vino aici, unde pot să-ți vorbesc.

Bărbatul se întoarse încet.

— Stau bine aici unde sunt. Și n-am nimic de zis.

— Nu pot să strig până la tine, omule! Nu despre asta! Nu despre Lawrence.

Kenny se întoarse din nou. Acum era cu din nou cu fața către mare.

Perez se mai apropie puțin, simțind că i se întoarce stomacul pe dos. Vedea valurile cum se spărgeau de stâncile mai îndepărtate. Zgomotul mării părea să ajungă cu greu la Perez. Se gândi la trupul lui Roddy, care se zdrobise în Groapă. Se împiedică și, deși mai avea câțiva metri buni până la margine, simți că-i stă inima în loc. O piatră pe care o atinse cu piciorul se rostogoli până căzu în apa de jos.

— Kenny, nu pot să fac asta, omule! De ce nu vii tu aici ca să putem vorbi?

Poate fiindcă fermierul îi simțise nota de panică din voce, îl privi direct.

— N-ai ce să cauți aici.

Perez se chinui să găsească o legătură între ei, un fel de a-i vorbi lui Kenny încât să-l convingă să se întoarcă.

— Mai ții minte vara aia când lucrai pe Fair Isle, Kenny? La portul din North Haven. M-am tot gândit la asta de când ne-am revăzut.

— Serios?

Kenny se încruntă, dispus să-i fie distrasă atenția, chiar și doar pentru o clipă, de la propriile gânduri. Poate chiar se bucura de ocazie.

— Ai venit să stai acasă la ai mei, apoi te-ai întors la pensiune. M-am întrebat de ce ai făcut asta.

— Mama ta ți-a vorbit vreodată despre mine?

— De atunci nu. Când stăteai în Fair Isle, știam că te place. N-avea decât lucruri bune de zis despre tine.

— Am crezut că o iubesc, spuse Kenny. O luasem razna din cauza verii.

Kenny tăcu.

— Chiar o iubeam.

Perez simți din nou un gol în stomac, doar că acesta n-avea nimic de-a face cu înălțimea la care se afla. Mama lui era mama lui. Nu era o femeie de care să se poată îndrăgosti bărbatul. Nu spuse nimic.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Kenny. Nu am fost amanți, deși eu mi-aș fi dorit asta. De aceea m-am mutat înapoi la pensiune. M-aș fi urcat pe pereți dacă stăteam în aceeași casă cu ea. Nu puteam să stau locului. Nu puteam să dorm. Acum știu că n-a fost să fie. Mie mi-a fost menită Edith.

Kenny dădu glas unui urlet ciudat, care se pierdu printre zgomotele păsărilor.

— Tata știa ce simțiți unul pentru altul?

Fermierul nu răspunse, părând din nou pierdut în propriile gânduri.

— De ce nu te îndepărtezi de margine, Kenny? Așa o să putem vorbi ca oamenii. Nu despre Fair Isle, ci despre Lawrence.

Perez văzu chipul plin de lacrimi al bărbatului. Era arămiu în lumina portocalie. În timp ce-l privea cum plânge, Perez își dădu seama că-și ținea respirația. Simți cum inima bătea să-i spargă pieptul. Încă doi pași și Kenny avea să sară.

— Nu înțelegi? Întrebă Kenny. Nu mai are rost să vorbim! Nu

mai are!

— Cred că am înțeles ce s-a întâmplat.

Perez se așează și începu să respire din nou abia când simți atingerea aspră a limbii-peștelui.

— De ce nu stai jos, Kenny? Hai, stai lângă mine.

Kenny rămase în picioare. Perez își dădu seama că nu reușea să-l convingă.

— Când a început? strigă la repezeală, încercând să-l facă pe Kenny să-l asculte. Nu-i așa că Lawrence și-a dorit mereu ce aveai tu, Kenny? Chiar și atunci când erați mici?

— Era mai mare și mai deștept decât mine, spuse Kenny. Așa se cuvenea.

— Vino încoace, repetă Perez.

Kenny tremura de durere. Întotdeauna fusese un bărbat stăpân pe sine, tăcut, subtil, care-și reprima pornirile. Însă era cuprins de emoții și nu-și mai dădea seama cât de aproape era de margine. Dacă avea să continue așa, nu mai era mult și urma să cadă. Perez își păstră tonul vocii liniștit, vorbind doar cât să fie auzit prin zgomotul pescărușilor.

— Dar cum să ți-o ia pe Edith, Kenny? Cum să se cuvină asta?

Kenny își lăsă capul pe spate și dădu drumul unui urlet.

— Ce mai contează acum? Nu înțelegi, omule? S-a sfârșit!

Ceva îl făcu pe Perez să se aplece și să se uite pe plajă, la poalele dealului, la pietrișul și la nisipul de jos. Acolo zăcea un trup mic, alb. Edith. Soția lui Kenny. Dragostea lui.

Capitolul 44

Kenny se lăsă pe vine și își cuprinse capul cu mâinile. Perez se ridică încet. Se apropie ușor de celălalt bărbat, fixându-l cu privirea ca să nu se uite în jos și simțind curenții de aer din toate părțile. Într-un final, ajunse în spatele lui. Îi cuprinse umerii și îl făcu să se ridice, după care îl îndepărtă de margine. Apoi se-ntoarseră în Skoles fără să vorbească.

Odată ajunși în casă, Kenny îl conduse în camera de zi. Părea să simtă nevoia unei încăperi puțin mai formale decât bucătăria deși, cu fereastra cu vedere la golf, covoarele din lână de oaie și scaunele confortabile, oricum nu era o cameră de interogatoriu obișnuită. Pe policioară se aflau poze cu copiii soților Thomson, care zâmbeau cu strungăreață la vedere. Mai era și o fotografie de la nuntă. Kenny tot nu vorbea. Perez știa că trebuia să-l sune pe Roy Taylor, să-l anunțe ce se întâmplase și să cheme o echipă să-i recupereze trupul lui Edith, dar în clip aceea avea altceva de făcut.

— Bea și tu un păhărel, Jimmy.

Kenny era din nou destul de stăpân pe sine, chiar dacă alb la față și sfârșit. Ieșirea de pe deal parcă nici nu avusese loc. Perez aprobă din cap. Kenny luă o sticlă de whisky Highland Park dintr-un dulap de lângă șemineu și turnă în două pahare. Cei doi stăteau așezați și se uitau unul la celălalt.

— Am încercat s-o conving pe Edith să nu sară, spuse Kenny. Până la urmă, mi-a alunecat din mâini.

Închise ochii. Perez își zise că imaginea lui Edith pășind în gol dincolo de buza prăpastiei nu avea să-l părăsească vreodată pe Kenny.

— Când ai aflat că Edith și Lawrence erau amanți? Ai știut de la bun început?

— Nu, spuse Kenny. Nici nu mi-a trecut prin minte. Nu cât am stat pe Fair Isle. Eram prea ocupat cu treburile mele de acolo. Tu

cum ai știut? Ți-a zis Edith?

— Știi foarte bine că n-ar fi făcut așa ceva, Kenny. A fost secretul ei. Avea prea multe de pierdut.

— Niciodată nu m-am gândit că era genul de femeie care să-i placă lui Lawrence. Era tăcută, lipsită de grație. Nu era o frumusețe. Nu era atrăgătoare încât să se facă remarcată. Dar poate că exact asta i-a plăcut la ea. Faptul că era așa liniștită. Determinarea ei. Ar fi putut s-o aibă pe arătoasa de Bella, dar până la urmă și-a dat seama că nu asta își dorea.

— Nu crezi că a vrut-o pe Edith doar fiindcă era a ta, Kenny? N-o fi fost așa? Invidia dintre frați. Rivalitatea.

— Nu, spuse Kenny. Nu cred că a fost asta. N-ar fi vrut să mă rănească. Nu s-a putut abține.

— De unde știi?

— Nu știu. Nu știu sigur. Asta e ce cred – ce vreau să cred, în orice caz.

Afară soarele coborâse mai mult. Acum era înjumătățit de linia orizontului și câteva fuioare de nori mov îi frângeau conturul. Lumina devenea mai blândă, mai puțin sumbră.

— Cum ai aflat de ei, dacă Edith nu ți-a spus?

— Am dedus din ce zicea lumea.

Perez luă o înghițitură de whisky.

— Edith însăși a pomenit câte ceva. Mi-a spus că Lawrence era la fel ca Roddy, trebuia să aibă o femeie în viața lui. Știam că în vara aia își petrecuse tot timpul liber în Biddista. Nu era nici cu Aggie, nici cu Bella, deci trebuia să fie vorba de Edith. Apoi, în seara asta, Aggie a mai zis ceva asemănător. „Mereu mi-a părut rău de Kenny, a fost obligat să fie vioara a doua.”

— Știau cu toții?

Kenny era furios.

— Nu știau amănunte, spuse Perez. Dar cei mai mulți dintre ei știau că lui Lawrence îi plăcea de Edith. Doar tu și Bella nu știți, deși cred că Bella bănuia ceva. Doar mândria a oprit-o să fie sigură.

Perez tăcu.

— Dar tu, Kenny? Tu cum ai aflat?

— Mi-am dat seama într-un final, cam ca tine. M-am dus în vizită la scriitor, la Wilding. Și-a adus aminte câte ceva din ce se petrecea pe atunci. Toate petrecerile alea. Lawrence trebuie să fi vorbit cu el. Mereu devenea sentimental când se îmbăta. Ai dreptate: Wilding a încercat pe atunci să-i spună Bellei că Lawrence nu era interesat de ea, însă ea nici n-a vrut să audă.

— Jeremy Booth trebuie să fi știut la rândul lui.

Perez mai luă o înghițitură de whisky. Avea să obțină o declarație mai târziu. Dar în momentele acelea voia doar să-și pună ordine în propriile gânduri.

— Booth era pe deal când Lawrence a căzut în Groapă, spuse Kenny. A văzut ce s-a petrecut.

— Ce s-a întâmplat în ziua aia, Kenny? Ți-a spus Edith?

— Era în toiul verii, era o noapte înnăbușitoare. Nu puteai respira. Avea loc marea petrecere de la conac. Lawrence a rugat-o pe Edith să se vadă cu el pe deal, timp în care ceilalți se îmbrăcau în hainele lor fistichii și își puneau măștile. Probabil s-a simțit flatată, nu crezi? Oare de asta i-a căzut în brațe? Lawrence, bărbatul pe care îl doreau toate femeile, o voia pe ea. I-a spus că trebuia să-i vorbească. În fine, l-a lăsat pe taică-miu să aibă grijă de copii și s-a dus să se vadă cu el. Lawrence a spus că îi zisese Bellei că n-avea cum s-o iubească vreodată, că n-avea s-o ia de nevastă, că n-avea să întemeieze o familie cu ea. „I-am spus că plec să călătoresc prin lume, că plec din Shetland.” A rugat-o pe Edith să-l însoțească. „Ia-i și pe copii. Mergem diseară în Sumburgh și luăm primul avion spre sud.” Așa era Lawrence. Nu se gândea niciodată la aspectul practic al lucrurilor, la un loc în care să stea.

— Dar ea nu a acceptat?

Kenny îl privi pe Perez. Parcă-l vedea pentru prima oară.

— Nu, nu a acceptat. Îi plăcea să fie cu el; poate chiar își închipuia că-l iubea; dar era căsătorită cu mine. Deja ajunseseră în

vârful dealului și erau taman lângă prăpastie. A încercat s-o ia în brațe. Ea i-a spus că îi era teamă s-o atingă, fiindcă putea fi tentată să cedeze și să accepte.

Pentru prima oară, în vocea lui Kenny se simți ranchiuna.

— Mereu a avut efectul ăsta asupra femeilor.

— Spune-mi ce s-a petrecut, Kenny.

— L-a împins, iar el s-a împiedicat și a căzut în Groapă. S-a lovit cu capul de pietrele de jos. Edith a coborât după el și și-a dat seama că era mort. L-a târât în tunel, astfel încât nimeni să nu vadă cadavrul de sus. Era o femeie voinică. Muncea cot la cot cu mine la fermă.

Kenny făcu o pauză.

— Șobolanii, păsările și apa au dus treaba la bun sfârșit.

Cei doi tăcură.

— Și Jeremy Booth a chestionat-o în seara aceea cu privire la Lawrence?

Kenny clătină din cap.

— Ea l-a văzut când a urcat înapoi, după ce ascunsese cadavrul. Booth era la poalele dealului și se uita în sus la ea. Edith spera că nu văzuse ce se întâmplase între ea și Lawrence. A doua zi, și-a luat tălpășița. Probabil ea și-a închipuit că se terminase totul.

— Că scăpase basma curată?

— Da. Dar, de fapt, oricum nu scăpase. În fiecare vară avea insomnii. Am crezut că era din cauza nopților albe, dar era din cauza lui Lawrence.

Kenny lăsa paharul jos.

— Ar fi trebuit să-mi spună. Ce credea? C-o s-o urască?

— Booth când a luat legătura cu ea?

— Acum vreo două săptămâni, prin e-mail. A intrat pe adresa ei de la muncă, dar l-a deschis aici, acasă. Mereu lucra seara la calculatorul ăla al ei. Booth văzuse documentarul despre Roddy și Bella și Biddista. Preciza faptul că Edith lucra la centrul de îngrijire și cumva ne făcea să părem mult mai bogați decât eram. Booth

susținea că avea nevoie de bani. Pentru fiica lui. Pentru a compensa toți anii în care nu-i fusese alături.

Kenny se uită la Perez.

— Și cu fiica mea cum rămâne? Ei ce-i zic?

Perez clătină din cap, dând de înțeles că nu știa ce răspundă.

— Apoi a apărut la ea, la birou. Închipuie-ți cât de șocată a fost! Crezuse că Booth era în Anglia, și deodată s-a trezit cu el acolo, susținând că era un vechi prieten de-al lui Willy și având o înfățișare destul de diferită. Vorbea liniștit cu bătrânul când l-a găsit ea. Îl întreba: „Tu știi ce s-a întâmplat, Willy, nu-i așa? În orice caz ai bănuțit.” Dar Willy nu voia să discute cu el.

— Willy a zise că venise un englez la el și îi tot pune întrebări, spuse Perez. La început am crezut că se referea la Wilding. Când mi-am dat seama că era vorba de Booth, m-am întrebat de ce Edith nu a menționat faptul că venise în vizită. Ce s-a întâmplat apoi?

— Booth a zis că urma să vină în Biddista la vernisaj. A zis că o să facă un mic spectacol, ca să se distreze și să împuște doi iepuri dintr-o lovitură. Bella a fost mereu o vacă cu nasul pe sus. Îl chemase la ea acasă și ștersese cu el pe jos. N-avea să-i strice, la rândul ei, să vadă cum e. Cred că pur și simplu îi plăcea să se țină de răutăți. I-a plăcut la nebunie să se costumeze și să-și pună masca. Edith nu-l întrebase ce avea de gând. Doar voia să-l vadă plecat, fără scandal. Booth a zis că o să ia și banii de la ea. Locul de întâlnire era coliba de la ponton.

Kenny se ridică și mai turnă whisky în paharul lui Perez, apoi în al său.

— De ce nu i-a dat pur și simplu banii? Întrebă Perez încetișor.

Kenny ridică din umeri.

— Mi-a spus că nu avea încredere în el. Nu știa dacă nu cumva urma să se întoarcă, să vrea mai mulți bani. Și detesta ideea în sine. Mereu am muncit din greu pentru ce am avut. Așa a spus, dar mi-am dat seama că era cu nervii întinși la maximum. Toate nopțile alea nedormite... De asta nu mai gândea clar.

Kenny ținea ambele mâini pe pahar, dar tot îi tremurau. Se străduia din greu și să nu i se spargă vocea.

— L-a așteptat în colibă, pe întuneric. Booth luase geanta de pe plajă și își pusese masca aia tâmpită pe față. Iar făcea pe clovnul. Poate voia s-o sperie. Poate că nu l-ar fi strangulat dacă i-ar fi văzut chipul – nu arăta ca o ființă omenească atunci când purta chestia aia – dar nu sunt foarte sigur. Mereu a fost determinată, odată ce-și punea în cap ceva. L-a luat prin surprindere pe întuneric, l-a sugrumat pe la spate. A făcut ca totul să pară o sinucidere și s-a întors în grădină înainte să cobor eu de pe deal.

Kenny tăcu și îl privi cu tristețe pe detectiv.

— Habar n-am avut ce s-a întâmplat. Am fost căsătoriți în tot acest timp și habar n-am avut.

— Și care a fost treaba cu Roddy? Era doar un copil pe vremea când a murit Lawrence.

— A văzut-o întorcându-se de la ponton în noaptea în care a murit Booth. Se uita pe geamul de la Herring House.

— Desigur. Îmi aduc aminte că l-am văzut.

— Nu s-a gândit deloc la asta, până când ea a spus că nu plecase din Skoles. Probabil că asta nu-i dădea pace. S-a dus la centrul de îngrijire ca să-l viziteze pe Willy și a spus ceva care a speriat-o. „Ce făceai acolo pe mal, Edith? Cu cine te-ai văzut aseară?” A inventat ea ceva, dar i-a fost clar că nu l-a convins.

Poate, își zise Perez, Roddy își amintise de ceva, vreo imagine de când era copil, la fel cum își amintise și Bella.

— Așa că l-a ucis și pe el.

— Da, spuse Kenny. L-a ucis și pe el. Bietul băiat! Orice părere aveam eu despre el, nu merita așa ceva. Edith spunea mereu că-i aduce aminte de Lawrence. L-a convins să se întâlnească lângă Groapă și l-a ucis în același mod. Celor de la centrul de îngrijire le-a spus că dădea consultații acasă.

— Știu, spuse Perez. Am verificat.

Kenny lăsa jos sticla de whisky, își luă capul în mâini, la fel cum

făcuse pe deal, și începu să plângă.

Capitolul 45

De această dată vorbiră acasă la Perez, un loc care lui Taylor mereu i se păruse a fi mai mult o barcă decât o casă, dacă se lua după felul cum plescăiau valurile care loveau peretele exterior și zgomotele pescărușilor de pe acoperiș. Perez făcea o cafea, iar Taylor striga la el din camera de zi, unde se întinsese pe podea. Zicea că-l doare spatele. Îl tot necăjea. Totul începuse în urma unei accidentări la sport. Uneori, numai așa putea să reducă durerea.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, strigă Taylor.

Părea furios pe el însuși.

— În casa lui Booth era o fotografie cu Edith și cu Lawrence. Mi-au trimis-o cei din West Yorkshire prin e-mail. Păreau foarte în largul lor unul cu celălalt. Dacă m-aș fi prins că erau amanți, aș fi ajuns la concluziile astea înaintea ta. Am lăsat percheziția în sarcina băieților de acolo. Bineînțeles că pentru ei fotografia nu însemna nimic.

Perez intră cu o tavă pe care se aflau o cafetieră, câni și un pachet de biscuiți cu ciocolată.

— N-ai fi crezut că e în stare de așa ceva, nu? Întrebă Taylor, vorbind ceva mai încet. Nu era o femeie așa mare.

Englezul se ridică în picioare, se dezmoțî și luă o cană de pe tavă.

— Dar era zdravănă. Totuși, îl ajuta pe Kenny la fermă, și era obișnuită cu efortul de la centrul de îngrijire. Booth nu se aștepta să fie atacat. Odată ce s-a trezit cu firele în jurul gâtului, nu s-a zbătut prea mult. Iar înscenarea sinuciderii a fost și mai simplă.

— Probabil a crezut că a scăpat basma curată. Chiar dacă oasele ar fi fost găsite după atâția ani, nimeni nu s-ar fi gândit la o crimă.

— Lumea credea că Lawrence a dispărut din cauză că i-a fost frântă inima, spuse Perez. Îi spusese Bellei că urma să plece. Ei îi convenea să se creadă că a plecat din cauza ei. E o femeie

orgolioasă. Kenny era în Fair Isle pe atunci, așa că nimeni nu a verificat dacă Lawrence luase într-adevăr feribotul. Când s-a întors Kenny, povestea era deja bătută în cuie și el a crezut-o: Lawrence plecase din Shetland din cauză că Bella a refuzat să-l ia de bărbat.

Însă unele persoane din Biddista știau că nu așa se întâmplase, gândi Perez. Sau măcar bănuiau. Într-un asemenea loc, era imposibil să treci sub tăcere o astfel de legătură. Doar că toți își păstrasera bănuielile pentru ei înșiși. Nu era o conspirație, fiindcă subiectul nu fusese discutat. Lawrence dispăruse și nimeni nu se mai gândise la el. Chiar nu voiau să știe. Uneori, asta era singurul mod de a supraviețui în Shetland. Perez își zise că probabil Willy bănuia ce se întâmplase, dar că își dorise să-l protejeze pe Kenny. Îl dusesse pe Booth la feribot în noaptea de după crimă.

— Ce l-a făcut pe Booth să se întoarcă după atâția ani?

Taylor era din nou pe podea, cu picioarele întinse.

— Lăcomia, spuse Perez. Tocmai își regăsisse fiica și voia să recupereze timpul pierdut. Sau să-i dea un cadou gras ca s-o determine să-l iubească. Trupa lui se târa ca întotdeauna, iar el nu avea bani puși deoparte. Se chinuia să trăiască de pe-o zi pe alta. Apoi a văzut documentarul la TV, care se pare că i-a prezentat pe Kenny și Edith ca pe niște bogătași, și gândul i s-a format în minte.

— De ce n-a încercat s-o șantajeze pe Edith când a murit Lawrence?

— La ce bun? Familia Thomson avea la rândul ei probleme cu banii. Doar de câțiva ani au început să aibă o situație mai bună. Booth voia să uite întreaga vizită. Bella se pricepe de minune să-și bată joc de oameni, iar Booth avea antecedente cu fuga. Pe lângă asta, cred că Willy îl gonise. Era un bărbat zdravăn pe atunci și probabil că a vrut să fie sigur că Booth pleacă în sud.

— Dar Booth s-a întors și Edith a decis că nu voia să-i plătească.

— A crescut fără nimic, spuse Perez. Nu avea de gând să-i dea bani câștigați cu greu unui individ care voia s-o șantajeze. Era obișnuită să controleze situații și să păstreze secrete. Credea că o să

scape basma curată.

Perez stătea pe pervaz și privea spre mare.

— Și amnezia? Care a fost treaba cu aia? Întrebă Taylor.

— În viziunea lui Booth, toată scena de la petrecere a fost o farsă menită să-i facă în ciudă Bellei. Nu se aștepta să fie luat deoparte de un polițai, iar eu i-am zis direct cu ce mă ocup. Cu siguranță că nu voia să explice ce căuta în Biddista. Amnezia a fost o scuză să-mi evite întrebările.

— Iar Wilding unde se potrivește în peisaj?

— Nu se potrivește. Era prea ocupat cu basmele lui și cu noua casă pentru a se mai gândi la altceva. A vorbit cu Willy despre poveștile vechi din Shetland. Avea nevoie de material pentru o nouă serie de cărți. Asta-i tot.

Taylor se ridică și așeză cana înapoi pe tavă. Era încruntat.

— Ai făcut-o din nou. Mi-ai luat-o înainte.

— E terenul meu, spuse Perez. Habar n-aș avea de unde să încep în Inverness.

Taylor păru gata să mai zică ceva, însă doar zâmbi.

Două zile mai târziu, Perez îl conduse pe Taylor la Sumburgh. Fran îi însoți. Se dusesse să ia niște cafea, lăsându-i pe cei doi în sala de așteptare, când englezul auzi că îi e anunțat zborul. Își luă geanta și se îndreptă spre coadă, apoi se întoarse.

— Nu voiam să-ți zic, spuse deodată, dar să știi că schimb postul. Am fost recrutat.

Își afișă rânjetul ca de lup.

— Ca să vezi, nu? Mă întorc la Liverpool ca să iau în primire Brigada de Infrațiuni Majore. Nu voiam să accept. Prea aproape de casă, prea multe amintiri neplăcute. Dar nu vreau să mai lucrez aici niciodată. M-am săturat de vremea asta, de lumina asta. Încă un caz din asta și aș fi la fel de nebun ca voi.

Taylor zâmbi din nou ca să arate că glumise, întrucâtva, apoi păși pe ușă. Îl văzură prin geam cum se îndepărta pe asfalt, însă nu se

întoarce către ei și nu le făcu semn cu mâna.

— Ce zici să ne plimbăm puțin, să bem o cafea?

Urcară în mașina lui Perez, îndreptându-se spre nordul insulei. Se tot întrebase cum s-o invite, așa că întrebarea sună stângace, puțin bolovănoasă.

— Sigur.

— Mă gândeam să ne oprim la Biddista.

— De ce ai vrea să faci asta? întrebă Fran. S-a terminat. Nu mai e răspunderea ta.

— Mie mi se pare că e.

— Chiar crezi că-și doresc să te vadă?

— O să vrea niște răspunsuri, spuse Perez.

— E o formă de aroganță să te crezi de neînlocuit.

Însă Fran rostise vorbele cu drag, iar Perez bănuie că asta însemna că voia să vină cu el. Era recunoscător. N-ar fi vrut să meargă singur.

Parcară pe drumul de lângă Herring House. O vreme priviră către plajă, apoi intrară. În cafenea nu era niciun client, însă Martin și mama lui stăteau de vorbă la o masă. Aggie îi văzu intrând și se opri în mijlocul frazei. Perez îi salută, dând din cap.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău de cum s-a terminat totul.

Preț de o clipă, cei doi doar se holbară la el. Perez se întrebă dacă așa urma să fie tratat de-acum încolo în Biddista, dacă nimeni nu avea să-i mai vorbească.

— Tocmai îi spuneam lui Martin, începu Aggie, că nu știam ce se întâmplase cu Lawrence. Nu eram sigură. Știi cum e aici, Jimmy. Sunt unele lucruri pe care nu vrei să le știi. Asta nu mă oprește să mă învinuiesc pentru ce s-a întâmplat de atunci încolo.

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi Martin se ridică să le ia comanda. Dintr-odată, lucrurile reveniseră la ritmul obișnuit, la fel ca un stop-cadru care pornea din nou la viteză normală. Parcă erau doi turiști care se opriseră să bea o cafea.

— Ingirid și soțul ei o să se mute înapoi în Skoles, spuse Aggie. O

să-i țină de urât lui Kenny o vreme. Ingrid naște în curând. O să fie bine să mai avem un copil în Biddista.

Perez își dădu seama că Aggie se gândea și la viitorul ei nepot.

— Păcat că Willy n-o să mai fie prin preajmă să-i ia cu barca.

— Poate, spuse femeia. Dar vremurile alea nu erau chiar așa grozave.

Aggie îi zâmbi.

— Fugi acasă, Jimmy. Într-o zi frumoasă ca asta, sigur ai ceva mai bun de făcut. N-avem nevoie de tine aici.

Fran își strecură brațul peste brațul lui. Perez simți cum materialul mătăsos al bluzei îi atinge pielea. Ea se întoarse spre el și îi zâmbi.

— Da, hai acasă, Jimmy. Avem lucruri mult mai bune de făcut.

ANN CLEEVES

noapți albe

„- Nu aveai nimic la tine?, întrebă Perez. O geantă? O servietă?
Își dădu seama că părea disperat. Fantezia în care-și petrecea o noapte
cu Fran pierrea văzând cu ochii.

- De unde să știu?

Aproape că strigase deznădăjduit.

- Mă duc să verific.

- Nu, spuse bărbatul. Nu pleca!

- Ți-a făcut ceva vreun rău? De ce ți-e teamă?

Se gândi pentru o clipă. Îi revenise cumva vreo frântură de memorie?

- Nu sunt sigur.

- Vino cu mine dacă vrei.

- Nu. Nu pot să dau ochii cu oamenii ăia.”

Ann Cleeves - *Noapți albe*

„E o plăcere să citești *Noapți albe*. Personaje interesante, ambianță
minunată, acțiune captivantă și nimic prea violent sau sângeros!
Avantajul e că după ce o termini știi că te așteaptă alte două volume.”

Reginald Hill

„O poveste misterioasă foarte bună, axată pe personaje, care
excelează prin talent narativ fără să facă apel la violență explicită.”

Susanna Yager, *The Telegraph*

„Un mister construit cu multă grijă, plin de atmosferă și suspans.”

Jessica Mann, *Literary Review*

„Una dintre marile reușite ale romanului e modul afectuos în care
Cleeves descrie această comunitate rurală mică.”

Sunday Times

CRIME SCENE PRESS